

SUNDAY TIMES'İN 1 NUMARALI ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA ROSS

NE TANRILAR
NE SAVAŞ.
ARALARINA
HİÇBİR ŞEY
GİREMEZ.

EBEDİ REKABET

OLIMPOS®

Çeviren: Zehra Uzun

İKİ RAKİP.
İKİ HİKÂYE.
İKİ KALP.
TEK KADER.

“Dolu dolu ve romantik. Hikâyelerin kokusu olsaydı bu kitap bir fincan siyah çay, daktilo şeridi ve düşmandan âşığa denen o bağımlılık yapan baharat gibi kokardı.” +

-SHELBY MAHURIN, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

“Romantik ve güzel bir seriye etkileyici bir giriş... Ross hikâyelerini çok narin ve incelikli biçimde, gerçekten kendine has bir üslupla örüyor. Bu kitaba bayıldım.” +

-ADALYN GRACE, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

EBEDÎ
REKABET
REBECCA ROSS

REBECCA ROSS

Çeviren: Zehra Uzun

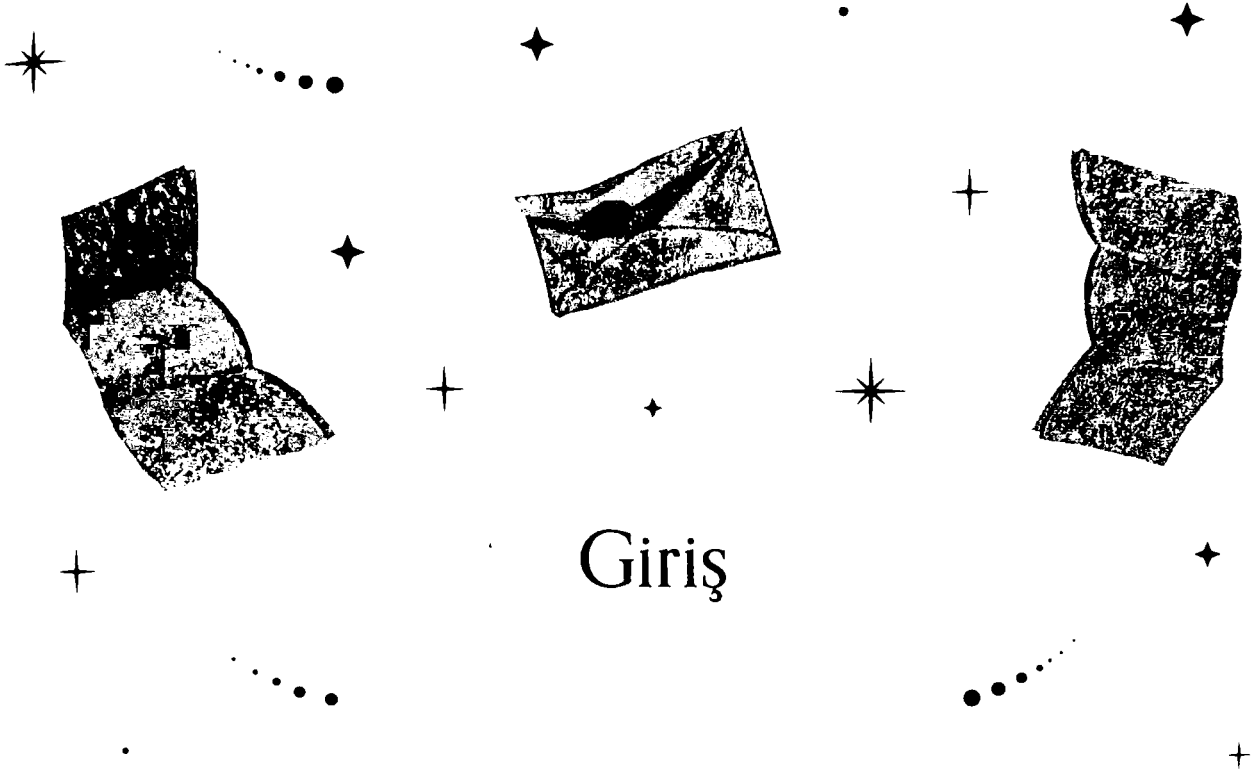

Ninova

*Isabel Ibañez'e,
ben kitabı yazarken okudu,
beni Roman'ın bakış açısını eklemeye ikna etti,
dahası bazı taşkınlıklarımın yanıma kâr kalmasına izin verdi.
Not: Otuz dördüncü bölümden bahsediyorum.*

Düzenleme
Ny.ozlem

**Bana umudu ve sevgiyi, acılara nasıl dayanacağımı yaz.
- EMILY DICKINSON**

Giriş

Buz gibi sis garın üzerini kefen misali örterken Iris Winnow havanın bundan daha güzel olamayacağını düşünüyordu. Alacakaranlıkta treni pek seçemese de akşam havasında metalin, duman ve yanmış kömürün tadını alabiliyordu. Bu birbirine karışmış kokulara bir de yağmur sonrası toprak kokusu eklenmişti. Ayakkabılarının altındaki kaygan ahşap platform ise su birikintileri ve çürümüş yaprak yığınlarıyla parlıyordu.

Yanındaki Forest durunca sanki onun yansımasıymış gibi Iris de durdu. Birbirine uzak gözleri, kestane rengi dalgalı saçları ve kemerli burunlarını kaplayan çilleriyle sık sık ikiz zannedilirlerdi. Ama Forest boylu posluydu, Iris'se minyon. Forest Iris'ten beş yaş büyüktü ve Iris hayatında ilk defa ondan büyük olmayı diliyordu.

“Çok sürmez,” dedi Forest. “En fazla birkaç ay.”

Abisi loş ışıktaki gözlerini yüzünde gezdirerek bir şey söylemesini bekledi. Akşamüzeriydi, yıldızların gökyüzünü doldurmaya, karşılığında sokak lambalarının birer birer yanmaya başladığı karanlık ile aydınlık arası zamandı. Iris, Forest'ın endişeli bakışlarının ve alçak bulutları aydınlatan altın ışığın çekimini

hissetse de dikkatini dağıtacak bir şeyler arayarak gözlerini kaçırdı. Forest görmeden gözyaşlarını bastırabileceği bir an.

Sağında bir asker vardı. Özenle kolalanmış üniformasının içinde genç bir kadındı. Birden aklına çılgınca bir fikir geldi. Düşündüğü şey yüzüne de yansımış olmalıydı çünkü abisi boğazını temizledi.

Iris bakışlarını abisine çevirip, “Ben de seninle gelmeliyim,” dedi. “Hâlâ geç değil. Orduya başvurabil–”

“Olmaz, Iris,” diye kestirip attı Forest. “Bana iki söz vermiştin, unuttun mu?”

Vereli daha bir gün bile olmayan iki söz. “Nasıl unutabilirim?”

“O zaman tekrarla bakayım.”

Sonbahar ayazından ve Forest’ın sesindeki tuhaf dalgalanmadan korunmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. Abisinin sesinde şimdiye dek hiç duymadığı belli belirsiz bir çaresizlik vardı ve ince kazağının altında kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“*Annemize göz kulak ol,*” dedi abisinin erkeksi sesini taklit ederek. Bu Forest’ı gülümsetti. “*Okulunu bitir.*”

“Yanılmıyorsam aksi bir *okulunu bitirden* daha fazlasıydı,” dedi Forest, botuyla Iris’in ayağını dürterek. “Okul hayatı boyunca bir ders bile kaçırmamış zeki öğrenci seni. Bunun için ödül veriyorlar, biliyorsun.”

Yanakları pembeleşen Iris, “İyi,” diyerek pes etti. “*Okuldaki son yılının keyfini çıkaracağına söz ver, sen nasıl geçtiğini anlamadan mezuniyetine geleceğim,* dedin.”

“Evet,” dedi Forest fakat gülüşü solmaya başlamıştı.

Ne zaman döneceğini bilmiyordu. Bu tutamayacağı bir söz olmasına rağmen savaş sanki aylar içinde bitecekmiş gibi konuşmaya devam ediyordu. Üstelik savaş daha yeni başlamıştı.

Ya şarkıyı duyan ben olsaydım? diye düşündü Iris, kalbi öyle bir acıyordu ki göğüs kafesinin içinde mosmordu sanki.

Tanrıçayla karşılaşan o değil de ben olsaydım... böyle gitmeme izin verir miydi?

Bakışları Forest'ın göğsüne indi. Zeytin yeşili üniformasının altında kalbinin attığı yere. Bir kurşun saniyesinde onu delip geçebilirdi. Bir kurşun onu bir daha eve dönmekten alıkoyabilirdi.

“Forest, ben—”

Sözünü kesen tiz düdük sesiyle yerinden sıçradı. Yolcuların trene binmesi için son çağrıydı bu, nitekim bir anda herkes vagonlara doğru ilerlemeye başladı. Iris yine ürperdi.

“Al bunu,” dedi Forest, deri omuz çantasını yere koyarak. “Sende kalmasını istiyorum.”

Iris abisinin çantanın tokasını açıp içinden taba rengi trençkotunu çıkarmasını izledi. Forest trençkotu Iris'e uzattı, Iris öylece bakmaya devam edince de tek kaşını kaldırdı.

“Ama buna ihtiyacın olacak,” diye karşı çıktı Iris.

“Bana başka verecekler,” dedi Forest. “Savaşa uygun bir tane olur muhtemelen. Al hadi, Küçük Çiçek.”

Iris yutkunarak trençkotu aldı. Kollarını içine sokup giymekten eskimiş kumaşı bedenine sıkıca sardı. Ona çok büyük gelse de rahatlatıcıydı. Sanki zırh kuşanmıştı, derin derin içini çekti.

“Baksana, bu aynı saatçi gibi kokuyor,” dedi.

Forest güldü. “Peki saatçi tam olarak nasıl kokuyor?”

“Tozlu, içi açılmış saatler, pahalı yağlar ve bozuk parçaları tamir etmek için kullanılan o küçük metal aletler gibi.” Ama bu kadarla kalmıyordu. O trençkotta ayrıca annelerinin garsonluk yaptığı, haftanın en az iki günü birlikte yemek yedikleri Cüm-büş Lokantası'nın da kokusu vardı. Nehir kıyısındaki parkın, yosunların, ıslak taşların, uzun yürüyüşlerin ve de Forest'ın sandal ağacı esanslı tıraş losyonunun da kokusu vardı, zira ne kadar isterse istesin sakal bırakamazdı.

“İyi işte, kendini yalnız hissetmezsin,” dedi Forest çantasını omzuna asarak. “Artık gardırop da tamamen sana kaldı.”

Iris onun ortamı yumuşatmak için böyle konuştuğunu bilse de apartman dairelerinde birlikte kullandıkları küçük gardırobu düşününce karnına ağırı girdi. Sanki o yokken kıyafetlerini başka bir yere taşımış gibi...

“Boşta kalan askıları kesinlikle kullanacağım, ne de olsa –sen de çok iyi biliyorsun ki– ben modayı yakından takip ederim,” diye alay etti, sesindeki hüznü Forest’ın duymamasını umarak.

Forest gülümsemekle yetindi.

Vakit gelmişti artık. Peronda neredeyse hiç asker kalmamıştı ve tren sisin içinde tıslıyordu. Iris’in boğazına bir yumru oturdu; Forest ona sarılırken yanağının içini ısırdı. Gözlerini yumdu, yanağının altındaki keten üniformanın sertliğini hissedebiliyordu ve söylemek istediği sözleri ağzında su misali tuttu: *Nasıl o tanrıçayı benden daha çok seversin? Nasıl beni böyle ardında bırakıp gidersin?*

Orduya katıldığı için Forest’a çok kızan anneleri bu düşünceleri çoktan dile getirmişti. Aster Winnow oğlunu uğurlamak üzere gara gelmeyi reddetmişti ve Iris şu anda evde inkâr aşamasını atlatmış, hüngür hüngür ağlamaya başladığını hayal edebiliyordu.

Tren hareketlenerek rayların üzerinde gıdım gıdım ilerlemeye başladı.

Forest, Iris’in kollarından ayrıldı.

“Bana yaz,” diye fısıldadı Iris.

“Söz veriyorum.”

Forest bakışlarını ondan ayırmadan geri geri birkaç adım attı. Gözlerinde biraz olsun korku yoktu. Yalnızca karanlık, ateşli bir kararlılık vardı. Sonra döndü ve trene yetişmek için koştu.

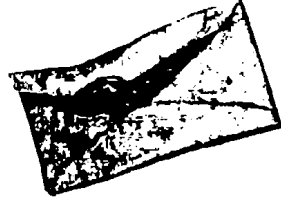
Iris en yakın vagona atlayana kadar onu izledi. Gözyaşlarından önünü göremese bile elini kaldırıp salladı ve tren sisin içinde gözden kaybolduktan çok sonra bile peronda dikilmeye devam etti. Ayakkabılarının içine yağmur suyu doluyordu. Tepesindeki lamba yanıp sönüyor, eşek arıları gibi vızıldlıyordu.

Kalabalık dağılmıştı ve Iris eve doğru yürümeye başladığında kendini bomboş, *yapayalnız* hissediyordu.

Üşüyen ellerini kabanın ceplerine soktu. İşte o zaman ona değdi; buruşuk bir kâğıt parçasına. Kaşlarını çatarken ilkin bunun Forest'ın cebinde unuttuğu bir şeker ambalajı olduğunu düşündü. Sonra cebinden çıkarıp loş ışıktaki inceledi.

Küçük bir kâğıt parçasıydı, yamuk katlanmıştı ve üzerinde daktiloyle yazılmış kelimeler vardı. Iris, kalbi acısı bile gülümsemeden edemedi. Kâğıdı okudu:

Bilmiyorsan diye söylüyorum... sen benim açık ara en iyi kız kardeşimsin. Seninle çok gurur duyuyorum.
Göz açıp kapayıncaya kadar eve döneceğim,
Küçük Çiçek.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gardıroptan
Gelen
Mektuplar

Ezelî Düşmanlar

BEŞ AY SONRA

Iris kırık topuğu ve eski püskü trençkotuyla yağmurda koşuyordu. Umut göğsünde âdeta kanat çırpıyor, şehir merkezindeki tramvay hattı üzerinde karşıdan karşıya geçerken ona hız ve şans bahşediyordu. Haftalardır bugünü beklediği için hazır olduğunu biliyordu. Sırılsıklam ve aç olmasına, sekerek yürümesine rağmen.

İlk tedirginliği lobiye girdiğinde hissetti. Tanrılar yok olmadan önce inşa edilmiş eski bir binaydı burası. O ölü ilahların birkaçı tavana resmedilmişti; çatlaklara ve sarkıt avizelerin loş ışığına rağmen Iris her seferinde başını kaldırıp onlara bakardı. Üzerlerinde uzun, altın yaldızlı cübbeleri, saçlarında parıldayan yıldızlarla bulutların arasında dans ederken yerde olup bitenleri izleyen tanrılar ve tanrıçalar. Iris bazen o boyalı gözlerin kendini izlediğini hissederek ürperirdi. Parçalanan sağ ayakkabısını çıkarıp seke seke asansöre koştu, aklına o gelince tanrılara dair düşünceleri çabucak unuttu. Belki yağmur Roman'ı da yavaşlatmıştı ve hâlâ bir şansı vardı.

Tam bir dakika bekledi. Baş belası asansör tutukluk yapacak günü bulmuş olmalıydı, o yüzden merdiveni kullanmaya

karar vererek beşinci katın yolunu tuttu. *Oath Gazette*'in ağır kapısını nihayet açtığında titriyor, terliyordu. Onu tavan lambasının sarı ışığı, demli çay kokusu ve gazete çalışanlarının sabah telaşı karşıladı.

Dört dakika gecikmişti.

Iris hummalı çalışanının ortasında durup Roman'ın masasına baktı.

Boştu ve Iris masayı boş bulduğuna sevindi, ta ki görev panosuna bakıp Roman'ın orada kendisini beklediğini görene kadar. Göz göze geldikleri an Roman haylaz bir sırıtışla panoya uzandı ve oraya iğneyle tutturulmuş kâğıt parçasını aldı. Bu, son görevdi.

Iris yerinden kıpırdamadı, Roman Kitt bölmelerin etrafından dolaşıp yanına geldiğinde bile ayağını diredi. Roman uzun boylu, esnek vücutluydu, öyle bir elmacık kemikleri vardı ki taşı bile kesebilirdi. Kâğıt parçasını Iris'in ulaşamayacağı yere kaldırıp salladı. *Iris'in delicesine istediği kâğıt parçasını.*

"Yine geç kaldın, Winnow," diye selamladı onu Roman. "Bu hafta ikinci oluyor."

"Çetelesini tuttuğunu bilmiyordum, Kitt."

Roman'ın bakışları elinde tuttuğu topuğu kırık ayakkabısına kaydığında sırıtışı dağıldı. "Anlaşılan bu sefer belaya çatmışsın."

"Hiç de bile," dedi Iris çenesini kaldırarak. "Hepsi benim planımdı tabii ki."

"Topuğunun kırılması mı?"

"Son görevi senin alman."

"Bana kıyak geçtin yani?" Roman tek kaşını kaldırdı. "Şaşırdım doğrusu. Ölümüne düello yapmamız gerekiyordu."

Iris alayla güldü. "Mübalağalı bir ifade oldu, Kitt. Gerçi sen bu sanatı makalelerinde de sık sık kullanıyorsun. Köşe yazarı olacaksan bu eğilimine dikkat etmelisin."

Yalandı. Iris onun yazılarını nadiren okurdu. Ama Roman bunu bilmiyordu.

Roman gözlerini kıstı. “Cephede askerlerin kaybolmasının nesi mübalağa?”

Iris’in midesi kasıldı ama tepkisini ufak bir gülümsemenin ardına gizledi. “Son görevin konusu bu mu? Haber verdiğin için teşekkürler.” Roman’a arkasını döndü ve bölmelerin arasından dolaşarak kendi masasına doğru yürüdü.

“Bilmen bir şey değiştirmez,” diye üsteledi peşinden gelen Roman. “Görev *bende*.”

Iris masasına ulaşıp lambasını açtı. “Elbette, Kitt.”

Roman gitmedi. Orada öylece durup Iris’in goblen çantasını ve topuğu kırılmış ayakkabısını bir onur nişanesi gibi masasının üstüne koymasını izledi. Iris trençkotunu çıkardı. Normalde Roman onu bu kadar dikkatli izlemezdi, bu beklenmedik ilgi karşısında afallayan Iris kalemligini devirdi.

“Bir şey mi lazımdı?” diye sordu, kalemler masanın üzerinden yuvarlanıp yere düşmeden önce hızla toplamaya çalışarak. Ama tabii ki bir tanesi düştü ve tam da Roman’ın deri ayakkabılarının önünde durdu. Roman kalemi almaya zahmet etmeyince Iris dilinin ucuna kadar gelen küfrü yutup yere eğildi. Kalemi alırken Roman’ın ayakkabılarının ne kadar temiz ve parlak olduğu gözünden kaçmadı.

“Kayıp askerler hakkında kendi haberini yazacaksın,” dedi Roman. “Görevin içeriğine dair tam bilgin olmamasına rağmen.”

“Endişelendin mi yoksa, Kitt?”

“Hayır. Tabii ki hayır.”

Iris ona bakıp uzun uzun yüzünü inceledi. Yeniden devirme riskini ortadan kaldırmak için kalemligini masanın en uzak köşesine koydu. “Yalan söylerken gözlerini kıstığını söyleyen oldu mu hiç?”

Roman’ın kaşları daha da çatıldı. “Hayır ama bunun tek sebebi kimsenin bana senin kadar çok bakmaması, Winnow.”

Yakındaki masalardan biri kıs kıs güldü. Yüzü kızaran Iris sandalyesine oturdu. Verecek nükteli bir cevap aradı ama

bulamadı çünkü Roman maalesef çok yakışıklıydı ve Iris'in bakışları sık sık ona kayıyordu.

Yapabileceği tek şeyi yaptı; arkasına yaslanıp Roman'a göz alıcı bir gülümsemeyle baktı. Gözlerine kadar ulaşan, kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeydi bu. Tam da beklediği gibi Roman'ın hemen yüzü asıldı. Iris'in ona böyle gülümsemesinden nefret ederdi. Iris ona ne zaman böyle gülümseseye geri basardı.

"Görevinde başarılar," dedi Iris sevecenlikle.

"Sen de ölüm ilanlarının keyfini çıkar," diye karşılık verdi Roman ters bir tavırla ve nihayet –hepi topu iki masa ötede de olsa– kendi bölmesine gitti.

Roman sırtını döner dönmez Iris'in gülümsemesi silindi. Hâlâ dalgınlıkla o tarafa bakıyordu ki görüş alanına Esther Prindle girdi.

"Çay?" diye sordu Esther elindeki fincanı havaya kaldırarak. "İhtiyacın var gibi görünüyor, Winnow."

Iris iç geçirdi. "Evet, teşekkürler, Prindle." İkramı aldı ama hışımla masasına, el yazısıyla yazılmış ölüm ilanlarının yanına koydu. Onları alfabetik sıraya dizecek, redaksiyon yapacak ve ardından daktiloya geçirecekti. Görevi kapacak kadar erken gelebilmiş olsaydı şimdi bu keder dolu sayfaları Roman karıştırıyor olurdu.

Iris kâğıt yığınınına bakarken aklına üç ay önce işe ilk başladığı gün geldi. Roman Kitt elini sıkkan son kişi olmuş, onu birbirine bastırıldığı dudakları ve soğuk, sert bakışlarıyla karşılaşmıştı. Sanki Iris'in onun ve *Gazette*'deki mevkisi için ne kadar tehlike arz edeceğini hesaplamaya çalışırmış gibi.

Hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğrenmesi uzun sürmemişti. Hatta Roman'la tanıştıktan sonraki yarım saat içinde, editörlerden birine söylerken kulaklarıyla duymuştu: "O benim rakibim olamaz. Yanından bile geçemez. Son yılında Windy Grove Okulu'nu bırakmış."

Bu sözler hâlâ canını yakıyordu.

Iris onunla arkadaş olmayı beklememişti. İkisi de aynı köşe yazarlığı pozisyonu için rekabet ederken nasıl bekleyebilirdi ki? Fakat Roman'ın bu üsttenci tavrı, onu yenme arzusunu daha da körüklemişti. Ayrıca Roman Kitt'in kendisi hakkında böyle ince detayları bilmesi onu endişelendirmişti.

Demek ki Iris'in de onun sırlarını bulup öğrenmesi gerekiyordu.

Böylece işteki ikinci gününde çalışanlar arasındaki en güler yüzlü kişiye gitmişti. Esther'e.

"Kitt ne zamandır burada çalışıyor?" diye sormuştu.

"Neredeyse bir aydır," demişti Esther. "Yani senden kıdemli olması gözünü korkutmasın. Bence terfi için ikinizin de eşit şansı var."

"Peki, ailesi ne iş yapıyor?"

"Büyükbabası demiryolunun yapımına önyak olan kişi."

"Zenginler yani."

"Karun kadar," dedi Esther.

"Nerede okumuş?"

"Sanırım Devan Hall'de ama benden duymuş olma."

Oath'un zengin ailelerinin şımarık veletlerini gönderdikleri prestijli okul. Orası, Iris'in okuduğu mütevazı Windy Grove'un tam zıddıydı. Bu bilgi karşısında neredeyse yüzünü buruşturacaktı ama "Görüştüğü kimse var mı?" diye sorarak sorgusuna devam etmişti.

"Bildiğim kadarıyla yok," demişti Esther omzunu silkerek. "Ama bizimle özel hayatını pek paylaşmaz. Aslına bakarsan insanların masasındaki eşyalarına dokunmasını sevmemesi dışında onun hakkında pek bir şey bildiğimi söyleyemem."

Yeni edindiği bilgilerle merakını biraz olsun dindiren Iris, en doğrusunun rakibini görmezden gelmek olacağına karar vermişti. Çoğunlukla Roman yokmuş gibi davranabiliyordu. Fakat kısa süre sonra, haftalık görevler için birbirleriyle duyuru

panosuna kadar yarışmaya başladıklarında, bunun gittikçe zorlaşacağını fark etmişti.

İlk görevi başarıyla Iris kapmıştı.

İkinci görevi Roman kazanmıştı ama sırf Iris ona izin verdiği içindi.

Zira böylelikle Roman'ın yayımlanmış bir makalesini okuma fırsatı bulmuş, masasında iki büküm oturup Roman'ın emekliye ayrılmış bir beyzbol oyuncusu hakkında yazdıklarını okumuştur. Daha önce hiç ilgi duymadığı bir spor dalıydı bu fakat rakibinin etkileyici ve esprili dili sayesinde hayranı olmuştu. Roman'ın her bir kelimesinden büyülenmişti, öyle ki elinde beyzbol topunun dikişlerini, sıcak yaz gecesini, stadyumdaki kalabalığın dikkatini âdeta gerçekmişçesine hissederek—

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

Roman'ın kibirli sesi büyüü bozmuştu. Yerinden sıçrayan Iris elindeki kâğıdı buruşturduysa da Roman *ne* okuduğunu biliyor ve bu yüzden kasım kasım kasılıyordu.

“Hiç de bile,” demişti Iris. Yaşadığı utançtan ötürü dikkat dağıtacak bir şey ararken Roman'ın başlığın altında küçük, siyah harflerle yazan ismi gözüne çarpmıştı.

ROMAN C. KITT

“Bu neyin C'si?” diye sormuştu Roman'a bakarak.

Roman cevap vermeyip çay fincanını dudaklarına götürmüştü. Fakat kenarı kırık porselenin üzerinden ona bakmaya devam etmişti.

“Roman *Cıvık* Kitt mi?” demişti Iris. “Yoksa Roman *Cimri* Kitt mi?”

Roman'ın yüzü asılmıştı. Belli ki onunla dalga geçilmesinden hoşlanmıyordu. Gülüşü genişleyen Iris keyifle arkasına yaslandı.

“Aa, yoksa Roman *Cazgır* Kitt mi?”

Roman tek kelime etmeden arkasını dönüp gittiyse de Iris çenesinin nasıl kasıldığını görmüştü.

O gittikten sonra makalesinin devamını rahat rahat okumuştı. Bitirdiğinde yüreği sızlamıştı –üslubu olağanüstüydü– ve o gece rüyasında Roman'ı görmüştü. Ertesi sabah kâğıdı yırtıp parça parça etmiş ve bir daha onun hiçbir yazısını okumayacağına ant içmişti. Okursa pozisyonu ona kaptırması işten bile olmazdı.

Fakat şimdi çayı soğurken yeminini yeniden gözden geçirdi. Roman kayıp askerler hakkında haber yazarsa onu okumaya istekli *olabilirdi*.

Masasının üzerindeki kâğıt yığınınından bir tane alıp daktilosuna taktı. Fakat Roman'ın çantasını toplamasını dinlerken parmakları tuşların üzerinde asılı kaldı. Iris onun ofisten çıkışını da dinledi, hiç şüphesiz yazacağı haber için bilgi toplamaya gidiyordu, ayak sesleri, daktilo tuşlarının takırtısı, çalışanların uğultusu ve içeriye yayılan sigara dumanı arasında boğuklaşarak kayboldu.

Iris dişlerini sıkıp ilk ölüm ilanını yazmaya koyuldu.

Mesaisinin sonuna geldiğinde ölüm ilanları yüzünden ruhu daralmıştı. Her seferinde ölümlere neyin sebep olduğunu merak ederdi ve ilanlar bu bilgiyi de içerse insanların okumaya daha meyilli olabileceklerini düşünürdü.

Şeytan tırnağını çiğnerken parmağında daktilo tuşlarının metal tadını alabiliyordu. Bir görev üzerinde çalışmadığı zamanlarda iş ya da ölüm ilanlarını yazıyordu. *Gazette*'deki üç ayı bu üçlü arasında geçmişti, her biri için içinden farklı sözcükler, farklı duygular dökülüyordu.

“Winnow, ofisime,” dedi tanıdık bir ses. Geçerken bölmesinin önünde duran şefi Zeb Autry altın yüzüklü parmaklarıyla bölmenin kenarını tıklattı. “*Hemen.*”

Iris ölüm ilanlarını bir kenara bırakıp adamın peşinden cam duvarlı odasına gitti. Buranın hep boğucu bir kokusu vardı, tıpkı yağlı deri, tütün ve tıraş losyonunun geniz yakan esansı gibi. Zeb koltuğuna oturunca Iris de karşısındaki berjer koltuğa geçti ve eklemelerini çıtlatmamak için kendini zor tuttu.

Zeb dikkatli gözlerle uzun uzun Iris'e baktı. Seyrelmeye başlayan sarı saçları ve her daim kırmızı olan burnuyla orta yaşlı bir adamdı. Iris bazen onun zihin okuyabildiğini düşünür, bu düşünceden büyük huzursuzluk duyardı.

"Sabah işe geç geldin," dedi Zeb.

"Evet, efendim. Özür dilerim. Uyuyakalmışım, tramvayı kaçırdım."

Yüzünün daha da asılmasına bakılırsa... Iris yalanları da hissedebildiğini düşündü.

"Son görevi Kitt aldı ama sırf sen geç kaldığından, Winnow. Tıpkı diğerleri gibi tam sekizde panoya astım," diye uzattı Zeb. "Sadece bu hafta *iki* kez geciktin. Oysa Kitt şimdiye dek hiç geç kalmadı."

"Anlıyorum, Bay Autry. Ama bir daha olmayacak."

Şefi bir an için sessiz kaldı. "Son üç ayda Kitt'in on bir makalesini yayımladım. Seninse on makalenin yayımladım, Winnow."

Iris kendini hazırladı. İş sahiden de sayılara mı kalacaktı? Roman'ın ondan nispeten daha fazla yazmış olmasına?

"Biliyor musun, Kitt burada çalışmaya başladığı gün pozisyonu ona *verecektim*," diye devam etti Autry. "Ama sonra senin makalen *Kara Kışta Gazette Yarışması*'nı kazandı. Okuduğum yüzlerce makale arasında bir tek seninki dikkatimi çekti. Kendi kendime dedim ki, bu kız doğuştan yetenekli, ona bu fırsatı vermezsem çok yazık olur."

Iris sonrasında ne olduğunu biliyordu. O sıralar lokantada çalışıyor, bastırılmış, yıkılmış hayalleriyle bulaşıkları yıkıyordu. *Gazette*'in yıllık yarışmasına gönderdiği makaleden bir şey çıka-

cağını hiç ummamıştı, ta ki bir gün işten döndüğünde Zeb'den gelen ve üzerinde adının yazılı olduğu bir mektup bulana kadar. Gazetede çalışmaya başlaması için bir iş teklifiydi bu, kendini kanıtlayabilirse köşe yazarı olabileceğini de vadediyordu.

Bu teklif Iris'in hayatını bütünüyle değiştirmişti.

Zeb bir sigara yaktı. "Son zamanlarda yazdıklarının eskisi kadar iyi olmadığını fark ettim. Hatta doğrusunu istersen epey karışıklar. Evde bir sorun mu var, Winnow?"

"Hayır, efendim," diye yanıtladı fazla hızlıca.

Zeb bir gözü diğerinden daha küçük hâlde onu uzun uzun süzdü. "Kaç yaşındaydın sen?"

"On sekiz."

"Geçen kış okulu bırakmıştın, değil mi?"

Iris, Forest'a verdiği sözü tutmadığını düşünmekten nefret ediyordu. Fakat Zeb'in araştırmaya giriştiğini hissederek başıyla onayladı. Özel hayatı hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordu ve bu da Iris'i rahatsız etmişti.

"Kardeşin var mı?"

"Abim var, efendim."

"Nerede peki? Ne iş yapıyor?" diye üsteledi Zeb.

Iris bakışlarını kaçırarak siyah-beyaz damalı zemini inceledi. "Saatçi çırağıydı. Ama şimdi savaşta. Cephede çatışıyor."

"Enva için sanırım?"

Iris yine başıyla onayladı.

"Bu yüzden mi Windy Grove'u bıraktın?" diye sordu Zeb.

"Abin gitti diye mi?"

Iris cevap vermedi.

"Çok yazık." Zeb iç geçirerek sigarasının dumanını üfledi. Gerçi Iris onun savaş hakkındaki görüşünü biliyor ve bundan büyük rahatsızlık duyuyordu. "Peki ya anne baban?"

"Annemle yaşıyorum," diye kestirip attı.

Zeb ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkarıp çayına birkaç damla sıvı döktü. "Normalde böyle şeyler yapmasam da sana

yeni bir görev vermeyi düşüneceğim. Şimdi, o ölüm ilanlarını saat üçe kadar masamda istiyorum.”

Iris tek kelime daha etmeden odadan çıktı.

Iris yazdığı ölüm ilanlarını Zeb'in masasına bir saat erken koyduysa da ofisten ayrılmadı. Zeb sahiden de ona Roman'a karşı bir şans verirse diye masasına dönüp yazacak bir makale düşünmeye başladı.

Fakat sözcükler içinde donakalmıştı sanki. Kendine yeni bir fincan çay almak üzere büfeye gitmeye karar vermişti ki Roman Cakalı Kitt'in ofise girdiğini gördü.

Bütün günü dışarıda geçirmesi Iris'in işine gelmişti ama şimdi adımlarındaki o sinir bozucu ivediliği görebiliyordu, sanki sayfalara dökcek kelimelerle dolup taşıyormuş gibiydi. Yeni yeni hüküm sürmeye başlayan baharın ayazında yüzü kızarmış, yağmurda kabanı ıslanmıştı, masasına oturup çantasında not defterini aramaya koyuldu.

Iris onun daktiloya bir kâğıt takıp takır takır yazmaya başlamasını izledi. Roman dünyayı unutmuş, bütünüyle kelimelerine gömülmüştü, bu yüzden Iris, her zaman yaptığı gibi, doğrudan önünden geçmemek amacıyla masasına uzun yoldan dönmedi. Ama Roman onun yanından geçtiğini fark etmedi bile, Iris de fazlasıyla şekerli çayını yudumlayarak kendi boş sayfasını seyre daldı.

Çok geçmeden o ve Roman dışında herkes günü noktaladı. Masa lambaları birer birer sönerken Iris masasında yazmaya devam etti, yavaş yavaş, ağır ağır basıyordu tuşlara, sanki her bir kelimeyi özünden çekip çıkarıyordu. Diğer yandan iki bölme ötedeki Roman tuşlara vururcasına basmaya devam ediyordu.

Iris'in düşünceleri tanrıların savaşına kaydı.

Kaçınılmazdı bu; Qath'un altı yüz kilometre batısında vuku buluyor olsa bile savaş *daima* aklının bir köşesindeydi.

Nasıl bitecek? diye merak etti. *Tanrılardan biri yok olunca mı? Yoksa ikisinin de mi yok olması gerek?*

Bitişler sıklıkla başlangıçlarda yer alırdı, böylece Iris bildiklerini yazmaya başladı. Diyarda kulaktan kulağa yayılarak gerçekleşikten haftalar sonra Oath'a ulaşan haberleri.

Her şey dört bir yanından altın fışkıran küçük, sakın bir kasabada başladı. Yedi ay önce buğday tarlaları hasada hazırды, öyle ki Sparrow adında bir yeri neredeyse yutmuşlardı, bu yerde koyunlar dörtte bir oranında insanlara üstün gelir, yüzyıllar önce öfkeli –ve çoktan katledilmiş– bir tanrının yaptığı eski bir büyü yüzünden yılda sadece iki kez yağmur yağardı.

Batı Borough'daki bu cennet kasaba, yenilmiş bir Ast tanrı olan Dacre'ın mezarında uyuduğu yerdі. Dacre iki yüz otuz dört yıl boyunca orada uyuduktan sonra bir gün, hasat zamanı, ansızın uyandı ve öfkeden köpürür vaziyette mezarından kalktı.

Tarlada bir çiftçiye denk gelen Dacre'ın ilk sözleri soğuk, boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

"Enva nerede?"

Bir Gökyüzü tanrıçası olan Enva, Dacre'ın baş düşmanıydı. İki yüz yıl önce, kalan beş tanrının hepsi ölümlülerin gücüne esir düştüğünde Enva da yenilmişti.

Çiftçi korkmuş, Dacre'ın gölgesi altında iki büküm olmuştu. "Doğu Borough'da yatı-

yor," dedi sonunda. "Sizinkine benzer bir mezarda."

"Hayır," dedi Dacre. "O da uyandı. Karşıma çıkmayı reddederse... korkak olmayı seçerse onu kendime çekerim."

"Nasıl, efendim?" diye sordu çiftçi.

Dacre gözlerini adama dikti. Bir tanrı diğeri nasıl çekerdi? Başladı

"Bu ne?"

Zeb'in sesiyle yerinden sıçrayan Iris, arkasına dönüp baktığında adamın somurtkan bir ifadeyle yazdıklarını okumaya çalıştığını gördü.

"Bir fikir sadece," dedi kendini savunurcasına.

"Tanrıların savaşının nasıl başladığıyla ilgili değil, öyle değil mi? O hikâye eskidi artık, Winnow, Oathlular okumaktan bıktı. Tabii Enva'yı farklı bir açıdan ele almayı planlamıyorsan?"

Iris Zeb'in savaş hakkında yayımladığı bütün manşetleri düşündü. ENVA'NIN ŞARKISININ TEHLİKELERİ: GÖKYÜZÜ TANRIÇASI GERİ DÖNDÜ VE ÇOCUKLARIMIZI SAVAŞA ÇAĞIRIYOR ya da SİREN'İN SAVAŞ ÇAĞRISINA KULAK ASMAYIN: ENVA EN TEHLİKELİ TEHDİDİMİZDİR. OATH'TA TÜM TELLİ ÇALGILAR YASAKLIDIR gibi şeyler haykırıyorlardı.

Bütün yazılar savaştan Enva'yı sorumlu tutarken pek azı Dacre'dan bahsederdi. Iris bazen Zeb'in tanrıçadan ve bu kadar kolay asker toplamasından korktuğu için mi böyle yaptığını, yoksa yalnızca belirli şeyleri yayımlamak üzere talimat mı aldığını merak ederdi. Oath şansölyesi gazetenin neler paylaşacağını kontrol ediyor, gizlice propaganda mı yapıyordu?

"Ben... evet, biliyorum, efendim ama düşündüm ki—"

"Ne düşündün, Winnow?"

Iris tereddüt etti. “Şansölye size kısıtlama mı getirdi?”

“Kısıtlama mı?” Iris çok saçma bir şey söylemiş gibi güldü. “Hangi konuda?”

“Gazetede yayımlayabileceğiniz ve yayımlayamayacağınız şeyler konusunda.”

Kaşlarını çatmasıyla Zeb’in kırmızı yüzü buruştu. Gözleri parladı –Iris korkudan mı yoksa öfkeden mi olduğunu kestiremedi– ama Zeb şunları söylemeyi seçti: “Kâğıtlarımı ve daktilo şeritlerimi Oath’a asla ulaşmayacak bir savaşa harcama. O batılların sorunu, biz hayatımıza her zamanki gibi devam edeceğiz. Yazacak iyi bir şey bul, *belki* haftaya köşe yazısında yayımlamayı düşünebilirim.” Bunun üzerine parmaklarının tersini masaya birkaç kez vurup gitti, kabaniyla şapkasını alıp ofisten çıktı.

Iris içini çekti. Roman’ın daktilosunun istikrarlı sesini duyabiliyordu, geniş odada kalp atışı gibiydi. Parmak uçları tuşları, tuşlar kâğıdı dövüyordu ve bu da Iris’i ondan daha iyi olmaya teşvik ediyordu. Ondan önce pozisyonu kapmaya.

Zihni pelteye döndüğünden makalesini daktilodan çıkardı. Kâğıdı katlayıp küçük goblen çantasının içine koydu, çantanın iplerini bağladı ve ardından topuğu kırık ayakkabısını aldı. Lambasını kapayıp ayağa kalktı ve tutulan boynunu ovuşturdu. Pencerelelerin ardı karanlıktı; şehrin üzerine gece çökmüştü, ötesindeki ışıkların parıltısı kayan yıldızlarinkini andırıyordu.

Iris, masasının yanından geçerken Roman bu sefer onu fark etti.

Trençkotu hâlâ üzerindeydi ve bir tutam siyah saçı çatık kaşının üzerine düşmüştü. Tuşların üzerindeki parmakları yavaşladıysa da bir şey söylemedi.

Iris söylemek isteyip istemediğini merak etti, şayet istiyorsa ofis böyle boşken ve kimse onları izlemiyorken Iris’e ne derdi? Aklına Forest’ın sık sık söylediği eski bir atasözü geldi: *Hasmını dost edin ki düşmanın azalsın.*

Sahiden de meşakkatli bir görevdi. Fakat Iris durdu ve gerisin geri Roman'ın bölmesine döndü.

“Beraber sandviç yiyelim mi?” diye sordu dudaklarından dökülen sözcüklerin neredeyse farkında olmadan. Tek bildiği o gün hiçbir şey yemediği idi ve hem yemeğe hem de biriyle sohbet etmeye açtı. Bu biri *Roman* olsa bile. “İki bina ötede bu saatlere kadar açık olan bir mezeci var. Turşularının üstüne tanımam.”

Roman yazısına ara bile vermedi. “Olmaz. Kusura bakma.”

Iris başıyla onaylayıp hızla oradan uzaklaştı. Roman'ın onunla akşam yemeği yemek isteyeceğini *düşünmesi* bile saçmalıktı.

Kırık topuğunu hışımla çöp kovasına atıp binadan çıkarken gözleri yaşlarla parlıyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Forest'a Sözlür

Roman'ın birlikte sandviç yeme teklifini geri çevirmesi iyi olmuştu.

Iris köşe başındaki bakkala girdiğinde cüzdanının ne kadar hafif olduğunu hissetti. Raflardaki yiyecekler hareket edene kadar Oath'un büyülu yapılarından birine girdiğini fark etmemişti. Parasının yettiğı ürünler öne çıkmış, dikkatini çekmek için birbiriyle yarışuyordu.

Yüzü alev alev yanan Iris reyonun ortasında kalakaldı. Nelere parasının *yetmeyeceğini* anlayınca dişlerini sıktı ve alelacele bir somun ekmekle yarım karton haşlanmış yumurta aldı, böylelikle dükkânın cüzdanındaki bozuklukları tartıp durmayı kesmesini umuyordu.

Tam da *bu yüzden* şehirdeki büyülu yapılara karşı temkinliydi. Hoş avantajlar sağladıkları gibi meraklı ve öngörölmez de olabiliyorlardı. Nitekim Iris, tek tük olsalar dahi tanıdık olmayanlarından uzak durmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Aldıklarının ücretini ödemek üzere aceleyle kasaya giderken rafların boşluğu dikkatini çekti. Geriye yalnızca birkaç konserve kalmıştı, bunlar da mısır, fasulye ve soğan turşusuydu.

“Anlaşılan dükkânınız son zamanlarda konserve sebzeler satmaya aşırı hevesli,” dedi bakkala ödeme yaparken.

“Öyle değil. Her şeyi batıya, cepheye gönderiyorum,” dedi adam. “Kızım Enva için savaşıyor, ben de silah arkadaşlarının yeterince yiyeceği olduğundan emin olmak istiyorum. Ordu doyurmak zor.”

Adamın cevabına şaşırان Iris gözlerini kırptırdı. “Yardım göndermenizi şansölye mi emretti?”

Adam alayla güldü. “Hayır. Şansölye Verlice, batıda savaşıyan kız ve erkek kardeşlerimizi destekliyormuşuz gibi *görünmeye* çalışsa da Dacre kapımıza dayanana kadar tanrıya savaş ilan etmez.” Ekmekle yumurtaları kese kâğıdına koyup Iris’e uzattı.

Iris adamın bu sözleri söyleyerek büyük bir cesaret örneği gösterdiğini düşündü. Birincisi, doğudaki şansölyelerinin ya korkak ya da Dacre sempatzanı olduğunu iddia ediyordu. İkincisi, ona kızının hangi tanrı için savaştığını söylemişti. Iris, Forest’ın kim için savaşacağını öğrenmek için çabalamak zorunda kalmıştı. Oath’ta Enva’yı ve savaşını destekleyen, askerlerin cesur olduklarını düşünen pek çok insanın yanı sıra tam aksini düşünenler de vardı. Ancak bu bireyler savaşa onları asla etkilemeyecek bir şey gözüyle bakarlardı. Ya da Dacre’a tapan ve onu destekleyen kimselerdi.

“Umarım kızınız cepheye güvende ve sapasağlam kalmaya devam eder,” dedi bakkala. Tam şamatacı dükkânı ardında bıraktığına sevinecekken sokakta ıslak bir gazeteyle basıp kaydı.

“Sabahtan beri beni gördüğün yetmedi mi?” diye söylendi yerden almaya eğilirken, *Gazette* olduğunu varsaymıştı.

Ama değildi.

Gazette’in rakibi *Inkridden Tribune*’ün hokka ve tüyden oluşan amblemini tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Oath genelinde beş farklı gazete çıkıyordu fakat en köklüleri, en çok okunanları *Gazette* ve *Tribune*’dü. Zeb olur da onu elinde rakip gazeteyle görürse hiç şüphesiz Roman’ı terfi ettirirdi.

Yine de merakına yenik düşerek ön sayfayı inceledi.

CEPHEDEN OTUZ KİLOMETRE ÖTEDE CANAVARLAR GÖRÜLDÜ, diyordu yazısı dağılmış manşette. Hemen altında geniş, zarımsı kanatları, iğne benzeri keskin dişleri ve pençe ayaklı iki ince bacağı olan bir yaratığın çizimi vardı. İçi ürperen Iris yazının devamını okumaya çalıştıysa da mürekkep dağıldığından okuyamadı.

Köşe başında öylece durup gazeteye uzun uzun baktı. Çenesinden süzülen yağmur damlaları gözyaşı misali korkunç çizimin üzerine akıyordu.

Bunun gibi yaratıkların nesli tükenmişti. Tanrılar yenildiğinden beri hiç görülmemişlerdi. Gerçi Dacre'la Enva geri döndüğüne göre eskinin yaratıkları da pek tabii geri dönebilirdi. Uzun zamandır yalnızca efsanelerde yaşayan yaratıklar.

Iris elinde ufalanan gazeteyi çöp kutusuna atacakken aklına kan dondurucu bir düşünce geldi.

Bu yüzden mi cephe de askerler kaybolup duruyor? Dacre canavarlarla saldırdığından mı?

Bunu öğrenmeliydi. *Inkridden Tribune*'ü dikkatlice katlayıp trençkotunun iç cebine koydu.

Yağmurda, bilhassa da ayağında uygun ayakkabılar yokken, yol hayli uzun sürdü fakat Oath yayan seyahat etmesi kolay bir yer değildi. Çok eski bir şehirdi, yüzyıllar önce, fethedilmiş bir tanrının mezarı üzerine kurulmuştu. Sokakları yılan yolu misali kıvrım kıvrımdı; bazısı toprak ve darken bazısı asfalt ve genişti, kimisi de büyüünün etkisi altındaydı. Gerçi son yirmi otuz yılda yeni binalar inşa edilmişti ve unutulmuş bir dönemden kalma saz çatıların, yıkık dökük siperlerin, eski kalelerin bitişiğinde tuğla binalar, parıldayan pencereler görmek bazen Iris'i şaşkına çeviriyordu. Tramvayların bu kadim, dolambaçlı sokaklarda ilerleyişini izlemek. Sanki mevcut zaman geçmişin üzerini örtmeye çalışıyordu.

Bir saat sonra nihayet evine vardığında soluğu kesilmiş, tepeden tırnağa sıırıslıklam olmuştu.

Apartmanın ikinci katında annesiyle beraber yaşıyordu ve kapının önüne geldiğinde neyle karşılaşacağından emin olmayarak durdu.

Tam da beklediği gibiydi.

Aster en sevdiği mor kabanına sarınmış hâlde, parmaklarının arasında yanan bir sigarayla kanepede uzanıyordu. Oturma odasının dört bir yanına boş şişeler saçılmıştı. Haftalardır olduğu gibi elektrik kesikti. Büfenin üzerinde birkaç mum vardı ve o kadar uzun zamandır yanıyorlardı ki balmumu kenarlarından akıp ahşabın üzerinde birikmişti.

Iris eşikte durup annesine baktı, ta ki ikisinin de etrafındaki dünya bulanıklaşana kadar.

Nihayet onu fark eden Aster, “Küçük Çiçek,” dedi sarhoşluktan dili dolanarak. “Sonunda beni görmeye geldin.”

Iris derin bir nefes aldı. Ağız dolusu laf etmek istiyordu. Acı laflardı bunlar ama sonra sessizlik dikkatini çekti. Uğuldayan, korkunç sessizlik, sessizliğin içinde kıvrım kıvrım yükselen duman... Kendine engel olamadı. Mumların titreşerek yandığı büfeye baktığında neyin eksik olduğunu hemen anladı.

“Radyo nerede, anne?”

Annesi tek kaşını kaldırdı. “Radyo mu? Ah, sattım, tatlım.”

Iris başından ağrıyan ayaklarına kadar tüm vücudunun karıncalandığını hissetti. “Neden? O *büyükannemin* radyosuydu.”

“Doğru düzgün hiçbir kanal çekmiyordu, hayatım. Elden çıkarma vakti gelmişti.”

Hayır, diye düşündü Iris, ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak. *Daha fazla içki almak için paraya ihtiyacın vardı.*

Sokak kapısını çarparak kapayıp oturma odasına girdi, şişelerin etrafından dolaşarak küçük, karanlık mutfığa geçti. Burada hiç mum yanmıyordu ama Iris burayı avucunun içi gibi biliyordu. Gözenekli ekmeği ve yarım karton yumurtayı

tezgâhın üzerine koyduktan sonra bir kâğıt torba alıp oturma odasına geri döndü. Şişeleri topladı –*çok fazla şişe vardı*– ve toplarken de aklına sabah işe neden geciktiği geldi. Çünkü annesini yerde, kendi kusmuğunun yanında, rengârenk cam parçalarının arasında yatarken bulmuş ve aklı çıkmıştı.

“Bırak sen,” dedi Aster bir elini gelişigüzel sallayarak. Sigarasının külü döküldü. “Yarın temizlerim.”

“Olmaz, anne. Yarın işe vaktinde gitmem gerek.”

“*Bırak* dedim.”

Iris torbayı yere bıraktı. Torbanın içindeki şişeler birbirine çarparak şangırdadıysa da tartışmaya giremeyecek kadar yorgundu. Bu yüzden annesine karşı çıkmadı.

Karanlık odasına gitti ve el yordamıyla kibriti bulup komodininin üzerindeki mumları yaktı. Ama karnı açtı, dolayısıyla eninde sonunda mutfığa geri dönüp kendine marmelatlı sandviç yaptı. Bu sırada annesi kanepede uzanmaya devam ediyordu, bir yandan şişeden içki içiyor, bir yandan sigarasını tütürüyor, bir yandan da artık dinleyemeyeceği en sevdiği şarkıları mırıldanıyordu. Dinleyemeyecekti çünkü radyo *gitmişti*.

Iris sessiz odasına döndüğünde pencereyi açıp yağmuru dinledi. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Kışın izleri hâlâ tam olarak silinmemişti fakat Iris havanın bu sertliğini ve tenini pütür pütür etmesini seviyordu. Ona hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Sandviçini ve yumurtalarını yedikten sonra üzerindeki nemli kıyafetleri çıkarıp geceliğini giydi. Islak *Inkridden Tribune*’ü kuruması için dikkatlice yere serdi, cebinde taşımasının ardından canavar çizimi daha da bozulmuştu. Göğsünde keskin bir sızı hissedene kadar çizime baktıktan sonra yatağının altına uzanıp büyükannesinin orada sakladığı daktilosunu çıkardı.

Radyonun beklenmedik kayboluşunun ardından daktilonun hâlâ yerinde olmasına sevinerek mum ışığının altına yerleştirdi.

Yere oturup goblen çantasını açtı, makalesini yazmaya başladığı kâğıt yağmurdan ıslanmış ve buruşmuştu. *Yazacak iyi bir*

şey bul, belki *haftaya köşe yazısında yayımlamayı düşünebilirim*, demişti Zeb. İçini çeken Iris, büyükannesinin daktilosuna yeni bir kâğıt taktı ve parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdi. Fakat sonra bakışları mürekkebi akmış canavara kaydı ve birdenbire kendini makalesinden çok farklı bir şey yazarken buldu.

Günlerdir Forest'a yazmamıştı. Ama şimdi abisine yazıyordu. Kelimeler içinden âdeta akıyordu. Ona yazdığı diğer mektupların aksine ne günün tarihiyle ne de *Sevgili Forest*'la başlamıştı. Adını yazmak, sayfada adını görmek istememişti. O gece lafı hiç dolandırmadan konuya girerken kalbi sanki yara bere içindeydi:

Her sabah, annemin yeşil şişelerinin arasında yürürken, seni düşünüyorum. Her sabah, bana bıraktığın trençkotu giyerken, acaba sen de bir an olsun beni düşünüyor musun diye merak ediyorum. Gidişinin beni ne hâle getireceğini hiç düşündün mü? Annemi ne hâle getireceğini?

Enva için savaşmak umduğun gibi oldu mu, merak ediyorum. Bir kurşun ya da süngü geçti mi içinden? Bir canavar yaraladı mı seni? Benliğim seni bulmayı ne kadar isterse istesin, asla üzerine diz çökemeyeceğim kana bulanmış toprağın altında, isimsiz bir mezarda mı yatıyorsun yoksa?

Beni böyle bırakıp gittiğin için senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum, yine de şimdi seni daha çok seviyorum çünkü çok cesursun ve benim asla bulamayacağım, asla anlamayacağım bir ışıkla dolusun. Bir şey uğruna savaşma arzun öyle büyük ki ölüm bile gözünü korkutmuyor.

Bazen tam nefes alamıyorum. Endişem ve korkum arasında... nerede olduğunu bilmediğimden ciğerlerim o kadar küçüldü ki. Garda sana son kez sarıldığımdan bu yana beş ay geçti. Beş ay. Ya cephede kayboldun ya da bana yazamayacak kadar meşgulsün. Çünkü ölüm haberin gelmiş olsaydı sabahları uyanamazdım, yataktan bile çıkamazdım.

Benim için, annem için korkaklık etmiş olmanı isterdim. Keşke silahını bıraksan ve seni bizden alan tanrıçaya bağlılığını içinden söküp atsan. Keşke zamanı durdurup bize geri dönsen.

Iris kâğıdı daktilodan çıkardı, iki kez katladı ve ayağa kalkıp gardırobuna gitti.

Yıllar önce büyükannesi, Iris'in bulması için odasına notlar saklardı, bazen kapının altından içeri atardı, bazen yastığının altına koyardı, bazen de daha sonra okulda okuması için eteğinin cebine sıkıştırırdı. Iris'in bulmaktan büyük keyif aldığı bu notlar ya cesaret verici kısa sözler ya da şiir dizeleri olurdu. İkisi arasında bir gelenektir bu, Iris büyükannesine notlar göndere göndere okumayı ve yazmayı öğrenmişti.

Bu yüzden Forest'a yazdığı mektupları gardırobun kapısının altından atmak ona son derece doğal gelmişti. Abisinin ayrı odası yoktu; evdeki iki yatak odası Aster'la Iris'in olabilsin diye kanepede yatardı. Ama o ve Iris yıllardır bu gardırobu ortaklaşa kullanıyorlardı.

Gardırop taş duvara gömülü küçük bir oyuktu ve kemerli kapısı yerde kalıcı izler bırakmıştı. Forest'ın kıyafetleri sağda, Iris'inkilerse solda asılıydı. Forest'ın çok giysisi yoktu; birkaç gömlek, kumaş pantolon, deri pantolon askısı ve bir çift de eskimiş ayakkabısı vardı, o kadar. Fakat Iris'in de öyle çok

kıyafeti yoktu. Olanları da deliklerini yamayarak, yıpranan kenarlarını onararak giyebildiği kadar giyerdi.

Forest kendisi yokken gardırobun tamamen Iris'e kalacağını söyleyerek şaka yaptıysa da Iris onun eşyalarını gardıroptan hiç çıkarmamıştı. Iris, Forest'ın savaşa katıldığı ilk iki ay son derece sabırlıydı, abisinin söz verdiği gibi kendisine yazmasını beklemişti. Ama sonra annesi içmeye başlamıştı, hatta kantarın topuzunu o kadar kaçırmıştı ki Cümbüş Lokantası'ndaki işinden atılmıştı. Faturaları ödeyemez, dolaplarına yiyecek sokamaz olmuşlardı. Iris'in okulu bırakıp işe girmekten başka çaresi kalmamıştı ve bütün bunlar olurken Forest'ın ona yazmasını beklemişti.

Ama Forest hiç yazmamıştı.

Iris bu sessizliğe daha fazla katlanamamıştı. Elinde herhangi bir adres, abisinin nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi yoktu. Değerli bir gelenekten başka hiçbir şeyi yoktu ve tıpkı büyükannesinin yapacağı gibi yapmıştı; katlı kâğıdı gardıroba vermişti.

Ertesi sabah kâğıdın gölgeler tarafından yenmişçesine ortadan kaybolduğunu görünce hayrete düşmüştü.

Bununla yetinmeyerek Forest'a bir mesaj daha yazmış ve gardırobun kapısının altından atmıştı. O mektup da kaybolunca şaşkınlık içinde gardırobu yakından incelemiş, incelerken de duvardaki eski taşlar dikkatini çekmişti. Yüzyıllar önce biri eski bir geçidi kapamaya karar vermiş gibiydi. Bu şehrin altında yatan fethedilmiş tanrının kemiklerindeki büyüünün, sıkıntısına cevaben uyanıp uyanmadığını merak etmişti. Büyü bir şekilde mektubunu alıp batı rüzgârıyla abisinin savaştığı yere mi götürmüştü?

Iris o âna dek büyülü binalardan nasıl da nefret etmişti.

Şimdi yere diz çöküp yeni mektubunu gardırobun kapısının altından attı.

Sözcükleri serbest bırakmak ruhunu rahatlattı. Göğsündeki daralma azaldı.

Daktilosuna geri döndü. Aleti kaldırırken parmakları çerçevenin iç kısmına cıvatalanmış soğuk metal parçasına değdi.

Serçe parmağı uzunluğundaki bu plakayı gözden kaçırmak kolaydı ama Iris onu keşfettiği günü dün gibi hatırlıyordu. Gümüşe oyulmuş yazıyı ilk kez okuduğu zaman hâlâ aklındaydı: ÜÇÜNCÜ ALOUETTE / BİLHASSA D.E.W. İÇİN YAPILMIŞTIR.

Daisy Elizabeth Winnow.

Büyükannesinin adı.

Iris anlamını merak ederek bu sözcükleri sık sık incelerdi. Daktiloyu büyükannesi için kim yapmıştı? Yazıyı büyükannesi ölmeden önce keşfetmiş olmayı öyle çok isterdi ki. Şimdi bu gizemle yetinmekten başka çaresi yoktu.

Daktiloyu sakladığı yere geri koyup yatağa girdi. Örtüleri çenesine kadar çektiyse de mumu söndürmedi. *Aslında söndürmeli, yarın geceye saklamalıyım*, diye düşündü çünkü elektrik faturasını ne zaman ödeyebileceğini hiç bilmiyordu. Ama şimdilik karanlıkta değil, ışıktta yatmak istiyordu.

Yorucu geçen günün ardından gözleri kapandı. Saçlarında yağmurun ve sigara dumanının kokusunu alabiliyordu. Parmak uçlarında mürekkep, dişlerinin arasında marmelat vardı.

Tam uykuya dalacakken bir ses duydu. Kâğıt hışırtısıydı bu. Kaşlarını çatarak doğrulup oturdu.

Gardırobuna baktı. Yerde bir kâğıt parçası vardı.

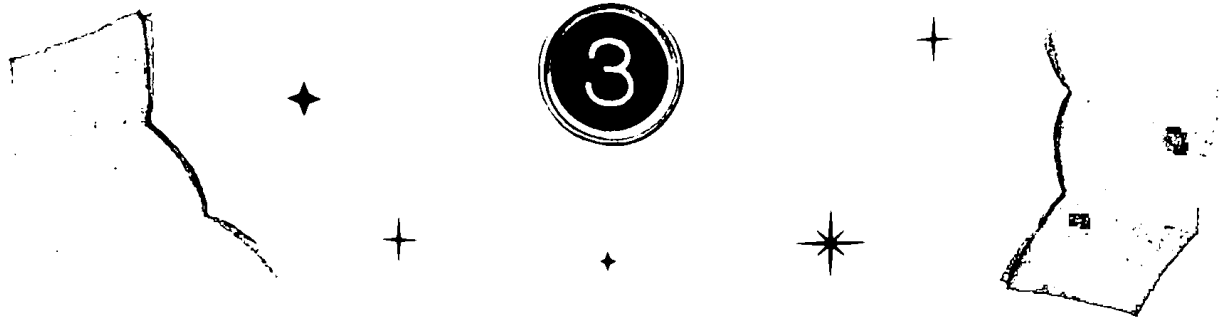
Şaşkınlık içinde bunun az önce gönderdiği mektup olması gerektiğini düşündü. Cereyan odaya geri itmiş olmalıydı. Fakat yataktan kalktığında kendi mektubu olmadığını anladı. Bu kâğıt parçası farklı şekilde katlanmıştı.

Bir an için duraksadıktan sonra gidip kâğıdı yerden aldı.

Kâğıt titredi ve mum ışığı içine sızarken Iris orada yazan yazıyı gördü. Birkaç kelimeden ibaret olsa da rengi kopkoyuydu.

Iris kâğıdı açıp okudu. Soluğunun kesildiğini hissetti.

Ben Forest değilim.

Kayıp Efsaneler

Ben Forest değilim.

Ertesi sabah Broad Caddesi'nde yürürken bu sözcükler Iris'in zihninde yankılanıyordu. Şehrin göbeğindeydi, etrafında yükselen binalar soğuk havayı, şafağın son gölgelerini ve tramvayların zil sesini bastırıyordu. Önceki gece hiçbir tuhaflık olmamışçasına normal rutinini sürdüren Iris işe varmak üzereydi.

Ben Forest değilim.

"O zaman kimsin?" diye fısıldadı ceplerindeki ellerini yumruk yaparak. Caddenin ortasında yavaşlayarak durdu.

Gerçek şu ki o kişiye cevap yazamayacak kadar gözü korkmuştu. Bu yüzden de gecenin karanlık saatlerini, önceki mektuplarında yazdıklarını düşünüp endişelenerek geçirmişti. Forest'a okulu bıraktığını söylemişti. Sözünden dönmesinin onu ne kadar yaralayacağını bildiği için peşinden hemen *Gazette*'te işe başladığının ve büyük ihtimalle köşe yazarı olacağını haberini vermişti. Bu şahsi bilgiler haricinde gerçek adını hiç yazmamıştı; Forest'a gönderdiği bütün mektuplar lakabıyla son buluyordu: Küçük Çiçek. Ayrıca onu mutlu eden bir diğer sebep de—

"Winnow? Winnow!"

Bir el kolunun üst kısmını mengene gibi kavradı. Birdenbire öyle büyük bir güçle geriye çekildi ki dişleri alt dudağını yırttı. Iris sendelediyse de ayakta kalmayı başardı ve tam da o sırada dibinden bir tramvay geçti, o kadar ki dilinde metalin tadını hissetti.

Az kalsın ezilecekti.

Bunu fark etmesiyle dizlerinin bağı çözüldü.

Ama biri hâlâ kolunu tutuyordu.

Başını kaldırıp baktığında açık kahverengi şık ceket, parlatılmış deri ayakkabıları ve geriye doğru taranmış saçlarıyla Roman Kitt'i gördü. Ona ikinci bir başı çıkmış gibi bakıyordu.

“Önüne baksana!” diye çıkıştı ve sanki ona dokunmak elini yakmış gibi aniden kolunu bıraktı. “Az kalsın parke taşlarına yapışmanı izleyecektim.”

“Tramvayı gördüm,” dedi Iris trençkotunu düzelterek. Roman neredeyse kabanı yırtıyordu ki yırtsaydı Iris kahrolurdu.

“Gördüğünü hiç sanmıyorum,” dedi Roman.

Iris onu duymamış gibi yaptı. Tramvay raylarını *dikkatlice* aştığı gibi binanın önündeki basamakları koşarak çıkıp lobiye girdi, topukları su toplamıştı. Annesinin zarif yarım çizmelelerini giyiyordu, ona bir numara küçüktüler ama kendine yeni bir çift topuklu ayakkabı alana kadar idare etmek zorundaydı. Şimdi ayakları zonkladığından... asansöre binmesi gerektiğine karar verdi.

Roman hemen arkasındaydı ve onun da asansöre bineceğini fark edince içten içe inledi.

Yan yana asansörü beklediler.

Sonunda Roman, “Erken gelmişsin,” dedi.

Iris acıyan alt dudağına dokundu. “Sen de.”

“Autry sana benim bilmediğim bir görev mi verdi?”

Asansörün kapıları açıldı. Iris gülümsemekle yetinip asansöre bindi ve Roman da bindiğinde ondan olabildiğince uzağa

çekildi. Ama parfümünün kokusu küçük alanı sarmıştı bile; Iris derin nefes almamaya çalıştı.

“Verdiyse ne olmuş?” dedi asansör gürültüyle yukarı çıkmaya başladığında.

“Dün burada geç saatlere kadar bir şey üstünde çalıştın.” Roman’ın sesi ölçülüydü ama Iris onda belli belirsiz bir endişe sezdiğine yemin edebilirdi. Roman bakışlarını ondan ayırmadan ahşap panele yaslandı. Iris gözlerini kaçırsa da birdenbire annesinin ayakkabılarındaki çiziklerin, ekoseli eteğindeki kırışıkların fazlasıyla farkına vardı. Sımsıkı topladığı topuzundan kaçan saç tellerinin. Her gün zırh misali kuşandığı Forest’ın kabanındaki lekelerin.

“Bütün gece ofiste çalışmadın, değil mi, Winnow?”

Roman’ın sorusu Iris’i şaşkına uğrattı. Başını kaldırıp ona ters ters baktı. “Ne? Tabii ki hayır! Beni giderken gördün, sana sandviç ısmarlamayı teklif ettikten hemen sonra.”

“Meşguldüm,” dedi Roman.

Iris içini çekerek yüzünü çevirdi.

Üçüncü kata gelmişlerdi. Asansör yavaşladı ve sanki Iris’in huzursuzluğunu hissetmiş gibi durdu, çınladı ve kapıları açıldı. Elinde evrak çantası olan üç parçalı takım giymiş bir adam Iris’le Roman’a ve aralarındaki büyük boşluğa baktıktan sonra ihtiyatla asansöre bindi.

Iris biraz olsun rahatladı. Şimdi yanlarında bir yabancı varken Roman dilini tutardı. Daha doğrusu Iris öyle düşünmüştü. Asansör meşakkatli çıkışını sürdürürken Roman asansör kurallarını çiğneyerek, “Autry sana hangi görevi verdi, Winnow?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmez, Kitt.”

“Aslında *ilgilendirir*. Unuttuysan diye söylüyorum, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz.”

“Unutmadım,” dedi Iris kısaca.

Tartışmanın ortasında kalan adam huzursuzca kıpırdandı. Boğazını temizleyip cep saatine uzandı. Saati görünce Iris'in aklına Forest geldi, bu da gizemli mektup arkadaşına dair sıkıntılı durumu yeniden hatırlamasına neden oldu.

"Autry'nin benden habersiz sana görev vermesi hiç adil değil," diye devam etti Roman. "Eşit konumda olmamız gerekiyor. Kuralına göre oynamalıyız. Kayırma olmamalı."

Kayırma mı?

Beşinci kata varmak üzereydiler. Iris parmaklarını bacağına vurup duruyordu.

"Bir derdin varsa git Autry'yle konuş," dedi tam da kapılar açılırken. "Gerçi neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. Hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyorsan diye söyleyeyim... *O benim rakibim olamaz. Yanından bile geçemez. Son yılında Windy Grove Okulu'nu bırakmış.*"

"Pardon?" dedi Roman ama Iris çoktan asansörden üç adım uzaklaşmıştı.

Hızla ilerleyip koridorun sonundaki ofise girdiğinde Sarah'yı görünce rahatladı. Kadın çayı demlemiş, çöp kovalarındaki buruş buruş kâğıtları boşaltıyordu. Iris ağır cam kapıyı tutmayıp Roman'ın yüzüne kapanmasına izin verdi ve rakibinin ayakkabılarının gıcirtısını, öfkeli homurtusunu duydu.

O tarafa bir daha bakmadan masasına oturdu.

O gün Roman Kitt'ten çok daha büyük sorunları vardı.

"Burada mutlu musun?"

Sarah Prindle, Iris'in usulca sorduğu soruya şaşırılmış gibiydi. Öğle arasıydı ve iki kız küçük mutfakta karşılaşmışlardı. Sarah masada oturmuş peynirli ve turşulu sandviç yerken Iris tezgâha yaslanmış beşinci çayını içiyordu.

“Elbette mutluyum,” dedi Sarah. “Burada çalışma fırsatı bulan herkes mutlu değil mi? *Oath Gazette* şehrin en prestijli gazetesi. Maaşım iyi, her tatilden de yararlanıyoruz. Sandviçimin yarısını ister misin, Winnow?”

Iris başını iki yana salladı. Sarah ofisi temizliyor, ayak işlerine bakıyor, Zeb’in asistanlığını yapıyordu. Gazeteye gelen ölüm ilanlarını, iş ilanlarını ve duyuruları organize ediyor, redaksiyondan geçirip daktilo etmeleri için Iris’in ya da Roman’ın masasına bırakıyordu.

“Aslında demek istediğim... hayalini kurduğun şey *bu* muydu, Prindle? Çocukluğunda, her şey mümkün görünürken?”

Sarah dalgınlıkla yutkundu. “Bilmem. Değildi sanırım.”

“Neydi peki?”

“Şey, hep müzede çalışmak istemiştim. Babam hafta sonları beni oraya götürürdü. Arkeolojik eserlere ve taş tabletlere bayıldığımı hatırlıyorum, hepsinin ayrı ayrı hikâyesi vardı. Tanrılar kendi zamanlarında amma korkunçlarmış. Bir Enva’nın ailesi Gökyüzü tanrıları varmış, bir de Dacre’in ailesi Astlar. Ezelden beri birbirlerinden nefret ediyorlarmış. Bunları biliyor muydun?”

“Maalesef tanrılar hakkında pek bilgim yok,” dedi Iris demliğe uzanırken. “Okulda bize yalnızca birkaç efsane öğrettiler. Onlar da yüzyıllar önce öldürdüğümüz tanrılar hakkındaydı. Ama bunu hâlâ yapabilirsin, biliyorsun.”

“Tanrıları öldürmekten mi bahsediyorsun?” Sarah’nın sesi çatallandı.

“Hayır,” dedi Iris gülümseyerek. “Gerçi öylesi bu kanlı savaş için heyecan verici bir son olurdu. Kastettiğim müzede çalışmandı. Sevdiğin işi yapabilirsin.”

Sarah içini çekerken sandviçinden bir parça turşu düştü. “O işin içine doğman lazım ya da çok ama çok yaşlı olmalısın. Ama sen söyle, Winnow. Senin hayalin neydi?”

Iris duraksadı. Biri ona böyle bir şey sormayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Sanırım hayalimi yaşıyorum,” dedi parmağını çay fincanının kırık ağzında gezdirerek. “Hep önemli şeyler hakkında yazmak istemiştım. İnsanlara ilham olan ya da onları bilgilendiren şeyler yazmak.” Birdenbire utanarak güldü. “Ne bileyim işte.”

“Harikaymış,” dedi Sarah. “Hem bunun için doğru yerindesin.”

Aralarına huzurlu bir sessizlik çöktü. Sarah sandviçini yemeye devam ederken Iris çay fincanını sıkıca tutup duvardaki saati izledi. Neredeyse masasına dönme vakti gelmişti ki cesaretini toplayıp Sarah’ya doğru eğildi ve fısıldayarak, “Hiç *Inkridden Tribune*’ün yazdıklarına bakıyor musun?” diye sordu.

Sarah’nın kaşları kalktı. “*Inkridden Tribune* mü? O da nereden—”

Nabızı hızlanan Iris parmağını dudaklarına bastırdı. Zeb’in o sırada içeri girip onları duyması tam da onun talihsizliğine yaraşırdı.

Sarah utangaçça sesini alçalttı. “Eh, hayır. Çünkü kovulmak istemiyorum.”

“Dünkü gazeteyi gördüm,” diye devam etti Iris. “Sokakta. Cephede canavarlar görüldüğünü yazmışlardı.”

“Canavarlar mı?”

Iris gazetedeki resmi tarif etmeye başladı: kanatlar, pençeler, dişler. Bunu yaparken ne ürpermesine engel olabildi ne de Forest’in görüntüsünü canavarınkinden ayırabildi.

“Sen bu canavarları hiç duymuş muydun?” diye sordu.

“Onlara *eithral* deniyor,” dedi Sarah. “Yıllar önce mitoloji dersinde kısaca işlemiştik. Kütüphanedeki eski ciltlerde onlar hakkında birkaç hikâye var...” Yüzüne korku dolu bir ifade yayılırken duraksadı. “Onlarla ilgili kendi haberini yazmayı düşünmüyorsun, değil mi, Winnow?”

“Henüz karar vermedim. Ama neden bana öyle bakıyorsun, Prindle?”

“Çünkü Autry’nin hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum.”

Onun ne düşündüğü umurumda değil! demek istedi ama bu doğru değildi. *Umurundaydı* fakat sırf Roman'a yenilmeyi göze alamayacağı için. Elektrik faturasını ödemesi gerekiyordu. Ayaklarına tam olan güzel bir çift ayakkabı alması gerekiyordu. Düzenli olarak yemek yemesi gerekiyordu. Annesine *yardım* bulması gerekiyordu.

Aynı zamanda batıda olanları yazmak istiyordu. Gerçeği yazmak istiyordu.

Forest'in cephede neyle karşı karşıya olduğunu bilmek istiyordu.

"Sence de Oathluların orada gerçekte ne olduğunu bilmeye ihtiyacı yok mu?" diye fısıldadı.

"Elbette var," dedi Sarah gözlüğünü burnundan yukarı iterek. "Ama eithralların gerçekten cephede olup olmadıkları ne malum? Demek istediğim ya..." Birdenbire sustu ve bakışları Iris'in arkasına kaydı.

Doğrulup arkasına dönen Iris mutfakın eşiğinde Roman'ı görünce yüzünü buruşturdu. Roman kapının çerçevesine yaslanmış, kısık gözlerle Iris'i izliyordu. Iris onun ne kadarını duyduğunu bilmiyordu ve kalbi küt küt atsa da gülümsemeye çalıştı.

"Komplo mu kuruyorsunuz yoksa?" dedi Roman.

"Tabii ki," dedi Iris neşeyle, kadeh kaldırır gibi fincanını kaldırdı. "Tüyo için teşekkürler, Prindle. Benim işe dönmem lazım."

"Ama hiçbir şey yemedin, Winnow!" diye karşı çıktı Sarah.

"Aç değilim," dedi Iris kapıya doğru ilerlerken. "Müsaa-denle, Kitt."

Roman kıpırdamadı. Iris'in aklını okumak istercesine bakışlarını ona dikmişti ve Iris saçının başıboş tutamlarını düzeltmemek, gergince dudaklarını yalamamak için kendine güçlük engel oldu.

Roman bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti, dişlerini birbirine çarparcasına ağzını kapayıp kenara çekildi.

Iris eşikten geçti. Geçerken kolu Roman'ın göğsüne değdi; Roman'ın soluk verdiğini duydu, sanki onu yakmış gibi tıslamıştı. Iris gülmek istedi. Roman'la dalga geçmek istedi fakat söyleyecek tek söz bulamadı.

Yerine dönüp ılık çayını masaya bıraktı. Trençkotunu sırtına geçirip not defteriyle kalemını alırken odanın öbür ucundaki Roman'ın kuşkulu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Nereye gittiğimi merak et dur şimdi, diye düşündü alayla gülerek.

Ardından ofisten çıktı.

Iris, en eski kitapların yüksek korumalı raflarda muhafaza edildiği kütüphanenin iç taraflarına doğru ilerledi. Bu kitapların hiçbirisi kütüphaneden çıkarılamıyordu fakat içerideki masalardan birinde okumak mümkündü, böylece Iris umut verici bir cildi alıp küçük bir masaya götürdü.

Masa lambasını açıp kitabın sayfalarını dikkatle çevirmeye başladı, sayfalar o kadar eskiydi ki yer yer küflenmiş, aşınmaktan ipeksi bir yumuşaklığa bürünmüşlerdi. Toz, mezar ve yalnızca karanlıkta ulaşılabilen yerler gibi kokan sayfalardı bunlar. Yıllar önce var olan tanrı ve tanrıçaların hikâyeleriyle dolu sayfalar. İnsanlar onları katletmeden yahut yerin dibine hapsedmeden önce. İlahi kemiklerden yükselen büyü topraktan fışkırıp kimi eşiklere ve binalara nüfuz etmeden, ender nesnelerin içine yerleşmeden önce.

Ancak şimdi Enva da Dacre da zindanından kurtulmuştu. Cephenin yakınlarında eithrallar görülmüştü.

Iris onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Okullarda öğretilmeyen bilgileri not almaya koyuldu. Cambria'yı yukarıdan yöneten Gökyüzü tanrıları ve aşağıda hüküm süren Astlar. Bir zamanlar iki aile arasında toplam yüz tanrı vardı ve her birinin gücü semaya, karaya, suya kadar yayılıyordu. Fakat zamanla birbirlerini öldüre öldüre geriye yalnızca beş tanesi kalmıştı. Bu beş tanrı da insanoğluna yenilmiş ve Cambria'nın kentlerine ganimet olarak verilmişti. Dacre batıya, Enva doğuya, Mir kuzeye, Alva güneye ve Luz da Orta Borough'ya gömülmüştü. Efsunlu uykularından asla uyanmamaları gerekiyordu; mezarları ölümlü gücünün ve dayanıklılığının birer nişanesiydi fakat en önemlisi de marazlıları, müritleri ve de meraklıları kendilerine çeken büyü yüklü yerler oldukları söylenirdi.

Iris, Enva'nın doğudaki mezarını hiç ziyaret etmemişti. Oath'un kilometrelerce ötesindeki ücra bir vadideydi. *Bir gün birlikte gideceğiz, Küçük Çiçek*, demişti Forest daha geçen sene, hiçbir zaman dindar bir aile olmamalarına rağmen. *Belki havada Enva'nın sihrinin tadını alırız.*

Iris kitabın üzerine eğilerek bulmaya can attığı cevapları aramaya devam etti.

Bir tanrı diğerini nasıl çeker?

Dacre, Sparrow köyünü küle çevirip çiftçileri ve ailelerini katlederek savaşı başlatmıştı. Fakat sandığının aksine bu büyük yıkım Enva'yı ona çekmeyi başaramamıştı. Yedi aydır süren çatışmalara rağmen Enva, arpını çalarak gençleri orduya katılıp düşmanına karşı savaşımaya teşvik ettiği anlar dışında, Oath'ta saklanmaya devam etmişti.

Neden birbirinizden nefret ediyorsunuz? diye düşündü Iris. Dacre'la Enva'nın geçmişinde ne vardı?

Kitabın yapraklarını teker teker çevirmeye devam etti fakat peş peşe koparılmış sayfalar vardı. Enva ve Alva'ya dair birkaç mit buldu ancak Dacre'a dair detaylı bir kayıt yoktu. İsmi efsanelerde yalnızca üstünkörü geçiyordu ve hiçbirinde Enva'yla

bağlantısı bulunmuyordu. Eithrallar hakkında da hiçbir şey yoktu; nereden geldikleri, kim tarafından yönetildikleri. İnsanlara karşı ne kadar tehlikeli oldukları.

Iris sandalyede arkasına yaslanıp omzunu ovdu.

Sanki biri geçmişin bilgisini çalmak istiyordu. Dacre hakkındaki bütün mitleri, onun sihrini ve gücünü. Enva'ya neden öfkeli olduğunu. Ona neden savaş açtığını, insanları bu katliama neden sürüklediğini.

Ve bu, Iris'in içini buz gibi bir korkuyla dolduruyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Çöp Kovasından Çıkanlar

Iris o akşam eve döndüğünde annesi kanepede uyuyordu. Sigarası eski püskü minderde delik açmış, büfenin üzerindeki mumlar yana yana erimişti.

Iris iç geçirdiyse de boş şişeleri toplayıp kül tablalarını boşaltmaya koyuldu. Çizmelerini çıkardığında ayaklarındaki su kabarcıklarının patlayıp çoraplarını kana buladığını görünce yüzünü buruşturdu. Yalınayak hâlde annesinin şarap lekeli yatak çarşafını çıkardı, yıkanacak birkaç parça kıyafet daha aldı ve hepsini aşağıdaki ortak alana indirdi. Su ve toz deterjan için birkaç bakır para ödedikten sonra bir çamaşır yıkama tahtasıyla bir kova seçip giysileri çitilemeye başladı.

Kent sarnıcından çekilen su soğuktu, sabunsa ellerini tahriş ediyordu. Yine de lekeleri çitilemeye, çamaşır üstüne çamaşırın suyunu sıkmaya devam etti, midesi açlıktan guruldamayı bıraktıktan çok sonra bile öfkesi uzun süre ayakta kalmasına yetti.

Bütün çamaşırları yıkamayı bitirdiğinde *Ben Forest değilim* kişisine cevap yazmaya hazırdı. Daireye geri dönüp çamaşırları mutfığa astı. Mektubu yazmaya başlamadan evvel bir şeyler yese iyi olurdu yoksa kim bilir neler yazardı? Mutfak dolaplarından

birinde bir konserve taze fasulye buldu ve odasında yere oturup çatalla yedi. Elleri acıyordu fakat yine de yatağının altındaki büyükannesinin daktilosunu çekip çıkardı.

Dün gece aldığı notu saklamıştı, hararetle cevap yazmaya başladığında açık vaziyette dizinin dibinde duruyordu:

Kim olmadığını söyledin fakat kendini tanıtmadın. Bu zamana kadar kaç mektubumu aldın? Başkalarının postasını okumak gibi bir huyun mu var?

Iris kâğıdı katlayıp gardırobun kapısının altından attı.

Kâğıt geldiğinde Roman yatağında kitap okuyordu.

Iris'in mektuplarının sesini ezberlemişti artık, bir fısıltı gibi odasına süzülüyorlardı. Bu seferkini en az bir saat görmezden gelmeye karar verdi, uzun parmakları okuduğu kitabın sayfaları arasına gizlenmişti. Fakat yerdeki beyazlık gözüne ilişip duruyordu, sonunda daha fazla dayanamadı ve iç çekerek kitabı kapayıp yataktan kalktı.

Kol saatine baktığında vaktin epey geç olduğunu fark etti. Iris'in şimdiye kadar yatmış olması gerekmez miydi? Gerçi dürüst olması gerekirse... Roman onun cevabını bekliyordu. Dün gece göndereceğini sanmıştı ama göndermeyince Iris'in mektup yazmayı keseceğini düşünmüştü.

Odasında bir daha esrarengiz mektuplar belirmeyecek olması onu rahatlatır mıydı yoksa üzer miydi bilmiyordu. Roman bu durumdan malikâneyi sorumlu tutuyordu; eski, geniş bir evdi, büyü hattı üzerine inşa edildiği söylenirdi. Dolayısıyla Kitt Malikânesi kafasına göre hareket ederdi. Kapılar kendi başına açılıp kapanırdı, perdeler gün doğumuyla açılırdı ve yer-

ler buz misali ısıldayana kadar kendi kendini parlatırdı. Bazen yağmur yağdığında en beklenmedik yerlerde çiçekler yeşerirdi; çay fincanlarında, vazolarda ve hatta eski ayakkabıların içinde.

Roman on beş yaşındayken –o yılı hatırlamak bile istemiyordu– uykusuzluktan mustarıpti. Neredeyse her gece evin karanlık koridorlarında yürür, mutfığa ulaşana kadar kalp ağrısıyla boğuşurdu. Mutfakta, tezgâhın üzerinde yanan mumun yanında her zaman bir bardak sıcak süt ve bir tabak da en sevdiği bisküviden olurdu. Roman bir yıl boyunca bunları oraya bırakanın aşçı olduğunu sanmıştı, ta ki sıkıntılarını hissedip onu rahatlatmaya çalışanın ev olduğunu anlayana kadar.

Roman şimdi Iris’in yerdeki mektubuna bakıyordu.

“Hâlâ beni eğlendirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu gardırop kapısına. Elbette ev kötü hissettiği zamanlarda onu avutmakla kalmıyor, yaramazlık da yapıyordu.

Roman mektupların Iris’ten geldiğini hemen anlamıştı. Ancak Iris kendini ismen değil, başka şekillerde ele vermişti. *Oath Gazette*’te çalışıyor olması en büyük ipucuydu, bunu müthiş, içgüdüsel üslubu izlemişti. Başta Roman mektupların bir şaka olduğunu sanmıştı. Iris akılla oynamak, onu huzursuz etmek için evi etkisi altına alacak zekice bir yol bulmuştu.

Bu yüzden ikisine de aldırış etmeyecekti. Iris’e de mektuplarına da. İlk mektubunu çöp kovasına atmıştı. Roman masasında yazı yazarken mektup saatlerce çöp kovasında kalmıştı fakat gece yarısı olduğunda, yorgunluktan bulanık görmeye başlayıp kesinlikle doğru düşünemez hâle geldiğinde, mektubu çöp kovasından alıp eski bir ayakkabı kutusuna koymuştu.

Forest, Iris’in savaştaki sevgilisi olmalıydı.

Fakat Roman çok geçmeden öyle olmadığını anlamıştı. Forest, Iris’in abisiydi ve Iris’in ne kadar kızgın, ne kadar üzgün, ne kadar endişeli olduğunu okumak içini acıtmıştı. Abisini ne kadar özlediğini. Mektuplarındaki savunmasızlığına bakılacak olursa Iris sözcüklerinin rakibinin eline geçtiğinden bihaberdi.

Roman bir hafta boyunca bu ikileme kafa yormuştu. Iris'e söylemesi gerekirdi. Belki bir gün ofiste, yüz yüze? Fakat ne zaman söylediğini hayal etse cesaretini yitiriyordu. Belki de en iyisi mektupla söylemekti? Şunun gibi bir şey yazabilirdi: *Merhaba, mektupların için teşekkürler ama her nasılsa bana ulaştıklarını bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bu arada, ben Roman C. Kitt. Evet, iş yerinden Roman C. Kitt. Rakibin.*

Iris utançtan yerin dibine girerdi. Roman onu utandırmak istemiyordu ama Iris'in onu yavaşça, acı çektire çektire öldürmesini de istemiyordu.

Böylelikle hiçbir şey söylememeye karar vermişti, geldiklerinde mektupları alıp ayakkabı kutusuna koyuyordu. Eninde sonunda ya Iris yazmayı kesecek ya da Roman bu odadan taşınacak, böylece de sorun ortadan kalkacaktı.

Ta ki dün gece gelen mektuba kadar.

Forest'a değildi, ki bu da Roman'ın ilgisini hemen çekmişti.

Diğer bütün mektupları okuduğu gibi onu da okumuştı. Bazen defalarca okurdu. Başta bu bir "taktik"ti, Iris onun rakibi olduğundan hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordu. Fakat daha sonra mektupları Iris'in yazımından ve paylaştığı anılardan bir hayli etkilendiği için okuduğunu fark etti. Bazen sözcükleri ve dili nasıl büktüğünü derinlemesine inceler, bu yeteneğine hem imrenir hem de hayranlık duyardı. Iris okurun duygularını nasıl harekete geçireceğini çok iyi biliyordu ki Roman bunu son derece tehlikeli bulmuştu.

Dikkatli olmazsa Iris onu yenerek köşe yazarlığı pozisyonunu kazanacaktı.

Ona cevap yazmasının vakti gelmişti. Kafa karıştırma sırası şimdi Roman'daydı.

Ben Forest değilim. Dün gece bu kadarını yazmış, bu itirafla birlikte göğsünden büyük bir yük kalkmıştı.

Beyninin mantıklı tarafına karşı gelerek sözcükleri garırobunun kapısının altından atmıştı. *Saçmalık bu. Bunu neden*

yapıyorum? diye düşündüyse de gardırobunu kontrol ettiğinde kâğıt ortadan kaybolmuştu.

Roman şaşkınlığa uğramıştı ama Iris'in daha da şaşıracağını tahmin ediyordu. Üç ay sonra nihayet biri ona cevap yazmıştı. Hem de Forest olmayan biri.

Roman şimdi eğilip mektubu yerden aldı. Okurken sözcüklerin altında yatan hakareti hissetti, bilhassa da *Başkalarının postasını okumak gibi bir huyun mu var?* kısmında. Kaşlarını çatarak masasına gitti ve daktilosuna bir kâğıt taktı. Ardından şöyle yazdı:

Düzensiz aralıklarla odamda beliren başıboş
kâğıt parçalarını almak gibi bir huyum var.
Yerde bırakmamı mı tercih ederdin?

Ve kâğıdı gardırop aracılığıyla Iris'e gönderdi.

Ondan cevap gelmesini beklerken sabırsızca volta attı. *Ona şimdi söylemeliyim*, diye düşündü elini saçlarının arasından geçirerek. *Benimle mektuplaştığını söylemeliyim. Dönüşü olmayan noktaya geldik. Şimdi söylemezsem bir daha asla söyleyemem.*

Fakat Roman düşündükçe söylemek *istemediğini* fark etti. Söylerse Iris yazmayı kesecekti. O zaman da Roman bu taktik avantajını kaybedecekti.

Sonunda Iris'in cevabı geldi. Roman yazdıklarını okurken tuhaf biçimde rahatlamıştı:

Kibarlık edip önceki mektuplarımı bana geri
gönderebilirsin. Yerinin sıkıntı çekmesini
istemem. Çöp kovanın da.

İlk mektubunu çöpe attığını biliyor gibiydi. Roman masasına otururken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ayakkabı kutusunu sakladığı çekmeceyi açtı. Kutunun kapağını kaldırıp içindeki mektup yığınınına baktı. Sayfa ardına sayfa. Hepsi Forest'a yazılmış sözcükler. Onlarca kez okuduğu sözcükler.

Roman bu mektupları Iris'e geri göndermeliydi.
Ancak...

Maalesef gönderemem.

Kısa mesajı yolladı. Beklerken yine volta attı ve Iris'ten yanıt gelmeyince yüzünü buruşturdu. Buraya kadardı. Iris yazmayı bırakmıştı.

Derken bir sayfa daha fısıltı misali odasına süzüldü.

O hâlde bol bol gül. Eminim mektuplarım seni bir güzel eğlendirmiştir fakat bundan böyle ne seni ne de yerini rahatsız etmeyeceğim.
Hoşça kal!

Roman mektubu tam üç kere okudu. Aslında bu onun kurtuluş yoluydu. Artık odasının zeminini kirleten sinir bozucu kâğıtlar olmayacaktı. Iris'in üslubunu görüp canı sıkılmayacaktı. Böylesi iyi olmuştu. Böylesi harika olmuştu. Iris'i utandırmadan ya da kendi kimliğini açık etmeden bu işi bitirmişti. Mutlu olmalıydı.

Bunun yerine masasına oturdu. Sözcüklerin, mum ışığında itiraf misali içinden dökülmesine izin verdi. Ardından fikrini değiştirmeden mektubu Iris'e gönderdi.

Rica ederim, benim ya da odamın zemini yüzünden durmana gerek yok. Kim olmadığımı söyledim, sen de –gayet doğal olarak– kim olduğumu sordun ama bence böylesi daha iyi. Kimliklerimizi gizli tutup bunun eski bir büyüün oyunu olduğunu, kapılarımızı birbirine bağladığını bilmekle yetinelim. Fakat merak ediyorsan diye söyleyeyim... yazacağın her şeyi seve seve okurum.

Acımak

Zeb ertesi sabah, elindeki kâğıt parçasını sallayarak ofiste dolaşırken, “İçinizden biri böyle bir teklif alırsa hemen haberim olsun,” dedi. “Adice bir hareket bu, ayrıca hiçbirinizi tehlikeli, güvenilmez bir uğraş yüzünden kaybetmeyeceğim.”

“Ne uğraşı, efendim?” diye sordu Roman.

“Kendin oku, sonra da elden ele uzat,” dedi Zeb kâğıdı Roman’a vererek.

Kâğıdın masasında oturan Iris’e ulaşması bir dakika sürdü. Ona gelene kadar kırıışmıştı ve Iris kâğıtta yazanları okurken Zeb’in tepesinde dikildiğini hissetti:

ACIL ARANIYOR: Savaş Muhabirleri

Inkridden Tribune tanrıların savaşındaki son durum hakkında haber yapmak üzere savaş alanına gitmeye gönüllü gazeteciler aramaktadır. Haberler *Inkridden Tribune*’de yayımlanacaktır. Bunun tarafsız bir pozisyon olduğunu, dolayısıyla çatışmanın iki tarafına karşı da korunma sağlanacağını fakat yine de görevin tehlike arz ettiğini dikkate alınız. İlgilenenlerin Bayan Helena

Hammond'la görüşmesi rica olunur. *Inkridden Tribune* pozisyon için aylık elli banknot ödeme yapacaktır.

Elli banknot mu? Bu para, Iris'in *Gazette*'te bir ayda kazandığının iki katıydı.

Bildiriyi okuması uzun sürmüştü olmalıydı çünkü Zeb boğazını temizledi. Iris kâğıdı arkasındaki masaya uzattı.

"Inkridden Tribune okurlarımızı *korkutarak* bizden daha fazla gazete satmak istiyor," dedi Zeb. "Bu savaş, Batı Borough'nun ve onların şansölyesinin çözmesi gereken bir sorun. Dacre'ı onlar gömdüler; askerlerimizi ve kaynaklarımızı sömürmek yerine onunla ve öfkesiyle kendileri uğraşıyorlar."

"Peki ya Enva, Bay Autry?" diye sordu Sarah.

Zeb bir an için Sarah'nın böyle bir şey sormasına şaşırıp kaldı. Sarah, Zeb'in keskin bakışları altında büzülüp sanki yok olmak istermişçesine gözlüğünü biraz daha yukarı ittiyse de Iris arkadaşının gösterdiği cesareten memnundu.

"Evet, *Enva*," diye devam etti Zeb, yüzü domates gibi kızarmıştı. "Bizim de onu doğuda egemenliğimiz altında tutmamız gerekiyordu ama bunu pek beceremedik, öyle değil mi?" Bir müddet sessiz kalınca Iris kendini hazırladı. "Enva ve şarkısı birkaç iradesiz bireyi orduya katılmaya ikna ettiyse de burada çoğumuz diğer sorunlara odaklanmak istiyoruz. Dolayısıyla bu savaş muhabbetinin sizi kandırmasına izin vermeyin. Yakında hepsi son bulacak. Her zamanki gibi çalışmaya devam edin ve *Inkridden Tribune*'den biri sizinle bu konu hakkında görüşmeye çalışırsa doğruca bana gelin."

Iris tırnaklarının avucuna battığını hissedene kadar masanın altında yumruğunu sıktı.

Forest *iradesiz bir birey* denecek son kişiydi.

Geçen yaz Dacre birbiri ardına kasabalara saldırmaya başlayınca Batı Borough'nun şansölyesi ve sakinleri yardım çağrısında bulunmuşlardı. *Kontrolümüzü ele geçiriyor!* diye haykırmışlardı

cızırdayan telefon hatlarının öbür ucundan. *Ona boyun eğmeyenleri, onun adına savaşmayı kabul etmeyenleri öldürüyor. Yardıma ihtiyacımız var!*

Iris doğudakilerin bu yardım çağrısına cevap vermekte ne kadar geciktiğini düşündükçe utanç duyuyordu. Fakat acı gerçek şuydu ki Dacre'in geri döndüğüne dair haberler yayıldığında Oath'un yerlileri buna inanmamıştı. Ta ki Enva'nın vahiyler içeren şarkısı sokaklarda yankılanmaya başlayana kadar. İlk cevap verenler Güney ve Orta Borough olmuştu, biraz destek kuvvet gönderirlerse batıyı yerle bir etmeden önce Dacre'i alt edebileceklerini sanıyorlardı.

Onu hafife almışlardı. Dacre için savaşmayı seçecek dindar insanların sayısını hafife almışlardı.

Bu, savaşın başlangıcıydı. Hızla, acımasızca ilerlemişti. Oath uyurken batı yanıyordu. Yine de, doğuyla batı arasında uzanan karanlık kilometrelere rağmen orduya ilk katılanlardan biri Forest'tı.

Iris tam da şu anda nerede olduğunu merak etti. Bir mağara mı uyuyordu, bir hendekte mi saklanıyordu, yaralı hâlde hastanede miydi, düşman kampında esir miydi? Iris sapasağlam vaziyette masasında oturmuş, iş ilanları, ölüm ilanları ve makaleler yazarken o ne yapıyordu?

Hâlâ nefes alıyor muydu?

Bir saat sonra Zeb, Iris'i odasına çağırdı.

"Sana üç gün veriyorum, Winnow," dedi masasının üzerinde parmaklarını birleştirerek. "Üç gün içinde kendi seçtiğin bir konu hakkında makale yazacaksın. Kitt'inkinden iyi olursa gazetede yayımlayacağım ve köşe yazarlığını sana vermeyi ciddi ciddi düşüneceğim."

Iris kulaklarına inanamıyordu. Açık görevdi bu. Zeb kolay kolay kimseye açık görev vermezdi. Ama sonra aklına daha önce söylediği şey geldi ve az kalsın aklından geçenleri dosdoğru söyleyecekti.

Bahsettiğin o iradesiz bireyler hakkında yazmayı düşünüyorum.
“Winnow?”

Iris kaşlarını çatıldığını fark etti, dişlerini de sıkıyordu. “Evet, teşekkür ederim, efendim.”

Kendini zorlayarak gülümseyip masasına geri döndü.

Bu terfiyi kaybetmeyi göze alamazdı. Dolayısıyla Zeb’in canını sıkacak bir makale yazmayı da göze alamazdı. Onun yayımlamak *isteyeceği* bir şey yazmalıydı.

Bu açık görev birdenbire çok kısıtlı görünmeye başlamıştı.

“Sonunda buldum seni.”

Roman’ın sesini tam da alacakaranlık vakti lobiden çıkmak üzereyken duydu. Roman ona yetişip yanında yürümeye başlayınca irkildi.

“Ne istiyorsun, Kitt?” diye sordu içini çekerek.

“Canın mı acıyor?”

“Efendim?”

“Sabahtan beri topallıyorsun.”

Iris aşağıya, annesinin berbat sivri burunlu çizmelerine bakmamak için kendini zor tuttu. “Hayır, iyiyim. Ne istiyorsun?” diye tekrarladı.

“Seninle Autry hakkında konuşmak istiyorum. Sana açık görev verdi, değil mi?” diye sordu Roman, kalabalık kaldırımında onlara yol açarak.

Iris bunu ondan gizlemenin doğru olmayacağını düşündü. “Evet. Ama beni *kayıрма* niyetiyle yapmadı.”

“Ah, öyle mi?”

Iris durunca etraflarından dolanmak zorunda kalan insanlar ikisine ağız dolusu sövdüler. “Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu sertçe.

“Ne demek istediğim gayet açık,” dedi Roman. Tek tek yanmaya başlayan sokak lambaları yüzünü kehribar rengi ışıkla aydınlatıyordu. Iris onun bu kadar yakışıklı olmasından nefret ediyordu. Ona baktığında kalbinin yumuşamasından da nefret ediyordu. “Autry benim yerime seni terfi ettirmek için sana açık görev veriyor.”

Bunun üzerine kalbindeki yumuşama yok olup yerini derin bir sızıya bıraktı.

“*Ne?*” Kelime ağzından patlarcasına çıkmıştı; tadı bakır gibiydi ve Iris dudağındaki yaranın yeniden açıldığını fark etti. “Böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin!”

Roman şimdi kaşlarını çatıyordu. Ellerini kabanının ceplerine soktu. “Bu pozisyonun adil şartlar altında kazanılacağını sanıyordum ve—”

“*Kayıрма* derken ne demek istiyorsun?”

“Autry sana acıyor!” diye çıkıştı Roman.

Iris donakaldı. Roman’ın sözleri onda yıldırım etkisi yaratmıştı. Göğsünün buz kestiğini, buzun ellerine doğru yayıldığını hissetti. Titriyordu ve Roman’ın bunu fark etmediğini umdu.

“Autry bana *acıyor*,” diye tekrarladı. “Neden? Basın-yayın alanında çalışarak boyundan büyük işlere kalkışan alt tabaka bir kız olduğum için mi?”

“Winnow, ben—”

“Sana göre ben bir restoran mutfağında bulaşık yıkamalıyım, öyle değil mi? Evlere temizliğe gitmeli, dizlerimin üstüne çöküp senin gibi insanların yürüdüğü yerleri parlatmalıyım.”

Roman’ın gözleri ışıldadı. “*Gazette*’te olmayı hak etmediğini söylemedim. Sen son derece iyi bir yazarsın. Ama son yılında okulu bırakmışsın ve—”

“Bunun ne önemi var?” diye bağırdı Iris. “Sen insanları geçmişle yargılayan biri misin? Hangi okula gittiğiyle? Tek önemsedğin bu mu?”

Roman o kadar hareketsiz, o kadar sessizdi ki Iris onu büyüyle taşa dönüştürdüğünü sandı. Sonunda Roman, “Hayır,” dedi fakat sesi bir tuhaftı. “Ama gittikçe güvenilirmez oluyorsun. Sürekli geç kalıyorsun, görevleri kaçıyorsun ve çok özensizsin.”

Iris bir adım geri çekildi. Roman’ın, sözlerinin canını ne kadar yaktığını görmesini istemiyordu. “Anlıyorum. Eh, işi alırsam sırf Autry bana acıdığı için olacağını bilmek rahatlatıcı. Sen alırsan da sırf zengin baban Autry’ye rüşvet verdiği için almış olacaksın.”

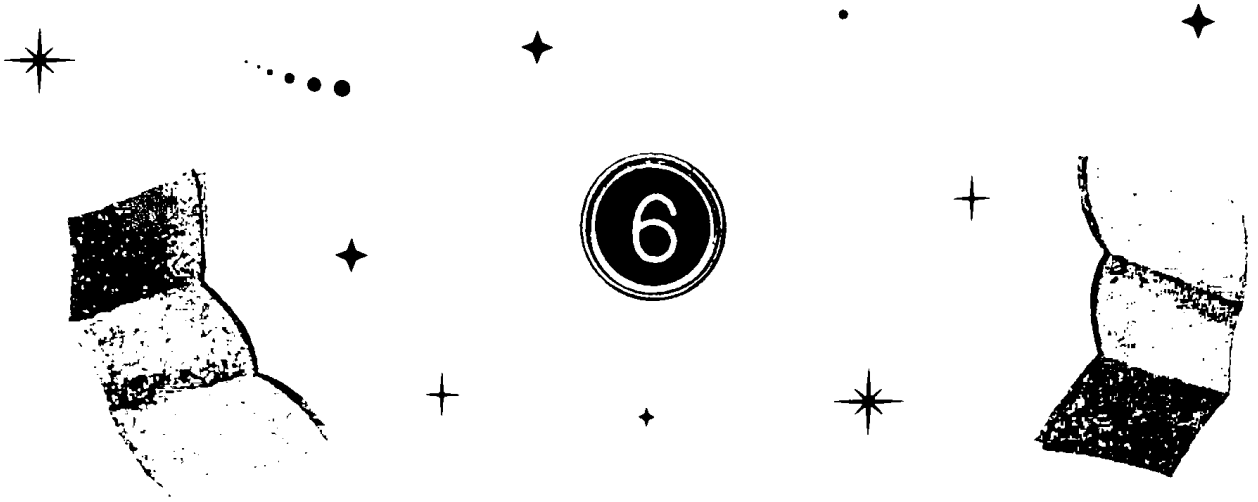
Arkasını döndüğü gibi insan trafiğinin aksi yönünde yürümeye başladı. Bir an için dünya bulanıklaştı; derken gözlerinin yaşlarla yandığını fark etti.

Ondan nefret ediyorum.

Konuşmaların, tramvayın zilinin ve omzuna çarpıp duran yabancıların gürültüsü arasında Roman’ın ona seslendiğini duyabiliyordu.

“Dur bir dakika, Winnow. Benden kaçma!”

Roman ona yetişmeden kalabalığın arasına karıştı.

Sevdiğiniz (Ya da Sevmediğiniz) İnsanlarla Akşam Yemeği

İris ayaklarını sürüye sürüye daireye girdiğinde hâlâ Roman'ın sözlerinin etkisi altındaydı. Öyle ki ne bütün mumların yandığını ne de akşam yemeğinin kokusunu fark etti, ta ki annesi üzerinde en güzel elbisesi, saçlarını kıvrır kıvrır yapmış, dudaklarını kırmızıya boyamış hâlde karşısına çıkana kadar.

“Sonunda geldin, tatlım. Endişelenmeye başlıyordum. Bir saat geciktin!”

Bir an için şaşkınlıktan konuşamayan Iris'in bakışları annesinden mutfak masasındaki yemeğe kaydı. “Misafirimiz mi var?”

“Hayır. Bu gece baş başayız,” dedi Aster, Iris'in trençkotunu çıkarmasına yardım ederek. “Özel bir akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Eskiden yaptığımız gibi.”

Forest yanlarındayken yaptıkları gibi.

Iris başıyla onayladı. Annesinin onun en sevdiği restorandan yemek söylediğini fark edince midesi guruldadı. Bir tepside sebzelerin eşlik ettiği rosto vardı, onlara da üzeri tereyağından

parıldayan yuvarlak ekmekler eşlik ediyordu. Iris ağzı sulanarak yerine otururken Aster da tabağını hazırlamaya koyuldu.

Annesi yemek yapmayalı ya da dışarıdan almayalı uzun zaman olmuştu. Iris temkinli davranmak istese de çok açtı. Sıcak, besleyici yemeğe açtı. Annesiyle edeceği ayık sohbetlere açtı. Geçmiş günlere, Forest gitmeden, Aster tesellişi şişelerde aramaya başlamadan önceki zamana açtı.

“İş nasıl gidiyor, hayatım?” dedi annesi masada karşısına otururken.

Iris yemeğinden bir lokma aldı. Annesi böyle bir ziyafetin parasını nasıl ödemişti? Derken hatırladı; büyükannesinin radyosundan gelen para bu yemeğe –ve büyük ihtimalle alkole– gitmiş olmalıydı. Birdenbire yemeğin tadı küle döndü.

“Son zamanlarda sadece ölüm ilanlarını yazıyorum,” diye itiraf etti.

“Ne hoş, canım.”

Hoş, ölüm ilanları yazma işini tasvir ederken kullanacağı bir kelime değildi, nitekim duraksayıp Aster’ı dikkatle süzdü.

Kalp şeklindeki yüzü, kızıl-kahverengi saçları ve geniş, büyüleyici gülümsemesiyle annesi ona göre hep güzel bir kadın olmuştu. Fakat o gece gözlerinde farklı bir parlaklık vardı, sanki baktığı yeri tam olarak görmüyor gibiydi. Iris, Aster’ın ayık olmadığını fark edince yüzünü buruşturdu.

“Bana *Tribune*’den biraz daha bahset,” dedi Aster.

“*Tribune* değil anne, *Gazette*.”

“Ah, doğru ya. *Gazette*.”

Iris annesine işiyle ilgili birtakım şeyler anlatmaya başladı ama Roman’dan hiç söz etmedi. Sanki o yokmuş gibi lafını etmese de söyledikleri bir türlü aklından çıkmıyordu. *Çok özensizsin.*

“Anne?” dedi Iris fakat Aster ona bakınca tereddüde düştü. “Bu gece saçlarımı kıvırcık yapmama yardım eder misin?”

“Çok isterim,” dedi annesi masadan kalkarken. “Aslına bakarsan kendime yeni bir şampuan aldım. Onunla saçlarını

yıkar, sonra da benim bigudilerle sararız. Gel hadi, banyoya gidelim.”

Iris mumlardan birini alıp annesinin peşine takıldı. Biraz uğraştıysa da Aster evdeki bir kova yağmur suyuyla küvetin kenarında Iris’in saçlarını yıkamayı başardı. Ardından onun yatak odasına geçtiler ve Iris aynanın karşısına oturdu.

Aster tarakla saçlarındaki düğümleri açarken Iris gözlerini yumdu. Bir an için ne ayaklarında su toplamış kabarcıklar vardı ne de göğsünde ağır sancılar. Birazdan Forest saatçiden gelecekti, sonra annesi radyoyu açacaktı ve birlikte gece yarısı söyleşi programlarını dinleyeceklerdi.

“İş yerinde ilgilendiğin biri var mı?” diye sordu Aster, Iris’in uzun saçlarını tutamlara ayırmaya başlayarak.

Iris’in gözleri hızla açıldı. “Yok. Neden sordun, anne?”

Aster omzunu silkti. “Sadece neden saçlarını kıvrıcık yapmamı istediğini merak ettim.”

“*Kendim* için istedim,” dedi Iris. “Pasaklı gibi görünmekten sıkıldım.”

“Ben seni hiçbir zaman pasaklı olarak görmedim, Iris. Bir kere bile.” Aster ilk bigudiyi taktı. “Bunu sana bir oğlan mı söyledi?”

Lekeli aynada Aster’ın yansımasını izleyen Iris içini çekti.

“Evet,” diye itiraf etti sonunda. “Kendisi rakibim. İkimiz de aynı pozisyonu istiyoruz.”

“Dur tahmin edeyim. Genç, yakışıklı, nazik ve ondan daha iyi yazdığını bildiğinden dikkatini dağıtıp seni diken üstünde tutmak için elinden geleni ardına koymuyor.”

Iris neredeyse gülecekti. “Nereden bildin, anne?”

“Anneler her şeyi bilir, hayatım,” dedi Aster göz kırparak. “Ayrıca ben senin kazanacağından eminim.”

Iris gülümsedi, annesinin güvencesinin içini bu kadar rahatlatmasını beklemiyordu.

“Pekâlâ. Abin bir oğlanın sana böyle bir şey söylediğini bilseydi...” Aster cık cıkladı. “Çocuğun sonu olurdu. Forest sana karşı her zaman fazla korumacıydı.”

Iris gözlerine dolan yaşları güçlkle bastırdı. Belki uzun zaman sonra ilk kez annesiyle doğru düzgün konuşabildiğindendi. Belki Aster’ın nazik parmakları anılarını canlandırdığındandı. Belki de Iris nihayet karnını güzelce doyurabildiği, saçlarını yıkayabildiğindendi. Ama neredeyse abisini görebiliyordu, sanki aynada görüntüsü vardı.

Iris bazen her şeyi değiştiren ânı tekrar yaşırdı. Forest eve dönerken Enva’nın onun yolunu kestiği ânı. Kılık değiştirmiş bir tanrıça. Forest, Enva’nın şarkısını dinlemeyi seçmişti ve bu şarkı yüreğini coşturmuş, onu o gece askere yazılmaya teşvik etmişti.

Her şey çok hızlı olmuştu. Iris nefes almaya fırsat bulamadan Forest ona ani kararını söylemişti. Gözleri ıslık ıslık parlayarak hızlıca eşyalarını toplamıştı. Iris onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

Gitmem gerek, Küçük Çiçek, demişti Forest. *Çağrıya cevap vermem gerek.*

Iris ona, *Peki ya ben ne olacağım? Annem ne olacak? Bu tanrıçayı bizden daha çok nasıl seversin?* diye sormak istemişti. Ama sormamıştı. Sormaya korkmuştu.

“Anne?” dedi ürkek bir sesle. “Sence Forest—”

“Yaşıyor, tatlım,” dedi Aster bigudiyi düzelterek. “Ben onun annesiyim. Bu diyardan ayrılmış olsaydı bilirdim.”

Iris titrek bir nefes verdi. Aynada annesiyle göz göze geldi.

“Her şey yoluna girecek, Iris,” dedi Aster ellerini kızının omuzlarına koyarak. “Bundan böyle ben de daha iyi olacağım. Söz veriyorum. Forest bir iki aya kalmadan dönecek. Yakında her şey düzelecek.”

Iris başıyla onayladı. Annesinin gözleri gerçekleri çarpıtan alkolden dolayı dumanlı olsa bile ona inandı.

Roman hışımla eve girdi. Iris’le yaptığı konuşmanın ne kadar berbat geçtiğini düşünmekle o kadar meşguldü ki misafir odasında birileri olduğunu fark etmedi bile. En azından kapıyı çarptıktan sonra büyük merdivene doğru hızla ilerlerken annesinin nazik sesiyle onu çağırdığını duyana kadar.

“Roman? Roman, hayatım, lütfen gelip misafirlerimize selam ver.”

Merdivenin ilk basamağında kalakalan Roman inlememek için kendini zor tuttu. Gelenler her kimse hızlıca selam vermeyi ve sonra odasına çıkıp kayıp askerler hakkında yazdığı makaleyi gözden geçirmeyi umuyordu. *Iris’e verilmiş olması gereken görev*, diye düşündü altın varakla süslü misafir odasına girerken.

Odanın tüm yerçekimi onun üzerinde toplanmış gibi bakışları önce babasına kaydı. Bay Ronald Kitt zamanında yakışıklı bir adamdı fakat yıllarca çektiği acı, stres, içtiği purolar ve konyak ondan yakışıklılığını çalmıştı. Uzun boyluydu ama kamburdu, kıpkırmızı bir yüzü, mavi cevherler gibi parlayan sert gözleri vardı. Kuzguni saçlarının arasına aklar düşmüştü. Sanki hiçbir şey onu memnun edemez yahut güldürememiş gibi dudakları hep büzüşüktü.

Bazı günler Roman babasına dönüşeceğinden deli gibi korkardı.

Bay Kitt şöminenin yanında, Roman’ın annesinin oturduğu sandalyenin arkasında duruyordu. Babasının varlığı göz korkutucuyken annesi girdiği her odaya nezaket saçardı. Buna rağmen Del öldükten sonra yıllar içinde daha dikkati dağınık hâle gelmişti. Sanki Bayan Kitt buradan ziyade ruhlar âlemindeymiş gibiydi; onunla yapılan konuşmalardan çoğu zaman bir şey anlamazdınız.

Roman babasıyla göz göze gelince yutkundu.

“Roman, bu Dr. Herman Little, Oath Üniversitesi’nde kimyager. Bu da kızı Elinor,” diye tanıştırdı Bay Kitt, konyak kadehini soluna doğru uzatarak.

Roman’ın bakışları gönülsüzce odanın öbür ucuna kaydı ve küçük, yamuk burnunun üzerinde aşırı büyük duran gözlüğüyle koyu sarı saçlı, yaşlı adamın üzerinde durdu. Yanında kızı oturuyordu, küt kesilmiş sarı saçları olan açık tenli bir kızdı. Şakaklarında ve birbirine kenetlediği ellerinin üstünde mavi damarlar vardı. Narin görünüyordu, ta ki Roman gözlerine bakıp orada buzdan başka bir şey görmeyene kadar.

“Dr. Little, Bayan Elinor,” diye devam etti Bay Kitt. “Bu benim oğlum, Roman Kitt. *Oath Gazette*’te köşe yazarlığına terfi etmek üzere.”

“Ne harika!” dedi Dr. Little, sarı dişlerini göstere göstere gülümseyerek. “Oath’un en prestijli gazetesinde köşe yazarı olmak erişilmesi güç bir başarıdır. Okurlarının üzerinde müthiş bir etkin olacak. Yaşına göre büyük bir başarı. Yaş demişken, kaç yaşındaydın?”

“On dokuz, efendim,” dedi Roman. Biraz sert konuşmuş olmalıydı çünkü babası kaşlarını çatı. “İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum fakat izniniz olursa benim gözden geçir-mem gereken bir maka—”

“Git yemek için hazırlan,” diye lafını kesti Bay Kitt. “Yarım saat sonra yemek odasında ol. Geç kalma, evlat.”

Hayır. Babası söz konusu olduğunda Roman herhangi bir şeye geç kalamayacağını iyi biliyordu. Annesi ona gülümserken arkasına dönüp odadan çıktı.

Kendi odasının güvenliğinde omuz çantasını ve hayırlı evlat rolünü bir kenara bıraktı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip kabanını odanın öbür ucuna fırlattı. Derken tuhaf bir biçimde bakışları gardırobuna kaydı. Yerde kâğıt yoktu. Iris’ten mektup gelmemişti. Gerçi Iris henüz eve varamamıştı muhtemelen. İçinden bir ses onun işe tramvayla değil yürüyerek

gidip geldiğini, bazı sabahlar gecikmesinin nedeninin de bu olduğunu söylüyordu.

Bu Roman'ın derdi değildi ama Iris'i topallarken gözünde canlandırmaktan kendini alamadı. Sanki giydiği o korkunç çizmelerde bir sorun vardı.

"Onu düşünmeyi kes artık!" diye söylendi burnunun köp-rüsünü sıkarak.

Iris'i aklından çıkardı. Elini yüzünü yıkayıp siyah bir takım elbise giydi ve yemek salonuna indi. İki dakika erken gelmişti ama bunun bir önemi yoktu. Ebeveynleri ve Littlelar onu bekliyordu. Ne yazık ki ona Elinor'un tam karşındaki sandalye kalmıştı. Yerine oturur oturmaz kızın buz gibi bakışlarını üzerinde hissetti.

İşte o zaman korkmaya başladı.

Bu, huzurlu bir akşam yemeği olmayacaktı.

Büyükannesi masada olmadığına göre babası o gece söylenecek her şeyi kontrol etmeye çalışıyor demekti. Roman'ın büyükannesi malikânenin doğu kanadında yaşıyordu. Kolay sinirlenen, aklına geleni olduğu gibi söyleyen biriydi ve Roman şu anda yanında olmasını çok isterdi.

İlk iki servis boyunca sessiz kaldı. Elinor da hiç konuşmuyordu. Konuşma işinin büyük kısmını babaları yapıyor, belirli kimyasalların maliyetinden, özütleme yöntemlerinden, tepkimelerin hızından ve katalizörlerinden, praxin adında bir elementin tuzla karıştırıldığında neden yeşile döndüğünden ve nasıl yalnızca bir metal türünün onu güvenle depolayabildiğinden bahsediyorlardı.

Roman babasını izledi; Dr. Little'ın söylediği her şeyi anlıyormuş gibi davranarak başıyla onaylıyordu. Çok geçmeden konu demiryoluna geldi.

"Oath'a ilk demiryolunu büyükbabam getirdi," dedi Bay Kitt. "Öncesinde bir yere gitmek istediğinde atlarla, at arabalarıyla ya da yük arabalarıyla gidiyordun."

“Atalarının ne müthiş bir öngörüsü varmış,” dedi Dr. Little.

Bundan sonrasında Roman, babasının hikâyesinin geri kalanına ve Dr. Little’in pohpohlamalarına kulak tıkadı; ailesinin neler yaparak servet kazandığını dinlemekten usanmıştı. Söz konusu Cambria’nın nesiller boyu zenginlikten gelen ve Kittler gibi yenilikçi adımlarla servet kazanan insanları hiçe sayan asilleri olduğunda bunların hiçbir önemi kalmıyordu. Roman, sosyal etkinliklerde ailesinin görmezden gelinmesinin babasının canını ne kadar sıktığını biliyordu ve Bay Kitt insanların fikrini değiştirebilmek için sürekli planlar yapıyordu. Bu planlardan biri de Roman’ın isteğinin aksine üniversiteye gidip edebiyat okuması yerine köşe yazarı olmasıydı. Çünkü Kittlerin şehirdeki saygınlığını para garantileyemezse güç ve hürmet garantileyecekti.

Roman son servisten önce masadan kalkabilmeyi umuyordu ki annesi Elinor’a döndü.

“Baban başarılı bir piyanist olduğunu söyledi,” dedi Bayan Kitt. “Roman piyano dinlemeye *bayılır*.”

Öyle miydi? Roman annesini yalancı çıkarmak istemediğinden güç de olsa dilini tuttu.

Elinor Roman’a göz ucuyla bile bakmadı. “Eskiden öyleydim ama artık saatlerimi babamın laboratuvarında geçirmeyi tercih ediyorum. Aslına bakarsanız artık hiç piyano çalmıyorum.”

“Ah, bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

“Üzülmeyin, Bayan Kitt. Şimdilerde müzik Enva’yla ilişkilendirildiğinden bırakmamı babam istedi,” dedi Elinor. Sanki hiçbir duygu hissetmiyormuş gibi dümdüz bir sesle konuşuyordu.

Roman onun tabağındaki yemekle oynamasını izledi. Birdenbire Littleların Dacre sempatizanı olabileceğini fark edince midesi çalkalandı. Savaşta Dacre’ı destekleyenler genellikle ya bağnazdılar ya Dacre’ın gerçek ve korkutucu doğasının tasvir edildiği mitlerden bihaber diler ya da Zeb Autry gibi Enva’nın müzikal gücünden korkuyorlardı.

“Enva’nın şarkısı hiçbir zaman korkulacak bir şey olmadı,” dedi kendine engel olamayarak. “Efsanelerde ölümlülerin mezarları üzerinde arpını çalıyor, ister yukarıda Gökyüzü tanrılarıyla ister aşağıda Yeryüzü tanrılarıyla yaşamak için olsun, şarkısıyla ruhların bedenlerden ayrılıp sonraki hayata geçmesine yardım ediyordu.”

Masaya ölüm sessizliği çöktü. Roman gözleriyle onu yiyen babasına bakmaya cesaret edemedi.

“Oğlumun kusuruna bakmayın,” dedi Bay Kitt gergin bir kahkahayla. “Çocukken çok efsane okudu.”

“Bize *Gazette*’ten biraz daha bahsetsene, Roman,” dedi Dr. Little. “Şansölye Verlice’in Oath’taki gazetelerin savaş hakkında yapacağı haberlerin sayısına sınırlama getirdiğini duydum. Doğru mu?”

Roman donakaldı. Bunu bilmiyordu –son zamanlarda tamamen Iris’ten daha fazla makale yazmaya odaklanmıştı– ama sonra aklına savaş hakkında ne kadar az şey yazdığı ve Zeb’in görevlerinin nasıl başka konulara kaymaya başladığı geldi. Şu anda kayıp askerler hakkında yazıyor olması şaşırtıcıydı, gerçi bu bile insanları Enva’ya düşman etmek için bir taktik olabilirdi.

“Ben herhangi bir sınırlama duymadım,” dedi. Fakat o anda bu gayet mümkün göründü; Oath şansölyesinin –sert bir çehresi olan uzun boylu, boncuk gözlü adamın– doğuyu savaşın yıkımından korumak adına sessiz sedasız böyle bir karar aldığını hayal edebiliyordu.

“Ne zaman köşe yazarı olacaksın?” diye sordu Dr. Little. “O gün gazeteyi alacağım.”

“Bilmiyorum,” dedi Roman. “Şu anda pozisyon için değerlendirilme aşamasındayım.”

“Ama *olacak*,” diye bastırdı Bay Kitt. “Gazetenin başındaki bunağa rüşvet vermem gerekse bile.”

İki adam kahkaha attı. Roman kaskatı kesildi. Iris'in sözleri, suratına tokat yemiş gibi kulaklarında çınladı. *Sen köşe yazarı olursan da sırf zengin baban, Autry'ye rüşvet verdiği için olacaksın.*

Telaşla ayağa kalktı, kalkarken de masaya çarptı. Tabaklar şangırdadı, mum ışıkları titredi.

"İzninizle," dedi ama babasının sesi onunkini bastırdı.

"Otur yerine, Roman. Konuşmamız gereken önemli bir mesele var."

Roman yavaşça geri oturdu. Sessizlik huzursuz ediciydi. Yerdeki bir çatlaktan süzülüp gidebilmeyi diledi.

"Ah, canım benim," diye haykırdı annesi. "Çok heyecanlı olacak! Sonunda kutlayacak bir şeyimiz var."

Roman kaşlarını çatarak annesine baktı. "Neden bahsediyorsun, anne?"

Bayan Kitt, ifadesiz bir yüzle ellerine bakan Elinor'a döndü.

"Bayan Little'la seni evlendirmeye karar verdik," dedi Bay Kitt. "Ailelerimizin birleşimi yalnızca bir sonraki girişimimize fayda sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda annenin dediği gibi sevinçli bir olaya vesile olacak. Çok uzun zamandır yas tutuyoruz. Artık kutlama yapma zamanı geldi."

Roman dişlerini sıkarak ofladı. Ailesinin yaptığı şeyi idrak etmeye çalışırken sanki bir kaburgası kırılmış gibi hissediyordu. Görücü usulü evlilikler üst tabakada; vikontlar, kontesler ve tozlu bir ünvana körü körüne bağlı diğer herkes arasında hâlâ yaygındı. Fakat babası onları yüksek sosyeteye çıkarmaya ne kadar kararlı olursa olsun Kittler onlardan biri değildi.

Ayrıca babasının bir lordun değil, bir *profesörün* kızıyla evlilik ayarlaması da Roman'ın tuhafına gitmişti. Bu konuşmanın altında başka bir şeyin yattığını, kendisinin bu oyunda yalnızca bir piyon olduğunu hissedebiliyordu.

Sakin bir tavırla konuşmaya başladı. "Ne yazık ki kabul ed--"

“Çocukluk etme, Roman,” dedi Bay Kitt. “Bu güzel genç hanımla evlenerek ailelerimizi birleştireceksin. Tek vârisim olarak bu senin *görevin*. Anlıyor musun?”

Roman gözlerini tabağına dikti. Yarısı yenmiş et ve patates artık iyice soğumuştı. Bu haberi ondan başka herkesin bildiğini fark etti. Elinor bile biliyor olmalıydı zira şimdi Roman’ın kendisine karşı tepkisini ölçmeye çalışır gibi onu yakından izliyordu.

Roman duygularını yutkunarak onları kemiklerinin derinliklerine gömdü. İsteklerini, kaynayan öfkesini. Yarı iyileşmiş bir yara gibi hâlâ canını yakan kederini. Bahçedeki küçük mezarı, ziyaret etmeyi yüreğinin kaldırmadığı mezar taşını düşündü. Son dört seneyi; ne kadar karanlık, ne kadar soğuk ve ne kadar acınası geçtiğini düşündü. Sonra vicdan azabı kulağına fısıldadı: *Elbette kabul edeceksin. En önemli görevinde başarısız oldun zaten. Hem bu ailenin iyiliği için, nasıl kabul etmezsin?*

“Peki, efendim,” dedi düz bir sesle.

“Harika!” Dr. Little cılız ellerini çıırttı. “Kadeh kaldıralım mı?”

Roman, hizmetlilerden birinin önündeki flüt kadehi şampanyayla doldurmasını hissiz gözlerle izledi. Kadehi tutan eli bedenine ait değildi sanki; içinde çalkalanan paniğin uğultusu yüzünden hiçbir şey duyamadığından kadehini en son o kaldırdı.

Fakat tam içkisini yudumlayacağı sırada Elinor’la göz göze geldi. O gözlerin korkuyla parıldadığını görünce onun da kendisi kadar kapana kısılmış hissettiğini fark etti.

Gökyüzü Tanrıları vs. Yeryüzü Tanrıları

Roman yemekten sonra odasına döndüğünde saat geç olmuştu. Alnını boncuk boncuk, avuçlarını çizgi çizgi ter kaplamıştı. Hiç tanımadığı biriyle evlenecekti. Ona tiksintiyle bakan bir kızla.

Ceketini hışımla çıkardı, boynundaki papyonu koparırcasına çekip aldı. Deri ayakkabılarını fırlatıp gömleğinin düğmelerini çözdü ve ardından odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktü, midesindeki ağrıdan kurtulabilirmiş gibi dertop oldu.

Gerçi bunu hak ediyordu. Babasının tek vârisi olmak onun suçuydu.

Mutsuz olmayı hak ediyordu.

Nefesi hırıltılıydı. Gözlerini yumup kendiyle konuştu: *Nefes al, nefes ver, nefes al.*

Kol saatinin tik taklarını duyabiliyordu. Dakikalar birbiri ardına geçiyordu. Roman altındaki halının kokusunu alabiliyordu. Küflenmiş yün ve biraz da ayakkabı boyası.

Gözlerini yeniden açtığında yerde duran kâğıt parçasını gördü.

Iris yazmıştı.

Emekleyerek kâğıdı almaya gitti. Katlı kâğıdı açarken elleri titriyordu, içinden kısa ama ilgi çekici bir mesaj çıktı:

Dacre & Enva hakkında ne biliyorsun?

Iris'in görünüşte masum sorusu bir an için Roman'ı şaşkınlığa uğrattı. Ama sonra bildiği tüm mitler aklına hücum etti. Büyükbabasından miras aldığı eski kitaplardaki hikâyeler.

Bu iyi bir dikkat dağınıklığı olmuştu. Bu şekilde aklını dağıtabilir, Iris gerçeklerden başka bir şey istemediğinden ona cevap yazabilirdi.

Roman ayağa kalkıp, "Lütfen lambayı yak," diye fısıldadı.

Eski malikâne ricasını yerine getirdi ve masa lambası yandı. Lambanın sarı ışığı altında gömme kitaplığının yolunu tuttu. Mitoloji ciltlerini karıştırmaya başladı fakat son derece dikkatliydi çünkü çoğu dağılmaya yüz tutmuştu. Iris'le hangi miti paylaşacağına kadar vermeye çalışıyordu ki bir ciltten kopmuş birkaç yaprak ayaklarının dibine düştü.

Roman duraksadı. Büyükbabasının el yazısıyla dolu, yıllandıkça karamel rengine bürünmüş sayfalar peş peşe döküldü. Yaprakları yerden alıp göz attığında bunların Enva ve Dacre hakkında kayıtlar olduğunu fark etti. Şimdilerde pek bilinmeyen bir mitti.

Büyükbabası bu miti yazıp kâğıtları kitaplarından birinin arasına saklamış olmalıydı. Bunu sık sık yapar, sonra da yazılarını koyduğu yeri unuturdu. Ölümünden yıllar sonra Roman mektuplardan rastgele fikirlere ve gelişigüzel hikâye bölümlerine kadar birçok şey bulmuştu.

Elle yazılmış mite göz atarken Iris'le paylaşmak istediğinin bu olduğunu fark etti.

Sayfaları masasına götürdü ve oturup daktiloya çekmeye koyuldu.

EBEDÎ REKABET

Şanslısın. Dacre ve Enva hakkında bir iki şey biliyorum. Bir tane mit var, şimdi seninle paylaşacağım. Eski bir cildin arasında buldum, elle yazılmış ve yarım. Yani kalanının kayıp olduğunu bil, henüz bulamadım.

Eski tanrılar iki aileye ayrılırdı: Gökyüzü tanrıları ve Yeryüzü tanrıları. Gökyüzü tanrıları yukarıda hüküm sürerken Yeryüzü tanrıları aşağıya hükmederdi. En önemlisi de -ölümsüzlerin huyu olduğu gibi- birbirlerinden nefret eder ve ölümlüler arasında hangisinin korkulmaya, sevmeye ya da tapılmaya daha layık olduğunu kanıtlamak adına sık sık birbirlerine meydan okurlardı.

Beyaz kireçtaşından yontulmuş olan ve mavi ateş gibi damarları bulunan Yeryüzü tanrısı Dacre, günlerce, mevsimlerce, yıllarca yaşamaktan sıkılınca düşmanlarından birini yakalamaya karar verdi. Ölümsüzlüğün yükü buydu. Zindelik ve şifa tanrısı olarak mücadele istiyordu ve yeryüzünde yaşayan bir insana en sevilen Gökyüzü ilahının adını bilip bilmediğini sordu. Ölümlülerin metthettiği ve sevdiği tanrı ya da tanrıçayı.

"Bilirim, efendim," dedi vatandaş. "Arpıyla çaldığı müzik en katı kalpleri bile yumuşatır. Öldükten sonra insanların ruhlarını taşır. Ne yukarıda ne de yerde ondan daha güzeli vardır."

Böylece Dacre bu Gökyüzü tanrıçasını almaya karar verdi.

Yeryüzünden yukarı doğru yola düştü, kilometreler boyunca taşları, ağaçların budaklı köklerini ve toprağın acı tadını aştı. Yukarıya ulaştığında güneşin kudretinden şaşkına döndü ve gözleri düşmanlarının ışığına alışana kadar üç gün üç gece bir mağarada kaldı. O zaman bile gece dolaşmayı seçti, zira ay güneşten daha nazikti.

"Enva nerede?" diye sordu denk geldiği ölümlülere. "Gökyüzü ilahlarının en güzelini nerede bulabilirim?"

Aldığı cevap, "Olacağını düşündüğünüz en son yerde bulabilirsiniz," oldu.

Dacre onu bulmak için her taşın altına bakamayacak kadar sabırsız ve öfkeliydi, bu yüzden aşağıdan tazılarını çağırmaya karar verdi. Şeffaf tenleri ve kâbuslara sebebiyet veren dişleri olan bu güçlü, cengâver tazılar, o gece bütün diyarı dolaşıp güzelliği aradılar, ararken de önlerine çıkan herkesi yiyip yuttular. Zira Dacre, Enva'nın görülmeye değer bir güzelliği olduğunu düşünüyordu. Fakat güneş doğduğunda tazılar, Dacre'ın aradığını bulamadan aşağıya, gölgelerin arasına geri dönmek zorunda kaldılar.

Dacre bu sefer yeryüzünün derin mağaralarından eithrallarını çağırdı. Bunlar perdeli gözleri, zarımsı kanatları, zehirli pençeleri olan büyük ejderhalardı. Güneşe dayanıklıydılar ve göğe uçup güzelliği aradılar, ararken de altlarında hareket eden her şeyi yok ettiler. Fakat çok geçmeden fırtına çıktı, eithralların kanatları sert rüzgârda neredeyse yırtılacaktı. Bu yüzden Dacre onları da aşağı geri yolladı. Onlar da aradığını bulamamışlardı.

Dacre diyarı kendi başına dolaşırken bir mezarlığa rastladı. Mezarlıkta bir kadın vardı, uzun koyu saçları ve yeşil gözleriyle Dacre'a göre sıradandı. Taşralı gibi giyinmişti, ayakları çıplak, kendi zayıftı, Dacre ona Enva'yı nerede bulacağını sorarak vakit kaybetmemeye karar verdi.

Yüzüne bile bakmadan yanından geçip gitmişti ama tam uzaklaşırken... arpın melodik sesini duydu, gri gökyüzünün, buz gibi rüzgârın aksine tatlı mı tatlı, altın gibiydi. Dacre kadının şarkı söylediğini duydu ve sesi ruhunu doldurdu. Kadının güzelliğinden serseme dönmüştü, öyle bir güzellikti ki bu, görülmez, hissedilirdi ve Dacre insanların mezarları üzerinde sürünerek ona geri gitti.

"Enva," dedi, "Enva, benimle gel."

Enva onun için müziğine ara vermedi. O her bir mezarın başında şarkı söylerken Dacre onu bekledi ve mezarlardaki toprağın ne kadar yoğun olduğunu fark etti, sanki bu insanlar yeni gömülmüş gibiydi.

Enva son şarkısını söyledikten sonra Dacre'a döndü. "Yeryüzü tanrılarından Dacre, neden masumlar arasında böyle bir kaos yarattın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Enva mezarları işaret etti. "Bu insanları senin tazıların ve ejderhaların öldürdü. Gücünle yaralarını iyileştirebilirdin. Ama iyileştirmedin, o yüzden şimdi şarkımla ruhlarını sonsuzluğa götürmek zorundayım çünkü yaratıkların canlarını vakitleri gelmeden aldı."

Dacre nihayet ayağa kalkacak gücü buldu. Enva ona bakarken Dacre kendini önemsiz, değersiz hissetmişti ve tanrıçanın ona başka gözle bakmasını istiyordu. Hüzün ve öfkeden çok daha farklı bir şeyle.

"Seni bulmak için yaptım."

"Beni aramaya zaman ayırsaydın kendi başına bulabilirdin."

"Şimdi seni bulduğuma göre benimle aşağı gelir misin? Benim yaşadığım yerde yaşar, benimle aynı havayı solur musun? Aşağıdaki dünyayı yönetirken bana eşlik eder misin?"

Enva bir müddet sessiz kaldı. Dacre o belirsiz sessizlikte yok olacağını sandı.

"Ben burada mutluyum," dedi Enva. "Neden seninle aşağı geleyim?"

"Ailelerimiz arasında barışı sağlamak için," dedi Dacre, barış aklındaki son şey olsa bile.

"Hiç sanmıyorum," dedi Enva ve Dacre onu elbisesinin eteğinden yakalayamadan rüzgâra karıştı.

Dacre sinirden köpürdü; Enva elinden kaçmıştı. Onu reddetmişti. Dacre öfkelerini masumlardan çıkarmaya karar verdi; inadına onları iyileştirmeyecekti. Böylece Enva'nın başka çaresi kalmayacak ve pes edip kendini Dacre'a sunacaktı.

Tazıları yeryüzünde taş üstüne taş bırakmadı. Ejderhaları göğü kasıp kavurdu. Öfkesi yeri titretirken yeni kanyonlar ve uçurumlar oluştu.

Ama sonunda haklı çıktı. Masumlar zarar görmeye başlar başlamaz Enva ona geldi.

“Seninle birlikte aşağıdaki diyarına geleceğim,” dedi. “İki şartla seninle gölgelerin arasında yaşarım: Barışsı sürdüreceksin ve ne zaman istersem şarkı söylememe, enstrümanımı çalmama izin vereceksin.”

Enva’nın tavrıyla büyülenen Dacre şartlarını hemen kabul etti. Enva’yı aşağı götürdü. Fakat toprağın derinlerine sızdığında müziğinin neler yapabileceğini hiç bilmiyordu.

Roman yazmayı bitirdi. Omuzları tutulmuş, gözleri sulanmıştı. Kolundaki saate baktı ama o kadar yorgundu ki kaç olduğunu görmekte zorlandı.

Sabaha karşı iki buçuğa benziyordu. Altı buçukta kalkacaktı.

Bir an için gözlerini yumup kendi içine bakındı. Ruhu sessizdi; o boğucu panik benliğini terk etmişti.

Kâğıtları topladı, kusursuz biçimde üçe katladı ve miti Iris’e yolladı.

Ruhu Yaşlı Biriyle Yenen Sandviç

Roman Kitt geç kalmıştı.
Iris'in *Gazette*'te çalıştığı üç ayda ilk kez gecikiyordu. Iris birden nedenini öğrenmek istedi.

Büfede kendine yeni bir fincan çay hazırlarken oyalandı, Roman'ın her an gelmesini bekliyordu. Gelmeyince kendi bölmesine döndü, dönerken de Roman'ınkinin yanından geçti. Duraksayıp kalem kutusunun, küçük küresinin ve iki deyimler sözlüğüyle üç eş anlamlılar sözlüğünün yerini değiştirdi, bunun onu sinir edeceğini biliyordu.

Kendi masasına döndü. *Gazette* yavaştan canlanmaya başlıyordu. Lambalar açılıyor, sigaralar yakılıyor, çaylar dolduruluyor, aramalara cevap veriliyor, kâğıtlar buruşturuluyor, daktilolar takırdıyordu.

O gün iyi geçeceğe benziyordu.

"Saçına bayıldım, Winnow," dedi Sarah, Iris'in masasının önünde durarak. "Daha sık böyle yapmalısın."

"Ah." Iris omuzlarına dökülen kıvrır kıvrır tutamlara utan-
gaçça dokundu. "Teşekkürler, Prindle. Kitt bugün izin mi aldı?"

“Hayır,” dedi Sarah. “Ama az önce bu geldi, Bay Kitt yarınki gazetenin ilan sayfasında, tam ortada yayımlanmasını istiyor.” Iris’e bir bildiri kâğıdı uzattı.

“Bay Kitt?” diye tekrarladı Iris.

“Roman’ın babası.”

“Ah. Bir dakika, bu?..”

“Evet,” dedi Sarah, Iris’e yaklaşarak, “Umarım üzülmemişsindir, Winnow. Yemin ederim biriyle görüştüğünü bilmiyordum,” dedi.

Iris gülümsedi ama bu gülücük gözlerine ulaşamadı. “Neden üzüleyim, Prindle?”

“Hep harika bir çift olacağınızı düşünmüştüm. Editörlerden bazıları –*ben* değil tabii ki– sonunda evleneceğinize dair iddiaya girmişlerdi.”

“Ben ve *Kitt* mi?”

Sarah başıyla onayladı, Iris’in tepkisinden korkuyormuş gibi dudağını ısıırıyordu.

“Saçmalama,” dedi Iris yarım ağız kahkaha atarak. Ama birdenbire yüzü ısınmıştı. “Kitt ve ben ateşle buz gibiyiz. Uzun süre aynı odada bulunmak zorunda kalsak birbirimizi öldürürüz. Hem o bana hiç *o gözle* bakmadı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Tanrılar aşkına, sus artık, Iris! dedi kendine, çenesinin düştüğünü fark ederek.

“Sen neden bahsediyorsun, Winnow? Bir keresinde onu sana–” Sarah her ne diyecekse Zeb’in onu çağırmasıyla yarım kaldı. Iris’e endişeli bir bakış attıktan sonra Zeb’in odasına koştu.

Iris ise sandalyesine daha da gömülerek kâğıdı okudu:

Bay ve Bayan Ronald M. Kitt, oğulları Roman C. Kitt’in Dr. Herman O. Little ve Bayan Thora L. Little’in en küçük kızları Elinor A. Little’la nişanlandığını duyurmaktan büyük mutluluk duyar. Düğünleri bir ay sonra,

Oath'un merkezindeki saygıdeğer Alva Katedrali'nde yapılacaktır. Daha sonra detaylar ve bir de fotoğraf paylaşılacaktır.

Iris elini ağzına kapadı ama sonra ruj sürdüğünü hatırladı. Avucundaki kırmızı lekeyi sildi ve mesaj sanki elini yakmış gibi masanın üzerine bıraktı.

Roman Ciciçocuk Kitt nişanlanmıştı demek. Olabilirdi. İnsanlar her gün nişanlanıyordu. Iris onun özel hayatında ne yaptığıyla ilgilenmiyordu.

Belki de dün gece geç saatlere kadar nişanlısıyla birlikteydi, onun yüzünden geç kalmıştı.

Iris bunu hayal eder etmez yüzünü buruşturarak irkildi ve daktilosuna geri döndü.

Beş dakika geçmemişti ki Roman ofise girdi. Yeni kolanmış gömleği, omuzlarındaki deri pantolon askısı ve ütülü yüzeyinde biraz bile tiftiklenme olmayan siyah pantolonuyla her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Koyu renk saçlarını geriye doğru taramıştı ama yüzü solgundu.

Iris onun çantasını sertçe masasına koymasını çaktırmadan izledi. Roman'ın masasındaki değişikliği fark etmesini bekliyordu. Kaşlarını çatıp kendisine ters ters bakmasını. Çünkü onu böyle şeylerle sinir etmeye uğraşan tek kişi oydu.

Iris beklediyse de Roman'dan karşılık gelmedi. Masasına bakıyordu ama sanki hiçbir şey görmüyordu. Gözlerinin feri sönmüş gibiydi ve Iris bir sorun olduğunu anladı. Jilet gibi giyinmiş ve yalnızca birkaç dakika gecikmiş olmasına rağmen onu rahatsız eden bir şey vardı.

Büfeye gidip demliklerden birini seçti –her zaman en az beş demlik olurdu– ve bulduğu en büyük fincana çay doldurup masasına geri döndü. Yerine oturduğunda artık onu göremiyordu ve ofisin içinde büyük bir uğultu olsa da Iris, Roman'ın orada

oturmuş, boş gözlerle daktilosuna baktığını biliyordu. Sanki içindeki bütün kelimeler aynı anda yok olmuş gibi.

Iris öğlene kadar bütün duyuruları ve eleman ilanlarını yazmayı bitirip Zeb'in masasının kenarına koydu. Çantasını aldıktan sonra Roman'ın masasının yanında duraksadı.

İki şey fark etti: Birincisi, Roman'ın el yazısı notları masasının yüzeyini kaplasa da daktilodaki kâğıt acınası biçimde boştu. İkincisi, Roman çayını yudumlarken o boş kâğıda sanki kendisine borçluymuş gibi ters ters bakıyordu.

“Tebrikler,” dedi Iris.

Roman irkildi. Öksürürken ağzından çay püskürdü ve sonra başını kaldırıp öfkeden parlayan mavi gözleriyle Iris'e baktı. Iris o öfkenin şaşkınlığa dönüşmesini izledi. Roman'ın bakışları uzun, gür saçlarında dolandı. Ardından her zamanki gibi sade bir elbise giyiyor olmasına rağmen vücuduna indi. Sonra yeniden kiraz kırmızısı dudaklarına çıktı.

“Winnow,” dedi Roman ihtiyatla. “Neden beni tebrik ediyorsun?”

“*Nişanlanmışsın* ya, Kitt.”

Iris sanki yarasına bastırmış gibi yüzünü buruşturdu. “Sen nereden biliyorsun?”

“Baban yarın gazetede duyurulmasını istiyor,” dedi Iris. “Sayfanın tam ortasında.”

Roman bakışlarını kaçırıp boş sayfasına döndü. “Harika,” dedi dalga geçer gibi bir sesle. “*Dört gözle* bekliyorum.”

Iris'in ondan beklediği tepki bu değildi. Merakı daha da arttı.

“Kayıp askerler yazınla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu birdenbire. “İstersen sana yardım edebilirim.”

“Nasıl?” Roman'ın sesi kuşkuluydu.

“Abim savaşta kayboldu.”

Roman bu sözlerin Iris'in ağzından çıktığına inanamıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Iris de pek inanamıyordu. Ona

bu kadar özel bir bilgi vermekten hemen pişmanlık duyacağını sanmıştı ama hiç de öyle olmadı. Aksine, içini kemirip duran sözcükleri nihayet dile getirmek onu bir hayli rahatlattı.

“Sandviçten nefret ettiğini biliyorum,” diye ekledi kıvrırcık saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. “Ama ben şarküteriden iki tane alıp parktaki bankta yiyeceğim. Yardımımı istiyorsan beni nerede bulacağını biliyorsun. Gelmeye karar verirsen diye ikinci sandviçi yememeye çalışacağım ama söz veremem.”

Daha son cümlesini bitirmeden kapıya doğru yürümeye başladı. Kağrı kadar yavaş asansörü beklerken sanki göğsünde kor bir ateş yanıyordu. Utanç benliğini ele geçirmeye başlayacaktı ki dirseğinin dibinde havanın dalgalandığını hissetti. Bakmasına gerek kalmadan gelenin Roman olduğunu anladı. Parfümünü tanıdı; baharat ve her dem yeşillerin baş döndürücü karışımıydı.

“Sandviçten nefret etmiyorum,” dedi Roman ve şimdi sesi daha kendi gibiydi.

“Ama sevmiyorsun,” dedi Iris.

“Sadece sandviç için fazla meşgulüm. O bir dikkat dağıtıcı. Dikkat dağıtıcı her şey tehlikeli olabilir.”

Asansörün kapıları açıldı. Iris asansöre bindi ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle dönüp Roman’a baktı.

“Ben de öyle duydum, Kitt. Bugünlerde sandviçler tam bir baş belası.”

Birdenbire neden bahsettiklerini anlayamaz oldu; gerçekten sandviçten mi bahsediyorlardı yoksa ondan mı, yoksa Roman’ın onu nasıl gördüğünden mi ya da paylaştıkları bu belirsiz andan mı?

Roman o kadar uzun süre tepkisiz kaldı ki Iris’in gülümsemesi silindi. Gerginlik vücudunu yeniden ele geçirdi.

Sen tam bir aptalsın, Iris, diye payladı kendini. O nişanlı! Başkasına âşık. Seninle öğle yemeği yemek istemiyor. Sadece ma-

kalesine yardım etmeni istiyor. Makale demişken... tanrıların lanet olası diyarı aşkına, neden ona yardım ediyorsun?

Dikkatini panele çevirdi ve sanki asansör hızlanarak onu alıp götürebilirmiş gibi peş peşe düğmeye bastı.

Tam kapılar kapanacakken Roman asansöre bindi.

“Yanılmıyorsam turşularının üstüne tanımadığını söylemiş-tin,” dedi yirmi dakika sonra. Parktaki bankta Iris’in yanında oturmuş, gazeteye sarılı sandviçini açıyordu. Ekmeğin üzerinde ince, mahzun bir turşu vardı.

“Hayır, o *diğer* yerdı,” dedi Iris. “Orada satılan hiçbir şeyin üstüne tanımam ama Mir Günü dolayısıyla kapalılar.”

Tanrıları ve haftanın günlerini düşünmek aklına bankta ikisinin arasında duran çantasında taşıdığı mektubu getirdi. Uyanıp da onu bulduğunda epey şaşırmıştı. Bir yığın kâğıt, her biri öğrenmeye can attığı mitle doluydu. Hem de eithrallardan bahseden bir mitle.

Iris mektup arkadaşının kim olduğunu merak ediyordu. Kaç yaşındaydı? Cinsiyeti neydi? Hangi zamandaydı?

“Hımm.” Roman turşuyu kenara koyup sandviçten bir ısırık aldı.

“Eee?” dedi Iris.

“Ne e’si?”

“Sandviçi beğendin mi?”

“İdare eder,” dedi Roman bir ısırık daha alarak. “Şu turşudan bozma şey ekmeğin bir kısmını ıslatmasaymış daha iyi olurmuş.”

“Bunu senden duymak övgü sayılır.”

“Ne ima ediyorsun, Winnow?” diye çıkıştı Roman.

“Ne istediğini bildiğini. Ki bu *kötü* bir şey değil, Kitt.”

Rahatsız edici bir sessizlik içinde sandviçlerini yemeye devam ettiler. Iris onu davet ettiğine pişman olmaya başlıyordu ki Roman şok edici bir itirafla sessizliği böldü.

“Pekâlâ,” dedi içine çekerek. “Birkaç ay önce söylediğim bir şey yüzünden özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Ofise ilk geldiğinde önyargım gözümü kör etti, okuldan mezun olamadığın için bana zorluk çıkaramayacağını düşündüm.” Roman duraksadı, sandviçini açıp domatesle peyniri düzelttikten sonra kırmızı soğan dilimini attı. Iris onu hafif bir hayranlıkla izledi. “Senin hakkında varsayımlarda bulunduğum için özür dilerim. Yanlış yaptım.”

Iris ne diyeceğini bilemedi. Roman Cakacı Kitt’in kendinden özür dileyeceğini hiç düşünmemişti. Gerçi onunla parkta oturup sandviç yiyeceğini de hiç düşünmemişti.

Roman ona bakarak, “Winnow?” dedi. Her nedense sesi gergin çıkmıştı.

“Benden kurtulmaya mı çalışıyordun?” diye sordu Iris.

“Başta evet,” dedi Roman, kucağındaki hayali kırıntıları temizleyerek. “Ama sonra ilk görevi kaptın ve makalenizi okuduğumda... hayal ettiğimden çok daha iyi olduğunu fark ettim. Hayal gücümün son derece sınırlı olduğunu. Kazanırsanız terfi etmeyi sonuna kadar hak ediyorsunuz.”

“Kaç yaşındasınız, Kitt?”

“Kaç yaşında görünüyorsunuz?”

Iris onun yüzünü, kirli sakalını inceledi. Şimdi bu kadar yakınında otururken “kusursuz” görünüşündeki çatlakları görebiliyordu. O sabah tıraş olmamıştı; vakti kalmamış olmalıydı. Iris’in bakışları simsiyah saçına kaydı. Gür ve dalgalıydı. Roman’ın yataktan kalktığı gibi işe koştuğunu da görebiliyordu ki bu düşünce onu yatakta hayal etmesine neden oldu. *Neden* bunu düşünüyordu?

Sessizliği fazla uzun sürmüştü.

Roman bakışlarıyla buluşunca gözlerini kaçırdı.

“On dokuz yaşındasın,” diye tahmin yürüttü. “Ama ruhun yaşlı, öyle değil mi?”

Roman gülmekle yetindi.

“Bunu evet olarak alıyorum,” dedi Iris, onunla birlikte gülmemek için kendini zor tutarak. Çünkü elbette Roman’ın o türden bir kahkahası vardı. Duyar duymaz göğsünüzde hissettiğiniz türden. “Hadi bana onu anlat.”

“Kimi? İlham perimi mi?”

“Nişanlını. Elinor A. Little,” dedi Iris, gerçi ona tam olarak neyin ilham verdiğini de merak etmiyor değildi. “Tabii ilham perin o olmayabilir de. Ama oysa çok romantik doğrusu.”

Yarısı yenmiş sandviçini kucağına bırakan Roman bir müddet sessiz kaldı. “Hayır, değil. Onunla bir kere görüştüm. Ailelerimizle birlikte yediğimiz yemekte karşılıklı oturup sohbet ettik.”

“Onu sevmiyor musun?”

Roman uzaklara baktı. Iris cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyordu ki Roman, “Bir yabancıyı sevmek mümkün mü?” diye sordu.

“Belki zamanla,” dedi Iris, neden ona umut verdiğini merak ederek. “Aşktan değilse onunla neden evleniyorsun?”

“Ailelerimizin iyiliği için.” Roman’ın sesi sertleşmişti. “Pekâlâ. İyi niyet göstererek bana makalemde yardımcı olmayı teklif ettin. Ne tür bir yardım olacak bu, Winnow?”

Iris sandviçini kenara bıraktı. “Şimdiye kadar topladığın notları görebilir miyim?”

Roman tereddüt etti.

“Boş ver,” dedi Iris elini sallayarak. “Kabalık ettim. Ben olsam ben de sana notlarımı göstermezdim.”

Roman hiçbir şey demeden çantasından not defterini alıp Iris’e verdi.

Iris sayfaları karıştırmaya başladı. Roman sistemli, düzenliydi. Bir sürü bilgi, sayı ve tarih yazmıştı. Taslağından birkaç

cümle okudu, bu sırada yüzünü buruşturmuş olacaktı ki Roman huzursuzca kıpırdandı.

“Ne oldu?” diye sordu. “Neyi yanlış yapmışım?”

Iris defteri kapadı. “*Henüz hiçbir yanlış yapmamışsın.*”

“Bu notlar kelimesi kelimesine anlatım, Winnow. Aileye kayıp kızlarını sordum. Bunlar onların cevapları. Yazımda bunu doğrudan aktarmaya çalıştım.”

“Evet ama *duygu* yok. His yok, Kitt,” dedi Iris. “Kızın ailesine *Kızınızla en son ne zaman konuştunuz? Kızınız kaç yaşında? Neden Enva için savaşmak istedi?* gibi şeyler sormuşsun. Cevaplarını da almışsın ama onlara nasıl olduklarını ya da aynı kâbusu yaşayan birine ne gibi tavsiyeler vereceklerini sormamışsın. Ya da gazetenin veya toplumun onlar için yapabileceği bir şey olup olmadığını.” Defteri Roman’a geri verdi. “Bence özellikle bu makalede kelimelerin bıçak kadar keskin olmalı. Hiç sevdikleri birini kaybetmemiş olsalar bile okurların göğüslerinde o acıyı hissetmelerini sağlamalısın.”

Roman defterinde boş bir sayfa açtı. Çantasını karıştırıp bir kalem çıkardı ve sonra, “İzin verir misin?” diye sordu.

Iris başıyla onayladı. Roman’ın deftere yazışını izledi, el yazısı az önceki sözlerini zarif mürekkebe dönüştürüyordu.

“Abinin kayıp olduğunu söyledin,” dedi Roman. “Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Beş ay önce askere gitti,” dedi Iris. “Forest ve ben hep çok yakındık. Bu yüzden bana mektup yazacağına söz verdiğinde yazacağını biliyordum. Ama haftalar geçmesine rağmen ondan tek bir mektup bile gelmedi. Sonra birlik komutanından mektup beklemeye başladım, askerler öldüğünde ya da cephede kaybolduklarında onlar mektup gönderiyorlar. Ama o mektup da hiç gelmedi. Böylece Forest’ın güvende olduğu fakat iletişim kuramadığı ihtimaline tutunmaya başladım. Ya da tehlikeli bir görevde ve iletişim kurma riskine giremiyor. En azından kendime öyle olduğunu söylüyorum.”

“Peki bu nasıl bir his?” diye sordu Roman. “Bu hissi nasıl tanımlarsın?”

Iris bir an için sessiz kaldı.

“Cevap vermek zorunda değilsin,” diye hızlıca ekledi Roman.

“Ayağına fazla küçük gelen ayakkabılar giymek gibi,” diye fısıldadı Iris. “Her adımda fark edersin. Topuklarının su toplaması gibi. Göğsünde hiç erimeyen bir buz kütlesi varmış gibi. Tek seferde yalnızca birkaç saat uyuyabiliyorsun çünkü aklın hep onun nerede olduğunda ve tüm endişelerin rüyalarına sızıyor. Yaşıyor mu, yaralı mı, yoksa hasta mı? Bazı günler ne pahasına olursa olsun onun yerine geçebilmeyi diliyorsun. Sırf ne hâlde olduğunu bilmenin vereceği huzura erişebilmek için.”

Iris, Roman’ın hepsini yazmasını izledi. Roman bir süre sonra durup yazdıklarına baktı.

“Makalede senden alıntı yapsam olur mu?”

“Yapabilirsin ama ismimin gizli kalmasını tercih ederim,” dedi Iris. “Autry abimin savaşta olduğunu bilse de *Gazette*’teki başka kimse bilmiyor. Öğrenmelerini istemiyorum.”

Roman başıyla onayladı. “Çok üzgünüm, Winnow. Abin için.”

Aynı saat içinde Roman Kitt’ten iki özür ha? Bugün sahiden şaşırtıcı geçiyordu.

İşe dönmek için toparlanırlarken parkta soğuk bir rüzgâr esti. Trençkotunun içinde titreyen Iris başını kaldırıp tepesinde çatırdayan çıplak dallara baktı.

Az önce farkında olmadan Roman Kitt’e terfiyi mi vermişti?

Bir Parça Zırh

O akşam eve geldiğinde annesi yoktu. *Panik yapma*, dedi kendine, sessiz dairenin ortasında dikilirken. Bu sözü defalarca tekrarlardı. Fonografta çalan plak gibi.

Aster yakında eve gelecekti. Arada sırada bir kulüpte gecenin geç vakitlerine kadar içip dans ederdi. Ama parası bittiğinde ya da gece yarısı kulüp kapandığında muhakkak dönerdi. Panik yapmaya gerek yoktu. Hem Iris'e daha iyi olacağına söz vermişti. Belki bir kulüpte bile değildi, Cümbüş Lokantası'ndaki eski işini geri almaya çalışıyordu.

Yine de endişesi geçmedi ve her nefesinde ciğerlerine battı.

Iris içinde fokurdayan kaygılı hisleri nasıl yatıştıracağını biliyordu. Şu anda yatağının altında saklanıyordu: Bir zamanlar büyükannesinin şiir yazmak için kullandığı daktilo. Iris'e miras kalan ve Iris'in de onunla *Ben Forest değilim*'e mektuplar yazdığı daktilo.

Evin kapısını kilitlemeden bırakıp elinde mumla odasına girdiğinde yerde bir kâğıt parçası görünce çok şaşırdı. Gönderdiği mite cevap yazmamış olmasına rağmen gizemli mektup arkadaşı yine yazmıştı.

Iris onun başka bir zamandan olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Belki ondan çok önce bu odada yaşamış biriydi. Belki yıllar sonra yaşayacaktı. Belki de mektupları her nasılsa zamandaki bir çatlaktan geçiyordu ama buna sebep olan *burasıydı*.

Iris kâğıdı yerden alıp yatağının kenarına oturdu ve okudu:

Her gün zırh giyyormuşsun gibi hissettiğin oluyor mu hiç? İnsanlar sana baktığında gördükleri tek şeyin kendini özenle sardığın parlak çelik olduğunu? Sende görmek istediklerini görüyorlar; kendi yüzlerinin eğri büğrü yansımasını ya da gökyüzünün bir parçasını ya da binalar arasına düşmüş bir gölgeyi. Yaptığın bütün hataları, bütün başarısızlıklarını, onları üzdüğün ya da hayal kırıklığına uğrattığın tüm zamanları.

Sanki onların gözlerinde bunlardan başka bir şey olamazmışsın gibi. Böyle bir şeyi nasıl değiştirirsin? Suçluluk duymadan hayatını nasıl kendi hayatın yapabilirsin?

Iris mektubu ikinci kez okuyup sözcükleri özümsemeye çalışarak sanki kendi dudaklarının arasından fısıldanmışçasına tanıdık gelen bir şeye nasıl cevap vereceğini düşünürken kapının altından bir mektup daha geldi. Iris mektubu almak için kalkarken ilk defa bu kişinin nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama yıldızlardan, dumandan ve bir sayfaya basılı sözcüklerden başka bir şey göremedi.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fakat âdeta özünü akıttığı mektubunu okuduktan sonra... daha fazlasını öğrenmek istedi.

İkinci mektubu açtı, apar topar şöyle yazmıştı:

Böyle düşüncelerle canını sıkıttığım için içtenlikle özür dilerim. Umarım seni uykundan uyandırmamışımdır. Bana cevap yazmak

zorunda değilsin. Sadece hislerimi yazıya dökmek iyi geliyor.

Iris eğilip yatağının altından daktilosunu aldı. Şaryoya yeni bir kâğıt takıp karşısına oturdu ve ihtimalleri düşünmeye koyuldu. Ardından yavaşça yazmaya başladı, parmakları tuşlarla buluşuyordu. Düşünceleri kâğıdın üzerinde belirmeye başladı:

Bence hepimiz zırh giyiyoruz. Bence giymeyenler aptallık ediyor, dünyanın keskin kenarları tarafından tekrar tekrar yaralanmanın acısını yaşama riskine giriyorlar. Ama bu aptallardan öğrendiğim bir şey varsa o da savunmasızlığın çoğumuzun korktuğu bir güç olduğu. Zırhını çıkarmak, insanların seni olduğun gibi görmesine izin vermek cesaret ister. Bazen ben de senin gibi hissediyorum: İnsanların beni olduğum gibi görmesi riskini göze alamam. Öte yandan zihnimin derinliklerinde bir ses var, bana sürekli, "Bu kadar ihtiyatlı davranarak çok şey kaçırıyorsun," diyor.

Belki de bir kişiyle başlıyordur. Güvendiğin biriyle. Onun için zırhının bir parçasını çıkarırsın; seni irkiltse de ışığın içeri girmesine izin verirsin. Belki de yumuşak fakat güçlü olmayı böyle öğrenirsin, korku ve belirsizlik içinde olsan bile. Bir insan, bir parça zırh.

Sana bunları kulağa ne kadar çelişkili geldiğimi bilerek yazıyorum. Diğer mektuplarımda okuduğun gibi abimin cesaretini çok seviyorum ama bir tanrı uğruna savaşmak için beni terk etmesinden nefret ediyorum. Annemi çok seviyorum ama içkinin ona yaptıklarından nefret ediyorum. İçki onu boğuyor fakat ben onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Yazdığım kelimeleri çok seviyorum, sonra onlardan ne kadar nefret

ettiğimi fark ediyorum. Sanki kaderimde daima kendimle savaş hâlinde olmak var.

Yine de ilerlemeye devam ediyorum. Bazı günler korkuyorum ama çoğu zaman hayalini kurduğum şeylere ulaşmak istiyorum. Abimin güvenle eve döndüğü, annemin iyi olduğu ve benim de nefret etmediğim kelimeler yazdığım bir dünya. Karanlığa olta atmışım da uzakta bir çekiştirme hissetmişim gibi başkalarına anlam ifade edecek kelimeler.

İşte, kelimelerimi önüne serdim. Sana zırhımdan bir parça verdim. Ama rahatsız olacağını sanmıyorum.

Mektubu kapının altından atarken kendine cevap beklememesini söyledi. En azından bir süre beklememeliydi.

Makalesinin üzerinde çalışmaya başlayıp nasıl şekillendireceğini hayal etmeye çalıştı. Fakat akli gardırobun kapısında, kapının eşiğini ve ardında yaşayan yabancıyı kaplayan gölgelerdeydi.

Duraksayıp saate baktı. On buçuktu. Annesini aramaya çıkmayı düşündü. Endişe göğsünü sıkıştırıp duruyordu ama nereye gideceğini bilmiyordu. Gecenin bu vakti tek başına yürümesinin güvenli olup olmayacağından da emin değildi.

Yakında gelir. Her zaman yaptığı gibi. Gece yarısı kulüpler kapandığında eve dönecektir.

Geçitten bir mektup gelerek onu âna geri döndürdü.

Iris mektubu aldı. Yabancıнын yazdıklarını okurken kâğıt parmaklarının arasında buruştu:

Bir insan. Bir parça zırh. Bunun için gayret edeceğim.

Teşekkür ederim.

9. Karakol

E rtesi gün ofiste kutlamalar havada uçuşuyordu. Iris çay büfesine yaslanmış, Roman'ın sırtıtlarla ve sırtının sıvazlanmasıyla karşılanmasını izliyordu.

“Tebrikler, Kitt!”

“Bayan Little'ın çok güzel ve başarılı olduğunu duydum. Harika bir eş seçmişsin.”

“Düğün ne zaman?”

Roman gülümsüyor, bütün tebrikleri zarafetle kabul ediyordu. Üzerine kolalı giysiler giymiş, ayaklarına cilalı deri ayakkabılar geçirmişti, siyah saçlarını geriye doğru taramış ve tıraş olmuştu. Yine kusursuz görünüyordu. Iris doğrusunu bilmeseydi –o bankta onunla oturup bir yabancıyla evlenmeyi ne kadar istemediğini itiraf ettiğini duymamış olsaydı– mutluluktan havalara uçtuğunu düşünürdü.

Birbirleriyle neredeyse eski dostlarmış gibi konuştukları o ânı rüyasında görüp görmediğini merak etti. Roman'ın güldüğü, dinlediği ve özür dilediği ânı. Çünkü birdenbire ateşler içinde yanarken görülecek bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Yaygara nihayet yatışıyordu. Roman omuz çantasını masasına bıraktı ama sonra Iris'in bakışlarını hissetmiş olmalı ki

gözlerini çevirdi ve odanın öbür ucunda; masaların, kâğıtların ve sohbetlerin arasında onu buldu.

Iris bir an yerinden kıpırdayamadı. Bu sırada Roman'ın diğerleri için taktığı maske –gülümsemesi, mutlu gözleri ve kızarmış yanakları– yok olarak yerini yorgunluğa ve üzüntüye bıraktı.

Bu, iliklerde hissedilen bir müzik gibi Iris'in gönlünün telini titrettiğinde hemen bakışlarını Roman'dan kaçırdı.

Iris gardıroptan gelen mitten esinlendiği makalenin taslağını yarılarmıştı ki Sarah elinde bir kâğıt parçasıyla masasına yanaştı.

“Polis az önce bunu gönderdi,” dedi kâğıdı Iris'in masasına bırakarak. “Yarınki gazetede yayımlamamızı umuyor.”

“Nedir o?” diye sordu Iris, dikkati kendi yazısındaydı.

“Adına ne dendiğinden pek emin değilim. Ama sabah bir kadın cesedi bulmuşlar ve kimliğini teşhis edecek birinin çıkmasını umuyorlar. Açıklama kâğıtta yazıyor. Ne kadar korkunç, değil mi? O şekilde ölmek.”

Iris yazmayı bırakıp kâğıda baktı.

“Evet,” dedi hissiz bir sesle. “Ben halledeceğim. Teşekkürler, Prindle.”

Sarah gidene kadar bekledi. Sonra kâğıdı okudu ve sözcükler gözlerinin önünde bulanıklaştı, zihnini yaktı, ta ki Iris kendini daracık bir yerden geçmeye çalışıyormuş gibi hissedene kadar. Uzun, dar bir tünelden.

Dün gece 22.45 sularında bir kadın tramvay çarpması sonucu hayatını kaybetti. Kadının üzerinden kimlik çıkmadı fakat açık kahverengi saçları ve açık teniyle kırklarının ortasında gibi görünüyordu. Üzerinde mor

bir kaban vardı ve ayakları çıplaktı. Onu tanıdığınızı ya da kimliğini teşhis edebileceğinizi düşünüyorsanız lütfen 9. Karakol'dan Memur Stratford'la görüşün.

Iris elinde notla ayağa kalktı, dizleri titriyordu. Göğsündeki ağırlık eziciydi. Goblen çantasını almayı hatırladı ama sandalyesinin arkasında asılı trençkotunu unuttu. Masa lambasını açık, makalesini daktiloya takılı hâlde bırakıp kimseye tek kelime etmeden ofisten çıktı.

Asansör düğmesine bastı ve sonra midesinin ağzına geldiğini hissetti.

Asansörün gelmesi çok uzun sürüyordu. Iris merdivene koştu, yarı koşuyor yarı tökezliyordu, öylesine titriyordu ki binanın kapısından çıkmasıyla taş basamakların üzerindeki saksıya kusması bir oldu.

Doğrulup ağzını sildi ve evinden çok da uzak olmayan 9. Karakol'a doğru yürümeye başladı.

O değil, dedi kendine. Karakola doğru attığı her adımda bunu tekrarlıyordu. *O değil*.

Ama Iris annesini yirmi dört saattir görmemişti. Önceki günün aksine sabah kanepede yatmıyordu. Iris kapısı kapalı yatak odasında olduğunu düşünmüştü. Emin olmak için kontrol etmeliydi. Çünkü şimdi bu şüphe içini kemiriyordu.

Karakola vardığında, sanki içeri girmemek gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyebilirmiş gibi duraksadı. O basamaklarda uzun süre beklemiş olmalıydı çünkü ayaklarının altındaki gölgeler uzundu ve yanma bir polis memuru geldiğinde titriyordu.

"Hanımefendi? Hanımefendi, merdivende böyle duramazsınız. Çekilin lütfen."

"Buraya bir cesedi teşhis etmeye geldim," dedi nefes nefese.

"Peki o zaman. Beni izleyin lütfen."

Karakolun koridorları krem rengi duvarlar ve eğri büğrü ahşap döşemeden oluşan bir bulanıklıktı. Muayene odasına vardıklarında içeride kekremsi bir koku vardı ve ışığı göz yakıyordu.

Iris birdenbire durdu.

Beyaz kıyafetli, deri önlüklü adli tabip elinde bir dosyayla duruyordu. Yanında metal bir masa vardı, masanın üzerinde de bir ceset yatıyordu.

Çarşafın altında çarpık çurpuk yatması ve yüzündeki derin yara haricinde Aster uyuyormuş gibi görünüyordu. Iris sanki annesinin elini tutmak onu uyandırabilirmiş gibi yanma gitti. Kızının dokunuşunu hissedecek ve onu isteyen boşluktan, nasıl bir kâbusa hapsolmuşlarsa ondan kurtulacaktı.

“Hanımefendi?” diyordu adli tabip, genizden gelen sesi Iris’in içinde çınladı. “Bu kadını teşhis edebilir misiniz? Hanımefendi, beni duyuyor musunuz?”

Iris’in eli havada kaldı. Annesine bakarken gözlerinin kenarlarında yıldızlar dans etmeye başladı. Annesi ölmüştü, rengi solmuştu, artık o kadar uzak bir yerdeydi ki Iris bir daha asla ona ulaşamayacaktı.

“Evet,” dedi ve sonra karanlığın kollarına yığıldı.

Büyük Boşluk

Iris gece yarısından sonra elinde annesinin eşyalarının olduğu bir kutuyla karakoldan eve dönerken hava karanlık ve soğuktu. Sis çökmüştü, sisin arasında sokak lambalarının ışığı altın rengi birikintiler gibi görünüyordu. Fakat Iris soğuğu hissetmiyordu bile. Ayaklarının altındaki kaldırım taşlarını hissetmiyordu.

Dairesine girdiğinde saçları ve kıyafetleri çiyden ıslanmıştı. Elbette içerisi sessiz gölgelerle doluydu. Artık buna alışmış olmalıydı. Yine de annesini görebilmek için karanlığa doğru baktı; sigarasının ucundaki ateşi ya da gülümsemesini. Sessizliğin uğultusunda bir yaşam belirtisi aradı; bir şişenin şingirtisini ya da sevilen bir şarkının mırıltısını.

Ama hiçbir şey yoktu. Iris'in hırıltılı nefesi, bir kutu eşya ve annesinin cesedini küle çevirecek cenaze levazımatçısının faturası dışında hiçbir şey yoktu.

Iris kutuyu yere bırakıp Aster'in odasına gitti.

Dağınık yatağa uzandı. Alkol pençelerini annesine geçirmeden önceki zamanları hatırladı. Forest onları terk etmeden öncesini. Geçmişe, Aster'in kahkahalarla ve hikâyelerle dolu olduğu, sokağın aşağısındaki lokantada garsonluk yaptığı huzurlu zamanlara dalar gibi oldu. Her gece Iris'in saçlarını tarar,

ona okulun nasıl geçtiğini sorardı. Hangi kitapları okuduğunu. Hangi haberleri yazdığını.

Günün birinde çok ünlü bir yazar olacaksın, Iris, demişti annesi, maharetli parmaklarıyla Iris'in uzun, kahverengi saçlarını örerken. Bak buraya yazıyorum. Beni çok gururlandıracaksın, hayatım.

Iris kendini bırakıp ağladı. Anılarını annesinin yastığına akıttı, ta ki yorgunluktan karanlığın kollarına yeniden teslim olana kadar.

Israrla çalınan kapının sesine uyandı.

Hızla doğrulup oturdu, bacakları şarap lekeli çarşafa dolanmıştı. Pencereden içeriye gün ışığı doluyordu ve bir an için kafası karıştı. Saat kaçtı? Hiç bu kadar geç kalkmamıştı...

Annesinin komodininin üzerindeki saate bakınca on bir buçuk olduğunu gördü.

Tanrılar aşkına, diye düşünerek titreyen bacaklarının üzerinde yataktan kalktı. Neden bu kadar uyumuştı? Neden annesinin yatağındaydı?

Birdenbire her şeyi hatırladı. *Gazette*'e gelen bildiri, 9. Karakol, annesinin çarşafın altındaki soğuk, solgun bedeni.

Iris sendeledi, parmaklarını düğüm düğüm olmuş saçlarının arasına daldırdı.

Kapı yine çaldı. Ardından onun sesi –duymak istediği *son* ses– ahşap kapının ardında yankılandı: “Winnow? Winnow, içeride misin?”

Roman Kitt evine gelmişti, kapısını çalıyordu.

Kalp atışları hızlanırken oturma odasını aşip doğruca kapıya gitti ve delikten baktı. Evet, bu Roman'dı, kolunda Iris'in trenç-kotu, yüzünde endişeli bir ifadeyle kapının önünde duruyordu.

“Winnow? İçerideysen kapıyı aç lütfen.”

Iris ona bakmaya devam ederken endişesinin korkuya dönüşmesine şahit oldu. Elinin kapı koluna gittiğini gördü. Kol dönüp kapı açılırken dün gece kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu fark etti.

Iris geriye çekildiği anda kapı açıldı. Gün ışığı üzerine vururken Roman'la karşı karşıya gelmesiyle nefesi boğazında düğümlendi.

Alışılmadık derecede korkunç görünüyor olmalıydı çünkü Roman irkildi. Ardından derin bir oh çekerek eşikten içeri girdi.

“İyi misin?”

Roman'ın bakışları üzerinde dolaşırken Iris olduğu yerde donakaldı. Bir an için onu gördüğüne o kadar sevindi ki neredeyse ağlayacaktı. Ama sonra iki korkunç şeyi fark etti. Birincisi, bluzunun düğmeleri göbeğine kadar açıktı. Aşağıya baktığında sütyeninin beyaz dantelini gördü, hiç şüphesiz Roman da görmüş olmalıydı, soluğu kesilirken titreyen eliyle önünü kapadı.

“Umarım herhangi bir şeyi bölmüyorumdur,” dedi Roman son derece tuhaf bir tonla. Biriyle *birlikte* olduğunu düşündüğünü anlaması Iris'in iki saniyesini aldı ve anlar anlamaz da rengi attı.

“Hayır, yalnızım,” dedi boğuk bir sesle ama Roman'ın bakışları sanki yatak odasından başka birinin daha çıkmasını bekliyormuş gibi arkasına kaymıştı.

İşte o zaman ikinci korkunç şeyi fark etti: Roman Ulu Cins Kitt onun evindeydi. Rakibi onun dairesinde durmuş, darmadağınık hayatına bakıyordu. Büfenin üzerindeki, elektrik faturasını ödeyemediğinden yaktığı erimiş mumları, henüz atmadığı boş şişeleri görebiliyordu. Oturma odasının ne kadar boş olduğunu, duvar kâğıdının nasıl solduğunu ve soyulmaya başladığını görebiliyordu.

Gururu onu için için yakarken Roman'dan bir adım uzaklaştı. Onu böyle görmesine katlanamıyordu. Hayatının ne kadar

dağınık olduğunu görmesine katlanamıyordu. Onu en kötü gününde görmesine.

“Winnow?” dedi Roman, Iris’in hareketlerinin çekişini hissetmiş gibi öne doğru bir adım atarak. “İyi misin?”

“İyiyim, Kitt,” dedi Iris, sesinin sanki yıllardır konuşmamış gibi boğuk çıkmasına şaşırarak. “Neden geldin?”

“Hepimiz çok endişelendik,” dedi Roman. “Dün işten erken çıktın, bu sabah da gelmedin. Her şey yolunda mı?”

Ona gerçeği söylemekle acısını gizlemek arasında kalan Iris yutkundu. Roman’ın gözlerine bakamadığından bakışlarını göğsüne dikti. Ona annesini söylerse kendisine eskisinden daha çok acıyacağını fark etti. Bu, istediği son şeydi.

“Evet, dün erken çıktığım için üzgünüm,” dedi. “Hastalandım. Bugün de uyuyakalmışım.”

“Doktor çağırmamı ister misin?”

“Hayır!” Boğazını temizledi. “Hayır ama teşekkür ederim. İlaç alıyorum. Autry’ye yarın erkenden geleceğimi söyle.”

Roman başıyla onayladıysa da yalan söylediğini anlamış gibi gözlerini kısarak Iris’e baktı. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Aç mısın? Sana sandviç ya da çorba alayım mı?”

Teklifi Iris’i o kadar şaşırttı ki bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Bu sırada Roman’ın bakışları yeniden odaya kayarak Iris’in çaresizce ondan gizlemeye çalıştığı dağınıklığın üzerinde dolaştı. Iris paniğe kapıldı. “Hayır! Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Artık gidebilirsin, Kitt.”

Roman kaşlarını çattı. Gün ışığı vücudunu aydınlatsa da yüzü gölgeler altındaydı.

“Elbette. İstedğin gibi gideceğim. Bu arada, trençkotunu getirdim.”

“Ah. Şey, zahmet etmeseydin.” Bluzunun önünü tutmaya devam ederek trençkotu Roman’dan aldı. Onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Ne zahmeti,” dedi Roman.

Roman'ın, bakışlarına karşılık vermesini beklercesine ona baktığını hissedebiliyordu.

Ama veremezdi.

Verirse kendini tutamazdı, bu yüzden Roman'ın eşikten geri çekilmesini bekledi.

“Arkamdan kapıyı kilitler misin?” diye sordu Roman.

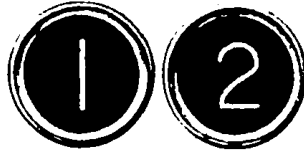
Iris trençkotu göğsüne bastırarak başıyla onayladı.

Roman sonunda kapıyı kapadı.

Iris boş dairede dikilmeye devam etti. Sanki olduğu yere kök salmıştı.

Dakikalar birbirini kovaladı ancak Iris zamanın farkında değildi. Her şey çarpık görünüyordu, sanki hayatına kırık bir camın ardından bakıyormuş gibi. Etrafında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Iris derin bir iç çekerek kapıyı kilitlemeye gitti ama sonra vazgeçip yeniden delikten baktı.

Roman hâlâ orada duruyordu, elleri kabanının ceplerindeydi, saçları rüzgârdan dağılmıştı. Bekliyordu. Iris sinirlenerek kapıyı kilitledi. Roman Kitt kilidin sesini duyar duymaz arkasını dönüp gitti.

Taşıdığın Gölge

Iris olanlara anlam vermeye çalışırken günün nasıl geçtiğini anlamadı bile. Sanki hayatı binlerce parçaya bölünmüştü ve bu parçaları yeniden bir araya nasıl getireceğini bilmiyordu. Belki de göğsündeki acı hiç geçmeyecekti, bu düşünceyle tırnaklarını yiyerek hayalet misali dairede dolaştı.

Sonunda odasına gidip yere oturdu. Büyükannesinin daktilosuna uzanıp loş ışığa çıkardı.

Çok düşünürse kelimeler buz kesiyordu. Bu yüzden düşünmedi; kelimelerin kalbinden zihnine, kollarından parmak uçlarına taşmasına izin verdi ve yazdı:

Bazen başkalarını sevmekten korkuyorum.

Değer verdiğim herkes ya ölüyor ya savaşa giderek ya da düpedüz beni istemeyerek eninde sonunda beni terk ediyor. Benim bulamayacağım, ulaşamayacağım yerlere gidiyorlar. Yalnızlıktan korkmuyorum ama geride bırakılan olmaktan çok sıkıldım. İçindeki insanlar gittikten sonra hayatımı yeniden düzenlemek zorunda kalmaktan çok sıkıldım. Sanki ben bir yapbozum ve şimdi eksik par-

alarım var, bu yüzden de o saf bütünlük hissini bir daha asla tadamayacağım.

D n bir yakınımlı kaybettim. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor.

Senin kim olduğunu bilmiyorum. Benimle aynı saati, aynı dakikayı mı soluyorsun yoksa benden yıllar öncesinde ya da yıllar sonrasında mısın? Bizi birbirimize bağlayanın ne olduğunu bilmiyorum; sihirli eşikler mi, fethedilmiş bir tanrının kemikleri mi yoksa henüz keşfedemediğimiz bambaşka bir şey mi? En önemlisi de neden sana yazdığımı bilmiyorum. Ama yazıyorum işte. Bir yabancı fakat aynı zamanda bir arkadaş olan sana.

Aylardır aldığın mektuplarımı.. onları Forest'a yazdığımı sanıyordum. Aramızdaki binlerce kilometreye rağmen ona ulaşacaklarına dair sarsılmaz bir umutla yazmıştım. Acı ve öfkeyle yoğrulmuş olsalar da abimin kelimelerimi okuyacağı ve eve dönüp hissettiğim boşluğu dolduracağı, darmadağın hayatımı yoluna koyacağı umuduyla.

Ama insanların yalnızca insan olduklarını ve her birinin kendi korkuları, hayalleri, tutkuları, acıları ve hataları olduğunu fark ettim. Bir başkasının bana kendimi tam hissettirmesini bekleyemem; bunu kendi başıma yapmalıyım. Sanırım bunca zamandır aslında kendim için yazıyordum; kayıplarımı, endişelerimi ve karmaşık hırslarımı çözmek için. şimdi bile insanın kelimelerde kaybolmasının ve aynı zamanda kendini bulmasının ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum.

Umarım ne demek istediğimi anlatabiliyorumdur. Muhtemelen anlatamıyorum çünkü sana yazsam da aslında kendim için yazıyorum.

Cevap vermeni beklemiyorum ama birinin beni duyduğunu bilmek çok iyi geliyor. Biri sayfalara döktüklerimi okuyor.

Şu anda sessiz karanlıkta otururken bile bu gece yalnız olmadığımı bilmek beni bir hayli rahatlatıyor.

Iris bir dakika ya da bir saat boyunca kırırdamadan oturduktan sonra cesaretini toplayıp kâğıdı daktilodan çıkardı ve katladı. Eşikten geçide attı. Yazdığı sözcükleri paylaşmak işin en zor kısmıydı. Çeliği paramparça edebilecek sözcüklerdi bunlar, saklamayı yeğlediği yumuşak yerlerini açığa çıkarıyorlardı.

Gece çöktü. Iris bir mum yaktı. Dairede dolaşmaya başladı. Kendine bir şeyler yemesini, bir şeyler içmesini söyledi ama bomboş hissetse bile aç değildi.

Şokta olabileceğini düşündü çünkü tamamen uyuşmuş hâldeydi ve annesinin eve dönmesini, bir anda kapıdan girmesini bekleyip duruyordu.

Sonunda mutfakta durdu. Trençkotu sandalyelerden birinin arkasında asılıydı, onu alıp yüzünü eskimiş kumaşa gömdü. Gözlerini yumup derin bir nefes aldığı anda baharat ve her dem yeşiller gibi koktuğunu fark etti. Roman Kitt gibi kokuyordu, iyi olduğundan emin olmak için trençkotuyla birlikte evine gelirken kokusu üzerine sinmişti.

Iris trençkotu giyip belindeki kemeri sıkıca bağladıktan sonra odasına döndü.

Bir mektup gelmişti ve şimdiye kadarki en kalın mektuptu. Iris yatağına uzanıp mum ışığında mektubu okudu:

Hayatımın bu kısmını genellikle başkalarına anlatmam ama sana anlatmak istiyorum. Bir parça zırh, çünkü sana güveniyorum. Düşen çeliğin parıltısı, çünkü seninle kendimi güvende hissediyorum.

Bir zamanlar kız kardeşim vardı.

Annemle babam ondan artık neredeyse hiç bahsetmiyorlar ama adı Georgiana'ydı. Ben ona Del derdim çünkü göbek adı Delaney'yi daha çok seviyordu. O doğduğunda sekiz yaşındaydım ve dünyaya geldiği gün bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesini hâlâ duyabiliyorum.

Zaman sihirliymişçesine geçerken Del, göz açıp kapayıncaya kadar büyümüştü. Onu canımdan çok seviyordum. Ben hep terbiye edilmeye ihtiyaç duymayan itaatkâr, sessiz sakın çocuk olmuştum ama o meraklı, cesur ve kaprisliydi. Annemle babam onun tabiatında bir çocuğu nasıl yetiştireceklerini bilemiyorlardı.

Yedinci yaş gününde bizim evin yakınlarındaki bir gölette yüzmek istedi. Bu gölet bahçenin hemen ötesinde, ormanın içinde, kentin karmaşasından ve gürültüsünden uzaktaydı. Anneler kabul etmedi, doğum günü için gala yemeği planlamışlardı ama Del'in hiç umurunda değildi. Bu yüzden bana parti başlamadan önce döneceğimizi söyleyerek onunla birlikte yüzmeye gitmem için yalvardığında... kabul ettim.

Yazın ortasıydı ve hava kavurucu sıcaktı. Çocuksu bir heyecanla yalın ayak evden kaçıp bahçeyi aşarak gölete kadar koştuk. Bir meşe ağacının dalına bağlı eski bir ip salıncak vardı. Sırayla binip birbirimizi göletin ortasına fırlatıyorduk çünkü en derin kısmı orasıydı, kıyıdaki taşlardan ve kumdan uzaktı.

Sonunda yorulduğum ve içim suyla doldu, bir yandan da fırtına yaklaşıyordu. "Hadi dönelim," dedim ama Del birkaç dakika daha kalmak için yalvardı. Yumuşak başlı bir abi olduğumdan reddedemedim. O sallanıp yüzmeye devam ederken ben de kıyıya çıkıp kurulanmak için uzandım. Bir anlığına gözlerimi kapadım. Sadece bir anlığına kapamıştım. Güneşin son demleri yüzüme vururken içim geçmiş olmalı.

Gözlerimi açmama neden olan şey sessizlikti.

Uzaklarda fırtınanın, rüzgârın ve yağmurun sesi vardı ama gölet tamamen sessizdi. Del suda yüzüstü süzülüyordu, uzun, koyu saçları etrafına yayılmıştı. Başta şaka yapıyor sandım ama sonra içime bıçak kadar soğuk ve keskin bir panik doldu. Yanına yüzüp onu ters çevirdim. Hemen kıyıya çıkarıp adını bağırdım, ağzına nefes verdim, kalbine masaj yaptım ama ölmüştü.

Bir an için gözlerimi yummuştum ve o arada kardeşim ellerimden kaymıştı.

Onu eve taşıdığımı hayal meyal hatırlıyorum. Ama annemin feryadını, babamın göz yaşlarını asla unutamam. O anda hayatımın parçalanarak ikiye ayrıldığını hissedişimi asla unutamam: Del'le birlikte ve Del'siz.

Bu dört yıl önceydi. Ama keder uzun, zor bir süreçtir, bilhassa da suçlulukla harmanlandığında. Ben hâlâ kendimi suçluyorum; gölete gitmek istediğinde ona hayır demeliydim. Gözlerimi açık tutmalıydim. O yüzerken bir anlığına bile olsa gözlerimi ondan ayırmamalıydim.

Kardeşimi kaybettikten bir ay sonra rüyama bir tanrıça girip bana şöyle dedi: "Kaybının acısını geçirebilirim. Kederini kesip alabilirim ama o zaman kardeşinle olan anılarını da kaybedersin. Del hiç doğmamış, onun hayatı yedi yıl boyunca seninkiyle iç içe geçmemiş gibi olur. Çektiğin acıdan kurtulmak için bunu seçer misin? Yeniden tam nefes alabilmek, bir kez daha kaygısız bir hayat sürmek için?"

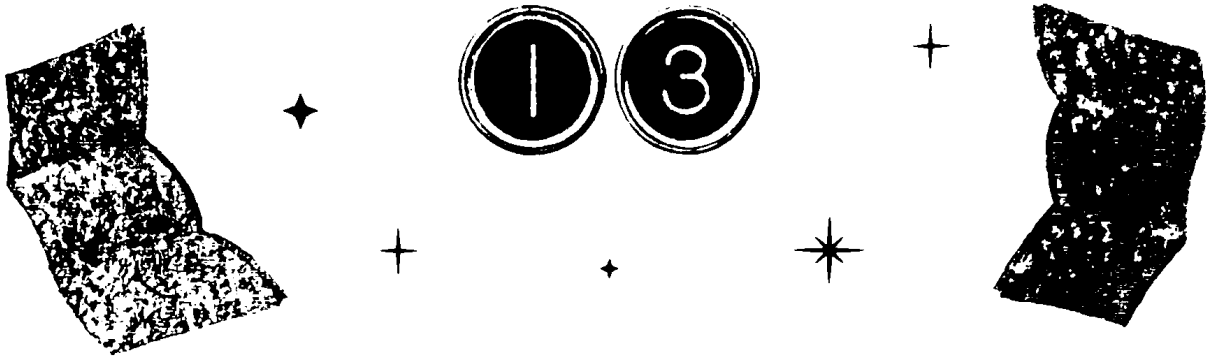
Hiç tereddüt etmedim. Tanrıçanın gözlerine bakamasam da keskin bir dille, "Hayır," dedim.

Acımdan kurtulmak için Del'in hayatını silmeyi bir an bile düşünmedim.

Bu mektup beklediğimden uzun oldu ama sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Geride bırakılmışsın ya da hayatın darmadağın olmuş ve yeniden nasıl bir araya getireceğine dair bir kılavuz da yokmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu.

Ama zaman yavaş yavaş seni iyileştirecek, tıpkı bana yaptığı gibi. İyi günler olduğu gibi zor günler de olacak. Kederin asla tam olarak geçmeyecek; her zaman seninle olacak –ruhunda taşıdığın bir gölgeye dönüşecek– ama hayatın aydınlandıkça o solacak. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de kederinin dışında yeniden yaşamayı öğreneceksin. Acını paylaşan insanlar iyileşmene yardım edecekler. Çünkü yalnız değilsin. Korkularında, kederinde, umutlarında ve hayallerinde.

Yalnız değilsin.

Haksız Avantaj

Ofise dönmek tuhaftı.

Hiçbir şey değişmemişti; masasının üzeri hâlâ eleman ve ölüm ilanlarıyla doluydu, beş demlikte de çay kaynıyordu, editörlerin parmak uçlarından dumanlar yükseliyordu, daktiloların baskı çubukları nabız gibi atıyordu. İçten içe bambaşka hissederken dıştan bu kadar tanıdık bir yere geri dönmek Iris'e neredeyse gerçeküstü gelmişti.

Hayatı geri dönülmez biçimde değişmişti ve hâlâ bunun ileriki günlerde onun için ne anlama geleceğine alışmaya çalışıyordu. O dairede yalnız yaşayacaktı. Annesi olmadan yaşayacaktı. Her gün bu yeni, dengesiz döngüyü tekrarlayacaktı.

Keder uzun, zor bir süreçtir, bilhassa da suçlulukla harmanlandığında.

Iris masasına oturup daktilosunu hazırladı, dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu. Aklını—

“Bugün daha iyi misin, Winnow?” diye sordu Sarah, Zeb’in odasına giderken Iris’in masasında durarak.

Iris bakışlarını önündeki kâğıttan ayırmadan başıyla onayladı. “Çok daha iyiyim. Sorduğun için teşekkürler, Prindle.”

Sarah gidince rahatladı. Henüz annesinden konuşmaya dayanabileceğini sanmıyordu, bu yüzden bütün dikkatini çalışmaya verdi. Fakat Roman'ın ofise girdiği ânı anlamıştı. Ona bakmayı reddetse bile ikisini birbirine bağlayan bir ip varmışçasına bunu biliyordu.

Roman onu görmezden geldiğini hissetmiş olmalıydı. Sonunda Iris'in bölmesine gelip ahşaba yaslandı ve Iris'i izlemeye koyuldu.

“Bugün daha iyi görünüyorsun, Winnow.”

“Daha önce hasta görüdüğümü mü ima ediyorsun, Kitt?”

Eskiden olsa Roman da ona iğneleyici bir laf söyler ve giderdi. Ama şimdi kişisel alanında sessizce dikilmeye devam ediyor, gözlerini ayırmadan onu izliyordu ve Iris kendisine bakmasını istediğini biliyordu.

Boğazını temizleyip dikkatini yeniden işine verdi. “Eleman ilanlarını yazmayı bu kadar çok istiyorsan söylemen yeter. Tepemde dikilmene gerek yok.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu Roman. Iris sesindeki rahatsızlığı ya da öfkeyi –belki de ikisi birdendi–duyunca şaşırdı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Geçen gün hasta olduğunu neden kimseye söylemedin? Öylece kalkıp... *gittin*. Hiçbirimiz nereye gittiğini ya da ne olduğunu bilmiyorduk.”

“Bu gerçekten seni hiç ilgilendirmez, Kitt.”

“*İlgilendirir* çünkü buradaki insanlar senin için endişelendi, Winnow.”

“Doğru, eleman ilanlarının zamanında yazılamayacak olması onları endişelendirmiştir.”

“Bu söylediklerin hiç adil değil ve öyle olmadığını sen de biliyorsun,” dedi Roman, sesini alçaltarak.

Iris gözlerini yumdu. Soğukkanlılığını yitirmek üzereydi ki o sabah yataktan kalkıp üzerini giyinmek, saçlarını tarayıp

dudaklarına ruj sürmek için bütün iradesini kullanmak zorunda kalmıştı ve bunları sırf *iyi* olduğu süsünü vermek, dağılmanın eşiğinde olduğunu belli etmemek için yapmıştı. Yaşadıklarını kimsenin bilmesini istemiyordu çünkü tanrılar korusun, ona acıyabilirlerdi. *Roman sana acıyor!* Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı.

“Neden umursadığını anlamıyorum, Kitt!” diye fısıldadı sertçe, gözlerini açıp onun sabit bakışlarına karşılık vererek. “Ben burada olmazsam sen de istediğini alırsın işte.”

Roman cevap vermedi ama göz temasını da kesmedi. Iris bakışlarından bir şey geçtiğini gördü, evrenden kayan bir yıldız ya da su altında güneş ışığını yansıtan bir bozuk para gibiydi. Şiddetli, savunmasız ve son derece beklenmedik bir şeydi.

Belirmesiyle kaybolması bir oldu ve Roman kaşlarını çatı. Iris hayal görmüş olmalıydı.

Zeb hayatında ilk defa tam zamanında seslendi.

“Winnow? Ofisime gel. Hemen,” dedi.

Iris sandalyesinden kalkınca Roman’ın geri çekilmekten başka seçeneği kalmadı. Iris onu koridorda bırakıp Zeb’in odasına girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Zeb kendine içki koyuyordu. Kadehin içindeki buzlar çatırdarken Iris onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Zeb’in masasının üzeri kâğıt, kitap ve dosya doluydu. Iris önce onun konuşmasını bekledi.

“Makalen bitirdiğini tahmin ediyorum?” dedi Zeb, içkisinden bir yudum aldıktan sonra.

Makalesi. *Makalesi.*

Iris onu tamamen unutmuştu. Elleri titremeye başlayınca parmaklarını iç içe geçirdi. Eklemleri bembeyaz kesmişti.

“Hayır, efendim,” dedi. “Üzgünüm ama henüz hazır değil.”

Zeb ona uzun uzun baktı. “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Winnow.”

Iris hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istedi. Fakat gözyaşlarını içine akıttı. Makalesinin neden geciktiğini Zeb'e söylemeliydi. Annesini kaybettiğini, dünyasının altüst olduğunu ve şu anda düşündüğü son şeyin köşe yazarlığı olduğunu ona söylemeliydi.

"Efendim, a—"

"İşe gelmeyeceksen arayıp haber ver ki o günkü görevlerini başkasına verebileyim," diye kestirip attı Zeb. "Bir daha olmasın."

Iris kalkıp odadan çıktı. Doğruca masasına gidip oturdu ve buz gibi parmaklarını alev alev yanan yüzüne bastırdı. Kendini paspas gibi hissediyordu. Zeb'in onu çiğneyip geçmesine izin vermişti çünkü onun önünde ağlamaktan korkuyordu.

Kime dönüşüyordu?

"Yarınki gazetede yayımlanacak ölüm ilanlarını getirdim," dedi Sarah, birdenbire yanında belirerek. Bildiri yığınının Iris'in masasına bıraktı. "Sen iyi misin, Winnow?"

"İyiyim," dedi Iris zoraki bir gülümsemeyle. Burnunu çekti. "Şunları halledeyim."

"İstersen Kitt'e verebilirim."

"Hayır. Ben hallederim. Teşekkürler."

Sonrasında herkes onu kendi hâline bıraktı. Roman bile bir daha dönüp bakmadı ki o da bakmasını istemiyordu.

Ölüm ilanlarını yazdıktan sonra duygularıyla boğuşarak boş kâğıda baktı. Annesi için de bir ölüm ilanı yazmalıydı. Ama bu diğerlerinden çok farklıydı. Bir ölüm ilanının sebep olduğu acıdan etkilenen kişi olmak. O sözcüklerin özünü hissedilen kişi olmak.

Iris aklına gelen ilk şeyi yazmaya başladı, parmakları tuşlara hiddetle basıyordu.

Hiçbir şeyim kalmadı. Hiçbir şeyim kalmadı.
Hiçbir şeyim kalmadı. Hiçbir şeyim kalmadı.
Hiçbir şeyim kalmadı. Hiçbir şeyim kalmadı.
Hiçbir şeyim kalmadı. Hiçbir şeyim kalmadı.
Hiçbir şeyim kalmadı. Hiç

Durdu, içindeki yara acısı da dişlerini sıktı. Zeb kâğıtları ve daktilo şeritlerini boşa harcadığını görürse onu kovardı. Böylece kâğıdı daktilodan çıkarıp buruşturdu, çöpe attı ve yeniden denedi.

Kırk iki yaşındaki Aster Winifred Winnow, Norrow'un beşinci günü olan Alva Günü'nde vefat etmiştir. Ardında oğlu Forest Winnow ile kızı Iris Winnow'u bırakmıştır. Aster Oath'ta doğmuş ve kenti en çok havada sihri hissedebildiğini düşündüğü sonbaharda sevmiştir. Windy Grove'da okumuş, daha sonra Cümbüş Lokantası'nda garsonluk yapmıştır. Aster şiire, klasik müziğe, kendisi "menekşe rengi" dese de mor renge düşkündü ve dans etmeye bayılırdı.

Kelimeler bulanıklaşmaya başlamıştı. Iris yazmayı bıraktı ve annesinin ölüm ilanını yarınki gazetede yayımlanmak üzere Zeb'in masasına götürülecek diğerlerinin üzerine koydu.

İşten sonra yürüyerek eve döndü. Annesinin ayağına küçük gelen çizmeleriyle Forest'in trençkotunu çıkarıp yatağına uzandı. Yağmurun sesini dinleyerek uykuya daldı.

İşe bir saat gecikmişti.

Yine uyuyakalmıştı, keder onu derin, karanlık bir uykunun kollarına hapsetmişti ve şimdi yağmurdan sıırıslıklam olmuş hâlde merdivenden beşinci kata çıkarken içinde çılgın kelekler kanat çırpıyordu. Geç kaldığını Sarah'dan başka kimsenin

fark etmemesini umuyordu. Sarah ve Roman'dan başka çünkü anlaşılan Roman onu gözlem altında tutmayı seviyordu.

Fakat *Oath Gazette*'e girdiğinde Zeb'i masasının yanında beklerken buldu. Yüzünde fırtınalı bir ifade vardı. Iris çizimleri gıcırdaya gıcırdaya koridorda yürürken kendini onunla yüzleşmeye hazırladı.

Zeb hiçbir şey demeden başıyla odasını işaret edip gitti.

Iris çekinerek onu takip etti.

Odaya girdiğinde Roman'ı görünce şaşırdı. Roman'ın yanında boş bir sandalye vardı, istemeden de olsa gidip oraya oturdu. Göz ucuyla Roman'a baktı ama o bakışlarını önündeki bir şeye dikmişti. Elleri bacaklarının üzerindeydi, sırtı dikti.

Iris ilk defa Roman'ın ona bakmasını istedi çünkü yanında oturduğu süre uzadıkça onun gerginliği kendisinininkini tetikliyordu, öyle ki sonunda eklemelerini çıtılatmaya, topuklarının üzerinde sallanmaya başladı.

“Pekâlâ,” dedi Zeb, hafif bir iniltiyle koltuğuna oturarak. “İkinizi birden odama neden çağırdığımı biliyorsunuzdur. İkiniz de geleceği parlak, yetenekli yazarlarsınız. İkinize de köşe yazarı olabileceğinizi kanıtlamanız için eşit fırsatlar sundum. Ve sonunda kararımı verdim.”

Zeb duraksayınca Iris bakışlarını Roman'dan çevirip ona baktı. Zeb sabah gazetesini masasının kenarına koydu. Köşe yazısı yukarı gelecek şekilde katlanmıştı. Roman'ın makalesi. Yazmasına yardım ettiği, kayıp askerler hakkında olan makale. Dolayısıyla Iris, Zeb'in sonraki sözlerine şaşırmadı. Hatta Zeb konuşurken hiçbir şey hissetmedi. “Kitt, bu şimdiye kadar yazdığın en iyi makale. Pozisyon senindir. Güvenilirsin, çalışkansın ve tam zamanında iyi yazılar teslim ediyorsun. Yarın resmî olarak başlayabilirsin.”

Roman kıpırdamadı. Nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu. Iris, onu bu kadar tepkisiz kılacak hangi düşüncelerin

aklına musallat olduğunu merak ederek bakışlarını yeniden ona çevirdi. İsteddiği bu değil miydi?

Zeb şimdi kaşlarını çatıyordu, Roman'ın tepkisizliğine sinirlenmişti. "Beni duydun mu, Kitt?"

"Efendim, kesin karar vermeden önce ikimize de biraz daha zaman vermeyi düşünür müsünüz?" diye sordu Roman. "İkimize de bir makale daha yazma şansı verin."

Zeb'in ağzı bir karış açık kaldı. "Daha fazla zaman mı? Bunu neden yapayım?"

Iris'in kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Roman nihayet ona baktığında âdeta zaman durdu. Roman'ın bakışları keskindi, sanki Iris'in içinde yaşayan her şeyi görebiliyordu; ışığı da gölgeleri de. Hırslarını, tutkularını, neşesini ve kederini. Hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı.

Kemikleri titredi.

"Benim haksız bir avantajım oldu, efendim," dedi Roman, dikkatini yeniden Zeb'e çevirerek. "Birkaç gün önce Winnow'un annesi vefat etti. Şu anda yasta ve biraz daha zamana ihtiyacı var."

Oda sessizliğe gömüldü.

Iris titrek bir nefes aldı. Nabızı kulaklarında atıyordu. Zeb bir şeyler söylüyordu ama Iris, Roman'a bakarken adamın sesi rahatsız edici bir uğultudan ibaretti.

"Sen nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Annenin ölüm ilanını okudum," dedi Roman.

"Ama kimse ölüm ilanlarını okumaz."

Roman sessiz kaldıysa da yüzü kızardı. Iris onun hiçbir yazısını okumamaya özen gösterirken Roman'ın onun elinin değdiği her şeyi okuyor olabileceğine dair ürkütücü bir sezgiye kapıldı. Belli ki bunlara sevimsiz eleman ilanları ve trajik ölüm ilanları da dâhildi. Belki de yazım yanlışı yapıp yapmadığını görmek için okuyordu, baskıya gittikten sonra onunla dalga geçecekti. Belki de Iris onun rakibi olduğundan, tam olarak

kiminle mücadele ettiğini anlamak için okuyordu. Açıkçası Iris'in aklına iyi bir sebep gelmiyordu, bu yüzden bakışlarını kaçırdı.

"Winnow?" diye bağırdı Zeb. "Winnow, bu doğru mu?"

"Evet, efendim."

"Neden dün bir şey söylemedin?"

Çünkü senin önünde ağlamak istemedim. Çünkü bana acımanı istemiyorum. Çünkü güç bela ayakta duruyorum.

"Bilmiyorum," dedi.

"Eh," dedi Zeb. "Bilmediğim bir şey için sana yardım edemem, öyle değil mi?" İç çekip alnını ovuşturdu. Ne kadar duygusuz konuştuğunu fark etmiş gibi sesi yumuşadı. "Başın sağ olsun, Winnow. Büyük talihsizlik. Ama maalesef ben kararımı verdim. Köşe yazarlığını Kitt kazandı, sen istersen birkaç gün vefat izni alabilirsin... sorun olmaz."

Iris izin almayı düşündü. İzin alırsa boş şarap şişeleri, erimiş mumlar ve yırtık duvar kâğıtlarıyla dolu o acınası dairede tek başına olacaktı. Annesinin dönmesini bekleyecekti ama o asla dönmeyecekti. İşte o zaman kafasına dank etti: Iris izin almak istemiyordu ama *Gazette*'te olmak da istemiyordu. Hayalini kurduğu kariyer hayatında olup biten diğer şeyler karşısında birdenbire tüm ışıltısını yitirmişti.

Ailesinden geriye kalan tek kişi şimdi savaşın sürdüğü batıdaydı.

Iris abisini bulmak istiyordu.

"Hayır, efendim. İstifa ediyorum," dedi yerinden kalkarak.

Roman yanında kıpırdandı. "Ne? Olmaz, Bay Autry, ben—"

Zeb yeni köşe yazarını duymazdan gelerek, "*İstifa* mı ediyorsun? Beni öylece bırakacak mısın, Winnow? Pat diye," dedi.

Iris, Zeb'in kendini ifade etme biçimine sinir oldu, sanki pes ediyormuş gibi konuşmuştu. Oysa istifa edeceğini söyledikten sonra omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

Gidip Forest'ı bulacaktı.

“Evet, efendim. Benim için yoluma bakma vakti geldi,” dedi ve Roman’a dönüp elini uzattı. “Tebrik ederim, Kitt.”

Roman’sa ona bakakalmıştı, mavi gözleri iki alev topu gibiydi.

Iris utanç içinde elini indirecekti ki Roman nihayet kalkıp elini sıktı, eli sıcacıktı. İkisi statik elektrik üretmiş gibi Iris’in kolundan yukarı bir şok dalgası yayıldı ve Roman elini bıraktığında rahatladı.

“Madem istifa etmek istiyorsun o zaman et, Winnow,” dedi Zeb, güdük parmaklarını şıklatarak. “Artık sana ihtiyacım yok. Ama o kapıdan çıktıktan sonra bir daha dönemezsin, bunu bil.”

“Bakın, Bay Autry.” Roman’ın sesi sertti. “Bence—”

Iris sözlerinin gerisini duymadı. Zeb’in odasından çıkıp mutfaktan bir ahşap kasa aldı ve eşyalarını toplamak üzere masasına döndü.

Fazla eşyası yoktu. Küçük bir saksı bitkisi, sevdiği birkaç kalem, küçük bir koşan at heykeli, birkaç gramer kitabı, bir de eski püskü bir sözlük.

“Winnow.” Sarah yüzünde endişeli bir ifadeyle yanına geldi. “Sakın bana...”

“İstifa ettim, Prindle.”

“Ama *neden*? Nereye gideceksin?”

“Henüz bilmiyorum. Ama benim için gitme vakti geldi.”

Sarah’nın omuzları düştü, burnunun üzerindeki gözlüğünün camları parlıyordu. “Seni özleyeceğim.”

Iris son bir çabayla ona gülümsedi. “Ben de seni özleyeceğim. Belki bir gün seni müzede bulurum, ha?”

Sarah kızardı ama bakışlarını yere indirdi, sanki bu hayal hâlâ erişemeyeceği kadar uzaktaydı.

Iris’in etrafındaki masalar tek tek sessizliğe gömüldü. Iris tek tek herkesin bakışlarını üzerinde topladı, ta ki *Oath Gazette* tamamen durana kadar.

Sessizliği bozan Zeb oldu. Sararmış dişlerinin arasında sigara, elinde bir tomar parayla Iris’in yanına geldi.

“Son maaşın,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Iris parayı alıp trençkotunun iç cebine koydu. Kasasını aldı, lambasını kapadı, daktilosunun tuşlarına son bir kez nazikçe dokundu ve ardından kapıya yürümeye başladı.

Roman masasında değildi. Iris nerede olduğunu bilmiyordu, ta ki başını kaldırıp onu cam kapıların önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde dururken görene kadar.

“Ben giderken bana kapıyı açman ne büyük incelik,” dedi yanına vardığında. Alaycı bir tonda konuşmak istemişti ama sesi ona ihanet ederek mırıltı gibi çıkmıştı.

“Bence böyle gitmemelisin, Winnow,” diye fısıldadı Roman.

“Öyle mi, Kitt? O zaman nasıl gitmeliyim?”

“Kalmalısın.”

“Kalıp ölüm ilanları mı yazayım?” Iris içini çekti. “Onu hiç yayımlamamalıydım.”

“Annenin ölüm ilanını mı? O zaman hiçbirimiz acı çektiğini bilmezdik,” dedi Roman. “Ona verdiği sözcükleri geri alabilseydin ne yapardın? Geceleri yas tutarken gündüzleri bizimle her şey yolundaymış gibi davranmaya devam mı ederdin? O zaman bir hafta sonra, bir ay, bir yıl sonra kendini tanıyabilir miydin?”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye tersledi Iris. Roman’ın sözlerini soluyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu. Gözlerini kırıpıştırırsa yaşların akacak olmasından nefret ediyordu. “Lütfen önümden çekil, Kitt.”

“Gitme, Iris,” dedi Roman.

Adını söylediğini ilk kez duyuyordu. Sesi gün ışığı misali içine sızarak tenini ve kanını ısıttı, öyle ki Roman ne kadar etkilendiğini fark etmeden bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

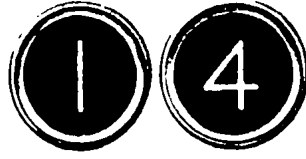
“Sana bol şanslar, Kitt,” dedi hissettiğinden çok daha soğuk, çok daha sakın bir sesle.

Roman kenara çekildi.

Artık onu keskinleştirmek için burada olmayacağından Roman'ın yumuşayıp yumuşamayacağını merak etti. Roman'ın da bunu bilip bilmediğini, kalmasını bu yüzden isteyip istemediğini merak etti.

Iris kapıyı açtı ve eşikten geçti.

Oath Gazette'ten çıktı ve bir daha arkasına bakmadı.

Hayaletlere Veda

Sana yazıp gideceğimi haber vermek istedim. Yarından sonra kaldığım evden ayrılıyorum, bu yüzden muhtemelen artık sihirli geçit üzerinden iletişim kuramayacağız.

Iris yazısına ara verdi. Gardırobunun kapısına bakarak neden gizemli mektup arkadaşına haber verdiğini merak etti. Mecbur değildi ama ona bu kadarını borçlu hissediyordu. *Adama*, zira son mektubunda, abi olduğu bilgisini paylaştığında, onun erkek olduğunu öğrenmişti.

Sabah *Oath Gazette*'ten ayrıldıktan sonra annesinin cesedini yakan cenaze levazımatçısının parasını ödemeye gitmişti. Adam ona küçük bir kavanoz dolusu kül verdiğinde Iris onunla ne yapacağını bilemeyerek eve gitmeye karar vermişti.

Ama şimdi bir planı vardı. Bir an evvel Oath'tan ayrılmak istiyordu. Burada çok fazla anı, bu duvarların arasında çok fazla hayalet vardı.

Yarın *Inkridden Tribune*'e gidip onu savaş muhabiri olarak işe alıp almayacaklarına bakacaktı. Onlar almazlarsa belki hangi alanda olduğu fark etmeksizin seferberliğe katılırdı. Savaşçı değildi ama çamaşırları yıkabilir, yemek ve temizlik yapabiliirdi.

İki eli, kıvrak bir zekâsı vardı. Her ne şekilde olursa olsun Forest'a ulaşmayı umut ediyordu.

Yazısına geri döndü:

O gün bana cevap yazdığın için teşekkür ederim. Uzun zamandır mektuplaşmadığımızı biliyorum (daha doğrusu ben sana uzun zamandır yazıyordum ama sen daha yeni başladın) fakat yine de... zaman algısı, mektuplaştığında farklı geliyor.

Benimle paylaştıklarını yeni maceramda yanımda götüreceğim.

Elveda.

Fikrini değiştirmesine kalmadan mektubu geçitten gönderdi. Yarın giyeceği kıyafetleri seçtikten sonra –en iyi eteği ve bluzu– yatmak için hazırlandı, dairenin ne kadar boş, gölgelerin ne kadar derin olduğuna dair düşünceleri aklından uzaklaştırıp dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordu.

Kendine mektup arkadaşının muhtemelen cevap vermeyeceğini söylese de yazmasını bekledi. Mumu yanmaya devam ederken uyuyakaldı. Gecenin ilerleyen saatlerinde gürültülü bir sese uyandı. Yüreği ağzında, hemen doğrulup oturdu ama sonra sesin alt kattaki daireden çıkan birinden geldiğini fark etti; gülüyor, kahkaha atıyordu, zilzurna sarhoştı.

Saat gecenin biriydi ve Iris uyukulu gözlerle yerde bir mektup olduğunu fark etti.

Mektubu yerden aldı, ne beklediğini bilmiyordu ama uzun değildi:

Nereye gideceğini sorabilir miyim?

Iris bunu çok tuhaf buldu.

İkisi de kimliğini gizli tutmayı seçmişti ve mektup arkadaşlıklarının sınırlarını hiç konuşmamış olsalar da Iris, konumunu paylaşmanın da ilişkilerinin bunu-da-gizli-tutalım sınırlarını ihlal ettiği sonucuna varmıştı.

Ona cevap yazmamaya karar verdi ve son mektubunu katlayıp kurdeleyle bağladığı diğerlerinin yanına koydu.

Sadık mumu sonunda sönmüş, yana yana bitmişti.

Iris karanlıkta uyuyamıyordu.

Karanlığın enginliğine bakarak penceresinin ardındaki kentin gürültüsünü, duvarların gıcirtısını dinledi. İnsanlara bu kadar yakın olmasına rağmen kendini onlardan çok uzak ve yalnız hissetmesi tuhafına gidiyordu. Gecenin her şeyi daha yakıcı ve umutsuz göstermesi.

Annemi aramaya gitmeliydim. Evde öylece oturup gelmesini beklememeliydim. Onu bulmuş olsaydım hâlâ hayatta olurdu.

Suçluluk nefesini kesiyordu. Doğrulup oturdu ve kendine nefes almasını söyledi –*nefes al*– çünkü boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerinden vicdan azabını silmeye hazır hâlde sabahın ilk ışıklarıyla kalktı. Bir savaş muhabiri için kıvrıcık saçla kırmızı rujun önemli olduğunu sanmıyordu ama yine de –işini şansa bırakmak istemediğinden– olabilecek en iyi şekilde hazırlandı.

İşte tam da o sırada eşikten bir mektup daha geldi.

Iris uzunca bir süre mektuba bakarak okusa mı diye düşündü. Sonra onu olduğu yerde bırakıp annesinin eski püskü bavuluna eşyalarını doldurmaya koyuldu. En sevdiği kumaş pantolonunun yanı sıra bir yazlık elbise, birkaç bluz, ince çorap ve saçları için de bir eşarp aldı. Bavula ayrıca gizemli mektup arkadaşının mektuplarını, büyükannesinin en sevdiği şiir kitabını, annesinin küllerinin olduğu, kapağı sıkıca kapatılmış kavanozu ve günler nihayet kaban giyemeyecek kadar ısınmaya başladığından Forest'ın trençkotunu da koydu.

Arkasında çok şey bırakıyordu ama Iris kendine yanına yalnızca onun için anlamı olan şeyler almasını söylemişti. Hem imkânsızı *başarıp* savaş hakkında haber yapmakla görevlendirilse bile yanında o kadar çok şey götürmesine izin verirler miydi ki?

Üzerinde eithralın resminin olduğu *Inkridden Tribune*'ün buruş buruş nüshasını da yanına alacaktı ama sonra katlı ve ters hâlde masasında bırakmaya karar verdi.

İsteddiği bir şey daha vardı.

İçinde annesinin eşyalarının bulunduğu kutuyu bıraktığı oturma odasına gitti, eve getirdiği geceden beri ona dokunmamıştı. Ama şimdi kutuyu karıştırıp annesinin Forest gittiğinden beri her gün taktığı, ucunda madalyon olan altın zinciri buldu.

Kolyeyi boynuna takıp bluzunun altına soktu. Ardından avucunu soğuk madalyonun üzerine koydu. Madalyonun içinde ne olduğunu biliyordu: onun ve Forest'ın küçük birer portresi. Kendi yüzü umurunda değildi ama abisininki... Madalyonun onu Forest'a götürmesi için dua etti. Oysa Iris uzun zamandır dua etmemişti.

İhtiyacı olan en son şeyse daktilosuydu.

Hâlâ yerde duran mektubun yanından dikkatle geçerek gardıroptan daktilonun kutusunu aldı ve daktiloyla birlikte kalan kâğıtlarla daktilo şeritlerini topladı. Kutu, iki pirinç kilidi ve ahşap tutamacı olan sert bir çantaydı. Bir elinde o, diğerinde bavul, Iris yatak odasına son kez göz gezdirdi.

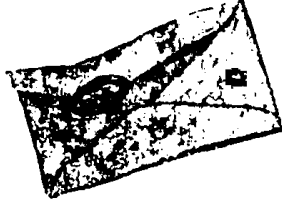
Bakışları yine o mektuba takıldı.

Ne yazdığını merak ediyordu ama içinde, mektubu açtığında orada cevap vermesi için ısrardan başka bir şeyle karşılaşmayacağına dair tuhaf bir his vardı. Ve savaş muhabiri olmak istediğini öğrenirse onu vazgeçirmeye çalışacağına dair.

Iris kararını vermişti; bu saatten sonra hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi, üstelik onunla tartışamayacak kadar yorgundu.

Daireden çıktı.

Gün ışığının vurduğu mektubu yerde öylece bıraktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Uzaklardan Haberler

Üçüncü Aloutte

Oath Gazette sessizdi.

Roman notları önünde açık vaziyette masasında oturmuş, daktilosunda kıvrık duran boş sayfaya bakıyordu. Mutlu olmalıydı. Köşe yazarlığına terfi etmişti. Artık masasındaki eşyaların yerinin değişmesinden endişe etmesine gerek yoktu. Görevleri kapabilmek için duyuru panosuna koşmasına gerek yoktu. Sandviç yiyemeyecek kadar meşgulmüş gibi davranmasına gerek yoktu.

İstediği hayat buysa neden kendini bomboş hissediyordu?

Iris'in boş masasına bakma dürtüsüne karşı koyarak çayını tazelemeye gitti. Fakat fincanına bal koyarken yanma editörlerden biri geldi.

“O olmadan burası ne kadar tuhaf, öyle değil mi?” diye sordu kız.

Roman tek kaşını kaldırdı. “Kim?”

Editör, Roman'ın bilmediği bir şey biliyormuş gibi gülümsedi.

O akşam ofisten en son Roman çıktı. Kabanını giyip masa lambasını kapadı. Bütün gün tek kelime bile yazmadığından canı çok sıkındı.

Tramvayla eve giderken seçeneklerini gözden geçirdi. Parmaklarını bacağına vurup duruyordu, içine düştüğü ikilemle en iyi şekilde nasıl başa çıkacağını düşünürken epey gergindi. Hiçbir duygu göstermezse babası ona kulak verirdi belki.

Eve varır varmaz Bay Kitt'in çalışma odasına çıktı. Babasının masasında, üzerinde DİKKAT ve DİKKATLİ TAŞIYIN yazan tuhaf bir sandık vardı.

"Roman," dedi babası, okuduğu hesap defterinden başını kaldırıp ona bakarak. Dişlerinin arasından puro sarkıyordu. "Köşe yazarı olarak ilk günün nasıl geçti?"

"Onunla evlenmeyeceğim, baba." Roman'ın sözleri havada yankılandı. Hiç bu kadar rahatlamış hissetmemişti, ta ki Bay Kitt'in gözleri kısılana kadar. Babası hiç acele etmeden purosunu küllüğe bastırarak söndürdü ve ayağa kalktı. Uzun bedeni odaya çarpık bir gölge düşürüyordu.

"Anlamadım, Roman?"

"Elinor Little'la evlenmeyeceğim," dedi Roman. Sesi sakın, ifadesi özgüvenliydi. Sanki hiçbir şey hissetmiyor, yalnızca bir gerçeği dile getiriyordu. "O ve ben birbirimize göre değiliz ama bu aileye hizmet edebileceğim başka yollar var. Bu gece vaktin olursa seninle bu yolları konuşmak isterim."

Babası güldü. Gülüşü lambanın ışığında tırpan gibi parlıyordu. "Asıl mesele nedir, oğlum?"

"Mesele benim özgürlüğüm."

"Özgürlüğün mü?"

Roman dişlerini sıktı. "Evet. Senin isteklerin doğrultusunda bir arzumdan vazgeçtim zaten."

"Neymiş o, Roman? Ah, dur. Hatırladım," dedi Bay Kitt kendi kendine gülerek. "Üniversitede *edebiyat* okuyarak *yıllarını* boşa harcamak istemiştin. Bunu sana bir kere söyledim zaten ama belli ki bir daha söylemem gerekiyor: O diploma hiçbir işine yaramaz. Ama *Oath Gazette*'te köşe yazarı olmak? İşte o seni ileriye taşır, evlat. Şu an göremesen de ben sadece senin

iyiliğin için uğraşıyorum. İleride aklın başına geldiğinde bana bunun için teşekkür edeceksin.”

Roman öfkesini kontrol altında tutmak için âdeta savaş veriyordu. Söylemek istediği sözcükleri dişlerinin arasında ezdikten sonra konuştu. “Arzu ettiğin gibi köşe yazarlığını kazandım. Şimdi en azından evlenmek istediğim kişiyi seçme hakkım olduğunu kabul etmelisin. Tıpkı zamanında senin annemi seçtiğin gibi.”

“Mesele *Gazette*’te çalışan şu alt tabaka kız, değil mi?” dedi Bay Kitt. “Nasıl olduysa ilgin çekmiş.”

Roman kaskatı kesildi. Yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyor, sesini sakın, duygusuz tutmakta zorlanıyordu. “Kız falan yok.”

“Bana yalan söyleme, evlat. Geçen gün onunla öğle yemeği yediğin kulağıma geldi. Neyse ki nişanın henüz duyurulmamıştı ama ya Littleların kulağına da gitseydi? Ya seni *onunla görse-lerdi*, bankta onunla dip dibe oturup sandviç yediğini, söylediği şeylere güldüğünü? O zaman kendini nasıl açıklayacaktın?”

“Tamamen iş içindi,” diye çıkıştı Roman. “Bir makale hakkında konuşuyorduk. Ayrıca bil diye söylüyorum, sandviçinin parasını ben ödemedim.”

Bay Kitt birden keyiflendi. Roman’sa kendinden tiksindi, bilhassa da şarküteride Iris’in cüzdanından bozukluk almasını izleyişini hatırladığında. Iris’in parası neredeyse çıkışmayacaktı ve sanki istemiyormuş gibi içecek bir şey almamayı seçmişti.

Roman kendi sandviçinin parasını ödemişti ama onunkini ödememişti. O zaman doğru olan bu gibi görünmüştü ama şimdi bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

Yanağının iç kısmını ısırdı. Babası Iris’in dairesine gittiğini de biliyor muydu?

“Torunlarımın kanının alt tabakayla bozulmasına seyirci kalmayacağım,” dedi Bay Kitt.

Demek ki biliyordu. Ne kadar kısa olursa olsun o ziyaretten de haberi vardı ama Roman o mesele hakkında hiçbir açıklama yapmayacaktı. Çünkü onu oraya kimse göndermemiş, kendi gitmişti. Zeb Autry, Iris'in yokluğundan ötürü sinirlenmiş, Sarah endişelenmişti ama trençkotunu alan, adresini bulan ve bu konuda bir şey yapan Roman'dı.

"Önyargıların çok derin, baba," dedi. "Ayrıca beni takip ettirmeyi bırakmalısın."

"Bayan Little'la evlendiğin anda gözcülerimi geri çekeceğim," diye karşılık verdi Bay Kitt. "Sonrasında yakalanmadığın sürece istediğin kişiyle yatabilirsin. *Gazette*'teki o çilli kızla yatabilirsin ama tek bir şartla, ondan enik yapmayacaksın. O kız sana layık değil, oğlum."

"Yeter, baba!" Sözcükler Roman'ın ağzından âdeta patlayarak çıkmıştı. "Bayan Little'la evlenmeyeceğim, ayrıca iş arkadaşım hakkında söylediklerin tamamen asılsız ve yersiz şeyler!"

Bay Kitt içini çekti. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Roman."

Birdenbire tükendiğini hisseden Roman gözlerini yumdu. Bu konuşma gittikçe kötü bir hâl alıyor, Roman neresinden tutup düzelteceğini bilemiyordu.

"Bu ne bilmiyor musun, oğlum?" diye sordu Bay Kitt. Roman gözlerini açtığında babasının sandığa dokunduğunu gördü. "Bu bizim geleceğimiz. Savaşta hayatımızı kurtaracak çünkü Dacre öyle veya böyle Oath'a da gelecek. Ama senin Bayan Little'a olan bağlılığını bozman ailemizi koruma planlarımı tehlikeye atıyor."

Roman gözlerini dikmiş sandığa bakıyordu. "İçinde ne var?"

Bay Kitt sandığın kapağını açtı. "Gel kendin bak."

Roman birkaç adım –sandığın içinde ne olduğunu görebileceği kadar– yaklaştı. Ön kolunun uzunluğunda ince metal kaplar, gümüş kurşunlar misali yan yana yatıyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. "*Bomba* mı bunlar?"

Babası gülümsemekle yetinip sandığın kapağını kapadı. “Nişanlını sorsan daha iyi olur. Babasının bunları yapmasına yardım etti.”

“Kötülük bu,” dedi Roman sesi titreyerek. “Bu bombalar ya da her neyseler... bunların geri dönüşü olmaz. Masum insanları öldürecekler. Ben böyle bir şeyin parçası ol—”

“Hayır, akıllılık,” diye araya girdi Bay Kitt. “Oath’ın Enva’ya itaat eden lordları ve leydileri... Dacre kenti ele geçirdiğinde ünvanları nereye gidecek sanıyorsun? Sence Dacre kimleri ödüllendirecek?”

Roman dehşet içinde babasına bakakaldı. “Tek derdin *bu* mu? Yüksek sosyetedeki konumun mu? Başkalarından nasıl fayda sağlayabileceğin mi?” Geri geri adım atarken nefesi dışlarının arasından ıslık gibi çıkıyordu. “Ben bunun bir parçası olmayacağım, baba.”

“Ben sana ne yapmanı söylüyorsam onu yapacaksın, Roman,” dedi Bay Kitt. “Anlıyor musun? Kendi hayatını umursamıyorsan en azından hâlâ senin dikkatsizliğinin acısını çeken anneni düşün.”

Roman yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kız kardeşinin ölümünden dolayı çektiği vicdan azabı ağzını asit gibi yakarken karşı koymaya, konuşmaya dair tüm isteğini yitirdi.

“Bu senin görevin, oğlum,” dedi babası daha kibar bir sesle. “Terfi aldığın için seninle gurur duyuyorum. Önünde çok parlak bir gelecek var. Mirasından başka bir şey istemeyen fakir bir kız yüzünden böyle bir geleceği mahvetme.”

Roman arkasına dönüp odadan çıktı.

Kendi odasına nasıl geldiğini hatırlamıyordu bile. Büyülü bir vızıltıyla kapı arkasından kapanıp kilitlendi. Roman gardırobun boş önüne baktı. Yerde onu bekleyen bir mektup yoktu. Iris tanrılar bilir nereye gitmek için evinden ayrıldığından onunla bir daha mektuplaşamayacağını biliyordu. Son mektubunu okuyup

okumadığından da emin değildi ama işini şansa bırakmamaya karar verdi.

Masasının altında gevşek bir döşeme tahtası vardı. Roman yere diz çöküp o döşeme tahtasını yerinden alarak ortaya mükemmel bir saklama yeri çıkardı. Eskiden burada şeker, para ve bir maçta yakaladığı beyzbol topunu saklardı. Şimdiyse Iris'in mektuplarının olduğu ayakkabı kutusunu koyup sözcüklerini karanlığın güvenli kollarına gömdü. Ardından döşeme tahtasını yerine oturttu.

Ona en çok ihtiyacı olduğunda Del'i koruyamamıştı ama şimdi Iris'i korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Babasının onun hakkında ne kadarını bildiğini bilmiyordu ama daha fazlasını öğrenmesine izin vermeyecekti.

Inkridden Tribune mahşer yeri gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse kent merkezindeki eski bir binanın cereyanlı bodrum katında yer alan, *Oath Gazette*'in yarısı büyüklüğünde bir odaydı. Çalışma masası görevi gören yemek masaları etrafa gelişigüzel yerleştirilmişti, çıplak ampuller tepeden ışık saçıyordu, içerisi yeni kesilmiş kâğıt ve sigara dumanıyla karışık küf kokuyordu. Editörler daktilolarının başında harıl harıl çalışırken asistanlar rayların üzerindeymişçesine ileri geri hareket ederek belirli masalara ağzı kırık fincanlarda çaylar ve –askısında zırlı zırlı çalıp duran– telefonda mesajlar taşıyorlardı.

Iris merdivenin dibinde durmuş, koşuşturmacaya bakarak birinin onu fark etmesini bekliyordu.

Kimse fark etmedi. Burada *Oath Gazette*'in yaptığı bütün işi yapacak yalnızca birkaç çalışan vardı. Iris, buradaki çalışma şartları eski iş yerindekinden çok farklı olsa da havanın elektrik yüklü bir şeyle dolup taşığını inkâr edemezdi. Heyecan, tutku ve yaratımın o nefes kesen hissi vardı ve Iris, sanki bu

insanları körükleyen o ateşe yakalanmış gibi hepsinin ciğerlerine dolduğunu hissetti.

Odanın iç taraflarına doğru ilerleyip önüne çıkan ilk asistanı durdurdu.

“Merhaba, Helena Hammond’la görüşecektim.”

Kendisinden birkaç yaş büyük görünen kısa siyah saçlı asistan duvara çarpmış gibi birden durdu. “Ah, savaş muhabirliği pozisyonuna başvurmaya gelmiş olmalısın! Şu kapıyı görüyor musun? Odası orası. Seninle tanışmaktan çok mutlu olacaktır.”

Iris kıza teşekkür ettikten sonra çılgınlığın arasında kendine yol açmaya çalıştı. Helena Hammond’ın kapısını tıklatırken nefes nefeseydi.

“Gir,” dedi boğuk bir ses.

Iris içeri girdiğinde odaya gün ışığı vurduğunu görünce şaşırdı. Duvarın üst tarafında küçük, kare bir pencere vardı, oradan içeriye temiz hava ve kentin gürültüsü doluyordu. En fazla bir elli boyunda görünen Helena Hammond sigara içerek o gün ışığı hüzmesine bakıyordu. Küt kesilmiş kestane rengi saçları ve her göz kırpışında kirpiklerine değen kâkülleri vardı. Yanakları çilliydi ve çenesinde, dudaklarının kenarlarını çekiştiren uzun bir yara izi bulunuyordu. Yüksek belli kumaş pantolon ve siyah ipek gömlek giymiş, başparmağına gümüş yüzük takmıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu boğuk ve hırıltılı bir sesle. Bakışları hâlâ gün ışığı hüzmesindeydi, uzun bir duman üfledi.

“Savaş muhabiri olarak iş başvurusu yapmaya geldim,” dedi Iris. Daktilosunu ve bavulunu peşi sıra sürüklemekten omuzları ağrısa da olabildiğinde dik ve zarif duruyordu. Çünkü Helena ona baktığı anda kadının içini görebileceğini ve cesaretini tartacağını biliyordu.

“Bir günde ikinci başvuru,” dedi Helena, sonunda yüzünü Iris’e çevirerek. “Suya bir şey mi kattılar, nedir?”

Iris kadının ne demek istediğini anladığından emin değildi. Ama Helena onu daha yakından incelemek üzere masasının etrafından dolanırken dimdik durmaya devam etti.

“Neden savaş muhabiri olmak istiyorsunuz, Bayan?..”

“Iris. Iris Winnow.”

“Bayan Iris Winnow,” dedi Helena, sigarasının külünü dökerek. “Neden buradasınız?”

Iris bileklerindeki acıyı görmezden gelerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Çünkü abim savaşta.”

“Hımm. Bu seni göndermeme yetecek kadar iyi bir cevap değil, evlat. Savaş muhabirliğinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Senin gibi masum birini öylesine korkunç şeyler görmeye, hazmetmeye ve haber yapmaya neden göndereyim?”

Iris’in sırtından aşağıya bir damla ter indi. “Oath’takiler güvende olduklarını sanıyorlar. Savaş hâlâ çok uzakta olduğundan bize hiç ulaşamayacağını sanıyorlar. Ama ben er ya da geç kente geleceğini düşünüyorum ve geldiğinde... hazırlıksız yakalanan bir sürü insan olacak. Sizin cephede olanları yayımlama seçiminiz bu durumu değiştirmeye yardım edecek.”

Iris’e bakarken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Neden *seni* göndermem gerektiğini hâlâ cevaplamadın, Iris Winnow.”

“Çünkü önemli şeyler hakkında yazmak istiyorum. Sözcüklerimin karanlığa atılmış bir olta olmasını istiyorum.”

“Çok şairane bir söylem oldu,” dedi Helena gözlerini kısararak. “Geçmiş deneyimin nedir?”

“Üç ay *Oath Gazette*’te çalıştım,” dedi Iris, bunun şansını azaltmamasını umarak.

“İhtiyar Autry için çalıştın demek? Vay canına, işte buna şaşırdım.” Kendi kendine gülen Helena sigarasını küllüğe bastırarak söndürdü. “Böylesine muazzam bir fırsattan neden vazgeçtin? Çift satır aralığı bıraktın diye seni kovdu mu yoksa?”

“İstifa ettim.”

“Seni şimdiden sevdim,” dedi Helena. “Ne zaman başlayabilirsin?”

“Hemen,” dedi Iris.

Helena, Iris’in bavuluyla daktilo çantasına baktı. “Hazırlıklısın, değil mi? Böyle insanları severim. Gel benimle.” Kapıdan çıkınca Iris ona yetişmek için arkasından koşturdu.

Merdiveni çıkarak serin bodrumu arkalarında bırakıp üst kattaki küçük odalardan birine girdiler. Burası aydınlık ve temizdi, bir masa, iki de sandalye vardı.

“Otur, Iris,” dedi Helena. “Ve şunu doldur. Birazdan döneceğim.” Iris’in önüne feragat belgesi ve kalem koyup odadan çıktı.

Iris belgeye baktı. Şöyle yazıyordu: *Başıma gelebilecek hiçbir şeyden Inkridden Tribune’ü sorumlu tutmayacağımı kabul ediyorum. Bunların arasında kol ve/veya bacak kaybı, hastalık, delinen ya da yırtılan organlar, açlık, her türlü uzun süreli hastalık, kırık kemikler ve hatta ölüm de bulunmaktadır ve dahası bunlarla sınırlı değildir. Haber yapmak üzere seferde bulunduğum süre boyunca –bedensel, zihinsel ve duygusal olarak– başıma gelebilecek her şeyin sorumluluğu bendedir.*

Ek bilgileri de okuduktan sonra uygun yere imzasını attı ve bunu yaparken bir an bile tereddüt etmedi. Ama aklına Forest geldi. Savaşın onda ne kadar yara bıraktığını merak etti.

“Al bakalım,” dedi Helena eli kolu dolu dönerek. Masanın üzerine üniformaya benzer bir şeyle sırtta taşınmak üzere kalın askısı olan dar bir deri çanta bıraktı. “Tulumun. Çantada bir tane de yedeği var. Ayrıca çorap, bot ve reglin için gerekli malzemeler de var. Tulumu giymenin ne kadar hayati olduğunu vurgulamak isterim çünkü şuradaki küçük şey...” Katlı duran tulumu açtı. Önünde düğmeler olan gri ve sade bir giysiydi. Fakat Helena sağ göğüs cebinin hemen üst tarafında bulunan, üzerine INKRIDDEN TRIBUNE MUHABİRİ yazısı işlenmiş beyaz amblemi işaret etti. “Zor bir duruma düşersen –tanrılarının

izniyle düşmeyeceksin ama hazırlıklı olmalıyız— bu, senin savaşta tarafsız olduğunu gösterecek. Sadece gördüğünü bildirdiğini ve tehlike olarak algılanmaman gerektiğini. Anladın mı?”

“Evet,” dedi Iris ama zihni allak bullak olmuştu.

“Yiyecek karnen de çantada,” dedi Helena, tulumu yeniden masanın üzerine atarak. “İhtiyacın olursa diye ama sana bir ev tahsis edilecek, orada karnını doyurabilecek, güvenle yatabileceksin. Şimdi, daktilona bakabilir miyim?”

Iris çantanın kilitlerini açıp kapağını kaldırdı. Ne beklediğini bilmiyordu ama Helena’nın gözlerinin irileşmesini ve ıslık çalmasını beklemediği kesindi.

“Daktilon *bu* mu?” diye sordu, kâküllerini gözlerinin önünden çekmek için başını yana yatırarak.

“Evet, efendim.”

“Nereden buldun bunu?”

“Büyükannemindi.”

“Dokunabilir miyim?”

Iris şaşkın şaşkın başıyla onayladı. Helena’nın eski daktiloyu hayranlıkla okşayışını izledi. Helena tuşlara, şaryo koluna, makaraya dokundu. Yine ıslık çaldı.

“Bu bir Alouette! Bunun ne olduğundan haberin var mı, evlat?”

Iris ne diyeceğini bilmediğinden bir şey demedi.

“Bu daktilo son derece ender bir canavardır,” dedi Helena aleti beğeniyle süzerek. “Bundan yalnızca üç tane yapıldı. Eski hikâyeyi hiç mi duymadın?”

“Hayır.”

“O zaman ben sana anlatayım da bu eserin ne kadar kıymetli olduğunu anla. Yıllar yıllar önce kentte Richard Stone adında zengin bir adam varmış. Dulmuş ve tek kızından başka çocuğu yokmuş, kızı da onun gurur kaynağıymış. Kızın adı Alouette’miş ve yazmaya bayılırmış. Bu kızcağız daha on beşinde tüberküloza yakalanmış. Bu yüzden iki yakın arkadaşı artık

onu ziyaret edemez olmuşlar. Alouette buna çok üzölmüş. Bay Stone kızının ahabaplarıyla iletişim kurabilmesinin bir yolunu arayıp dururken daktilo uzmanı olan yaşlı, huysuz bir mucit bulmuş. Adam boğazına kadar borca batarak bu mucide üç eşsiz daktilo yaptırmış. Efsanelere göre daktilolar Oath'un büyülu bir sokağındaki büyülu bir evde, büyülu bağları fark edebilen büyülu bir monoklü olan adam tarafından yapılmış. Bu arada, daktilolar yapıldıktan kısa süre sonra o adam ortadan kaybolmuş. Her neyse... Daktilolara Alouette'in adı verilmiş. Biri onun olmuş elbette. Diğer ikisini de babası Alouette'in arkadaşlarına hediye etmiş. Bir yıl boyunca birbirlerine mektuplar, hikâyeler ve şiirler göndermişler, ta ki Alouette'in öldüğü geceye kadar. Kısa süre sonra Bay Stone kızının daktilosunu mektuplarından birkaçıyla birlikte sergilenmek üzere müzeye bağışlamış."

"Peki diğer iki daktilo?" diye sordu Iris usulca.

Helena tek kaşını kaldırdı. "Arkadaşlarında kalmışlar tabii ki." Daktiloyu kaldırıp gümüş yazıyı buldu. Iris'in yıllarca dokunduğu ve merak ettiğı yazı. "Bunun büyükannene ait olduğunu söylemiştin, değil mi? İsmnin baş harfleri D.E.W. olabilir mi?"

"Evet," dedi Iris.

Daisy Elizabeth Winnow ketum bir kadındı ama Iris'e sık sık çocukluğuna dair hikâyeler anlatırdı. Ne var ki daktilosunun efsanevi hikâyesini hiç paylaşmamıştı. Duyduklarına inanmakta güçlük çeken Iris, büyükannesinin o iki kızla arkadaş olduğunu hayal etti. Üçü ayrılıkları boyunca birbirlerine üzüntülerini ve sevinçlerini yazmışlardı.

"Üçüncünün nerede olduğunu merak ediyorsun, değil mi?" dedi Helena, daktiloyu dikkatle yerine koyarak. "Daha doğrusu *ikincinin*, sonuçta teknik olarak üçüncü bu."

Iris'in bir tahmini vardı. Hiçbir şey söylemedi ama akli çantasında sakladığı mektuplara gitti. *Bizi birbirimize bağlayan*

gardıroplar değilmiş, daktilolarımızmış, diye düşünürken nabızı hızlandı.

“Pekâlâ, Iris,” dedi Helena. “Şunu sormak zorundayım: Büyükanne'nin daktilosunu savaşa götürmek istediğinden emin misin? Çünkü istersen müzeye satabilirsin. Onu Birinci Alouette'le beraber sergileme fırsatına balıklama atlayıp sana bir servet öderler.”

“Satmayacağım,” dedi Iris. “Ben nereye daktilo oraya.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Helena. “Ama konuyu dağıtmayalım. Haberlerini şöyle ulaştıracaksın: Yarım saat sonra kalkan trene bineceksin. Yani fazla vaktimiz yok. Buranın altı yüz kilometre ötesindeki Avalon Bluff kasabasına gideceksin, orası cepheye yakın. Yeni bir şansölyenin ve onların yargı sisteminin altına gireceğini aklından çıkarma, Oath'ta ve Doğu Borough'da bildiğin kurallar batıda geçerli olmayabilir. Ayrıca savaşta her şey bir anda değişebiliyor, bu yüzden güvende kalmak için günlük hayatın kurallarına da dikkat et.

“Oraya vardığında Marisol Torres'le irtibata geçeceksin. Bir pansiyon işletiyor, çalıştığın süre boyunca sana yiyecek ve konaklama sağlayacak. Geleceğini bilmiyor ama adımı verirsen sana gözü gibi bakar.

“Tren Avalon'dan her altı günde bir geçiyor. O zamana kadar haberini yazıp redaksiyondan geçirmeni, yani yayımlamaya hazır etmeni bekliyorum. *Gerçekler* ve *hikâyeler* istiyorum. Şansölyenin savaş hakkında ne kadar yayın yapabileceğine dair kısıtlamasını aşabilmenin tek yolu bu; arada sırada askerlerin hikâyelerini ve de gerçekleri anlatmamıza engel olamaz, öyle değil mi? O yüzden kaynak verdiğinden emin ol ki propaganda yaptığımızı iddia edemesin. Sonra yazdıklarını çantanda bulacağın kahverengi zarflara koyup *mühürleyecek* ve doğruca kondüktöre vereceksin. Ayrıca bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, yine o trenle gönderirim. Sana söylediğim her şeyi anladın mı, Iris?”

“Evet, Bayan Hammond,” dedi Iris. Ama ağzı kurumuş, avuçları terlemişti.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

“Güzel,” dedi Helena. “Şimdi üzerini giyin. Bavulunu götüremezsin, yalnızca uygun görülen deri çantayı ve daktilonu götürebilirsin. Beş dakika sonra dışarıdaki kaldırımda buluşalım.” Tam odadan çıkacakken eşikte durdu. “Ah, hangi isim altında yazacaksın?”

Iris duraksadı. *Oath Gazette*’teyken makalelerini Iris Winnow adıyla yayımlardı. Roman gibi göbek adının baş harfini de eklese mi diye düşündü ama bu ona biraz gösterişçilik gibi geliyordu. Roman *Cakacı* Kitt.

Onu düşünür düşünmez göğsü sancıldı. Bu his Iris’i şaşırttı çünkü keskin ve inkâr edilemezdi.

Onu özlüyorum.

Masasının düzenini değiştirerek onu sinirlendirmeyi özlüyordu. Korkunç derecede yakışıklı yüzüne kaçamak bakışlar atmayı, yüzünde nadiren beliren o gülüşünü görmeyi ve kısa kahkahalarını duymayı özlüyordu. Çoğunlukla kimin kimi alt edeceğini görmek için olsa bile onunla didişmeyi özlemişti.

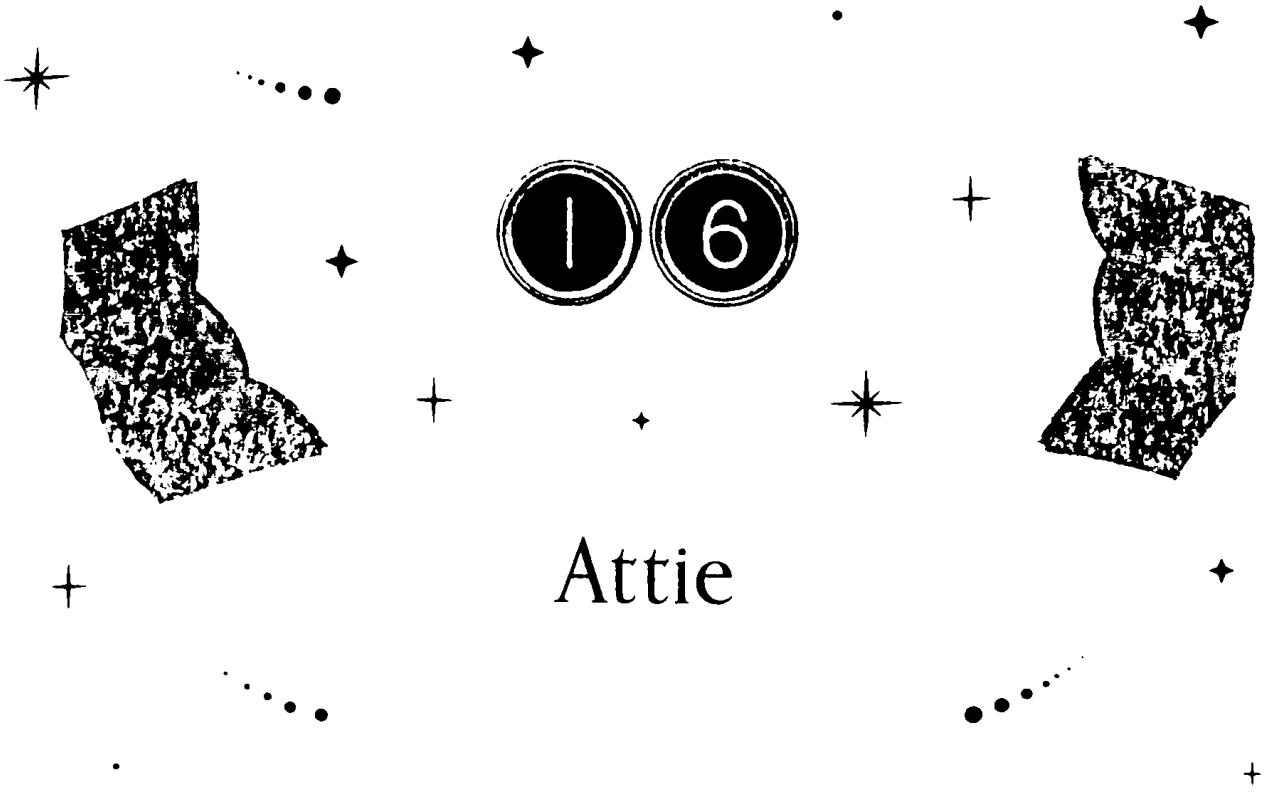
“Iris?” dedi Helena.

Iris’in içi ürperdi. Roman’a duyduğu özlemle dolu o büyüleyici an yok olarak yerini derin bir kararlılığa bıraktı. Cepheye gitmek üzereydi ve... bu duygular her neyse onların içinde debelenerek geçirecek vakti yoktu.

“Iris Winnow iyi,” dedi tuluma uzanırken.

“Sadece *iyi* mi?” Helena bir an için dalgın dalgın baktı. Sonra Iris’e göz kırpıp, “Eminim ben daha iyi bir şey bulurum,” dedi.

Iris cevap veremedi odadan çıktı.

Attie

Bilinmeze giderken altı yüz kilometre sonsuzluk gibi geliyor. Altın rengi boş arazilerden, çam ormanlarından ve uzakta mavi görünen dağlardan oluşan bir sonsuzluk. Daha önce hiç görmediğim, havasını hiç solumadığım bir sonsuzluk ve suşluluk gibi insanı sarsan bir tren.

Ölümsüz olmak böyle bir şey mi? Hareket ediyorsun ama aslında etmiyorsun da. Varsın ama zaman incecik sanki, parmaklarının arasından hava akımı misali geçip gidiyor.

Gözlerimi yumarak dinlenmeye çalışıyorum fakat aklım pencere-
den akıp giden dünyada. Bakir doğası karşısında kendimi küçük ve
önemsiz hissetmeme neden olan dünyada. Derken uzaklık duygusu,
sanki kemiklerim o altı yüz kilometreyi hissedebiliyormuş gibi göğsümü
sıkıştırıyor -bildiğim tek evi terk ediyorum- ve onun mektuplarını
çantamdan çıkarıp yeniden okuyorum. Bazen son mektubunu yerde
bıraktığıma pişman oluyorum. Bazen iyi ki bıraktım diyorum çünkü öyle
yapmasaydım şu anda yanımda cesaretimden başka bir şey olmadan
batıya, bir toz bulutunun işine doğru yol alıyor olmazdım.

Bazen onun nasıl biri olduğunu ve bir daha ona yazıp yazmaya-
cağımı merak ediyorum.

Bazen-

Tren sarsıldı.

Iris yazmaya ara verip pencereden dışarı baktı. Trenin gittikçe yavaşlamasını ve sonunda duman üfleyerek durmasını izledi. Orta Borough'da boş bir arazinin göbeğindeydiler. Görünürde ne bir kasaba ne de bir bina vardı.

Tren mi bozulmuştu?

Not defterini kenara koyup yerinden kalktı ve kompartımandan dışarı baktı. Yolcuların çoğu önceki duraklarda inmişti. Fakat Iris koridorun sonunda bir kızın görevlilerden biriyle konuştuğunu gördü.

“Güneş battığında hızlanacağız, hanımefendi,” dedi görevli. “Aşağı yukarı yarım saat içinde. Buyurun, beklerken bir fincan çay için.”

Iris kompartımanına geri girdi. Bilerek durmuşlardı ama yola devam etmek için neden karanlığın çökmesini bekliyorlardı? Çantalarını toplayıp az önce gördüğü kızın yanına gitmeyi düşünüyordu ki biri kompartımanın sürgülü kapısını tıklattı.

“Bu koltuk boş mu?”

Iris dönüp baktığında kızı görünce şaşırdı. Kahverengi tenli, kıvrıcık siyah saçlıydı, bir elinde daktilo çantası, diğerinde bir fincan çay tutuyordu. Iris'in göğsünde INKRIDDEN TRIBUNE MUHABİRİ yazan hâkî renk tulumdan onda da vardı fakat beline taktığı kemer ve kırmızı çizgili çoraplarıyla koyu renk botlarını ortaya çıkaran manşetli paçaları sayesinde onun tulumu çok daha şık görünüyordu. Boynunda dürbün, omzunda da deri çanta asılıydı.

O da savaş muhabiriydi.

“Boş,” dedi Iris gülümseyerek. “İstersen oturabilirsin.”

Kız kompartımana girip kapıyı iterek kapadı. Daktilosunu masaya bıraktı, ardından inleyerek deri çantasını da omzundan indirdi ve Iris'in tam karşısındaki koltuğa oturdu. Gözlerini yumup çayından bir yudum içti, içer içmez de öksürerek burnunu kırıştırdı.

“Tadı yanmış lastik gibi,” dedi ve camı açıp çayı döktü.

“Neden durduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Iris.

Yeni yoldaşı camı kapayıp dikkatini yeniden Iris’e çevirdi. “Emin değilim. Görevliler bir şey söylemekte çekimserdi ama bence bombalar yüzünden.”

“*Bombalar mı?*”

“Hı hı. Sanırım Batı Borough sınırına yaklaştık, buradan sonrası savaşın etkilerinin hissedilebileceği aktif bölge. Nedenini bilmiyorum ama buradan itibaren trenin gece hareket etmesi daha güvenliymiş gibi konuştular.” Kız bir ayak bileğini diğerrinin üzerine atıp dikkatli gözlerle Iris’i süzdü. “Bu yolculukta bir eşlikçimin olacağını bilmiyordum.”

“Sanırım *Inkridden Tribune*’e sen çıktıktan hemen sonra girdim,” dedi Iris, aklı hâlâ bombalardaydı.

“Helena sana da yüz tane soru sordu mu?”

“Evet. Beni işe almayacağını düşündüm.”

“Ah, her hâlükârda alırdı,” dedi kız. “Bir gece kulübünde dans etmişsin gibi görünerek gitseydin bile alırdı. Duyduğuma göre muhabir açıkları varmış. Bu arada, benim adım Thea Attwood. Ama herkes bana Attie der.”

“Iris Winnow. Ama çoğu insan bana soyadıyla hitap eder.”

“O zaman ben sana adınla hitap edeceğim,” dedi Attie. “Eee, Iris. Bu işi neden yapıyorsun?”

Iris yüzünü buruşturdu. Trajik geçmişinin ne kadarını anlatması gerektiğini bilmediğinden, “Oath’ta yapacak bir şeyim kalmamıştı, değişikliğe ihtiyacım vardı,” dedi. “Sen?”

“Eh, bir zamanlar saygı duyduğum biri bana yazılarımın yayımlanmayı hak etmediğini söyledi. Üslubum *orijinallikten ve ikna edicilikten uzakmış*.” Bu sözler canını hâlâ yakıyormuş gibi homurdandı. “Ben de kendimi kanıtlamanın bundan daha iyi bir yolu olamaz diye düşündüm. Sürekli ölüm, sakatlanma ya da *Inkridden Tribune* o ilanda başka ne yazdıysa onların tehdidi altında olmaktan daha iyi öğretmen mi olur? Yine de

başarısız olacağımı bildiğim işlere girişmeyi sevmem, bu yüzden eski hocamı rezil etmek uğruna mükemmel yazılar yazıp bunların yayımlandığını görmek için yaşamaktan başka çarem yok. Hatta ona abonelik satın aldım, böylece her gün kapısına *Inkridden Tribune* gidecek ve o da gazetede adımı görüp ağzının payını alacak.”

“Uygun bir ceza,” dedi Iris gülümseyerek. “Ama umarım kendini birine kanıtlamak için savaş hakkında yazmak zorunda olmadığını biliyorsundur, Attie.”

“Biliyorum ama öbür türlü işin macerası nerede kalırdı? Her gün aynı dikkatli ve monoton hayatı sürmenin nesi güzel olurdu?” Attie gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirdi. Sonraki sözleri, ikinci bir kalp atışı misali Iris’in göğsünde yankılandı. Bunlar, bundan böyle onları arkadaş olarak birbirine bağlayacak sözlerdi. “Yetmiş dört yaşında uyandığımda hayatımı hiç yaşamadığımı fark etmek istemiyorum.”

Tren Avalon Bluff'taki küçük garda durduğunda içeride yalnızca Iris'le Attie kalmıştı ve saat gecenin on buçuğuydu. Ay gökyüzünde tırnak şeklindeydi ve yıldızlar dünyaya daha da yaklaşmışçasına Iris'in hiç görmediği kadar parlaktı. Iris eşyalarını toplayıp Attie'nin peşinden trenden indi, bütün gün oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Derin bir nefes aldı.

Avalon Bluff'ın tadı saman, çayır çimeni, baca dumanı ve çamur gibiydi.

Boş garda ilerleyen kızlar çok geçmeden toprak yola çıktılar. Helena onlara kalacakları yerin adresini vermişti: Marisol'ün pansiyonu garın hemen ilerisindeki ana cadde üzerinde bulunuyordu, soldan üçüncü evdi, bir zamanlar bir şatoya aitmiş gibi görünen yeşil bir kapısı vardı. Iris ve Attie her an siper almaya hazır hâlde, çevrelerine dikkat ederek doğruca oraya gideceklerdi.

"Sanırım ana cadde burası," dedi Attie.

Hava karanlık olsa da Iris gözlerini kısarak önlerinde uzanan kasabaya baktı. Taştan yapılma iki katlı evler eskiydi. Hatta bazılarının sanki yüzyıllar önce inşa edilmiş gibi saz çatısı ve kayıtlı pencereleri vardı. Çitler üst üste yığılmış yosun kaplı

taşlardan oluşuyordu ve birkaç bahçe varmış gibi görünüyordu ama ay ışığında pek bir şey seçmek zordu.

Onlara yol gösterecek sokak lambaları yoktu. Evlerin çoğu elektrik yerine mum ışığıyla aydınlatılıyormuş gibi loş ve gölgelerle kaplıydı.

Ayrıca cadde çok sessiz ve boştu.

Uzaklarda bir yerde bir inek böğürüyordu fakat onun dışında tek bir hayat belirtisi yoktu. Ne kahkahalar vardı ne konuşmalar ne müzik ne de tencere tava gürültüsü. Cırcır böceklerinin ve gece kuşlarının sesi bile yoktu. Rüzgâr dahi sakindi.

“Burası neden ölü gibi?” diye fısıldadı Attie.

Sıcaklık düşmüş, sis çökmeye başlamıştı. Iris ürpertisini zor bastırdı. “Galiba Marisol’ün pansiyonunu gördüm,” dedi. Bu ürkütücü caddeden bir an evvel kurtulmak istiyordu.

Helena haklıydı; pansiyonun kendine has bir kapısı vardı. Ev onun etrafına inşa edilmiş gibi kemerliydi ve kükreyen aslan başı şeklinde demir tokmağı bulunuyordu. Yıldız ışığında siyah görünen panjurları olan bina çok ilgi çekiciydi. Ön bahçede kıştan yeni çıkmanın etkisiyle ince dalları hâlâ çıplak olan gül çalıları vardı ve duvarları kaplayan sarmaşıklar saz çatıya kadar uzanıyordu.

Fakat eski ev uyuyormuş ya da büyü altındaymış gibi içerisi karanlıktı. Kapıyı çalarken Iris’in içine bir huzursuzluk çöktü. Kasabada başka ses olmadığından aslan başının sesi etrafta yankılandı.

“Marisol evde yok galiba,” dedi Attie, ardından sessizce küfretti. “Alt kattaki pencereler tahtalarla mı kaplı yoksa bana mı öyle geliyor?”

Iris pencerelere daha dikkatli baktı. Attie’nin dediği gibi tahtalarla kaplıydılar ama içeriden.

“Kapıyı açmazsa ne yapacağız?” Attie arkasına dönüp kasabanın geri kalanına göz gezdirdi fakat pek umut verici görünmüyordu.

“Dur,” dedi Iris. “Sanırım onu duyuyorum.”

Kızlar kulak kesildi. Sahiden de içeriden ayak sesleri geliyordu, derken aksanlı, hoş bir ses kapının ardından konuştu: “Ne istiyorsunuz?”

Attie tek kaşını kaldırırken Iris’le birbirlerine kuşkulu gözlerle baktılar.

“Helena geleceğimizden haberi olmadığını söylemişti,” diye hatırlattı Iris fısıldayarak. Sonra kapıya dönüp, “Bizi *Inkridden Tribune*’den Helena Hammond gönderdi,” dedi.

Kıscak bir sessizlik oldu, ardından kilidin açıldığını duydular. Yeşil kapı gıcırdayarak aralanınca elinde mum tutan bir kadın görüldü. Açık kahverengi tenliydi ve siyah saçı kalın bir örgü şeklinde omzundan sarkıyordu. Kalın kaşları çatıktı ama kızları görünce yüzü hemen yumuşadı.

Dolgun dudakları şaşkınlıkla aralanırken, “Kutsal Enva aşkına, iki kişi misiniz? Üstelik çok gençsiniz!” dedi. “Lütfen, *lüften* içeri gelin. Kusura bakmayın, beni hazırlıksız yakaladınız. Bugünlerde gece kapınızı kimin çalacağı hiç belli olmuyor.”

“Evet, buranın bir hayli sessiz olduğunu fark ettik,” dedi Attie, biraz alaycı bir sesle.

“Doğru ve bunun bir sebebi var. Birazdan açıklayacağım,” dedi Marisol, kapıyı iyice açarak.

Iris içeri girdi. Üzerine renkli kilimler serilmiş soğuk yassı taşlarla döşeli antre genişti. Duvarlar gölgelerin arasında parlıyordu ki Iris merdivene varana dek bütün duvarlarda her boydan ve şekilden altın varaklı aynalar asılı olduğunu fark etti. Kendi loş yansımasını görünce zamanda geriye gitmiş gibi hissetti.

“Bir şey yediniz mi?” diye sordu Marisol, arkalarından kapıyı kilitlerken.

Attie’nin, “Tren bisküvisi,” demesi yetti.

“O zaman mutfağa gelin.” Marisol onları koridorun sonundaki mum ışığıyla aydınlatılmış odaya götürdü.

Mutfak geniş, rüstik ve sıcaktı. Fakat pencereler de çift kanatlı kapı da tahtalarla kaplıydı. Sanki Marisol'ün birini ya da bir şeyi *dışarıda* tutması gerekiyormuş gibi.

Tepedeki çatı girişlerinden baharatlar ve bakır tencereler sarkıyordu, ortada on kişilik masa vardı. Attie'yle Iris sanki dokuz saattir oturmuyorlarmış gibi kendilerini o masaya attılar.

Marisol mutfak dolaplarını ve küçük buzdolabını açıp kapamakla meşguldü. Iris o buzdolabını görünce evde elektrik olduğunu ancak Marisol'ün bilerek lamba yakmadığını fark etti.

“İçecek ne istersiniz? Spesiyalim sıcak çikolata ama isterseniz süt ve çay da var,” dedi Marisol, tezgâhın üzerine bir soğan bir de kırmızı biber koyarken.

“Sıcak çikolata muhteşem olur,” dedi Attie içini çekerek. Iris de başıyla onayladı. “Teşekkürler.”

Marisol gülümsedi ve parmak uçlarında yükselerek bakır tencerelerden birini aldı. “Büyükanneimin tarifi. Bence ikiniz de bayılacaksınız. Ah, tanrılar aşkına! Kusura bakmayın ama adınızı sormadığımı şimdi fark ettim!”

Önce Attie konuştu. “Resmî adım Thea Attwood. Ama arkadaşlarım bana Attie der.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Attie,” dedi Marisol. Ceylan gözleri Iris'e kaydı.

“Iris Winnow. Hangisini istersen kullanabilirsin.”

“Iris,” dedi Marisol. “İkinizle de tanıştığımıza çok sevindim. Benim adım Marisol Torres ve burası benim pansiyonum ama siz bunları zaten biliyorsunuz, öyle değil mi?”

“Evet ve yerin harikaymış,” dedi Attie, mutfağı hayranlıkla süzerek. “Ama sormamın sakıncası yoksa... neden mum yakıyorsun? Elektrikten tasarruf etmek için mi?”

“Ah,” dedi Marisol. Ocağa su koymuş, soğanı doğramaya başlamıştı. “Sormana sevindim. Hayır, ondan değil ama son birkaç ay bana tasarrufun önemini öğretti diyebilirim. Savaş yüzünden, cephe hattı Avalon Bluff'a çok yakın.”

“Ne kadar yakın?” diye sordu Iris.

“Seksen kilometre kadar ötede.”

Iris Attie’ye baktı. Attie çoktan gizemli bir ifadeyle ona dönmüştü. Savaşın gerçekliğini fark etmelerinin ne kadar süreceğini merak etti. Savaşın yakınlığını ayaklarının altındaki yer sarsılıyormuşçasına hissetmelerinin ne kadar süreceğini.

“Pekâlâ,” dedi Marisol doğrama işine devam ederek. “Kaç yaşındasınız? Şayet Helena bana reşit olmayan çocuklar gönderdiyse onu çiğ çiğ yerim.”

“Ben on sekizim,” dedi Iris.

“Ben de yirmi,” dedi Attie. “Kanunen ikimiz de içki içebilecek ve cinayetle suçlanabilecek yaştayız, yani Helena şimdilik güvende.”

“Yine de savaş muhabiri olmak için çok gençsiniz.”

Attie meydan okurcasına, “Peki sen kaç yaşındasın, Marisol?” diye sordu.

Marisol alınmamıştı. “Otuz üç yaşımdayım ama yirmi beş gösterdiğimi biliyorum.”

“Bu kötü bir şey değil,” dedi Attie.

“Sanırım,” dedi Marisol tek kaşını kaldırarak. Fakat sonra yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi ve Iris onun gördüğü en güzel insanlardan biri olduğunu düşündü. “Hadi bakalım, ben yemek yaparken siz de bana kendinizden bahsedin.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Iris yerinden kalkarak.

“Kesinlikle olmaz!” dedi Marisol. “Otur yerine. Onayım olmadığı sürece benden başka kimse mutfağımda yemek yapamaz.”

Iris hemencecik geri oturdu. Attie’nin kıkır kıkır güldüğünü görünce ona sert bir bakış attı. Fakat bu, Attie’yi daha çok güldürdü ve Tanrılar aşkına, kahkahası tıpkı Roman’inki gibi bulaşıcıydı.

Roman’ı düşünür düşünmez buz kesti.

Onu hemen aklından uzaklaştırarak dikkatini hayatını anlatmaya başlayan Attie'ye verdi. Üçü erkek, üçü kız altı çocuğun en büyüğüydü ve Iris şaşkınlıkla kardeşlerle dolu bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.

“Onları her şeyden çok seviyorum,” dedi Attie, ardından Iris’e döndü. “Senin kardeşin var mı?”

“Abim var,” dedi Iris. “Cephede savaşıyor. Enva için.”

Bunu duyan Marisol duraksadı. “Çok cesur bir çocukmuş.”

Iris başıyla onaylamakla yetinse de savaşa gittiği için abisine kızdığı zamanları düşününce yüzü kızardı. Dalgınlıkla tulumunun altında sakladığı madalyona dokundu.

“Peki ya senin, Marisol?” diye sordu Attie.

“Benden küçük iki kız kardeşim var,” dedi Marisol. “Onlar için her şeyi yaparım.”

Attie onu çok iyi anlıyormuş gibi başıyla onayladı. Iris tam kıskançlığa kapılacakken Marisol, “Aramızda kan bağı bile yok ama onları ben seçtim. Böyle sevgiler ebedidir,” dedi. Gülümseyerek masaya iki kupa bıraktı.

Iris kendi kupasını avuçlarının arasına alarak zengin, baharatlı kokusunu içine çekti. Bir yudum içmesiyle inlemesi bir oldu. “Tadı harika.”

“Beğenmene sevindim.” Marisol soğan, kırmızı biber ve sahanda yumurtanın bir tavada cızırdadığı ocağın başına döndü.

Sonrasında mutfak sessizliğe gömüldü fakat bu huzurlu bir sessizlikti ve Iris haftalar sonra ilk kez gerçekten rahatladığını hissetti. Sıcak çikolatasını içip Attie'yle Marisol'ün sohbetini dinlerken göğsü ısındı. Fakat aklının bir köşesinde buranın neden bu kadar karanlık ve sessiz olduğu vardı.

Marisol pilav, sebze sote ve doğranmış otlarla doldurup üzerine de sahanda yumurta koyduğu tabaklarını bitirene kadar kızlara hiçbir şey anlatmadı.

Yemekleri bittikten sonra, “Artık karnınızı doyurduğuma göre,” dedi Iris’in karşısındaki sandalyeye oturarak, “Avalon

Bluff'ın neden bu hâlde olduğunu anlatabilirim, böylece siz de nasıl tepki vereceğinizi öğrenmiş olursunuz.”

“Tepki vermek mi?” dedi Iris, hafiften endişelenerek.

“Sirenlere ve anlamlarına,” dedi Marisol bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Kulak memesindeki küçük, kırmızı mücevher mum ışığında parıldadı. “Üç farklı siren var ve her an çalabilirler. İster revirde ister bakkalda ister sokakta, Avalon’un neresinde olursanız olun her zaman sirenlere hazırlıklı olmalı ve gerektiği gibi tepki vermelisiniz.

“Gece yarısı durmaksızın siren çalarsa tazılar gelmeden önce üç dakika içinde bütün ışıkları söndürüp perdeleri kapamalı ve kendinizi içeriye kilitlemelisiniz.”

“Tazılar mı?” dedi Attie kaşlarını çatarak. “Ben onların efsanelerden ibaret olduğunu sanıyordum.”

“Hiç de değil,” dedi Marisol. “Gece onlar dolaşırken dışarıya bakmaya cesaret edemediğimden kendim görmedim ama komşum görmüş, kurt kadararmış. Önlerine çıkan bütün canlıları yok ediyorlar.”

“Hiç buradan birini öldürdüler mi?” diye sordu Iris. Gizemli mektup arkadaşının gönderdiği, Dacre’ın Enva’yı aradığı miti hatırlamıştı. Aşağıdaki diyardan tazılarını çağırmasını.

“Hayır,” dedi Marisol ancak sesinde belli belirsiz bir hüznü vardı. “Ama bir keresinde bir koyun sürüsü kayboldu, onların dışında kaybolan başka besi hayvanları da oldu. Geceleri büyük ihtimalle burada benim yanımda olacaksınız; Avalon’da bu... durum yüzünden gece sokağa çıkma yasağı var. Güneş batınca herkes evine çekilir. Bu yüzden gece siren sesine uyanırsanız bütün mumları ve ışıkları söndürün, perdelerinizi kapatın, sonra da odama gelin. Tamam mı?”

Iris de Attie de başlarını sallayarak onayladı.

“İkinci sirene gelince,” diye devam etti Marisol, “o da gündüzleri kesintisiz biçimde çalar. O sireni duyarsanız eithrallar gelmeden önce saklanmak için *iki* dakikanız var demektir. Eith-

rallar ejderhalardır ve Dacre onlara pençeleriyle bomba taşır. Eithrallar bu bombaları aşağıda hareket ettiğini gördükleri her şeyin üzerine atarlar. İçerideyseniz perdeleri kapayıp onlar gidene kadar sessizce oturun. Yok onlar gökyüzüne doluştuklarında dışarıdaysanız o zaman akla gelmedik şeyi yapın; olduğunuz yere yatıp onlar gidene kadar kıpırdamadan bekleyin. İkiniz de beni iyice anladınız mı?”

Kızlar aynı anda başlarıyla onayladılar.

“Bu yüzden mi burada tren gündüz vakti hareket etmiyor?” diye sordu Iris. “Yolculuk yaparken bir ara durduğunu ve gece olana kadar seyrine ara verdiğini fark ettik.”

“Evet, tam da bu yüzden,” dedi Marisol. “Trenin geceleri tazılardan kaçma şansı bir eithral görünürse zamanında durma şansından daha yüksek. Hem demiryolu bombalanırsa felaketimiz olur. Böylece duyabileceğiniz üçüncü ve son sirene geliyoruz: Günün her ânı çalabilen aralıklı siren. Gündüz gece fark etmez. Henüz Avalon Bluff’ta bu sireni duymadık ama her geçen gün biraz daha hazırlıklı olmamız gereken bir olasılık hâline dönüşüyor.

“Bu sireni duyarsanız derhâl doğuya doğru yola koyulun. Zira bu siren, batı cephesindeki askerlerimizin geri çekildiği ve artık bizi koruyamayacakları anlamına gelir. Düşman yolda ve büyük ihtimalle kasabayı ele geçirecek demektir. İkinize de birer çıkın hazırlayıp kilere asacağım, bu sireni duyarsanız hemen çıkınınızı alıp kaçacaksınız. İçinde kibrit kutusu, bir matara su, birkaç konserve fasulye ve diğer bozulmayan ikmal maddelerinden olacak. Sizi bir sonraki kasabaya kadar idare edeceğini umuyorum.

“Bu kadarını beklemediğinizin farkındayım, aklınız epey karışmış olmalı ama bana sormak istediğiniz bir şey var mı?”

Attie ve Iris tam on saniye boyunca sessiz kaldılar. Fakat sonra Attie boğazını temizleyip, “Sirenler... nereden geliyor?” diye sordu.

“Buranın birkaç kilometre batısındaki Clover Hill denen kasabadan. Harika bir gözlem noktaları ve bir zamanlar kötü hava koşullarını duyurmak için çaldıkları bir sirenleri var, herhangi bir tazi, eithral ya da düşman askeri gördükleri anda bizi uyarmayı kabul ettiler.” Marisol boş tabakları toplamaya başladı. Iris kadının yüzük parmağında ince bir altın alyans olduğunu gördü. Demek ki evliydi fakat eşinden hiç bahsetmemişti. Sanki burada yalnız yaşıyormuş gibi konuşuyordu. “Geç oldu. Saat gece yarısını vurmak üzere. Gelin, sizi yukarı çıkarayım. Odalarınızı seçip güzel bir uyku çekin.”

Bir siren çalmadığı sürece, diye düşündü Iris içi korkuyla dolarken. Böyle bir şeyin olmamasını umuyordu fakat sonra olmasını umdu, böylece olmasını beklemekten korkup durmayacaktı.

“Bulaşıkları yıkamana yardım edebilir miyiz?” diye sordu Attie sandalyesinden kalkarak.

“Bu gece olmaz,” dedi Marisol. “Kendimce bir ilkem var. Konuklar ilk gece keyiflerine bakacaklar. Ama yarın farklı olacak. Saat tam sekizde kahvaltı yapacağız, sonra revirdeki yaralı askerlere götürmek üzere yemek yapmama yardım edebilirsiniz. Araştırmanıza oradan başlayabilirsiniz diye düşündüm. Askerlerden bazıları gördükleri ve yaşadıkları şeyler hakkında konuşmak istemeyeceklerdir ama diğerleri konuşurlar.”

“Hazır olacağız,” dedi Attie çantasını toplayarak.

Iris deri çantasını aldı, Marisol’le Attie’nin peşinden üst kata çıkarken aklı Dacre’a dair düşüncelerle doluydu. Marisol’ün elinde saz mumu vardı, alevi duvardaki aynalara yansiyordu. Kızlara, Avalon Bluff sakinlerinin çoğunun geceleri elektrik kullanmayı bırakıp –çok parlaktı ve uzaktan bile seçilebiliyordu– tazi görülmesi ya da aralıklı siren çalması durumunda kolayca söndürülebilecek mumlar kullanmaya başladıklarını anlattı.

“Şimdi,” dedi ikinci kata çıktıklarında, “burası benim odam. Dört tane daha oda var, hepsi de boş ve güzel. Hangisini istiyorsanız seçebilirsiniz.”

Attie birine, Iris de diğerine girdi. Sirenleri öğrendikten sonra lambayı yakmak suç gibi geliyordu.

Iris’in seçtiği oda yeşilin farklı tonlarında dekore edilmişti. Evin arka tarafına bakan iki pencerenin yanı sıra içeride bir yatak, kendi evindekine benzer, gömme bir gardırop ve tam yazı yazmalık bir masa vardı.

“Bu oda en sevdiklerimdendir,” dedi Marisol eşikten. “İstersen elektrik kullanabilirsin. Ya da mum.”

Iris, “Mum yeterli olur,” derken Attie kapıda belirdi.

“Ben bu odanın karşısındaki odayı istiyorum,” dedi. “Kırmızı renk, tam bana göre.”

“Harika!” dedi Marisol gülümseyerek. “Sabah görüşürüz. Yedek örtü ve havlular şu gardıropta. Ah, tuvalet de koridorun sonunda.”

“Teşekkürler, Marisol,” diye fısıldadı Iris.

“Ne demek. İyi uykular, arkadaşım,” dedi Marisol ve arkasından kapıyı kapadı.

Düşük İhtimal

Iris yeni odasının serin karanlığında uyumaya çalışıyordu. Fakat sonunda dönüp durmaktan yoruldu. Annesinin ölümünün acısı ve duyduğu suçluluk yeniden iliklerine işlemişti, nefes nefese kalkıp mumunu yakmaktan başka çaresi kalmadı.

İki büklüm olarak elinin ayasıyla gözlerini ovuşturdu. Bunca yorgunluğuna rağmen neden uyuyamıyordu?

Gözlerini açtığı anda bakışları odanın öbür ucundaki dar gardırop kapısına takıldı. Bu eşğin de tıpkı evindeki gibi işlev görüp görmeyeceğini merak etti. Büyükkannesinin daktilosuyla yazarsa mektupları yazışıp durduğu o isimsiz çocuğa ulaşır mıydı?

Iris bu sihirli bağın ne kadar güçlü olduğunu öğrenmek istiyordu. Altı yüz kilometrenin onu koparıp koparmadığını. Yataktan kalkıp yere oturdu ve daktilo çantasını açtı.

Arkadaşları olmaya başlayan yabancılarla dolu farklı bir yerde olsa bile bu hâlâ tanıdıktı. Bu hareket, parmaklarının boş sayfaya kelimeler yazması, halının üzerinde bağdaş kurmak... Bütün bunlar onu rahatlatıyordu.

İmkânsız olduğunu biliyorum.

Çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum.

Ama yine de yerde oturmuş, mum ışığında sana yazıyorum. Başka bir evde ve Oath'tan altı yüz kilometre uzakta olsam da cevap vermen umuduyla sana sesleniyorum. Yine de sözcüklerimin sana ulaşıp ulaşamayacaklarını merak etmeden yapamıyorum.

Eğer ulaşırlarsa senden bir ricam var.

Eminim bana yazdığın ilk gerçek mektubu hatırlıyorsundur. Hani şu Dacre'la Enva'nın mitini anlattığın mektup. Yarım demiştin ama devamını bulabilir misin? Nasıl bittiğini bilmek istiyorum.

Şimdi gitmem gerek. İstediğim son şey daktilomun sesinin birini uyandırması çünkü burası o kadar sessiz, o kadar sakın ki kendi kalbimin atışını bile duyabiliyorum.

Hem zaten umut etmemeliyim. Bu mektubu göndermeye çalışmamalıyım. Adını bile bilmiyorum.

Ama ikimizin arasında sihirli bir bağ olduğunu düşünüyorum. Mesafelerin bile koparamayacağı bir bağ.

Iris kâğıdı dikkatle çıkarıp katladı. Dizleri kütürdeyerek yerinden kalktı ve gardırobun kapısına gitti.

İşe yararsa çılgınca olur, diye düşündü mektubu kapının altından atarken. Üç kadar saydıktan sonra gardırobun kapısını açtı.

Gözlerine inanamıyordu ama mektup gitmişti.

Hem muhteşem hem de korkunç bir şeydi bu çünkü şimdi beklemek zorundaydı. Belki de ona cevap yazmazdı.

Iris saçını parmaklarına dolayarak odada volta atmaya başladı.

İki dakika sonra odasının zemininde bir kâğıt belirdi. Iris kâğıdı yerden aldığı gibi okudu:

OATH'TAN ALTI YÜZ KİLOMETRE UZAKTA MI?!!
Bana cevap verirsen mitin diğer yarısını
bulmak için elimden geleni yaparım:

Savaşa mı gittin?

Sen sormadan söyleyeyim, evet. Odamın zemininde tekrar senden mektup bulmak beni çok mutlu etti.

Not: Kabalığımı bağışla lütfen. Son zamanlarda nasılsın?

Iris gülümsedi.

Cevabını yazıp gönderdi:

Aslına bakarsan savaş muhabiri oldum. Endişelenme, çatışma görmedim. En azından henüz.

Öğrendiğim ilk şey beklenmeyeni beklemek ve her zaman her şeye hazırlıklı olmak oldu. Ama buraya daha yeni geldim ve cepheye bu kadar yakın yaşamaya alışmam biraz zaman alacak gibi görünüyor.

Her şey çok farklı. Daha önce de dediğim gibi, burası tuhaf bir biçimde çok sessiz. Her yerden silah sesleri ve patlamalar yükseleceğini sanıyordum. Ama şimdiye kadar gölgelerden, sessizlikten, kilitli kapılardan ve fısıltılardan başka bir şeye şahit olmadım.

Son zamanlarda nasıl olduğuma gelince... ke-
derim hâlâ çok yoğun, bu kadar meşgul ol-
masam beni uçuruma sürüklerdi. Bazı anlar

EBEDÎ REKABET

kendimi iyi hissediyorum. Ama sonra öyle derin bir üzüntüye kapılıyorum ki nefes almakta zorlanıyorum.

Fakat bununla nasıl yaşayacağımı öğreniyorum. Tıpkı senin söylediğin gibi.

Şimdi gitmeliyim. Ayrıca bundan böyle kâğıtlarımı ve mürekkep şeritlerimi tasarruflu harcamalıyım. Ama miti bulursan okumayı çok isterim. Beni nerede bulacağını biliyorsun.

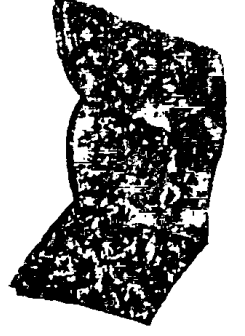
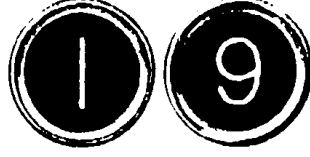
Neredeyse ânında cevap geldi:

Diğer yarısını bulacağıma söz veremem. İlk yarısını beklenmedik biçimde bulmuştum, elle yazılmış hâlde büyükbabamın eski kitaplarından birinin arasına saklanmıştı. Ama kütüphanenin her köşesini arayacağım. Enva'nın aşağıdaki diyarda Dacre'ı zekâsıyla alt ettiğine eminim, o zamandan beri miti okuyan erkekler gururları kırıldığından o kısmı saklamış olmalılar.

Bu sırada umarım her neredeyse yerini bulursun. Umarım sessizlikte bile paylaşmak istediğin sözcükleri bulursun.

Dikkatli ol. Kendine iyi bak.

Yakında yazacağım.

Sıla Özlemiyle Dolu Sözcükler

Revir, okuldan dönüştürülmüş eski bir binaydı, iki katlıydı ve U şeklindeydi, önünde avlusu vardı. Pencerelelerin büyük çoğunluğunu kaplayan perdeler parlak öğlen ışığının içeri girmesini engelliyordu. Iris reviri incelerken bir yandan da Marisol'ün sabah pişirdiği sayısız ekmeği indirmeye yardım ediyordu. Marisol'ün komşusu Peter'in hurdaya çıkmasına ramak kalmış yeşil bir kamyoneti vardı, arkasını sepet sepet ekmek ve iki koca tencere çorbayla doldurup kasabanın öbür ucundaki revire gelmişlerdi.

Iris sepetlerden birini binanın arkasına, birkaç hemşirenin öğle yemeği tepsileri hazırladığı yere götürürken titriyordu. Avuçları terlemişti; gergindi. Buna, yani yaralı askerlerle konuşmaya nasıl hazırlanacağını bilmiyordu.

Ayrıca içi tedirgin bir umutla doluydu. Forest aralarında olabilirdi.

“Sorularını hazırladın mı?” diye sordu Attie, birbirlerinin yanından geçerlerken.

Iris, “Hayır ama düşünüyorum,” diyerek yük arabasından bir sepet daha almaya gitti.

“Ben de hazırlamadım,” dedi Attie bir kez daha yan yana geldiklerinde. “Anlaşılan ikimiz de içimizden geldiği gibi hareket edeceğiz.”

Iris başıyla onayladıysa da ağzı kurudu. Bir revirde yaralı hâlde, acılar içinde yatıyor olsaydı yabancının tekiyle konuşmak ister miydi? Muhtemelen hayır.

Marisol hemşirelerle beraber mutfakta öğle yemeği hazırlarken Attie’yle Iris’in giriş katını dolaşmalarına izin verildi. Odalardan birkaçına girmeleri yasaktı ama askerlerin çoğu büyük toplantı salonundaydı ve odak noktaları orası olmalıydı.

Toplantı salonu, pencere ve yataklarla dolu geniş bir odaydı. Eskimiş ahşap döşemesi etrafa bakınarak yürüyen Iris’in her adımında gıcırdıyordu. Iris hemen Forest’ı aramaya koyulmuştu. Beyaz çarşaflar ve gün ışığı hüzmelerinden oluşan bir deryada abisini arıyordu.

Askerlerden bazılarının uzuvları kopmuştu. Bazılarının yüzü sargılıydı, yanıkları, yaraları vardı. Bazıları oturur vaziyette ve konuşuyor, bazıları da uzanmış, uyuyordu.

Birden ümitsizliğe kapılan Iris abisi burada olsa bile onu tanımayacağından korktu. Ama sonra derin bir nefes aldı çünkü buradaki askerlerin kendisinin hayal bile edemeyeceği şeyler yaşadığını biliyordu. Havada vişneli şurup, limonlu yüzey temizleyici ve soğuk paslanmaz çelik kokusu vardı, hastalık kokusunun üzerini örtüyorlardı. Iris gözlerini yumup Forest’ı tam da gittiği günkü gibi hayal etti.

Seni nerede olsa tanırım.

Gözlerini açtığı anda dikkatini bir asker çekti. Kız yatağında oturuyordu. Iris’in yaşlarındaydı ve battaniyesinin üzerine eskimiş iskambil kartları diziyordu. Saçları sarının yumuşak bir tonuydu, mısır püskülünün rengine benziyordu ve omuz hizasında kesilmişti. Teni solgundu, kartları dağıtmaya devam eden elleri

titriyordu. Fakat gözleri sıcak, kahverengi ve keskindi, bakışları Iris'e döner dönmez Iris kendini ona doğru yürürken buldu.

"Oynar mısın?" diye sordu kız. Sesi hırıltılıydı.

"Yalnızca iyi bir partner bulduğumda," dedi Iris.

"O zaman çek bir iskemle."

Iris kızın dediğini yaptı. Yatağının yanına oturup titreyen elleriyle kartları yeniden karmasını izledi. Kızın parmakları bir piyanistinkiler gibi uzundu.

"Benim adım Prairie¹," dedi kız Iris'e kısa bir bakış atarak. "Çimenlik gibi."

"Benim adım da Iris. Göz yuvarı gibi."

Bu Prairie'yi hafifçe güldürdü. "Seni daha önce burada görmedim, Göz Yuvarı Gibi Iris."

"Dün geldim," dedi Iris, Prairie'nin ona verdiği kartları alırken.

"Gazetecisin demek?"

Iris ne diyeceğini bilemeden başıyla onayladı. Prairie'ye onunla röportaj yapmasının sakıncası olup olmadığını sormanın bile doğru—

"Ben gazetecilerle konuşmam," dedi Prairie boğazını temizleyerek. Yine de sesi boğuk ve güçsüz çıkmaya devam etti. "Ama hep kart oyununda beni yenecek birini arıyordum. Buyur, önce sen başla."

Eh, sormama gerek kalmadı, diye düşündü Iris. Prairie'nin açık sözlülüğü hiç değilse gerginliğini ve beklentilerini azaltmıştı, artık oyunun tadını çıkarabilirdi.

Bir süre sessizce oynadılar. Prairie rekabetçiydi fakat Iris de ondan pek aşağı kalmıyordu. Hemşireler öğle yemeklerini getirene kadar iki el daha attılar.

"Ben kalkayım da rahat rahat yemeğini ye," dedi Iris iskemleden kalkarak.

1 (İng.) Çayır. -ç.n.

Prairie kaşığını çorbasına daldırdı. Eli titrediğinden kaşık kâseye çarpıp duruyordu. “İstersen kalabilirsin. Seninle konuşacak olanlar da şu anda yemek yiyorlar.”

Iris, Attie’ye bakındı ve odanın öbür ucunda bir askerle oturduğunu gördü. Genç, yakışıklı bir askerdı, o Attie’ye gülümserken Attie de söylediklerini not defterine yazıyordu.

“Sana bir sorum var,” dedi Iris, iskemleye geri oturarak. “Bir askerin nerede görev yaptığını öğrenmek istiyorsam kime yazmalıyım?”

“Mundy’deki komuta merkezine yazabilirsin ama cevap alma ihtimalin çok düşük. Askerlerin nerede görev yaptıklarını söylemeye pek sıcak bakmıyorlar. Güvenlik önlemi olarak. Bir de şimdi durumlar çok karışık. Posta servisi pek güvenilir değil.”

Iris çaresizliğini gizlemeye çalışarak başıyla onayladı. “Bir asker yaralandıysa bunu öğrenmenin bir yolu var mı?”

Prairie, Iris’e baktı. “Müfrezesinin ya da bölüğünün adını biliyor musun?”

Iris başını iki yana salladı.

“Peki taburunun?”

“Hayır, bu bilgilerin hiçbirini bilmiyorum. Sadece askerin adını ve soyadını biliyorum.”

Prairie yüzünü buruşturdu. “O zaman herhangi bir bilgi edinmen çok zor. Üzgünüm.”

“Olsun. Sadece merak ediyordum,” dedi Iris zoraki bir gülümsemeyle.

Fakat hayal kırıklığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Prairie kaşığını bırakıp, “Ben gazetecilerle konuşmam ama belki senin yapabileceğin bir şey vardır,” dedi.

“Nedir o?”

“Benim için bir mektup yazar mısın?”

Iris şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Sessizlik uzayınca Prairie’nin gözlerindeki umut söndü ve kız başını yere eğdi. “Neyse, boş ver.”

“Evet,” dedi Iris üzerindeki şaşkınlığı atarak. Arka cebinden not defteriyle kalemini çıkardı. “Evet, zevkle yazarım.” Not defterinin boş bir sayfasını açtı ve kalemi elinde bekledi.

Prairie yarısını yediği yemeğine bakıyordu. “Kız kardeşime göndereceğim.”

“Ne zaman hazır hissedersen.”

Prairie birden çekimserliğe kapıldıysa da çok geçmeden dudaklarından özlem dolu kelimeler dökülmeye başladı ve Iris de hepsini yazdı.

Sonrasında askerleri tek tek dolaşarak her biri için mektup yazmayı önerdi. Ne savaşın detaylarını ne neden savaşmayı seçtiklerini ne de nasıl yaralandıklarını ya da Forest Winnow adında bir er tanıyıp tanımadıklarını sordu. Bütün askerlerin mektup göndereceği biri mutlaka olurdu ve Iris mektup ardına mektup yazarken abisini düşünmemeye çalıştı. Çok geçmeden not defteri sıra özlemiyle yanıp tutuşan sözcüklerle, anılarla, cesaret verici konuşmalarla ve umutla doldu.

Fakat Iris’in içine buz gibi bir korku çöreklenmişti.

Forest neden ona hiç yazmamıştı? Yazacağına söz vermişti ve Forest verdiği her sözü tutardı.

Iris abisinin ölmüş olabileceğine inanmaya başlıyordu.

Sayın yetkili,

Yaklaşık altı ay önce Cambria’nın Doğu Borough bölgesindeki Oath kentinde Enva tarafından askere çağrılan er Forest Merle Winnow’un şu anda nerede olduğunu ya da hangi görevde bulunduğunu söylemeniz umuyla size yazıyorum. Doğum tarihi Vyn’in

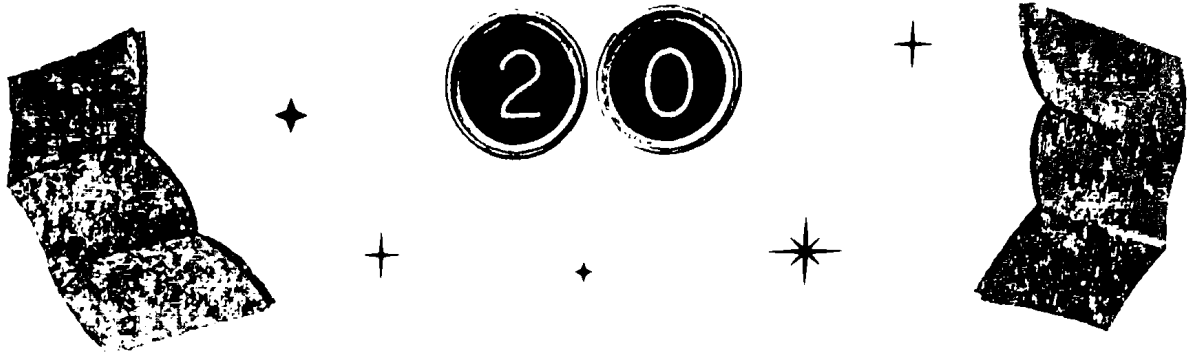
EBEDÎ REKABET

yedinci günü, 1892. Boyu bir seksen iki, saçları kestane-kahverengi ve gözleri ela. Ben onun yaşayan tek akrabasıyım ve uzun zamandır ona mektupla ulaşmaya çalışıyorum. Taburu ya da birliği hakkında hiçbir zaman bilgilendirilmedim fakat komutanından çatışmada öldüğüne dair haber de almadım. Bu bilgiyi edinmemde bana yardımcı olabilirsiniz ya da mektubumu bana yardımcı olabilecek birine iletebilirsiniz size sonsuza dek minnettar olurum. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.

Sevgiler,

Iris Winnow

Aşağıdaki Müzik

O akşam Iris odasındaki masada oturmuş, güneşin uzak-taki bir tarlanın üzerinde batışını izlerken revirde yazdığı mektupları daktiloya çekiyordu. Kendini, askerlerin onunla pay-laştığı hikâyelerle, sorularla ve güvencelerle dolmuş bir tekne gibi hissediyordu. Hiç tanımadığı insanlara yazıyordu. Ninelere, dedelere, babalara, annelere, kız kardeşlere, erkek kardeşlere, arkadaşlara ve sevgililere. Hiçbir zaman görmeyeceği ama şu anda bağlantılı olduğu kişilere.

Birbiri ardına mektup yazdı. Yazdığı her kelimedede güneş biraz daha batarak sonunda bulutları altın rengine boyadı. Bir an sonra ışık yerini geceye bıraktı. Yıldızlar karanlıkta parlı-yordu ve Iris akşam yemeğini odasında yiyerek mum ışığında çalışmaya devam etti.

Daktilodan son sayfayı çıkarıyordu ki geçitten gelen kâğıdın o kendine has fısıltısını duydu.

Mektup arkadaşı yazmıştı.

Iris gülümseyerek yerinden kalktı ve mektubu yerden alıp okudu:

Haberler iyi, arkadaşım. Mitin diğer yarısını buldum. Bu büyük başarıyı nasıl elde etti-

ğimi hiç sorma, rüşvet olarak birine çay ve bisküvide eşlik etmek zorunda kaldığımı bil, yeter. Bu biri büyükannem olur ki kendisi çabuk sinirlenmesiyle ve ne zaman beni görse kusurlarımı yüzüme vurmasıyla meşhurdur. Bu sefer "kambur durduğumu" ve "ne yazık ki" babamın sivri çenesini aldığımı (sanki son görüşmemizden bu yana değişebilirmiş gibi) ve saçımın "fazlasıyla uzadığını, ilk bakışta hayduda, ikinci bakışta gezgin bir şövalyeye benzediğimi" söyledi. Sana karşı dürüst olacağım: Arada sırada kambur durabiliyorum, bilhassa da onun yanındayken ama saçım gayet iyi. Maalesef çenem için yapabileceğim bir şey yok.

Niye çenem düştü böyle? Kusura bakma. İşte, mitin diğer yarısı. Kaldığımız yerden devam ediyor. Enva, birkaç şartla Dacre'la beraber aşağı gitmeyi kabul etmişti:

Gökyüzünü ve rüzgârın tadını seven Enva aşağıdaki diyarda mutlu değildi. Orası farklı güzellikler ihtiva etse de; katman katman mika ve damarlar gibi yayılan bakır madenleri, derin, büyüleyici havuzlara damlayan sarkıtlar.

Onu mutlu etmek isteyen Dacre başlarda Enva'ya hizmet etti. Fakat onun bir Gökyüzü tanrıçası olduğunu ve asla yeryüzünün kalbine ait olamayacağını biliyordu. İçinde hep bir huzursuzluk olacaktı ki bunu zaman zaman yeşil gözlerinin parıltısında ve hiçbir zaman güldüremediği dudaklarının hatlarında görebiliyordu.

Çaresizliğe kapılan Dacre, Enva'ya, "Neden benim ve maiyetim için enstrümanını çalıp şarkı söylemiyorsun?" diye sordu. Çünkü mü-

ziğinin yalnızca kendisini değil, Enva'yı da mutlu edeceğini biliyordu. Ölüler için çalarken ne kadar yüce göründüğünü hatırlıyordu. Fakat aşağı indiğinden beri hiç şarkı söylememişti.

Enva kabul etti.

Dacre'ın ateş ışığıyla aydınlatılmış salonuna büyük bir meclis çağrıldı. Emri altındaki-ler, tazıları, eithralları, insan hizmet-kârları ve çirkin erkek kardeşleri. Enva arpını çıkardı. Etrafı Yeryüzü tanrılarıyla çevrili hâlde mağaranın ortasına oturdu. Yüreği hüzün dolu olduğundan ağıt yaktı.

Enstrümanından yayılan müzik soğuk, nemli havada titreşti. Saf, tatlı sesi kayalarda yankılandı. Dacre ve maiyetinin ağlamaya başlamasını şaşkınlık içinde izledi. Yaratıklar bile kederle inliyorlardı.

Enva bu sefer neşeli bir şarkı söylemeye karar verdi. Ve bir kez daha müziğinin onu dinleyen herkesi etkilemesini izledi. Yüzü hâlâ gözyaşlarıyla parlayan Dacre gülümsüyordu. Çok geçmeden herkes el çırpıp ayağını yere vurmaya başladı, öyle ki Enva bu şamatalı mutluluğun mağarayı başlarına yıkacağından korktu.

Son olarak ninni söyledi. Dacre ve maiyeti birer birer derin bir uykuya dalmaya başladılar. Enva gözlerinin kapanışını, çenelerinin göğüslerine düşüşünü ve yaratıkların kendi içlerine kıvrılışını izledi. Çok geçmeden müziğine yüzlerce horultu eşlik eder oldu ve artık salonda uyanık olan tek kişi kendisiydi. Ne kadar uyuyacaklarını

merak etti. Müziği onları ne zamana kadar etkisi altında tutacaktı?

Salondan çıktı ve bekleyip görmeye karar verdi. Beklerken de Dacre'ın yeryüzündeki kalesini, o eski büyü hatlarını gezdi, kuytu köşeleri, dönemeçleri ve yukarıya açılan birçok gizli kapıyı ezberledi. Üç gün üç gece sonra Dacre nihayet uyandı, ardından kardeşleri ve maiyetinin kalanı da gözlerini açtı. Dacre'ın zihni puslu, elleri uyuşuktu. Sendeleyerek ayağa kalkarken ne olduğunu anlayamadı ama salondaki ateşler sönmüştü ve etraf karanlıktı.

"Enva?" diye seslendi ona. Sesi kayalarda yankılandı. "Enva!" Gittiğinden korkmuştu ama Enva elinde meşaleyle salona girdi. "Ne oldu?" diye sordu Dacre fakat Enva dikkatli ve sakindi.

"Bilmiyorum," dedi esneyerek. "Senden bir dakika önce uyandım."

Dacre telaşlansa da o anda çok güzel görünen Enva'ya güveniyordu. Bir hafta geçmemişti ki yine onun müziğine susar oldu ve Enva onları eğlendirsın diye salonda bir meclis daha topladı.

Enva hüznün için çaldı. Mutluluk için çaldı. Sonra uyutmak için çaldı. Bu sefer ninnisini iki kat daha uzun söyledi ve Dacre'la maiyeti altı gün altı gece uyudu. Dacre üşümüş ve kaskatı hâlde uyanıp da Enva'ya seslendiğinde cevap gelmedi. Kalesinde incecik bir gün ışığı hüzmeleri gibi olan varlığını hissetmek için uzandı fakat karanlıktan başka bir şey bulamadı.

Enva'nın yukarı döndüğünü anlayınca öfkeden köpürdü. Yaratıklarını ve hizmetkârlarını savaşa çağırdı fakat gizli kapılardan yukarıdaki dünyaya çıktıklarında Enva ve bir Gökyüzü ordusu onları bekliyordu. Savaş uzun ve kanlı geçerken Yeryüzü ordusunun çoğu aşağıya, yerin derinliklerine kaçtı. Dacre, Enva'nın okuyla yaralanmıştı; Enva onu omzundan vurmuştu ve Dacre'ın kalesinin iç kısımlarına çekilmekten başka çaresi kalmamıştı. Yukarıdan hiç kimse ve hiçbir şey giremesin diye bütün geçitleri kapadı. Yeryüzünün ateşine indi ve orada intikamını planladı.

Ne var ki Dacre hiçbir zaman galip gelemedi. Gökyüzü ordusunu hiçbir zaman alt edemediğinden yukarıdaki ölümlülere dehşet saçmayı seçti. O Enva'nın büyüü altında uyurken Enva'nın onun diyarındaki bütün geçitleri öğrendiğini hiçbir zaman fark etmedi. Bundan iki yüz yıl sonra Enva arıyla birlikte onun salonuna tekrar girdiğinde tek bir amacı vardı. Onu ve maiyetini yüz yıl boyunca uyutacaktı.

Kimileri başarılı olduğunu söylüyor çünkü uzunca bir süre barış olmuş, yukarıdaki ölümlüler huzurlu ve mutlu bir hayat sürmüşler. Fakat kimileri de kendi gücünü tüketmeden o kadar uzun süre şarkı söyleyemeyeceğini iddia ediyor. Yani demem o ki, bir müzisyeni kızdırmak hiç akıl kârı değildir. Ayrıca insan kimi seveceğini akıllıca seçmelidir.

Mitin bitmesiyle Iris düşüncelere daldı. Tarihin yanlış olup olmadığını merak etti; bu zamana kadar ona hep kendi türünün hayatta kalan beş tanrısı –Dacre, Enva, Alva, Mir ve Luz– nasıl yendiği öğretilmişti. Bildiği kadarıyla bu tanrı-

lar zehirli bira içirilerek uyutulmuş, sonra da toprağın altına gömülmüşlerdi. Fakat belki de bunu yapan Enva ve arpıydı. Eğer öyleyse başından beri uyuyan dört tanrı var demekti, biri gizlice ortalıkta dolaşıyordu.

Iris düşündükçe bu teori daha doğru gelmeye başladı. Enva hiçbir zaman bir doğu mezarlığına gömülmemişti; çok uzun zaman önce ölümlülerle anlaşıma yapmış olmalıydı. Diğer dört tanrıyı derin, karanlık mezarlarda büyülü bir uykuya yatıran *oydu*. Dacre'in uykusundan neden bu kadar öfkeli uyandığını, Enva'yı kendine çekmeye kararlı hâlde neden taş üstünde taş bırakmadığını şimdi anlıyordu.

Bu düşünceyle içi ürperen Iris mektup arkadaşına cevap yazdı:

Mitin ikinci yarısını bulma becerine hayran kaldığımı, çay, bisküvi ve tanısam seveceğim birine benzeyen büyükannenden yediğin azarla kendini feda ettiğin için sana sonsuza dek minnettar olacağımı bilmeni isterim.

Senden başka bir şey daha istemeye çekiniyorum ama bir şey daha var...

~~Avalon'daki~~ Görev yaptığım yerdeki revire gittim. Yaralı askerlerle tanışma fırsatım oldu. Bazılarının durumu iyiye gitse de bazıları ölecek ve bunu bilmek beni çok üzüyor. Vücutları delik deşik, uzuvları kopmuş, vurulmuşlar, bıçaklanmışlar, parçalara ayrılmışlar. Hayatları geri dönülmez biçimde değişmiş ama hiçbiri diyarı kasıp kavuran kötülüğe karşı savaştan pişman değil. Yalnızca tek bir istekleri var: Sevdiklerine mektup göndermek.

Sana bu mektupların bir kısmını gönderiyorum. Adresler sayfaların en altında yazıyor, rica etsem bunları zarfa koyup mühürleye-

rek postalayabilir misin? Sana söz, posta ücretini ödeyeceğim. Eğer postalayamazsan hiç sorun değil. Geçit üzerinden bana geri gönder, ben de bir sonraki trenle postalayayım.

Not: İlk bakışta sıradan görünen fakat onu eşsiz kılan birkaç farklılığı olan bir daktilon var mı? Mesela mürekkep şeritleri arada sırada müzik notası gibi çalabilir, boşluk tuşu belirli ışıklarda parlayabilir. Bir de altında gümüş bir plaka olacak. Bana o plakada ne yazdığını söyleyebilir misin?

Iris askerlerin mektuplarını toplayıp geçitten gönderdi. Odada dolaşarak mektup arkadaşının cevabını beklemeye koyuldu ki umduğundan hızlı geldi.

Elbette, seve seve yaparım. Yarın sabah ilk iş mektupları postaya vereceğim. Postaların ücretini ödemene gerek yok.

Ve evet, daktilomun bazı tuhaflıkları var. Eskiden büyükannemindi. Günün birinde büyükbabam gibi yazar olmam umuduyla onuncu yaş günümde bana hediye etti.

Mektubundan önce altına bakmak hiç aklıma gelmemişti. Tarif ettiğin gümüş plakayı görünce çok şaşırdım. Plakada şöyle yazıyor: İKİNCİ ALOUETTE / BİLHASSA H.M.A. İÇİN YAPILMIŞTIR. Bunlar büyükannemin adının baş harfleri.

Gerisini büyükanneme sormalıyım ama anladığım kadarıyla senin daktilon da Alouette, değil mi? Bizi birbirimize bağlayan şeyin bunlar olduğunu mu düşünüyorsun? Ender daktilolarımız mı?

Iris içine ateş çekmişçesine göğsünün ısındığını hissetti. Teorisi doğru çıkmıştı, hızlıca cevap yazdı:

Evet! Bu Alouette daktilolarının efsanesini daha yeni öğrendim, birazdan sana da anlatacağım çünkü bence sen de çok ilginç bulacaksın. Şiir düşkünü ketum büyükannem kendi daktilosunu bana

Korkunç bir siren sesi duymasıyla cümlelerin yarısında durdu. Parmakları tuşların üzerinde donakalsa da kalbi küt küt atıyordu.

Bu, tazı sireniydi.

Avalon Bluff'a ulaşmalarına üç dakika vardı ki bu süre içinde kolaylıkla hazırlanabilirdi fakat Dacre'in yabani tazıları her an gölgelerin arasından fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Elleri titreyerek hızlıca yazdı:

Gırrmem gerek! Kusssura bakma. Sonra yazarın.

Kâğıdı daktilodan çekip aldı. Alt kısmı yırtıldıysa da katlayıp geçidin altından atmayı başardı.

Çabuk, diye düşündü. Perdeyi ört, mumu söndür, Marisol'ün odasına git.

Iris pencereye koşarken siren çalmaya devam ediyordu. Keskin feryat, bu feryadın anlamını bilmek tüylerini diken diken etmişti. Camın ardından zifiri karanlığına baktı. Hiçbir sorun yokmuş gibi yıldızlar parıldamaya, ay yükseldikçe etrafa ışık saçmaya devam ediyordu. Iris gözlerini kısarak baktığında komşunun pencerelerine, çatısına ve ilerideki boş araziye yansıyan ay ışığının parıltısını gördü. Arazideki uzun otlar rüzgârda salınıyordu. Iris'in yatak odası doğuya bakıyordu, yani tazıların diğer yönden gelmesi daha muhtemeldi.

Perdeyi kapayıp mumu üfledi. Etraf karanlığa gömüldü.

Yanına bir şey almalı mıydı? Daktilosunu aramaya koyuldu, parmakları karanlıkta soğuk metali yokladı. Onu ardında bıraktığını düşünmek nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine kararlı bir sesle, daktiloyu masada bırakmaya zorlanarak.

Kapıya doğru bir adım atar atmaz kilime takıldı. Marisol'ün yanına gittikten sonra mumunu söndürmeliydi. Koridora çıkmayı başardı başarmasına ama az kalsın Attie'yle çarpışıyordu.

"Marisol nerede?" diye sordu.

"Buradayım."

Kızlar dönüp baktıklarında Marisol'ün elinde saz mumuyla merdiveni çıktığını gördüler. "Aşağıyı hazırladım. İkiniz de odama gelin. Geceyi benimle geçireceksiniz."

Attie ve Iris onun peşinden geniş odaya girdiler. İçeride büyük, sayvanlı bir karyola, bir kanep, masa ve bir de kitaplık vardı. Marisol mumu bırakıp odadaki en ağır mobilyayı kapının önüne itmeye çalıştı. Attie ona yardıma koşarken Iris de perdeleri örtmeye girişti.

Birdenbire ortalık sessizliğe gömüldü. Iris hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Sirenin mi yoksa onun ardından gelen sessizliğin mi?

"Yatağa geçin ve rahatınıza bakın," dedi Marisol. "Bu gece uzun olabilir."

Kızlar bağdaş kurarak oturup yatak başlığına yaslandılar. Attie sonunda mumunu üfledi ama Marisol'ün saz mumu hâlâ yanıyordu. Gardırobunu açtı ve Iris onun elbiselerle bluzları kenara itip bir el feneriyle küçük bir tabancayı aldığını gördü.

Tabancayı doldurup el fenerini Iris'e verdi.

"Tazılar içeri girmeyi başarırlarsa ki başaramamalılar ama yine de her zaman öyle bir ihtimal vardır... Onları görebilmem için üzerlerine ışık tutmanı istiyorum."

Onları vurabilmek için, diye düşündü Iris fakat bir şey demeden başıyla onayladı ve el fenerini inceleyip başparmağıyla yoklayarak düğmesini buldu.

Marisol yatağın kenarına, kızlarla kapının arasına oturup mumunu söndürdü.

Yeniden karanlığa gömüldüler.

Iris derin ve sakin nefesler alabilmek, zihnini meşgul tutabilmek için soluklarını saymaya başladı.

Bir... iki... üç...

On dördüncü nefesinde ilk tazıyı duydu. Uzakta uluyordu, sesi o kadar ürperticiydi ki Iris'in çenesi kaskatı kesildi. Ama sonra ses yaklaştı ve ona bir uluma sesi daha eklendi. Ardından bir tane daha. Avalon Bluff'a kaç tazı geldiğini kestirmek imkânsızlaşana kadar çoğalmaya devam ettiler.

Yirmi dört... yirmi beş... yirmi altı...

Sokakta, Marisol'ün penceresinin hemen altında hırıltılar vardı. Ev sarsılıyor gibiydi; sanki içlerinden biri pençeleriyle kapıyı tırmalıyordu. Derken güm diye bir ses geldi.

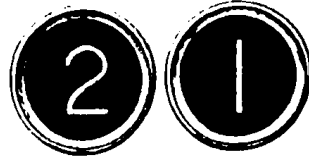
Iris yerinden sıçradı.

Artık soluk soluğaydı ama feneri silah gibi tutmaya devam ediyordu, her şeye hazırlıklıydı. Attie'nin boştaki eline uzandığını fark etti ve birbirlerine tutunarak beklediler. Iris göremese bile Marisol'ün tam önlerinde olduğunu biliyordu, silahı kucağında, karanlıkta heykel gibi oturuyordu.

Tiz ciyaklamalar sustu. Sonra yine başladı. Ev yine sarsıldı, sanki bir döngüde sıkışıp kalmışlardı.

Iris yedi yüz elli ikinci nefesini verirken ortalık yeniden sessizliğe gömüldü. Fakat Marisol'ün dediği doğru çıktı.

O gece uzun oldu.

Gezgin Şövalye ya da Haydut

Güvende misin? İyi misin? Ne oldu?
Fırsatını bulur bulmaz bana yaz lütfen.

Roman, Iris'ten gelen kısa mektuptan hemen sonra kendi mektubunu gardırobundan gönderdi. Üç kelimeyi yanlış yazdığına göre beklenmedik ve korkunç bir şey olmuş olmalıydı. Roman gecenin ilerleyen saatlerine kadar odasında dolanıp durdu, bakışları sık sık gardırobuna, önündeki boş zemine kayıp duruyordu. Karanlıkta ve soğukta saatler geçti fakat Iris cevap yazmadı.

Ne oluyordu? Roman bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Sonunda o kadar yorgun düştü ki yatağının kenarına oturdu. Endişeden delirmek üzereydi.

Göreve gönderildiği kasaba saldırıya uğramış olabilirdi. Roman, Iris'i art arda patlayarak etrafı yerle bir eden bombalar arasında kendine sığınak bulmaya çalışırken hayal etti. Yaralı hayal etti. Dacre'in muzaffer askerlerinin onu esir aldığını hayal etti.

Yerinde oturamadı.

Ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladı, odada volta atmaktan neredeyse halıyı aşındırmıştı.

Iris'in başına bir şey geldiyse... bunu nasıl öğrenecekti?

"Iris," dedi lamba ışığına doğru. "*Iris*, bana cevap yaz."

Saat sabahın üçüne gelirken Iris'in eski mektuplarını sakladığı yerden çıkardı. Yere oturup hepsini tekrar okudu. Forest'a yazdığı sözler onu hep duygulandırmış olsa da *ona* yazdığı sözlerin içini delip geçtiğini fark etti. O sözler yüreğini sızlatıyordu ama Roman neden öyle olduğunu bilmiyordu.

Odasından çıkıp malikânenin karanlık koridorlarında yürümeye başladı. Del'in ölümünden sonra, uykunun haram olduğu o ardı arkası kesilmeyen gecelerde yürüdüğü yollarda yürüdü. On beş yaşındayken öylesine çaresizdi ki kederin onu diri diri gömeceğini düşünürdü.

Hayalet gibi süzülerek alt kata indi. Soğuk odalardan, dolambaçlı koridorlardan geçti. Sonunda kendini loş ışıkla aydınlatılmış mutfığın önünde buldu. İçeri girdiğinde, huzursuzluğunu hisseden evin onun için sıcak süt ve bisküvi hazırlamış olmasını bekliyordu. Fakat büyükannesini görünce eşikte şaşkınlıkla duraksadı, mum ve çayla tezgâhta oturuyordu.

"Roman," dedi büyükannesi her zamanki ters sesiyle.

"Bü-büyükanne," dedi Roman. "Kusura bakma, rahatsız etmek is- Hemen gidiyorum."

"Saçmalama," dedi büyükannesi. "Çay istersen demlik hâlâ sıcak, gerçi sen kahveyi tercih ediyorsun."

Bu, konuşmaya davetti. Roman yutkundu, yorgun adımlarla içeri girip bir fincan aldı. Kendine çay koyup büyükannesinin karşısındaki tabureye oturdu. Onunla göz göze gelmekten korkuyordu çünkü büyükannesinin zihin okumak gibi bir yeteneği vardı.

"Bu saatte neden ayaktasın?" diye sordu, zeki bakışlarını Roman'a dikmişti.

"Mektup bekliyorum."

“Gecenin bir yarısı mektup mu bekliyorsun?”

Roman’ın yüzü kızardı. “Evet.”

Büyükannesi ona bakmaya devam etti. Hayatı boyunca en fazla üç kere gülümsemişti, bu yüzden Roman büzüşük dudaklarının bir sırtışıla kıvrıldığını görünce çok şaşırdı.

“Sonunda daktilomu doğru kullanmaya başladın demek,” dedi. “O hâlde Daisy Winnow’un torununa yazıyor olmalısın?”

Roman tereddüt etse de sonunda başıyla onayladı. “Nereden bildin?”

“İçime doğdu,” dedi. “Daisy ve ben daktilolarımızı o müze demeye dilimin varmadığı acınası yere vermektense aile içinde saklamaya kararlıydık.”

Roman, şu anda kilometrelerce ötede yaşananlarla kesintiye uğramadan önce Iris’in kendisine yazmakta olduğu mektubu düşündü. Daktilolarının arasındaki bağlantıyı öğrenmişti ve Roman da onları birbirlerine bağlayan şeyi öğrenmeye kararlıydı.

Büyükannesinin geçmişten konuşmayı sevmediğini bilse de, “Daisy Winnow arkadaşın mıydı?” diye sordu.

“Şaşırdın mı, Roman?”

“Şey... evet, büyükanne,” dedi Roman, belli belirsiz sinirlenerek. “Bizim ailemiz—”

“Sonradan görme kaymak tabaka züppeleri mi diyecektin?” dedi büyükannesi. “Evet, biliyorum. Bu yüzden Daisy’yi çok severdim zaten. O bir hayalperestti, yenilikçiydi, açık yürekliydi. Alouette ve ben onun sosyal statüsünü hiçbir zaman umursamadık.” Duraksadı. Roman sessizce bekliyordu. Büyükannesi Alouette Stone ve Daisy Winnow’la olan dostluğunu ve bir zamanlar onları birbirlerine bağlayan daktilolarının hikâyesini anlatırken çitini çıkarmadan dinledi.

Başta kulaklarına inanamadı. Ilık çayını içerek büyükannesini dinlerken onu Iris’e doğru çekiştiren görünmez ipleri görmeye başladı. Kader gibi değildi; Roman öyle ilahi şeylere

inanmazdı. Ama kesinlikle *bir şey* vardı. Uykularını kaçıran, aldığı her nefeste göğsünün ağrmasına neden olan bir şey.

“Nasıl biri?” diye sordu büyükannesi. “Daisy’nin torunu yani?”

Roman bakışlarını çayının tortularına dikti. “Bilmem. O kadar iyi tanımıyorum.”

“Unuttuysan hatırlatayım, yalan söylediğinde anlayabiliyorum, Roman. Gözlerini kısıyorsun.”

Roman güldü çünkü Iris de daha geçen hafta aynısını söylememiş miydi? “Pekâlâ, büyükanne. Daisy’yi tarif edişinden yola çıkarak büyükannesine benzediğini söyleyebilirim.”

“Öyle mi?” Büyükannesi suskunlaşıp düşüncelere daldı. “Hımm. Mitin diğer yarısını o yüzden mi istedin? Şeye göndermek için mi?..”

“Iris,” diye fısıldadı Roman.

Büyükannesi tek kaşını kaldırdı. Fakat sonra o kadar yumuşak bir sesle, “*Iris*,” dedi ki Roman’ın içi titredi.

“Evet.” Büyükannesi onu rahatsız edecek başka bir şey söylemeden önce gitmesi gerekiyordu. Tam kalkarken büyükannesi, “Elinden kayıp gitmesine izin mi vereceksin yani?” dedi.

Roman donakaldı. Bu soruya nasıl yanıt verebilirdi?

“Başka seçeneğim yok, büyükanne,” dedi.

Büyükannesi oflayarak Roman’ın eline vurdu. “Her zaman bir seçenek vardır. Hikâyeni babanın yazmasına izin mi vereceksin yoksa kendin mi yazacaksın?”

Roman sessizliğe gömülürken büyükannesi hafifçe inleyerek yerinden kalktı. Tam mutfaktan çıkacağı sırada eşikte duraksayınca Roman gerildi, büyükannesinin ağzından çıkacaklardan çekiniyordu.

“Ben yetmiş beş yaşındayım, Roman,” diye başladı. “Hayatım boyunca sayısız şeye şahit oldum ve şunu söyleyebilirim ki dünya değişmek üzere. Gün geçtikçe her şey daha da karanlık bir hâl alacak. Bu karanlıkta iyi bir şey bulunca ne yaparsın,

biliyor musun? Ona sıkıca tutunursun. Sonunda hiçbir önemi olmayacak şeyler için endişelenerek vakit kaybetmezsin. Aksine, o ışık için risk alırsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Roman kalbi küt küt atsa da başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi büyükannesi. “Şimdi şu bulaşıkları yıka yoksa aşçının çenesini çekmek zorunda kalırız.”

Sonra gitti. O yokken mutfaktaki gölgeler daha koyuydu sanki. Roman demliği ve fincanları eviyeye götürürken hayatı boyunca hiç bulaşık yıkamadığını fark etti.

Elinden gelenin en iyisini yapıp porselenleri dolaba yerleştirdikten sonra odasına geri döndü ve hemen gardırobun önüne baktı. Hâlâ mektup gelmemişti.

Yere oturdu ve oturduğu yerde uyuyakaldı. Sabahın ilk ışıklarıyla uyandığında Iris’in nihayet yazdığını gördü. Halının üzerinde hızlıca emekleyerek mektubu aldı, katlı kâğıdı açıp okurken yüreği ağzındaydı:

Güvendeyim ve iyiyim. Merak etme! Dün gece birdenbire gittiğim için özür dilerim.

Bu sabah birtakım işlerim olduğundan uzun uzun yazacak vaktim yok. Yine revire gideceğim ama yakında sana yazacağım.

Not: Sakıncası yoksa bu akşam ya da yarın akşam sana biraz daha asker mektubu göndermeyi umuyorum.

Roman derin bir oh çekse de dün gece kötü bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama Iris güvende ve iyiydi, bu bilgiyle rahat bir nefes alarak başını yere yasladı.

İçini saran rahatlama sıcak bir battaniye gibiydi ve birden vücudunun ne kadar ağrıdığını, ne kadar yorgun olduğunu

fark etti. Aklında Iris'le uykuya dalmak olsa da bu kışkırtıcı ayartmalara karşı koydu.

Kol saatinin tik takları onu âdeta dürtüyordu.

İnleyerek saate baktı. Alelacele kalkıp Iris'in mektuplarını topladı ve onları sakladığı yere geri koydu. Hızlıca giyindi. Tıraş olacak, ayakkabılarını parlatacak, hatta saçını tarayacak vakti bile yoktu.

Omuz çantasını kaptığı gibi merdivene koştu.

İşe geç kalmıştı.

“Gelin benimle, artık don tamamen çözüldüğünden bahçenin biraz bakıma ihtiyacı var,” dedi Marisol o akşamüzeri. “İkiniz de lazımsınız. Bugün toprağı sürer, yarın da tohumları ekeriz.”

Taş ve betondan ibaret Oath'ta büyüdüğünden hiç deneyimlemediği kürekle sert toprağı kazmak gibi zor bir iş olsa da Iris kendine bir uğraş bulmaktan mutluydu. Üçü pansiyonun arka tarafında, otlarla ve kurumuş saplarla kaplı, kış uykusundaki bahçede işe koyuldu.

“Buraya bizden önce biri gelmiş,” dedi Attie, yere çömelip topraktaki derin oyuklara dokundu.

“Tazılardır,” dedi Marisol, kısa saplı küreğiyle toprağı kazıyordu. “Avalan Bluff'ta bahçe ekmenin sıkıntısı bu. Tazılar geceleri kasabada dolaşırken her şeyi çiğniyorlar. Bazen onları aylarca görmediğimiz oluyor ama bazen de Dacre her gece gönderiyor.”

Iris ve Attie artık pençe izleri olduğunu anladıkları oyuklara yakından baktı. Iris'in içi ürperince dikkatini yeniden toprağı kazmaya verdi.

“Her yıl bahçe ekiyor musun, Marisol?” diye sordu köşedeki yüksek tarhlara bakarak. O tarhlarda çiçeklerin yanı sıra marul ve diğer soğuğa dayanıklı mahsuller vardı.

“Evet ama sırf Keegan yüzünden,” dedi Marisol.

“Keegan kim?”

“Karım.”

“O nerede?” diye sordu Attie. Iris sesindeki dikkatli, saygılı tonu fark etti; Marisol’ün eşinin hayatta olup olmadığından ikisi de emin değildi. Marisol alyans taksa da ondan hiç bahsetmemişti.

“İşi yüzünden sürekli seyahat ediyor,” dedi Marisol. “Ne zaman döneceğini öğrenmemin hiçbir yolu yok. Ama umarım yakında döner.”

“Satış görevlisi mi?” diye sordu Iris.

“Onun gibi bir şey.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Keegan bir yaz günü kasabaya geldi ve pansiyondan oda tuttu,” diye başladı Marisol, ellerindeki toprağı silkeleyerek. “Evin büyüleyici, yemeklerin leziz, misafirperverliğimin kusursuz olduğunu ama bahçemin çok bakımsız görüldüğünü söyledi. Tahmin edebileceğiniz gibi bu yorumu pek hoşuma gitmedi ama doğrusu şu ki burası benim teyzemindi ve o harika bir bahçıvandı, çoğunlukla onun yetiştirdiği mahsullerden yemek yapardık. Burası bana ondan miras kaldıysa da ne yazık ki bahçecilik yeteneklerim ona çekmemiş.

“Ben patavatsızlığı yüzünden Keegan’ı bir güzel haşladıktan sonra bahçede bana yardım edecek kadar kalmaya karar verdi. Sanırım başta kendini kötü hissetti çünkü teyzem bir yıl önce ölmüştü ve ben onu çok özliyordum. Keegan’ın yardımını istemesem de... akşamları dünyanın en güzel hikâyelerini anlatıyordu. Sonunda madem bedavadan teyzemin bahçesini canlandırmama yardım edecek, neden kabul etmeyeyim ki diye düşündüm.

“İkimiz yan yana çalışırken bahçe yavaşça ama istikrarlı bir şekilde canlandı. Bazen tartışıyorduk ama çoğunlukla şakalaşıp gülüyor, birbirimizin arkadaşlığının ve hikâyelerinin keyfini

çıkarıyorduk. Keegan sonunda gittiğinde kendime umut etmemi söyledim. Uzunca bir süre dönmeyeceğini düşünüyordum. O hep gezgin bir ruh olmuştu, aynı yerde uzun süre kalmazdı. Fakat bir hafta dolmadan geri döndü ve benimle kalmayı seçti. Kulağa aptalca gelebilir ama o zaman onun benim için doğru kişi olduğunu anladım.”

Attie küreğine yaslanmış, gamzelerini göstere göstere gülümsüyordu. “Hiç de aptalca değil. Gerçi seni kötü bir kelime söylerken hayal edemiyorum, Marisol. Melek gibi kadınsın.”

Marisol kahkaha attı. “Ah, inan bana bendeki sinir kim-sede yok.”

Iris, “Ben inanıyorum,” diye sataşınca Marisol ona şaka yollu yabani ot attı.

İşlerine geri döndüler ve Iris çabalarının sonucunda toprağın yumuşayıp ufalanmasını izledi. Kendine engel olamadan, “Umarım yakında Keegan’la tanışabiliriz,” dedi.

“Umarım, Iris. İkinizi de çok seveceğinden eminim,” dedi Marisol ama gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi sesi titremişti.

Derken Iris, bahçe yine bu kadar bakımsız hâle geldiğine göre Keegan’ın uzun zamandır ortalarda olmadığını fark etti.

Iris o gece mektup arkadaşına yazarken gerginlikten elleri titriyordu:

Günün birinde benimle tanışmak ister misin?

Mektup arkadaşı hemen cevapladı:

EVET.

Ama benden altı yüz kilometre uzaktasın.

Iris yanıt verdi:

Kanatlarım olsaydı bir günlüğüne eve gelirdim. Ama olmadığından Oath'a dönmemi bekleyeceğiz.

Mektup arkadaşı sordu:

Dönecek misin? Ne zaman? Zamanını biliyor musun yoksa savaş bitene kadar bekleyecek misin?

Not: Gerçekten kanatların yok mu? İnanmam.

Iris ne cevap vereceğini bilemeyerek duraksadı. Birdenbire içine kelebekler üşüşmüştü sanki. Sonunda şöyle yazdı:

Büyük ihtimalle savaş bittiğinde döneceğim. Seni görmek istiyorum. Sesini duymak istiyorum.

Not: Kesinlikle kanatlarım yok.

Bu itirafı geçitten gönderirken zihni, *Ve sana dokunmak istiyorum*, diye ekledi. Mektup arkadaşının cevap yazması uzayınca gerginlikten tırnaklarını yemeye başlayıp düşüncelerini kendine saklamış olmayı diledi.

Derken cevap geldi:

Bunları ben de istiyorum.

Belki kayıp mitler araştırmalarımızla Oath'un kütüphanecilerini sinir ederiz. Ya da seni büyükannemle tanıştıtırırım, birlikte çay içer, bisküvi yeriz. Bence sana bayılır. Hem çenemin fazla sivri ve köşeli olup olmadığı ve gezgin bir şövalyeye mi yoksa hayduda mı daha çok benzediğim konusundaki

EBEDÎ REKABET

tartışmaya da son noktayı koyarsın. Ya da parkta yürüyebiliriz. Sen ne istersen ben de onu isterim.

Beni görmeye ne zaman hazır olursan burada seni bekliyor olacağım.

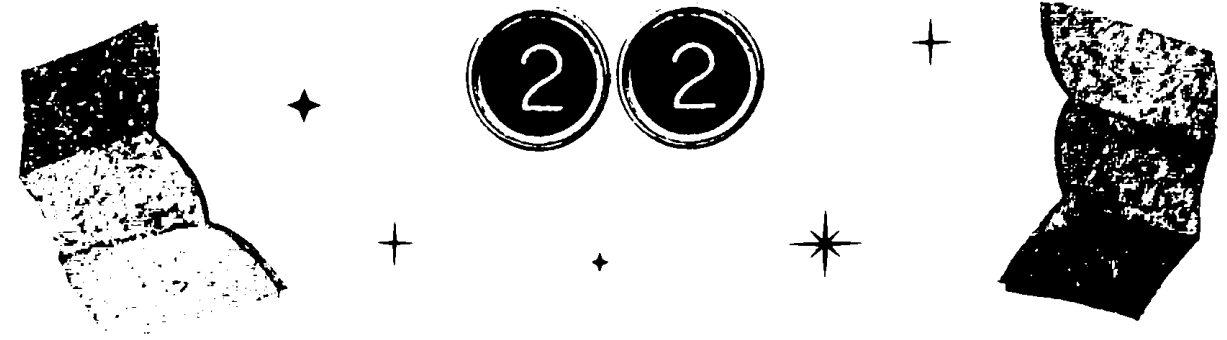
Iris mektubu iki kere daha okuduktan sonra gülüşünü mektubun ardına sakladı.

Sevgili Bayan Winnow,
Bize gönderdiğiniz mektuptan altı ay önce, Oath'tan Forest M. Winnow adında bir erin Shilol'un ilk günü Enva adına askere yazıldığı kayıtlarımızda mevcuttur. Kendisi Yüzbaşı Rena G. Griss emrindeki İkinci E Taburu, Beşinci Landover Bölüğü'ne gönderilmiştir. Şu anda size daha fazla bilgi veremiyoruz fakat Halethorpe'ta görevli E Tugayı Birlik Komutanı'na yazmanızı tavsiye ederiz. Lütfen Güney Borough'da posta servisinin güvenli olmadığını, bu yüzden Er Winnow'dan ya da birlik komutanından haber alamamış olabileceğinizi bilin.

Sevgiler,

William L. Sorrel
Tuğgeneral Frank B. Bumgardener'ın İkinci
Yaveri

Yanardönerleştirmek

Tanrıların savaşı hiç de beklediğim gibi değil.

Burada tarihin insan savaşları hakkında anlattıklarını gözlemlemeyi bekliyordum; günlerce ve gecelerce süren çatışmalar, büyük kayıplar, tayınlar, acımasız taktikler ve generaller, şaşırtıcı başarılar kazandıran gizli görevler ve teslim bayrağı. Numaralar, özenle korunan haritalar ve bir sürü üniforma.

Fakat yine de burası geceleri kendilerini evlerine kilitleyen, ışıklarını pusuda bekleyen tazılardan saklamak zorunda olanların yaşadığı bir kasaba. Gündüz daha da dikkatli, büyüdüğünüz sokaklarda yürümek kadar normal ve sıradan bir şeyin bile ciddi sonuçlar doğurmasına hazırlıklı olmanız gereken bir kasaba.

Okuldan bozma revir yaralı bedenlerle, ruhlarla ve hayatlarla dolu olmasına rağmen bu insanlar o kadar cesur, o kadar umut dolu ve o kadar azimliler ki yalnız kal-

dığınızda, kendi içinizde gizleneni bulmak ve adlandırmak için kendinize ayna tutmak istiyorsunuz. Rahatlama, utanç, takdir, üzüntü, umut, cesaret, korku, inanç. Siz kendinizi bu denli özverili bir şeye teslim etmemişken neden iliklerinizde bu duyguları hissediyorsunuz?

Burada hayat yarının ne getireceğini merak etmekten ibaret. Bir sonraki saatin. Bir sonraki dakikanın. Zaman birdenbire teninizi sıyıran bıçaktan daha keskin geliyor, her an sizi kesip atabilir.

Iris yazmayı bıraktı.

Masasının üzerindeki kavanoza, annesinin kavanozun içindeki küllerine küllerine baktı. Nefesi daraldı, göğsü sıkıştı. Hâlâ külleri nereye dökeceğini bulamamıştı. Hemen mi yapmalıydı yoksa beklemeli miydi bilmiyordu.

Sen nasıl istersin, anne?

Cevap gelmedi. Iris hissettiği duygu karmaşasını çözmeye çalışırken bakışlarını tekrar kâğıda çevirdi.

Cepheyi hâlâ görmemişti. Hâlâ herhangi bir çatışmaya ya da yıkıma, açlığa ya da yaralanmaya şahit olmamıştı. Ama kaybın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve savaşa bu açıdan bakmaya çalışıyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra içini çekti.

Savaş hakkında nasıl yazacağımı bilmiyorum.

Tam o anda Attie, sıkıntısını hissetmiş gibi kapısını tıklattı.

“Makalen nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Düşündüğümünden daha çok zorlanıyorum,” dedi Iris hüznle gülümseyerek.

“Aynı durumdayım. Hadi gel, biraz yürüyelim.”

Kızlar pansiyonun arka kapısından çıkıp yeni ekilmiş bahçeden geçerek sonraki sokağı aştılar ve Iris’in yatak odasının penceresinden görebildiği altın rengi araziye girdiler. Burada

çimenler uzundu, yan yana yürürlerken dizlerine sürtünüyordu. Kasabadan rahatça konuşabilecekleri kadar uzaklaştılsa da bir siren çalarsa kolaylıkla geri dönebilecekleri kadar yakındılar.

Attie, Iris'i şaşırtarak ne hakkında yazdığını ya da neden bu kadar zorlandığını sormadı. "Sence Marisol'un karısı nerede?" diye sordu.

"Keegan mı? Marisol seyahat ettiğini söylememiş miydi?" dedi Iris, tohum başlarını okşayarak. "Oath'tadır herhâlde. Ya da kuzeydeki başka bir kentte."

Akşam güneşine gözlerini kısarak bakan Attie bir süre sessiz kaldı. "Olabilir. Sadece içimde Marisol'un bize yalan söylediğine dair tuhaf bir his var."

Iris duraksadı. "Neden bu konuda bize yalan söyleme ihtiyacı duysun ki?"

"Belki *yalan* doğru kelime olmayabilir. *Yanlış bilgi* diyeyim. Çünkü kendini ve karısını korumaya çalışıyor."

"Neyden korumaya çalışıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Attie. "Ama bir tuhaflık var."

"Bence önemli olsaydı Marisol bize söylerdi," dedi Iris.

"Evet. Bence de. Belki de bana öyle gelmiştir."

Boş arazide yürümeye devam ettiler, sırf bütün gün masasının başında iki büklüm oturduktan sonra yürüyüş yapmak bile Iris'in moralini yükseltmeye yetmişti. Burada bacaklarına sürtünen çimenlerin hışırtısından ve tepelerindeki birkaç sığırcık kuşunun cıvıltısından başka ses yoktu. Iris burada ne kadar yaşarsa yaşasın sessizliğine alışabileceğini sanmıyordu.

"Sence bir yabancıya âşık olmak mümkün mü?" diye sordu.

"İlk görüşte aşk gibi mi?"

"Yok, öyle değil. Daha çok hiç görmediğin birini sevmek gibi. Adını bile bilmediğin ama aranızda bağ olan birini."

Attie bir an için sessiz kaldı. "Emin değilim. Belki? Ama ben içten içe romantik biriyimdir." Iris'e hınzır bir edayla gü-

lüksedi. “Neden sordun? Yoksa revirdeki yabancılardan birine mi abayı yaktın?”

“Hayır. Sadece düşünüyordum.”

Attie cevaplar sanki yukarıda, bulutların arasında gizleniyormuş gibi gökyüzüne baktı. Sonraki sözleri Iris’in aklından saatlerce çıkmayacaktı.

“Bence bugünlerde her şey mümkün, Iris.”

Senin hakkında bildiğim şeyler:

Bazen kambur duruyorsun.

Babanın çenesini almışsın.

Benzerliği bir haydut ile gezgin şövalye arasında gidip gelen saçların mükemmel.

Bir sürü mit bilen bir büyükannen var.

Del’in abisisin.

Oath’ta yaşıyorsun.

19 yaşındasın (Sanırım? Önceki mektuplarından birinde bu sonuca vardım).

Üslubun mükemmel ve beni sık sık güldürüyor.

Senin hakkında bilmediğim şeyler:

Adın.

O gece Iris kâğıdı katlayıp geçitten gönderdi. Mektup arkadaşının normalde yaptığı gibi hemen cevap yazacağını düşünerek beklemeye koyuldu. Fakat dakikalar uzadıkça midesi ağrımaya başladı ve Iris endişe içinde odasında bir o yana bir bu yana yürüdü. Sonunda birbirlerine isimlerini söylemeye hazır olduklarını sanıyordu. Ama belki de iletişimlerini yanlış yorumlamıştı.

Bir saat sonra cevap geldi.

Iris kâğıdı yerden aldığı gibi okudu:

Hakkımda önem arz eden her şeyi öğrenmişsin. Adımın kayda değer olduğunu düşünmü-

yorum ama bana Carver diyebilirsin. Del
öyle derdi ve bazı günler bunu özlüyorum.
-C.

Carver. Iris adını içinden tekrarladıktan sonra odasının
gölgelerine fısıldadı.

"Carver."

Sert ve merhametsiz bir isimdi, sesiyle havayı yarmıştı.
Iris'in ona ait olduğu hiç aklına gelmeyecek bir isimdi.
Şöyle yazdı:

Merhaba, Carver. Ben Iris.

O da Iris'e yazdı:

"Küçük Çiçek." Şimdi anlıyorum. Adın sana
çok yakışıyor.

Not: Merhaba, Iris.

Iris kıkırdadı. Tipinin nasıl olduğunu bilmek istiyordu.
Sesinin tonunu bilmek istiyordu. Bu notları yazarken yüzünün
nasıl ifadelere büründüğünü bilmek istiyordu.

Sevgili Carver (İtiraf ediyorum, sonunda mek-
tuplarımda sana hitap edebilmek çok güzel!),

Adımı öğrendiklerinde insanların aklına ge-
nellikle göz yuvarı gelir. Küçükken okulda
bu durumdan çok rahatsız olurdum. Bazı ço-
cuklar benimle dalga geçerlerdi, bu yüzden
Forest bana "Küçük Çiçek" adını taktı.
Buna rağmen adımı hiç sevmezdim ve anneme
(bu arada, onun adı da Aster²) bana neden

2 Yıldız Çiçeği -ç.n.

EBEDÎ REKABET

Alexandra ya da Victoria gibi daha revaçta olan bir isim koymadığını sordum.

"Bizim ailemizde kadınlara hep çiçek isimleri verilir," dedi annem. "Adınla gurur duy." Ne yazık ki hâlâ adımla gurur duymayı başaramadım.

—Iris

Cevap geldi:

Sevgili Iris,

Açıkçası göz yuvarı aklımın ucundan bile geçmedi. Annenin sana isim koyarken ilham aldığı yabancı çiçek bile ilk aklıma gelen şey değildi. Benim düşündüğüm şuydu: iris: geçişli fiil: yanardönerleştirmek. İsimlerimiz ne olmasını istiyorsak öyle olsunlar.

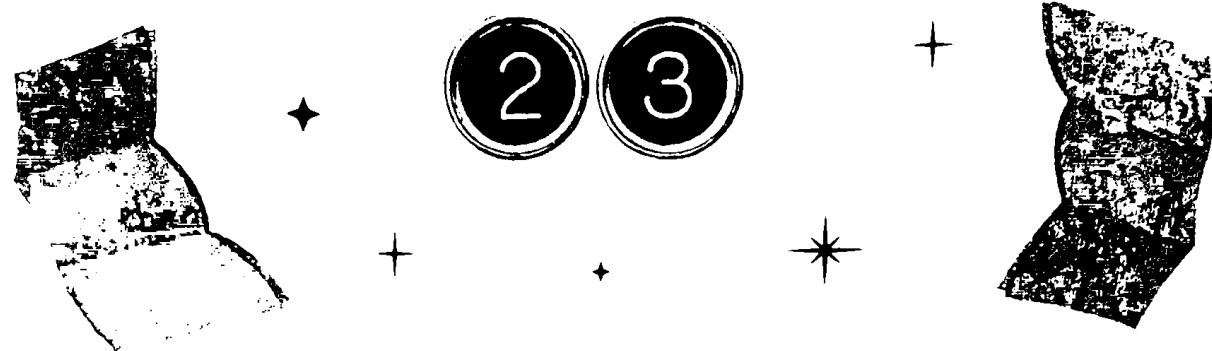
—C

Sevgili E Tugayı Birlik Komutanı,
Benim adım Iris Winnow ve abim Er Forest M. Winnow'un şu anda nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Tuğgeneral'in ikinci yaveri bana abimin Yüzbaşı Rena G. Griss emrindeki İkinci E Taburu, Beşinci Landover Bölüğü'ne gönderildiğini söyledi. Yaklaşık altı ay önce askere gittiğinden beri Forest'tan haber alamadım ve hayatından endişe ediyorum. Bana Beşinci Landover Bölüğü'nün durumu hakkında bilgi ya da mektup yazabileceğim bir adres verebilerseniz minnettar olurum.

Sevgilerle,

Iris Winnow

Inkridden Tribune'ün savaş muhabiri
Görev yeri: Avalon Bluff, Batı Borough,
Cambria

Şampanya ve Kan

Roman, Iris'e göbek adını yazmıştı ve bunu her düşündüğünde Ryüzünü buruşturuyordu. Asansörle *Gazette*'e çıkarken bunu düşünüyordu. Büfeden kahve olmasını dileyerek çay alırken. Masasına oturup Iris'in onu sinir etmek için sık sık yaptığı gibi sözlüğünü ters çevirirken de.

Sürekli Iris'i düşünüyordu ve bunun sonu olacağını biliyordu.

Fakat esasında gergindi. Çünkü bir dahaki sefere Iris'i gördüğünde ona Carver olduğunu söylemek zorunda kalacaktı. Iris'in ona başından beri yalan söylediğini düşünmesinden korkuyordu çünkü dolaylı yollardan da olsa Roman ona hep gerçekleri söylemişti.

Ben olduğumu bilmesini istiyorum, diye düşündü daktilosuna bakarken. Hemen o gün öğrenmesini istiyordu ama bu kadar önemli bir haberi mektupla vermek aptallık olurdu. Hayır, şahsen söylemeliydi. Yüz yüze. Ancak öyle kendini açıklayabilirdi.

"Çok meşgul görünüyorsun," dedi tanıdık bir ses.

Kaskatı kesilen Roman arkasına dönüp *Gazette*'te görmeyi beklediği son kişiye baktı. Çay fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Baba."

Bay Kitt'in bakışları ofiste gezindi. Roman babasının *onu* aradığını hemen anladı. Iris'i arıyordu.

"Burada değil," dedi soğuk bir sesle.

Babasının bakışları ona döndü. "Öyle mi? Nerede peki?"

"Bilmiyorum. Terfi aldığımından beri görmedim."

Aralarına rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Roman, Bay Kitt'ten uzak durarak yanlarından geçen Sarah'nın onlara meraklı bakışlar attığını hissedebiliyordu. Başka birkaç editör daha durmuş, kıvrıla kıvrıla yükselen sigara dumanları arasından onları izliyordu.

Roman boğazını temizledi. "Neden bu—"

"Bayan Little'la senin adına öğle yemeği rezervasyonu yaptırdım," dedi Bay Kitt uzatmadan. "Bugün. Saat tam birde, Monaha'da. Üç hafta içinde onunla evleneceksin, bu yüzden annen biraz baş başa vakit geçirmeniz gerektiğini düşündü."

Roman dilinin ucuna kadar gelen lafları güçlkle yuttu. Bu, o gün yapmak istediği *son* şeydi. Canı çekiliyormuş gibi hissetmesine rağmen yine de başıyla onayladı. "Tamam. Teşekkürler, baba."

Bay Kitt, Roman'ın bu kadar çabuk ikna olmasına şaşırılmış gibiydi.

"Aferin, oğlum. Akşam yemekte görüşürüz."

Roman babasının gidişini izledi.

Yeniden sandalyesine oturup bakışlarını daktilosundaki boş kâğıda dikti. Ters çevirdiği sözlüğüne baktı. Kendini zorlayarak parmaklarını tuşların üzerine koydu ama tek kelime yazamadı. Kulaklarında sadece Iris'in sesi vardı, sanki mektubunu ona okuyordu.

Onun için zırhının bir parçasını çıkarırsın; seni irkiltse de ışığın içeri girmesine izin verirsin. Belki de yumuşak fakat güçlü olmayı böyle öğrenirsin, korku ve belirsizlik içinde olsan bile. Bir insan, bir parça zırh.

Roman içini çekti. Elinor Little'ın karşısında savunmasız olmak istemiyordu. Ama belki de Iris'in tavsiyesine kulak vermeliydi.

Yavaş yavaş sayfaya yazacak sözcükleri bulmaya başladı.

Güneş tam tepe noktasındayken kasabaya kocaman bir kamyon girdi. Bu kamyon birdenbire belirdiğinde Iris, ellerinde bakkaldan takasla aldıkları öteberiyle dolu sepetlerle Marisol'ün peşi sıra ana caddede yürüyordu. Kamyonu görünce ne düşüneceğini bilemedi; devasa tekerleri çamur kaplı, metal gövdesi kurşun delikleriyle doluydu.

Iris'in cepheye gittiğini bildiği batı yolundan geliyordu.

"Tanrılar aşkına," diye soludu Marisol. Sepeti elinden atıp başka bir yola doğru ilerleyen kamyonun peşinden koşmaya başladı.

Iris'in de kendi sepetini yere bırakıp onu izlemekten başka çaresi kalmamıştı. "Marisol! Marisol, ne oluyor?"

Marisol onu duyduysa bile cevap vermedi. Koşarken siyah saçları bayrak gibi dalgalanıyordu, tek koşan o değildi üstelik, etraftaki herkes kamyonun peşine takılmıştı. Kamyon revirin önünde durunca koşmaktan nefesi kesilen, yan tarafına acı saplanan Iris ne olduğunu anladı.

Yeni yaralı askerler gelmişti.

"Çabuk, sedyeleri getirin!"

"Yavaş olun. *Yavaş.*"

"Hemşire nerede? Hemşire lazım, lütfen!"

Kamyonun arka kapıları açılıp yaralılar dikkatle dışarı taşınırken ortalık mahşer yeri gibiydi. Iris yardım etmek istiyordu. Öne çıkıp bir şey yapmak istiyordu –zihni, *Bir şey yap!* diye bağıırıyordu– fakat olduğu yerde durup izlemekten başka bir şey gelmedi elinden.

Askerlerin üstü başı pislik içindeydi, kir ve kana bulanmıştı. İçlerinden biri hüngür hüngür ağlıyordu, sağ bacağının dizden altı kopmuştu. Bir diğerinin kolu yoktu ve acı içinde inliyordu. Hepsinin yüzünde şok ve ızdırap karışımı bir ifade vardı. Bazılarının bilinci yerinde değildi, bu askerlerin yüzleri morarmış, üniformaları yırtılmıştı.

Iris yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

Fakat arkasına dönüp kusarken kimse ona aldırış etmedi.

Topla kendini, diye düşündü, elleri dizlerinde, gözleri kapalıydı. *Savaş böyle bir şey. Buraya gelmeyi kendin istedin. Şimdi yüzünü dönemezsin.*

Doğruldu ve elinin tersiyle ağzını sildi. Abisini düşünerek arkasına döndü. Forest o kamyondaysa onun yanına özgüvenle gidecekti. Akıllı başında davranacak, faydalı olacaktı.

Kalabalığın arasından geçip kamyonun kasasından inmeye çalışan bir askere yardım etti. Kız doğru düzgün ayakta duramıyordu; karnından yaralanmıştı. Koyu yeşil üniformasındaki kan yapışkandı –Iris’in eline ve tulumuna bulaştı, gül kadar kırmızıydı– ve kız inim inim inlerken Iris onu revire soktu.

İçeride yeterli yatak yoktu.

Kapıdaki hemşire, kızın yaralarına baktıktan sonra Iris’e onu sağ taraftaki koridora götürmesini söyledi.

“Rahat edebileceği bir yer bul,” demişti ve Iris de şimdi o yeri arıyordu. Ama sert zeminden başka bir şey yoktu –sandalyeler bile doluydu– ve Iris kızın yavaş yavaş bilincini yitirdiğini hissedebiliyordu.

“İyisin,” dedi kız inleyince. “Artık güvendesin.”

“Beni... yere... bırak...”

Iris dediğini yapıp kızı duvara yasladı. Kız gözlerini yumdu, ellerini karnına bastırıyordu.

Ne yapacağını bilemeyen Iris gördüğü ilk hemşireyi durdurdu, adam elinde bir kova kanlı su ve bezle koşturuyordu.

“Lütfen, şurada acilen bakılması gereken bir asker var. Ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Bitkin hemşire Iris’in omzunun üzerinden baktı. Yerde oturan kızı dikkatle inceledikten sonra Iris’e döndü. “Üzgünüm ama onun kurtulma şansı yok. Öyle bir yarayı iyileştiremeyiz. Sen onu olabildiğince rahat ettir. Şuradaki gardıropta battaniyeler var.”

Iris sersemlemiş hâlde gidip bir battaniye aldı. Battaniyeyi askerin üzerine sıkıca örttü. Kızın gözleri hâlâ kapalıydı, yüzü acıyla buruşmuştu.

Iris kızın yanında kaldı, ta ki Marisol’un koridorun sonundan ona seslendiğini duyana kadar.

“Iris? Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Marisol, Iris’i elinden tutup bir yan kapıdan dışarı çıkardı. “Buradaki yatakların hepsi doldu. Benimle ve Attie’yle gelip pansiyondaki yatakları toplamamıza yardım eder misin? Yedek çarşafları da alalım, sargı bezi yaparız.”

“Evet, tabii ki,” dedi Iris ama sesi cılız çıkıyordu.

Yatakları kolayca getirebilsinler diye kendi kamyonetinin kullanılmasını kabul eden Peter, yün dolu döşekleri yatak odalarından aşağıya indirmeye çalışan Marisol, Attie ve Iris’e yardım etti. Kadınlar kendi yataklarını bile indirdiler, geriye yalnızca yatak iskeletleri ve yorganlar kalmıştı.

Revire döndüklerinde bütün yaralılar kamyonundan indirilmişti ve yırtık pırtık bir subay üniforması giyen orta yaşlı bir adam yolun ortasında doktorlardan biriyle konuşuyordu.

Iris, Peter’ın kamyonunun arkasından indiğinde ikilinin tartıştığını duydu.

“İyileştiremeyeceğim askerler getirip duruyorsun,” diyordu doktor, sesinde öfke vardı. “Onlar için yapabileceğim pek bir şey yok.”

“Tek istediğim onurlu bir şekilde ölmeleri,” dedi subay. “Onları savaş meydanında savunmasız bırakamam.”

Doktorun öfkesi yatıştı. “Biliyorum, Yüzbaşı. Ama bu askerlerin birçoğunu kurtaramayacağım,” derken sesindeki yorgunluk elle tutulur cinstendi.

“Ekibinle birlikte onlara güvenle ve huzurla ölebilecekleri bir yer sağlayarak tahmin edemeyeceğin kadar yardımcı oluyorsun zaten,” dedi yüzbaşı. “Teşekkürler, Dr. Morgan.”

Kasaba halkının temin ettiği malzemelerle dolu kamyonun kapısını açmak üzere döndüğünde Iris’i gördü. Bir an için donakalsa da hemen sonra Iris’in yanına geldi.

“Savaş muhabiri misin?” dedi yaka kartına bakarak. “Ne zaman geldin?”

“Geçen hafta, efendim,” dedi Iris.

Attie, Iris’in arkasından söze karıştı. “İkimiz de geçen hafta geldik, Yüzbaşı.”

“Revir müsaade ederse içinizden birini şimdi cepheye götürebilirim,” dedi yüzbaşı. “Her şey yolunda giderse sonraki gelişimde, yani yedi gün sonra geri getiririm.”

Kalbi küt küt atmaya başlayan Iris, Attie’ye döndü. Bu hiç beklenmedik bir gelişmeydi.

“Para atalım mı, Iris?” diye fısıldadı Attie.

Iris başıyla onayladı. Göz ucuyla Marisol’ü görebiliyordu, kadın durmuş, ne olacağını izliyordu.

Attie elini cebine atıp bozuk para çıkardı. Işığa tutup, “Dağ mı kale mi?” diye sordu.

Iris dudaklarını yaladı. Dili damağı kurumuştı. Ne istediğini bilmiyordu ve kararsızlık yan tarafına batan bir bıçak gibiydi. Avuçları terlemeye başladı. “Kale.”

Attie başıyla onaylayıp parayı havaya attı. Takla atarak düşen bozukluğu yakalayıp avucunu açtı ve Iris’e uzattı.

Dağ gelmişti.

O hâlde Attie gidecekti.

Roman restorana ilk varan olmayı umarak bire on kala Monahan'a girdi. Ne var ki Elinor Little çoktan gelmiş, masalarında oturuyordu.

"Roman," diye karşıladı onu soğukkanlı bir tavırla. Sarı saçları kıvrır kıvrır, dudakları kan kırmızısıydı. Lacivert bir elbise giymiş, omuzlarına püsküllü bir şal örtmüştü, Roman'ın karşısındaki sandalyeye oturmasını izlerken mavi gözleri buz gibi bakıyordu.

"Elinor," dedi Roman.

Burası, annesiyle babasının mum ışığında yedikleri uzun yemekte birbirine âşık olduğu, Oath'un en lüks restoranlarından biriydi. Siyah-beyaz zemini, masaları süsleyen gül vazoları, kenarlardaki mermer heykeller ve kadife perdelerle loş ve romantik bir ortamı vardı.

Roman hayatında hiç o anki kadar rahatsız hissetmemişti, menüye bakarken boğazını temizledi. Elinor konuşmaya pek meyilli görünmüyordu ve kendisi de ona ne diyeceğini hiç bilmiyordu. Neyse ki bir garson gelip flüt kadehlerini şampanyayla doldurdu ve başlangıçlar için siparişlerini aldı.

Fakat sonra yine sessizliğe gömüldüler. Ne yapacağını bilemeyen Roman restorana göz atarken bakışları en yakın köşedeki iki mermer heykele takıldı. Birbirine sarılmış iki sevgiliydi ve öyle müthiş yontulmuşlardı ki Roman onları kanlı canlı hayal edebiliyordu. Kıyafetlerindeki kırıksıklıklar, birbirlerine tutunurlarken vücutlarının eğilip bükülmesi, nefeslerinin akışı...

"Eh," dedi Elinor sonunda. Roman bakışlarını ona çevirdi. "İşte buradayız."

"İşte buradayız," diye tekrarladı Roman, Elinor kadehini uzattığında kendininkini onunkiyile tokuşturdu. Bu tuhaf buluşmaya içtiler ve Roman nişanlısına bakarken avuçları terledi. "Bana kendinden biraz daha bahset."

Elinor burnundan güldü. "Numara yapmana gerek yok, Roman. Ben seninle evlenmeyi ne kadar istemiyorsam senin

de benimle evlenmeyi o kadar istemediğini biliyorum. Sessizce yemeğimizi yiyip ailelerimizin gönlünü yapalım, sonra da kendi hayatlarımıza bakalım.”

Roman şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Elinor’un sözlerinden ne anlam çıkaracağını, numara mı yaptığını yoksa *gerçekten* kendisiyle hiç mi ilgilenmediğini bilemiyordu. Üç hafta içinde onunla evlenecekti ama onu biraz bile tanımıyordu. Hakkında bildiği tek şey adı ve bir zamanlar piyano çaldığıydı. Bir de babasının bomba yapmasına yardım ettiği.

Başlangıç tabakları geldi.

Roman onun istediği gibi sessiz kalmaya karar verdi, ne kadar süre mutlak bir sessizlik içinde yemeklerini yiyebileceklerini görmek istiyordu. Yemeğin sonuna geldiklerinde artık daha fazla dayanamadı. Elini saçlarının arasından geçirirken bakışlarını Elinor’a dikti. Elinor yemek boyunca sanki Roman orada değilmiş gibi ona neredeyse hiç bakmamıştı.

“Bunu neden yapıyoruz?” diye sordu birdenbire.

Elinor başını kaldırıp baktığında sert bakışları Roman’ı neredeyse delip geçecekti. “Ailelerimizin iyiliği için.”

“Bize zarar verecek bir şey iyi olabilir mi?” diye karşı çıktı.

Elinor gözlerini kaçırmadan ona bakmaya devam etti. “Bizi aşan şeyler var, Roman. Gerçekleşmesi kaçınılmaz şeyler. Bunlara hazırlıklı olmalıyız.”

“Ne gibi?” diye sordu Roman sesini yükselterek. “Dacre’in Oath’a gelmesi gibi mi?”

“Sessiz ol!” diye fısıldadı Elinor ama gözleri ateş saçıyordu. “Böyle şeyler ulu orta konuşulmaz.”

“Babanın, babamın demiryolu aracılığıyla cepheye göndermek üzere bomba yapmasına yardım etmen gibi şeyler mi?” dedi Roman buz gibi bir sesle. “Dacre’in masum insanları öldürmesine imkân tanımanız gibi mi?” İstemsizce aklı Iris için endişeden deliye döndüğü, yerinde duramayıp bütün evi dolaştığı geceye gitti. Masanın altındaki elleri yumruk oldu.

Elinor donakaldı. Yanakları kızardıysa da hızlıca toparlandı ve gözlerine ulaşmayan bir gülümseme takındı. “Bomba mı? Saçmalama.”

“Kendi gözlerimle gördüm, Elinor. Babamın çalışma odasında koca bir sandık dolusu vardı.”

Elinor şampanyasından bir yudum aldı. Roman onun bu ilgisizliğini şaşkınlıkla izliyordu.

“Onlar *bomba* değil, Roman,” dedi sonunda, küçümser bir tonda. “Başka bir şey. Anlamadığın şeyler hakkında ahkâm kesme.”

Bu kez kızaran Roman oldu, utanmıştı. “Ne peki?”

“Biz evlenince öğreneceksin.” Şampanyasını bitirip şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Tatlılar gelmeden gitmeye hazırdı, Roman onun masadan kalkmasını izledi.

“Âşık olduğun biri var,” demesiyle Elinor duraksadı. Roman onun yutkunduğunu gördü, duygularını gizlemeye çalışıyordu. “Benimle değil, onunla olmalısın. Görmüyor musun, Elinor? Birlikte mutsuz olacağız.”

“Vârise ihtiyaç duyana kadar ayrı odalarda kalabiliriz,” diye mırıldandı Elinor.

Nişanlısının sözlerinin ağırlığı üzerine çökerken Roman sessizleşti. Sevgililerinin olabileceğini ima ediyordu. Evlilikleri yalnızca kâğıt üzerinde olacaktı. Boş yeminlerle yapılmış üzücü bir birleşme.

Senin hak ettiğin bu, diye fısıldadı bir ses. Del’in ölümünün üzerinden dört yıl geçmesine rağmen hâlâ hiddetini sürdüren vicdan azabının sesiydi. *Sen ne mutlu olmayı ne de sevimliyi hak ediyorsun.*

“Nasıl istersen,” dedi.

Elinor kısacık bir an onunla göz göze geldi. Kabul ettiği için rahatladığını görmek Roman’ın çaresizliğini daha da artırdı.

Elinor topukları damalı zeminde tıkırdayarak giderken Roman masada oturmaya devam etti ve tam da o sırada tatlı

geldi. Roman uzunca bir süre tatlıya baktıktan sonra bakışları yine köşedeki birbirine dolanmış heykellere kaydı.

Çok yakında onu tanımakla hiç ilgilenmeyen bir kızla evlenecekti. Kızın kalbi başkasına aitti ve Roman onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olacağını asla öğrenemeyecekti.

Benim hak ettiğim bu, diye düşünerek şampanyasının kolanını içti.

Restorandan çıkıp elleri ceplerinde, yüzü asık hâlde *Gazette*'e doğru yürümeye başladı. Köşe başında bir kalabalık vardı, Roman onlara aldırış etmeden yürümeye devam ediyordu ki kalabalığın gazete bayisinin çevresinde toplanmış olduğunu fark etti.

Hızlıca yolunu değiştirip insanları bu denli heyecanlandıran gazete hangisiyse almak üzere sıraya girdi. Elbette *Gazette* değildi. *Inkridden Tribune*'dü ve Roman bir nüshasını aldı.

Birkaç adım uzaklaştı, kendine baş sayfaya hızlıca göz gezdirip sonra gazeteyi en yakın çöp kutusuna atmasını söyledi. Zeb Autry yeni köşe yazarının rakip gazeteyi okuduğunu görürse onu ânında kapının önüne koyardı. Roman yürürken şöyle bir göz atacaktı, böylece gazetenin kırıışıklarını düzelterip manşeti okudu.

Okur okumaz da olduğu yerde durdu.

Kalbi delicesine çarpmaya, nabızı kulaklarında atmaya başladı.

Manşette kalın harflerle şöyle yazıyordu:

SAVAŞIN BEKLENMEDİK YÜZÜ YAZAN: INKRIDDEN IRIS

Roman gün ışığında durup Iris'in makalesinin her bir kelimesini okudu. Okurken nerede olduğunu, nerede durduğunu unuttu. Nereye gittiğini. Az önce nereden çıktığını. Iris'in sözcüklerini okurken her şeyi unuttu ve makalenin sonuna geldiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Vay canına, onunla gurur duyuyordu.

Bu gazetenin çöpe gitmesine imkân yoktu. Roman onu dikkatlice katlayıp ceketinin içine koydu. Hızlı adımlarla *Gazette*'e dönerken Iris ve sözcükleri dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

Asansörü beklerken de Iris'i düşündü. Asansör bozuktur. Merdivenleri kullanarak masasına döndükten çok sonra bile kalbi küt küt atmaya devam ediyordu ama Roman sebebini bilmiyordu.

Yine o acıydı bu. Tadı tuz ve duman gibi olan. Her geçen yılla daha da güçlenmesinden korktuğu bir özlem. Geliyorum diyen bir pişmanlık.

Oturduğu yerde kıpırdanırken ceketinin içindeki gazetenin hışırtısını dinledi. Onun kelimelerinin yazdığı gazete.

Iris cesur, cüretkâr şeyler yazıyordu.

Uzun sürmüştü ama Roman artık kararını vermişti.

Kendi hikâyesini yazmaya hazırdı.

Iris o gece Marisol'le beraber revirde kaldı. Bütün döşekler serildikten sonra ikisi mutfığa yardıma gidip çorba ve ekmek yapmışlardı. Daha sonra tabakları ve çarşafaları yıkamış, yerdeki kanları silmiş, ölüleri defne hazırlamışlardı.

Iris'in kamyonundan inmesine yardım ettiği asker de defne-dileceklerden biriydi.

Şimdi saat gece yarısına geliyordu ve Iris'le Marisol köşedeki boş kasa yığınının üzerine oturmuş, çarşafaları yırtarak sargı bezi yapıyorlardı. Attie gideli saatler olmuştu ve Iris şimdi nerede olduğunu, cepheye varıp varmadığını düşünmeden edemiyordu. Ne kadar tehlikede olacağını.

“Ona bir şey olmayacak,” dedi Marisol usulca, Iris'in aklını okumuş gibi. “Bunu söylemenin anlamsız olduğunu biliyorum ama endişelenmemeye çalış.”

Iris başıyla onaylasa da aklında hep aynı düşünceler dönüyordu. Kamyonun kapılarının açılıp yaralı askerleri gördüğü an gözünün önünde canlanıp duruyordu.

“Marisol?”

“Hımm?”

Iris susup Marisol’ün çarşafı ustalıkla yırtışını izledi.

“Keegan savaşa mı gitti?”

Marisol kaskatı kesildi. Ama Iris’in bakışlarına karşılık verdi ve Iris korkusunu gördü. “Neden öyle düşündün, Iris?”

“Abim Enva için savaşıyor ve sende, bende olan o ifadeyi görüyorum. Endişe, umut, korku dolu ifade.”

Marisol iç çekip ellerini kucağına koydu. “Sana ve Attie’ye eninde sonunda söyleyecektim. Sadece bekliyordum.”

“Neyi bekliyordun?” diye sordu Iris.

“İşinize engel olmasını istemedim,” dedi Marisol. “Helena karımın savaşa gittiğini bilmiyor. Bilseydi kapıma muhabir gönderir miydi bilmiyorum. Ne de olsa tarafsız bir bakış açısıyla yazmanız gerekiyor.”

“Abimin savaşta olduğunu biliyor ve buna rağmen beni işe aldı,” dedi Iris. “Karının cesur ve özverili olduğunu saklamak zorunda olmamalısın.”

Marisol sessizlik içinde uzun parmaklarını kucağındaki sargı bezlerinin üzerinde gezdirdi. “Gideli yedi ay oldu. Dacre’ın Sparrow kasabasını aldığını öğrendiğimiz gün askere yazıldı. Başta gitmesini hiç istemedim, gitmemesi için *yalvardım*. Ama sonra onu kafeste tutamayacağımı fark ettim. Dacre’la savaşmayı bu kadar istiyorsa onu desteklemem gerekirdi. Revire yemek yapmak olsun, savaş muhabirlerini pansiyonumda ağırlamak olsun, hatta cephedeki askerlere göndermek üzere yiyeceklerimden vazgeçmek olsun, kendime burada bir işe yaramak adına ne gerekiyorsa onu yapacağımı söyledim.”

“Sana hiç mektup yazdı mı?” diye sordu Iris.

“Evet, fırsat buldukça yazıyor ama sık sık değil. Bir süre hareket hâlindeydiler, şimdi de ordu yalnızca en önemli şeyleri taşımaya öncelik veriyor ki mektuplar bunlardan biri değil.” Marisol bir an için duraksadıktan sonra, “Abinden hiç haber aldın mı, Iris?” diye sordu.

“Hayır.”

“Eminim yakında alırsın.”

“Umarım,” dedi Iris ama sesine karamsarlık hâkimdi. E Tugayı Birlik Komutanı’ndan henüz cevap gelmemiştii ve Iris hiçbir zaman gelmeyeceğinden korkuyordu.

Bir saat sonra Marisol ona dinlenmesini söyledi. Iris iliklerine kadar yorulmuş hâlde revirin zeminine yatıp gözlerini yumdu.

Rüyasında Forest’i gördü.

Sevgili Carver,

Ne zamandır yazamadığım için kusura bakma. Burada günler uzun ve zor geçiyor. İşte bu uzun ve zor günlerde, bu görev için yeterince cesur ya da yeterince güçlü olmadığımı fark ettim. Şu anki hislerimi kelimelerle tarif etmem imkânsız. Gördüklerimi kelimelerle tarif etmem imkânsız. Tanıştığım insanları. Savaşın gölge misali sızmasını. Kelimelerim ve deneyimlerim bu denli yetersizken, kendim bu denli yetersizken bunlar hakkında nasıl makaleler yazabilirim?

Sevgiler,
Iris

Sevgili Iris,

Bence ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin çünkü bazen güç, bizi inandırdıklarının aksine, kılıçtan, çelikten ve ateşten ibaret değildir. Bazen sessiz, sakın yerlerde bulunur. Acı çeken birinin elini tutuşunda. Başkalarını dinleyişinde. Yor-

EBEDÎ REKABET

gunluğuna, korkularına ya da kararsızlığına rağmen her gün görevini yerine getirişinde.

Güç budur ve ben bu gücü sende görüyorum.

Cesaretine gelince... Dürüstlkle söyleyebilirim ki senin kadar yürekli birini görmedim. Kim evinin rahatını bırakıp savaş muhabiri olmaya gider ki? Pek az kişi. Birçok bakımdan sana hayranlık duyduğumu bilmelisin.

Yazmaya devam et. Paylaşmak istediğin kelimeleri bulacaksın. Gölgelelerin arasında olsalar bile zaten senin içindeler, cevherler gibi saklanıyorlar.

Sevgilerimle,

—C.

Tehlikeli algılar

“Döndü,” dedi Marisol.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan Iris pansiyonun eşğinde kalakaldı. Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra karanlıkta revirden eve dönmüştü ve bu yüzden Marisol’un onu azarlamasını bekliyordu.

“Attie mi?” dedi nefes nefese.

Marisol başıyla onaylayıp arkasından kapıyı kapadı. “Odasında.”

Iris basamakları koşarak çıkıp Attie’nin kapısını tıklattı. İçeriden cevap gelmeyince kalbi korkuyla tekledi ve kapıyı araladı.

“Attie?”

Oda boştu ama pencere açıktı. Gece esintisi tülü dalgalandırırken Iris odaya girip pencereden dışarı baktı ve arkadaşının çatıya oturmuş, dürbünüyle yıldızları izlediğini gördü.

“Yanıma gel, Iris,” dedi Attie.

“Marisol çatıya oturuyoruz diye bizi öldürmez mi?”

“Öldürebilir. Ama en azından bunu savaştan sonra yapar.”

Oldu olası yüksekten hazzetmeyen Iris dikkatle çatıya çıktı ve emekleyerek gidip Attie’nin yanına oturdu. Birkaç dakika

sessiz kaldıktan sonra sesini alçak tutarak, “Cephe nasıldı?” diye sordu.

Attie bakışlarını yıldızlardan ayırmadan, “İşkence gibiydi,” dedi.

Iris alt dudağını ısırırken aklından bir sürü düşünce geçti. *Dönmene çok sevindim! Senin için çok endişelendim. Sensiz burada olmak hiç doğru gelmedi...*

“Konuşmak ister misin?” diye sordu çekinerek.

Attie bir an için sessiz kaldı. “Evet ama şimdi değil. Yaşadıklarımı sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.” Dürbününü indirdi. “Al, sen de bak, Iris.”

Iris baktı. Başta bulanık ve karanlıktı fakat Attie ona dürbünü nasıl odaklayacağını öğrettikten sonra birdenbire dünya yüzlerce yıldıza büründü. Nefesi kesilen Iris kümeleri incelerken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Çok güzel.”

“Annem Oath Üniversitesi’nde astronomi profesörü,” dedi Attie. “Bana ve kardeşlerime yıldızların isimlerini öğretti.”

Iris birkaç saniye daha gökyüzünü inceledikten sonra dürbünü Attie’ye geri verdi. “Yıldızları her zaman çok sevmişimdir ama hangisinin hangisi olduğunu bir türlü ezberleyemiyorum.”

“İşin sırrı önce Kuzey Yıldızı’nı bulmakta.” Attie yukarıyı işaret etti. “Onu bulduktan sonra gerisini daha kolay seçersin.”

Kızlar yine sessizliğe gömülerek yıldızları izlediler. Bir müddet sonra Attie fısıldayarak konuştu.

“Bir sırrım var, Iris. Sana söylesem mi, söylemesem mi diye düşünüyorum.”

Attie’nin itirafına şaşırان Iris ona kısa bir bakış attı. “Al benden de o kadar,” dedi. “Benim de bir sırrım var. Sen söylersen ben de söylerim.”

Attie burnundan güldü. “Tamam. Beni ikna ettin. Ama önce sen söyle.”

Iris ona sihirli daktilosunu ve Carver'a yazdığı mektupları anlattı.

Attie onu şaşkınlıkla dinlerken bir müddet sonra şaşkınlığı hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Demek bu yüzden bana bir yabancıya âşık olmanın mümkün olup olmadığını sordun."

Hafiften utanan Iris kıkırdadı. "Biliyorum, kulağa..."

"Romanlardan fırlamış gibi geliyor," dedi Attie şakacı bir tavırla.

"Gerçek hayatta korkunç biri olabilir."

"Doğru. Ama mektupları öyle olmadığını gösteriyor, değil mi?"

Iris iç geçirdi. "Evet. Onu sevmeye başladım. Başka kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlattım."

"Vay canına." Attie oturduğu yerde kıpırdandı. "Kim olduğunu merak ettim şimdi."

"Carver adında bir çocuk. Tek bildiğim bu." Iris duraksadı ve bir kere daha yıldızlara döndü. "Pekâlâ. Şimdi sen bana sırrını söyle."

"Seninki kadar havalı değil," dedi Attie. "Ama babam müzisyen. Yıllar önce bana keman çalmayı öğretti."

Iris'in aklına hemen kentte tüm telli çalgıların yasak olduğu geldi. Enva'nın insanları askere toplama korkusundan ötürü yasaklıydılar.

"Bir zamanlar senfoni orkestrasına girebileceğimi sanıyordum," diye anlatmaya başladı Attie. "Her gün saatlerce pratik yapar, bazen parmak uçlarım kanayana kadar durmazdım. Senfoni orkestrasına girmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama tabii geçen yıl savaş başlayınca işler değişti. Birdenbire herkes Enva'nın şarkısının tuzağına düşmekten korkmaya başladı ve Oath, müzisyenlerini sanki bizler mikropmuşuz gibi gözden çıkardı. Hatta polisler evimize gelip bütün telli çalgılarımıza el koydular. Evimizde onlardan ne kadar olduğunu tahmin edersin. Sana altı çocuğun en büyüğü olduğumu söylemişim,

babam bütün çocuklarının en az bir enstrüman çaldığını görmek istiyordu.

“Gelgelelim babam bu duruma hazırlıklıydı. Bütün telli çalgılarını verdi ama bir keman hariç, onu duvardaki gizli bir bölmeye saklamıştı. Bunu benim için yapmıştı çünkü o kemana ne kadar sevdiğimi biliyordu. Bana çalmaya devam edebileceğimi söyledi ama eskisi kadar sık çalamazdım. Gündüzleri kardeşlerim okuldayken, duvarların ardında kent gürültüye boğulurken bodrum kata inip çalabilirdim. Üstelik bundan hiç kimsenin, kardeşlerimin bile haberi olmazdı.

“Ben de öyle yaptım. Derslerimin arasındaki boşlukta eve gelip bodrumda keman çaldım. Tek dinleyicim babamdı ve hayatlarımız askıya alınmış gibi hissetsem de bana metin olmamı söylüyordu. Umudumu kaybetmememi, korkunun neşemi çalmasına izin vermememi.”

Iris, Attie’nin hikâyesini çıt çıkarmadan, can kulağıyla dinliyordu.

“Bazı akşamlar çok öfkelenirdim,” diye devam etti Attie. “Enva gibi bir tanrıçanın hayatlarımızı sekteye uğratmasına, insanlarımızı çalıp onları kilometrelerce ötedeki bir savaşta çarpışmaya zorlamasına kızardım. Artık ışıktaki keman çalamamama kızardım. Senfoni orkestrasına katılma hayallerimin suya düşmesine. Sana üslubumun *yayımlamaya layık olmadığını* söyleyen kibirli profesörümünden bahsetmiştim ama savaş muhabiri olmak istememin bir sebebi de savaş hakkındaki gerçeği öğrenmek istememdi. Oath’ta alttan alta korku ve yarım yamalak hazırlıklar var ama bence kimse ne olduğunu gerçek anlamda bilmiyor. Bu yüzden kendi gözlerimle görmek istedim.

“Gördüm de. Cepheden yeni döndüm. Ve artık anlıyorum.”

Iris’in kalbi boğazında atıyordu. Bakışlarını Attie’ye dikmiş, yıldızların ışığı altında gözünü kırpmadan arkadaşını izliyordu.

“Neyi, Attie?” diye sordu. “Neyi anlıyorsun?”

“Enva’nın neden halkımıza şarkı söylediğini. Kalplerini neden savaş bilgisiyle doldurduğunu. Çünkü onun şarkısı öyle yaptı, hâlâ da yapıyor: Bize gerçeği gösteriyor. Gerçek de batıdaki insanların Dacre’in gazabı altında ezildiği. Bize *ihtiyaçları* vardı, hâlâ var. Oath’tan gelen askerler olmasaydı, biz bu savaşa katılmasaydık... savaş çoktan bitmiş, Dacre hüküm sürmeye başlamıştı bile.”

Attie susup dürbününü tekrar gözlerine kaldırdı. Yıldızları izlemeye geri döndü.

“Sence savaşı kaybedecek miyiz?” diye fısıldadı Iris, tanrılar yeniden hüküm sürmeye başlarsa dünyanın nasıl bir yer olacağını merak ederek.

“Umarım kaybetmeyiz, Iris. Ama bildiğim bir şey varsa o da bu savaşı kazanmak için daha fazla insana ihtiyacımızın olduğu. Peki ama Oath’ta müziğe veba muamelesi yapılırken insanlar gerçeği nasıl öğrenecek?”

Iris düşüncelere daldı. Fakat sonra, “Sen ve ben, Attie,” dedi. “Gerçeği biz yazacağız.”

Sevgili Iris,
Sana bir iyi, bir de o kadar iyi olmayan haberim var. Tamam, aslında kötü haber. Ama ben hep önce iyi haberi vermek gerektiğini savunmuşumdur, o yüzden onunla başlıyorum:

Hoşuna gideceğini düşündüğüm kısa bir mit buldum. Enva’nın enstrümanı hakkında ve şöyle diyor:

“Enva’nın eşi benzeri olmayan arpı ilk olarak bulutlarda doğdu. Tanrıça annesi Enva’yı şarkı söylerken dinlemeye bayılırdı ve onun için benzersiz bir arp yapmaya karar verdi. Arpın çerçevesi gün batımının ötesindeki çölden kurtarılmış ejderha kemiğindendi.

Telleri gökyüzündeki en azılı harpilerin³ saçlarındandı. Çerçevesini rüzgârın ta kendisi bir arada tutardı. Arpın insanlar için ağır olduğu ve onların parmakları altında cızırtıdan öte bir ses çıkarmadığı söylenirdi. Yalnızca Enva'nın elleri onu gerçekten çalabiliyordu."

Şimdi hoşuna gitmeyecek habere geçiyorum: Bir süreliğine evde olmayacağım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ve bu süreçte sana yazamayacağım. Ama bu, sık sık seni düşünmeyeceğim anlamına gelmiyor. Aramıza sessizlik girecek olsa da lütfen bunu aklından çıkarma.

Fırsatını bulur bulmaz sana yazacağım. Güvende ve iyi olmaya devam edeceğine söz ver.

Sevgilerimle,
-C.

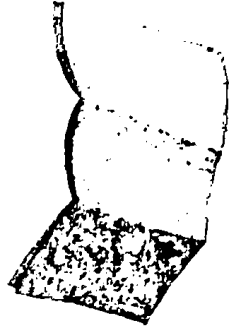
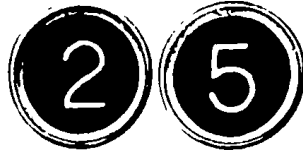
Sevgili Carver,
Öncelikle mit için teşekkür ederim. Çok hoşuma gitti. Kayıp mitleri bulma yeteneğine bakarak soruyorum, acaba büyücü olabilir misin?

Yalnız merak ettim... nereye gidiyorsun? Oath'tan uzağa mı?

Sevgiler,
Iris

Cevap yazmasını bekledi. Gelmeyince yüreğinin sessizliğe gömülmesinden nefret etti.

3 Yunan mitolojisinde yer alan yarı insan, yarı kuş varlık. -ç.n.

Çarpışma

Sevgili Carver,

Bunu neden yazdığımı bilmiyorum. Dün gece bana bir süre evde olmayacağını söyledin ama yine de yazıyorum işte. Tıpkı son birkaç aydır bağımlısı olduğum gibi.

Belki de seni bahane ederek aslında kendime yazıyorumdur. Belki de olmaman iyi bir şeydir. Belki de şimdi zırhımı tamamen çıkarıp kendime bakabilirim. Annem öldüğünden beri bunu yapmadım.

Biliyor musun? ~~Sana~~ Kendime yazdığım bu mektuba baştan başlamalıyım.

Sevgili Iris,

İleriki günlerde ne olacağını bilmemene rağmen gayet iyi gidiyorsun. Düşündüğünden, hissettiğinden çok daha güçlüsün. Hiç korkma. Böyle devam et.

Okuman gereken şeyleri yaz. Gerçek olduğunu bildiğin şeyleri yaz.

-I.

“Artık şu tohumları ekmemiz gerek,” dedi Marisol içini çekerek. Çapalanmış ve hazır olmasına rağmen bahçeyi hâlâ ekmemişlerdi. “Ama bugün fırsat bulmam çok zor. Revirin mutfağından bekliyorlar.”

“O zaman Iris’le ben ekeriz,” dedi Attie, kahvaltıda çayını yudumlayarak.

Iris başıyla onayladı. “Nasıl yapacağımızı göster yeter, her şeyi ekeriz.”

Yarım saat sonra Iris ve Attie bahçede dizlerinin üzerinde, tırnaklarının arasına toprak dolarken sıra sıra oyuklar açıp tohum ekiyorlardı. Yakında yeşereceklerini bilerek toprağa tohum üzerine tohum verirken hissettiği huzur Iris’i şaşırtmıştı. Toprağın parmaklarının arasından akmasına izin vermek, çamurun kokusunu içine çekip tepedeki ağaçlara tüneyen kuşların cıvıltısını dinlemek korku ve endişelerini yatıştırmıştı. Dönüşmüş hâlde geri döneceğini bilerek bir şeyin gitmesine izin vermek.

Yanındaki Attie sessizdi ama Iris arkadaşının da aynı hislerle dolup taşıdığını tahmin edebiliyordu.

İşleri bitmek üzereydi ki uzakta bir siren çalmaya başladı. Iris’in benliğini saran sıcaklık ve güven duygusu ânında yok oldu, vücudu gerildi, bir eli toprakta, diğeri son salatalık tohumlarında, öylece kalakaldı.

İç güdüsel olarak bakışlarını yukarı kaldırdı.

Tepelerindeki gökyüzü açık ve maviydi, ara ara ince bulutlar görünüyordu. Öğle vakti yaklaşırken güneş yakmaya devam ediyor, rüzgâr güneyden usul usul esiyordu. Böylesine güzel bir günün bu kadar çabuk mahvolması imkânsız görünüyordu.

“Acele et, Iris,” dedi Attie ayağa kalkarken. “İçeri gidelim.” Sakin bir tavırla konuştuysa da Iris arkadaşının sesindeki endişeyi duymuştu. Bu sırada siren çalmaya devam ediyordu.

İki dakika.

Eithrallar Avalon Bluff’a ulaşmadan önce iki dakikaları vardı.

İçinden saymaya başlayan Iris, Attie'nin peşi sıra pansiyonun arka kapısından içeri girdi. Marisol'ün öğrettiği gibi pencereleri kapayıp perdeleri çekmek için koştururlarken botları yerlerde ve halılarda çamurlu izler bırakıyordu.

“Bu kattaki pencereleri ben kapatırım,” dedi Attie. “Sen de yukarıdakileri kapat. Sonra yanına gelirim.”

Iris başıyla onayladığı gibi basamakları koşarak çıktı. Önce kendi odasına gitti ve tam pencerelerden birinin perdesini çekecekti ki gözüne bir şey takıldı. Komşunun saz çatısıyla bahçesinin ardında, altın rengi boş arazinin içinde hareket eden bir karaltı vardı. Biri uzun otların arasında Avalon Bluff'a doğru yürüyordu.

Kimdi o? Siren çalarken yürüme konusundaki aptalca ısrarı tüm kasabayı tehlikeye atıyordu. Hemen olduğu yere yatmalıydı çünkü birazdan eithrallar gökyüzüne doluşacaklardı ve o kanatlı yaratıklar bu kadar yakındayken bir bomba bırakırlarsa... Marisol'ün evi havaya uçar mıydı? Patlama Avalon Bluff'ı yerle bir eder miydi?

Iris güneş yüzünden gözlerini kısarak baktı ama mesafe çok uzundu; sirene rağmen hızla yürümeye devam etmesi dışında karaltıya dair hiçbir ayrıntı göremiyordu. Hemen Attie'nin odasına gidip masasının üzerinde duran dürbününü aldı. Kendi odasına döndü ve avuçları terden ıslanmış hâlde dürbünle dışarıya baktı.

Görüntü başta bulanıktı; kehribar, yeşil ve gölgelerden ibaret bir dünyayla karşılaştı. Sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve dürbünü odakladı. Arazide o ıssız kişiyi aradı ve ona bir yıl gibi gelen bir sürenin sonunda nihayet buldu.

Gri tulum giymiş uzun boylu, geniş omuzlu bir vücut otların arasında hızla yürüyordu. Bir elinde daktilo çantası, diğerinde deri çanta vardı. Göğsünde yaka kartı bulunuyordu – Iris onun bir başka savaş muhabiri olduğunu fark etti. Rahatlamış mıydı yoksa kızmış mıydı bilemeyerek dürbünü yukarı kaldırdı. Sivri bir çene, çatık kaşlar, geriye taranmış mürekkep karası gür saçlar.

Soluğu kesilen Iris'in ağzı bir karış açık kaldı. Nabzı kulaklarında atmaya başlayarak göğüs kafesini döven kalbinin sesinden başka tüm sesleri yuttu. Iris boş arazideki oğlana baktı; onu hayal görüyormuş gibi izledi. Ama sonra gerçek içini titretti.

O yakışıklı yüzü nerede görse tanırdı.

Roman Cozutmuş Kitt.

Iris'in elleri buz kesti. Saniyeler geçmeye devam ederken donakalmıştı, derken Roman'ın kendisine çok yakın ama aynı zamanda çok uzak olduğunu fark etti, açıkta yürüyordu. Bilgisizliği tepesine bomba yağmasına neden olacaktı. Kaderinde havaya uçup ölmek vardı ve Iris o öldükten sonra hayatının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı.

Hayır.

Dürbünü bıraktı. Aklında binbir düşünceyle döndü ve koşarak odadan çıktı, merdivenden inerken Attie'nin yanından geçti.

"Iris? *Iris?*" diye bağırdı Attie, Iris'i kolundan tutmaya çalışarak. "Nereye gidiyorsun?"

Açıklama yapacak zaman yoktu; Iris arkadaşının elinden kurtulup aşağı koştu, arka kapıdan çıkıp daha birkaç dakika önce eğilmiş, tohum ektikleri bahçeden geçti. Alçak taş duvarın üzerinden atlayıp sokağın karşısına koştu, komşunun bahçesini aştı. Ciğerleri alev almıştı, kalbi boğazında atıyordu.

Sonunda boş araziye ulaştı.

Var gücüyle koşarken dizleri titriyor, rüzgâr açık saçlarını savuruyordu. Şimdi Roman'ı görebiliyordu; altın rengi bir deryanın arasında yabancı bir karaltı değildi artık. Yüzünü seçebiliyordu ve Roman onu görünce, onu tanıyınca sert bakışları yumuşadı.

Nihayet Iris'in korkusunu fark etti. Daktilosuyla deri çantasını yere bırakıp ona doğru koşmaya başladı.

Iris içinden saydığı saniyeleri karıştırmıştı. Küt küt atan nabzının gürültüsü ve yaşadığı adrenalinin uğultusu arasında sirenin sustuğunu fark etti. Gökyüzüne bakmak için yanıp tutuşsa da bakmadı. Aralarındaki mesafe kapanmaya başlarken

bakışlarını Roman'dan ayırmadan kendini daha hızlı, *daha hızlı* koşmaya zorladı, öyle ki harcadığı efordan kemikleri eriycekmiş gibi hissediyordu.

“Kitt!” diye bağırmaya çalışsa da sesi fısıltı gibi çıktı.

Kitt, yere yat! diye düşündü ama elbette Roman ne olduğunu anlamıyordu. Siren çalmasının sebebini bilmiyordu, dolayısıyla hâlâ ona doğru koşmaktaydı.

Çarpışmalarından önceki anda Iris sanki zaman durmuşçasına Roman'ın yüzünü net biçimde gördü. Gözlerinde parlayan korkuyu, yüzünü kırıştıran şaşkınlığı, dudaklarının ya nefes vermek ya da adını söylemek için aralanmasını... Iris, Roman'a uzanırken Roman'ın elleri de ona uzandı ve birbirlerine dokunduklarında sanki dünyayı çatlatmışlar gibi hareketsizlik son buldu.

Iris, Roman'ı tulumundan tutup var gücüyle yere itti. Roman bunu beklemediğinden dengesini kaybetmesi zor olmadı. Çarpışmanın şiddeti büyüktü; uzun otların arasına düşerlerken Iris dilini ısırды. Öte yandan Roman'ın vücudu altında sıcak ve sertti, ellerini sırtına koymuş, onu sıkıca tutuyordu.

“Winnow?” dedi nefes nefese, yüzlerinin arasında yalnızca bir santim vardı. Iris'e sanki bir anda bulutlardan düşüp ona saldırmış gibi bakıyordu. “Winnow, n'olu—”

“Kıpırdama, Kitt!” diye fısıldadı Iris, körük misali şişip inen göğsü onunkine çarpıyordu. “Konuşma, *kıpırdama*.”

Roman hayatında ilk defa karşı çıkmadan Iris'in sözünü dinledi. Iris'in vücudunun altında kaskatı kesilirken Iris de gözlerini yumdu ve nefesini yavaşlatarak bekledi.

Havanın soğuması, rüzgârın kesilmesi uzun sürmedi. Kanatlarıyla güneşi örten eithrallar tepelerinde daireler çizmeye başladığında Iris'le Roman'ın üzerine gölgeleri düştü. Iris, Roman'ın onları gördüğü ânı fark etti; vücudunun gerilişini, dehşet göğsünü delmişçesine keskin bir nefes alışını hissetti.

Lütfen... lütfen kıpırdama, Kitt.

Iris gözlerini sımsıkı yummaya devam ederken ağzında kan tadı vardı. Birkaç saç teli yüzüne değiyordu ve birdenbire burnu kaşınmaya, çenesinden damlayan terleri silmek için şiddetli bir arzu duymaya başladı. Boş araziye boydan boya koşarken onu kamçılایan adrenalin sönerek yerini kemiklerini sarsan bir titremeye bırakmıştı. Vücudunun böyle zangır zangır titrediğini Roman'ın da hissedip hissedemediğini merak ediyordu ki Roman elini sırtına daha sert bastırınca hissedebildiğini anladı.

Tepelerindeki kanat çırpışları durmaksızın devam ediyordu. Gölgeler ve soğuk hava vücutlarının üzerinde süzülüyordu. Kara tahtaya tırnak sürtme sesini andıran bir çığlık korosu bulutları yarıyordu.

Iris altlarında ezdikleri otların küflü kokusuna odaklanmayı seçti. Roman'ın onu tamamlarcasına nefes alıp vermesine odaklandı; aynı nefesi paylaşıyorlarmış gibi onun göğsü şişerken Iris'inki iniyordu. Güneşinkinden daha yakıcı sıcaklığı içine işliyordu.

Iris parfümünün kokusunu alabiliyordu. Baharat ve her dem yeşiller. Bu koku onu geçmişe, asansörde ve ofiste birlikte geçirdikleri zamanlara götürdü. Şimdi vücudu onunkinin üzerinde yatıyordu ve Iris bunun ne kadar güzel bir his olduğunu inkâr edemezdi, ikisi sanki birbirleri için yaratılmışlardı. İçinde arzu alevlenmeye başladı fakat aklına Carver gelince kıvılcımlar ânında söndü.

Carver.

Hissettiği suçluluk neredeyse soluğunu kesmişti. Iris aklının en ön sıralarına Carver'ı koyup ona odaklandı, ta ki içi ürperene ve gözlerini açma isteği duyana kadar.

Daha fazla dayanamayıp bu isteğe boyun eğdiğinde Roman'ı dikkatle kendisini izlerken buldu. Saçları dudaklarını örtüyor, teri boynuna damlıyordu ama yine de emrettiği gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Roman onu, o da Roman'ı izliyordu. Gözleri birbirine kenetli hâlde sonun gelmesini bekliyorlardı.

Eithrallar çekildiğinde sanki bahar yaz ortasına dönüştü. Gölgeleler kalktı, hava ısındı, ışık daha da aydınlandı, rüzgâr döndü ve otlar Iris'in omuzlarıyla bacaklarını gıdıklamaya başladı. Avalon Bluff'ta hayat yeniden başlarken uzakta birilerinin bağırdığını duydu. Yine de korkusunun dinmesi, yeniden hareket edecek kadar cesaretini toplaması, tehlikenin geçtiğine inanması birkaç dakika daha sürdü.

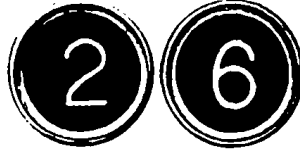
Doğrulurken yüzünü buruşturdu; kaskatı durmaktan bilekleri ve omuzları uyuşmuştu. Roman'ın beline otururken hafifçe inledi, ellerine küçük iğneler batıyordu sanki. Gerçi acı iyiydi; ona Roman'ın siren çalarken habersiz çıkagelmesine ne kadar sinirlendiğini hatırlatmıştı. Bu akılsızlığının neredeyse ikisini de öldürecek olmasına.

Roman'a ters ters baktı. Roman sanki emrini geri çekmesini bekliyormuş gibi hâlâ dikkatle onu izliyordu ve dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış vardı.

"Ne *bok* yemeye buraya geldin, Kitt?" diye çıkıştı Iris, Roman'ın göğsüne vurarak. "Aklını mı kaçırdın?"

Roman'ın ellerinin sırtından aşağı inip kalçasının iki yanında durduğunu hissetti. Mucize eseri sağ kurtuldukları korkutucu deneyimden ötürü bu kadar bitkin ve gergin olmasaydı ellerini iterdi. Ona tokat atardı. Onu öpebilirdi.

Roman aklını okumuş gibi gülümsemekle yetinip, "Ben de seni gördüğüme sevindim, Winnow," dedi.

Gölgede Bırakmak

Iris onunla ne yapacaktı?

Hiçbir fikri yoktu fakat Roman'ın esnek vücudunun üzerinden kalkıp sendeleyerek doğrulurken midesi düğüm düğümdü. Kollarını göğsünde kavuşturup Roman'ın hafif bir iniltiyle ayağa kalkmasını izledi. Sanki gün ışığı yutmuştu –içinde Roman'a baktıkça artan sıcacık bir uğultu vardı– ve aslında onu gördüğüne *sevindiğini* fark etti. Fakat gururu kalkan misali yerli yerinde duruyordu; Roman'ın bunu anlamasına asla izin vermezdi.

“İlla bir daha mı sorayım, Kitt?” dedi.

Roman tulumundaki otları ve toprağı ağır ağır sildikten sonra Iris'e baktı. “Fena olmaz. Küfretmek ağzına yakışıyor.”

Iris dişlerini sıktıysa da kendini tutup küfretmedi, bunun yerine boynunu çıtlattı. “Az önce nasıl bir tehlike atlattığımızdan haberin var mı? Sırf sen siren çalarken boş arazide yürümeye karar verdin diye?”

Bu sözler Roman'ı kendine getirdi ve bakışlarını Iris'e dikti. Derken güneşin önünü bir bulut kapadı. Yine gölgeler düştü ve Iris bunun sebebi bir eithralın kanadıymış gibi ürperdi.

“Onlar eithrallardı, değil mi?” Roman'ın sesi kısıktı.

Iris başıyla onayladı. “Eski mitleri bilir misin?”

“Birkaçını. Mitoloji dersinde çoğunlukla uyurdum.”

Iris buna inanmakta zorlandı. Zira o, her şeyde en iyi olmak isteyen Roman Cingöz Kitt’ti.

“Anladığım kadarıyla siren onların gelişini haber vermek içindi, değil mi?” diye sordu.

“Evet, o anlamı da var,” dedi Iris.

Roman uzun, baş döndürücü bir an boyunca Iris’e baktı. Aralarında esen rüzgâr serin ve ezilmiş otlardan dolayı tatlıydı. “Bilmiyordum, Winnow. Sireni duyduğumda hızlıca kasabaya girmem için çalışıyor sandım. Benim yüzümden dışarı çıkarak kendini riske atmamalıydın.”

“Üzerine *bomba* atarlardı, Kitt. Büyük ihtimalle bütün kasaba yerle bir olurdu.”

Roman içini çekerek elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. “Tekrar özür dilerim. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Başka sirenler ve protokoller var ama onları sana Marisol anlatır.”

“Marisol mü? Görüşmem gereken kişi o.” Etrafına bakınmaya başlayarak düşürdüğü eşyalarını aradı. Birkaç adım geri gidip daktilo çantasıyla deri çantasını aldı ve Iris’in bir heykel gibi beklediği yere geri döndü. “Beni onunla tanıştıırır mısın?”

“Soruma cevap vermeden *hiçbir şey* yapmayacağım,” dedi Iris. “Neden buradasın?”

“Sence neden, Winnow? Senin gibi savaş hakkında yazmak için geldim.”

Gözlerini kısmıyor olmasına rağmen Iris ona inanmakta zorlandı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Sebebi ölümün kıyısından dönmesi miydi yoksa Roman’ın orada, tam karşısında olması ve tulumla da ütülü gömlekler ve pantolonlar içindeki hâli kadar iyi görünmesi miydi bilmiyordu.

“Unuttuysan hatırlatayım... *beni* yendin, Kitt,” dedi. “Köşe yazarlığını *sen* kazandın, hep istediğin gibi. Sonra ne oldu? Bu

kadarının sana ve entelektüel kişiliğine yetmeyeceğini düşünüp beni burada da mı yenmeye karar verdin?”

“Son baktığımda daha fazla savaş muhabirine ihtiyaçları vardı,” dedi Roman, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla.

“Seni başka bir kasabaya gönderemezler miydi?”

“Hayır.”

“Köşe yazarlığı ağır mı geldi?”

“Hayır ama Zeb Autry ağır geldi. Onunla çalışmaya devam etmek istemedim.”

Iris, Zeb’le son konuşmasını hatırladı. İçinin ürperişini belli etmemeye çalışsa da Roman gördü. Iris birazdan soracağı şeye inanamıyordu ama bilmek zorundaydı...

“Nişanlın ne diyor, Kitt? Cepheye bu kadar yakın olmanı sorun etmiyor mu?”

Roman’ın suratı biraz daha asıldı. “Nişanı attım.”

“Ne yaptın?”

“Onunla evlenmeyeceğim. Yani babamın, onu hayal kırıklığına uğrattığımı ve ailemizin adına leke sürdüğümü fark ettiğinde üzerime salacağı gazabından kaçmak için buraya geldiğimi söyleyebiliriz.”

Hâl böyleyken Iris onunla dalga geçemezdi. Birdenbire üşü-yerek kollarını sıvazladı. “Ah. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ama babanın senin için endişeleneceğine eminim.”

Roman gülümsedi fakat bu, acısını gizlemeye çalışıyormuş gibi yavan bir gülümseme-ydi. “Belki ama sanmıyorum.”

Iris dönüp kasabaya doğru baktı. “Eh, gel hadi. Seni Mari-sol’ün pansiyonuna götüreyim.” Peşinde Roman’la boş arazi-yi arşın-ladı.

Pansiyonun arka kapısını açtığında Attie yüzünde kızgın bir ifadeyle mutfakta bir o yana bir bu yana yürüyordu.

“Bana bunu bir daha *sakın* yapma, Iris Winnow!” diye bağırdı arkadaşı. “Yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm, duy-dun mu beni?”

“Attie,” dedi Iris sakince, eşikten içeri girerek. “Seni tanıştırmam gereken biri var.” Arkadaşı pansiyona ilk kez giren Roman’ı görebilsin diye kenara çekildi.

Attie’nin ağzı bir karış açıldı. Fakat şaşkınlığından hızla sıyrılıp şüpheyle gözlerini kıstı. “Eithrallar gökyüzünden oğlan mı attılar yoksa?”

Iris, “Başka bir savaş muhabiri,” deyince Roman ona kısa bir bakış attı. “Adı Roman Kitt. Kitt, bu da arkadaşım ve yazar Att—”

“Thea Attwood,” dedi Roman ve daktilosunu yere bırakıp Attie’ye elini uzattı, yeniden şaşkınlığa kapılmasından keyif almıştı. “Sonunda seninle tanışmak benim için bir onurdur.”

Iris kafası karışmış hâlde bir ona bir Attie’ye bakıyordu. Fakat sonra Attie’nin şaşkınlığı yerini geniş bir sırıtışa bıraktı.

Roman’ın elini sıkarken, “Yanında nüshası var mı?” diye sordu.

Roman deri çantasını omzundan indirdi. Çantanın ağzını açıp içinden bir gazete çıkardı, kırışmasın diye sıkıca bağlanmıştı. Gazeteyi Attie’ye verince Attie hışımla ipi çözdü ve manşeti okudu.

“Yeryüzünün tanrıları aşkına,” diye fısıldadı nefesi kesilerek. “Şuna bak, Iris!”

Iris, Attie’nin yanına gidip gazeteye baktığında onun da nefesi kesildi. Attie’nin savaş hakkında yazdığı makale *Inkridden Tribune*’ün baş sayfasında yayımlanmıştı. Başlığı kocamandı.

DACRE’IN SEBEP OLDUĞU TAHRİBAT YAZAN: THEA ATTWOOD

Iris Attie’nin omzunun üzerinden ilk birkaç cümleyi okurken içi hayranlıkla doldu.

“Müsaadenizle, benim yazmam gereken bir mektup var,” dedi Attie birdenbire.

Iris onun koridorun sonuna doğru koşmasını izledi, muhtemelen bir zamanlar üslubunu beğenmeyen profesörüne intikam içerikli ağdalı sözler döşemeye gidiyordu. Iris, Attie’nin baş sayfadaki sözlerini ve Oath’ta kaç kişinin onları okuduğunu düşününce keyfi daha da arttı.

Göz ucuyla Roman’ın çantasını bir kere daha karıştırdığını gördü. Yine kâğıt sesi duyuldu fakat Iris, Roman konuşana kadar ona bakmayı reddetti.

“Sana getirmeyeceğimi mi sandın, Winnow?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Iris. Nihayet Roman’a baktığında rulo yapılmış bir başka gazete uzattığını gördü.

“Kendin oku,” dedi Roman.

Iris gazeteyi alıp yavaşça açtı.

Inkridden Tribune’ün başka bir güne ait nüshasıydı. Baş sayfada bu sefer Iris’in makalesi vardı.

SAVAŞIN BEKLENMEDİK YÜZÜ

YAZAN: INKRIDDEN IRIS

Bakışları tanıdık kelimelerin üzerinde gezindi –*Tanrıların savaşı hiç de beklediğim gibi değil*– ve kendini toparlamaya çalışırken bir an için görüşü bulanıklaştı. Yutkunup gazeteyi tekrar sardı ve tek kaşı havada kendisini izleyen Roman’a uzattı.

“*Inkridden Iris*,” dedi Roman, bir efsaneden bahseder gibi kelimeleri uzatarak söylemişti. “Ah, Autry gazeteyi görünce günlerce öfkeden köpürdü, Prindle sevinç çılgınlıkları attı ve birdenbire bütün Oath çok da uzakta olmayan savaş hakkındaki gelişmeleri okuyup kendilerine ulaşmasının an meselesi olduğunu fark etti.” Roman duraksadı, Iris’in aralarındaki boşluğa uzat-

tığı gazeteyi almayı reddediyordu. “Buraya gelmek istemene ne sebep oldu, Winnow? Neden savaş hakkında yazmayı seçtin?”

“Abim,” dedi Iris. “Annemi kaybettikten sonra kariyerimin benim için ailem kadar önemli olmadığını fark ettim. Forest’ı bulmayı, bu esnada da bir işe yaramayı umuyorum.”

Roman’ın bakışları yumuşadı. Iris onun kendisine acımasını istemiyordu, bu yüzden dudakları aralandığında duyacağı şeylere kendini hazırladı fakat Roman her ne söylemeyi planlıyorsa söyleyemedi çünkü tam da o sırada ön kapı açılıp kapandı.

“Kızlar? *Kızlar*, iyi misiniz?” Marisol’ün telaşlı sesi evin içinde yankılanırken ayak sesleri de mutfığa yaklaşıyordu. Derken kemerli girişte belirdi, taç gibi başının tepesine sardığı örgüsünden siyah saç tutamları kaçmıştı ve yüzü revirden koşarak gelmiş gibi kıpkırmızıydı. Bakışları büyük bir rahatlamayla Iris’in üzerinde gezindi ama sonra mutfağında duran yabancıyı gördü. Elini göğsünden indirip sırtını dikleştirdi ve gözlerini kırıştırarak Roman’a baktı. “Sen de kimsin?”

“Kitt. Roman Kitt,” dedi Roman tatlı bir sesle. Sanki orta çağda yaşıyorlarmış gibi reverans yaptığında Iris neredeyse gözlerini devirecekti. “Sizinle tanışmak benim için bir zevktir, Bayan Torres.”

“Bana Marisol de lütfen,” dedi Marisol gülümseyerek, Roman’ın büyüüne hemen kapılmıştı. “O hâlde sen de savaş muhabiri olmalısın?”

“Doğru. Beni Helena Hammond gönderdi,” dedi Roman, ellerini arkasında birleştirerek. “Aslında trenim buraya yarın ulaşacaktı fakat birkaç kilometre kala bozuldu, ben de yolun kalanını yürüdüm. Habersiz geldiğim için kusura bakmayın.”

“Kusur musur yok,” dedi Marisol elini savurarak. “Helena bana hiçbir zaman önceden haber vermez zaten. Tren bozuldu mu dedin?”

“Evet, hanımefendi.”

“O hâlde sağ salim gelebilmene sevindim.”

Iris'in bakışları Roman'a kaydı. Roman zaten ona bakıyordu ve göz göze geldiklerinde ikisinin de aklına o altın rengi arazi, birbirine karışan nefesleri ve üzerlerinden geçen kanatların gölgesi geldi.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Marisol, sesinde bilmiş bir tını vardı.

Iris hızlıca, "Hayır," derken aynı anda Roman da "Evet," dedi.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra Marisol, "Hangisi?" diye sordu.

"Aslında evet," diye düzeltti Iris kızarak. "Birbirimizi tanıyoruz."

Roman boğazını temizledi. "Winnow ve ben *Oath Gazette*'te birlikte çalışıyorduk. İtiraf etmem gerekirse kendisi en büyük rakibimdi."

"Ama birbirimizi o kadar da iyi tanımazdık," diye mırıldandı Iris, sanki bunun bir önemi varmış gibi. Hem neden Marisol gülümsememeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyordu?

"Pekâlâ, güzelmiş," dedi Marisol. "Aramıza katılmana çok sevindik, Roman. Maalesef pansiyondaki bütün döşekleri revire gönderdim, o yüzden sen de bizim gibi yerde yatacaksın. Ama kendi odan olacak, benimle yukarıya gelersen odanı gösterebilirim."

"Harika olur," dedi Roman çantalarını toplayarak. "Teşekkür ederim, Marisol."

Marisol, "Ne demek," deyip arkasına döndü. "Bu taraftan lütfen."

Roman, Iris'in yanından geçerken Iris gazetenin hâlâ elinde olduğunu fark etti.

"Buyur," diye fısıldadı. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Roman önce gazeteye, sonra Iris'in gazeteyi sımsıkı tutan eline baktı ve ardından bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi.

"Sende kalsın, Iris."

Iris, Roman'ın koridorda gözden kaybolmasını izledi. Fakat düşünceleri karmakarışıkı.

Neden burada?

Iris cevabı bildiğinden korktu.

Roman rekabetten beslenen biriydi. Ve Avalon Bluff'a onu gölgede bırakmaya gelmişti. Bir kez daha.

O gece Iris örtülere sarınmış hâlde paletin üzerinde yatıyordu. Gözlerini tavana dikmiş, gölgelerin mum ışığında dans edişini izliyordu. Uzun, tuhaf bir gün olmuştu. Keder göğsünde taş gibi oturuyordu.

Bu gibi anlarda, yani uyuyamayacak kadar yorgun olduğu zamanlarda, Iris ister istemez annesini düşünürdü. Bazen tek görebildiği Aster'in adli tabibin çarşafının altındaki cesedi olurdu. Bazen sırf annesini son gördüğü zamanı hatırlamamak için derin, deliksiz bir uykuya dalma arzusuyla yanıp tutuşarak karanlıkta hüngür hüngür ağlardı.

Soğuk, solgun, iki büklüm olmuş bir beden.

Iris masasına, daktilosunun yanında duran bir kavanoz dolusu küle bakma dürtüsünü bastırdı. Bir yere dağıtılmayı bekleyen bir kavanoz dolusu kül.

Benimle gurur duyuyor musun, anne? Beni burada görebiliyor musun? Beni Forest'a götürebilir misin?

Iris gözyaşlarını silip burnunu çekti. Annesinin madalyonuna uzandı, boynundaki bir çapaydı bu. Altını pürüzsüz ve soğuktu.

Eski anılara –güzel olanlara– dalmıştı ki ince duvarların ardında Roman'ın daktilosunun sesini duyabildiğini fark etti.

EBEDÎ REKABET

Arada sırada içini çektiğini, hareket ettiğinde sandalyenin gıcırdadığını duyabiliyordu.

Tabii ki hemen yan odada olacaktı.

Gözlerini yumdu.

Carver'ı düşündü fakat Roman Kitt'in daktilosunun metalik şarkısıyla uykuya daldı.

Roman kahvaltıya geç kalmıştı.

Iris keyifle çayını yudumlarken Marisol oflaya puflaya masada soğuyan yulaf lapasını izliyordu.

“Ona tam sekizde dedim, demedim mi?” diye sordu.

“Dedin,” diye doğruladı Attie, görgü kurallarını hiçe sayıp küçük çöreklerden bir tane alarak. “Belki uyanamamıştır.”

“Olabilir.” Marisol’ün bakışları masanın karşısına kaydı. “Iris? Roman’ın kapısını tıklatıp uyanmış mı diye bakar mısın?”

Iris başıyla onaylayıp çay fincanını bıraktı. Gölgele merdiveni hızla çıkarken yansıması birbiri ardına aynalarda belirliyordu. Roman’ın odasına vardığında kapısını yumruklayıp burnunu ahşaba dayadı.

“Uyan, tembel teneke. Senin yüzünden kahvaltıya başlamıyoruz.”

Sözlerine karşılık gelmeyince kaşlarını çatı ve kapıya bir daha vurdu.

“Kitt? Uyandın mı?”

Yine cevap gelmedi. Göğsünün neden sıkıştığını ya da neden birdenbire içinin korkuyla dolduğunu tarif edemiyordu.

“Cevap ver, Kitt.” Kapının topuzunu çevirmeye çalıştı fakat kilitliydi. Korkusu daha da artınca kendi kendine saçmaladığını, korkacak bir şey olmadığını söyledi.

Sıcak mutfağa döndüğünde Marisol ve Attie beklentiyle ona baktılar.

“Cevap vermedi,” dedi sandalyesine otururken. “Kapısı da kilitliydi.”

Marisol’ün rengi attı. “İyi olduğundan emin olmak için çatıya tırmanıp penceresinden mi baksam?”

“Bu evde çatıya tırmanma işi bende,” dedi Attie, üçüncü çayını doldururken. “Ama yedek anahtarın yok mu, Marisol?”

Tam da o anda arka kapı açıldı ve Roman mutfağa girdi, gözleri parlıyordu, saçları rüzgârdan dağılmıştı. Marisol çığlık attı, Attie çayını tabağına döktü ve Iris yerinden öyle bir sıçradı ki dizini masanın ayağına vurdu.

“Kusura bakmayın,” dedi Roman nefes nefese. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Umarım kahvaltıya başlamak için beni beklememişsinizdir.”

Iris ona ters ters baktı. “Tabii ki bekledik, Kitt.”

“Özür dilerim,” dedi Roman, arkasından çift kanatlı kapıyı kapatarak. “Bir daha olmayacak.”

Marisol elini ağzına kapamıştı ama yavaşça boynuna indirip, “Lütfen otur, Roman,” dedi.

Roman, Iris’in karşısındaki sandalyeye oturdu. Iris kendine engel olamayarak çaktırmadan onu süzdü. Rüzgârla öpüşmüş gibi yüzü kızarmıştı, gözleri çiy düşmüş gibi parlıyordu ve saçları biri aralarına parmaklarını daldırmış gibi darmadağınktı. Bu hâliyle bir serseriye benziyor, sabah havası, sis ve ter kokuyordu. Iris daha fazla sessiz kalamadı.

“Neredeydin, Kitt?”

Roman ona baktı. “Koşuyordum.”

“Koşuyor muydun?”

“Evet. Her sabah birkaç kilometre koşarım.” Çayına bir kaşık dolusu şeker attı. “Neden sordun? Bu senin için kabul edilebilir mi, Winnow?”

“Her sabah seni beklerken açlıktan ölmediğimiz sürece elbette,” diye laf soktu Iris ve Roman’ın dudaklarında kısacık bir gülümseme görür gibi oldu ama ona öyle gelmiş de olabilirdi.

“Tekrar özür dilerim,” dedi Roman, Marisol’e bakarak.

“Özür dileyecek bir şey yok.” Marisol ona sütlüğü uzattı. “Ama sana söylediğim ilk siren yüzünden karanlıkta koşmaktan kaçınmanı istiyorum.”

Roman duraksadı. “Tazılar, evet. Sabah evden çıkmadan önce şafak sökene kadar bekledim. Yarın vaktinde geldiğimden emin olacağım.” Sonra Iris’e göz kırptı.

Iris heyecandan çayını döktü.

Sevgili Carver,

Son mektubunun üzerinden henüz beş gün geçti ama bana beş hafta geçmiş gibi geliyor. Mektuplarının bana nasıl dayanak olduğunu fark etmemişim, bunu itiraf ederken kendimi çok savunmasız hissetsem de... onları özlüyorum. Seni ve kelimelerini özlüyorum. Acaba

Biri kapısını tıklattı.

Iris duraksadı, parmak uçları tuşların üzerinden kayarak indi. Saat geç olmuş, mumu yarıya kadar yanmıştı. Iris cümlesini yarım bırakarak kapıyı açmaya gitti.

Karşısında Roman’ı görünce çok şaşırdı.

“Bir şey mi lazımdı?” diye sordu. Bazen onunla karşı karşıya gelene kadar ne kadar uzun boylu olduğunu unutuyordu.

“Baş sayfada yayımlanacak başka savaş makaleleri yazıyorsun sanırım.” Bakışları Iris’in arkasındaki daktiloya kaydı. “Yoksa birine mektup mu yazıyordun?”

“Kusura bakma, geceleri yazı yazmam seni uykusuz mu bırakıyor?” dedi Iris. “O zaman Marisol’dan odanı değiş–”

“Benimle koşmak ister misin diye sormaya geldim,” dedi Roman. Gecenin onunda kırış kırış tulumlarının içinde karşılıklı durmalarına rağmen her nasılsa bu olasılığın kulağa sofistike gelmesini sağlıyordu.

Iris tek kaşını kaldırdı. “Pardon?”

“Koşmak. Ayaklarını yere basıp kaldırmak, ileriye gitmek. Yarın sabah.”

“Ben *koşmam*, Kitt.”

“Aynı görüşte değilim. Dün akşamüzeri arazide yıldırım gibi koşuyordun.”

“O özel bir durumdu,” dedi Iris kapıya yaslanarak.

Roman, “Belki yakın zamanda yine öyle bir durum olur,” diye karşı çıkınca Iris bir şey diyemedi çünkü haklıydı. “Belki sen de gelmek istersin diye sorayım dedim. Eğer istiyorsan yarın güneşin ilk ışıklarıyla birlikte bahçede buluşalım.”

“Düşüneceğim, Kitt ama şimdi yorgunum ve yarıda kestiğin mektubu bitirmem lazım. İyi geceler.”

Kapıyı usulca yüzüne kapadı ama kapamadan önce Roman’ın gözlerinin parladığını, bir şey söylemek istiyormuş da fırsatını kaçırmış gibi irileştiğini gördü.

Iris masasına dönüp oturdu. Mektubuna bakarak kaldığı yerden devam etmeye çalıştı ama artık Carver’a yazmak istemiyordu.

Önce o yazmalıydı. Fırsatını bulduğunda ya da umurunda olduğunda.

Iris beklemeliydi. Daha yüz yüze bile tanışmadığı birinin karşısında bu kadar çaresiz olmamalıydı.

Kâğıdı daktilodan çıkarıp çöp kovasına attı.

Roman'la egzersiz yapmayı hiç istemiyordu. Fakat koşudan döndüğü hâlini düşündükçe –gökyüzünü içine çekmiş gibi enerji doluydu, çılgın, tasasız ve *capcanlıydı*– kendisi de öyle hissetmek istiyordu.

Şafak sökmeden hemen önce uyanması da cabasıydı.

Iris paletin üzerinde uzanarak Roman'ın kendi odasında hareket etmesini dinledi. Kapısını açıp usul adımlarla odasının önünden geçerek basamakları inmesini dinledi. Roman'ın bahçede durmuş, onu beklediğini hayal etti.

Cepheye çağırılmadan önce forma girmenin kötü bir fikir olmayacağını düşünerek ona katılmaya karar verdi.

Temiz tulumunu giyip karanlıkta çoraplarını ayaklarına geçirdi, botunun bağcıklarını bağladı. Merdivenden inerken saçlarını ördü ve sonra içine bir kurt düştü. Belki de Roman artık onu beklemiyordu. Belki de hazırlanması çok uzun sürmüştü ve Roman da onsuz gitmişti.

Fakat çift kanatlı kapıyı açtığı anda karşısındaydı, bahçenin kenarında volta atıyordu. Iris'i görünce durdu, geleceğine inanmıyormuş gibi soluğu kesildi.

"Seni ekeceğimden mi korkuyordun, Kitt?" diye sordu Iris, yanına giderken.

Roman gülümsedi ama karanlıkta bu ifadesi yüz buruşturmuş gibi algılanabilirdi. "Hiç de bile."

"Peki geleceğimden nasıl bu kadar emindin?"

"Sen hiçbir meydan okumayı geri çevirmezsin, Winnow."

"Sadece bir tanıdık ve ofis rakibi olarak hakkımda çok fazla şey biliyor gibisin," dedi Iris, karşısına dikilerek.

Roman onu uzun uzun inceledi. Tepelerinde birkaç yıldız yanıyor, gün ağardıkça birer birer sönüyorlardı. Güneşin ilk ışıkları başlarının üzerindeki ağaç dallarını, pansiyonun sarmaşık ve yosun kaplı taşlarını, kanat çırpın kuşları aydınlatıyordu. Hüzmeler Iris'in kollarına, uzun örgüsüne, Roman'ın köşeli yüzüne ve dağınık saçlarına vuruyordu.

Iris sanki başka bir dünyada uyanmıştı.

“Rakibim olduğunu söylemiş olabilirim,” dedi Roman. “Ama *sadece tanıdık* olduğunu hiçbir zaman söylemedim.”

Iris verecek bir karşılık bulamadan –bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi?– Roman bahçe kapısına gidip sokağa çıktı.

“Söylesene, Winnow,” dedi. “Hayatında bir kilometrelik mesafeyi koştuğun oldu mu hiç?”

“Hayır.” Iris ona katılma kararından pişman olmaya başlıyordu; Roman onun pestilini çıkaracak, sonra da kendi dayanıklılığıyla övünecekti. Ona yutturacağı tozun tadını şimdiden alabiliyordu. Belki de bu, *Gazette*’te olmasaydı köşe yazarlığı pozisyonu Roman’a altın tepside sunulacakken varlığı yüzünden çalışmak zorunda kaldığı için ondan intikam alma yöntemiymiş. Kazandığı hızla vazgeçtiği köşe yazarlığı pozisyonu ki Iris bunu yapmasına hâlâ anlam veremiyordu.

“Tamam,” dedi Roman, Iris peşi sıra bahçe kapısından çıkarken. “Basit başlayıp her sabah kadememizi artıracacağız.”

“Her sabah mı?” diye ciyakladı Iris.

“İlerleme kaydetmek istiyorsan istikrarlı olmalıyız,” dedi Roman, sokakta tempolu yürümeye başlayarak. “Bir sorun mu var?”

Iris içini çekerek ona yetiştirdi. “Hayır. Yalnız kötü bir koç olursan yarın sabah beni bulamazsın, söyleyeyim.”

“Anlaştık.”

Birkaç dakika boyunca yürüdüler, Roman’ın bir gözü kol saatindeydi. Aralarında hoş bir sessizlik varken sabahın serin havası Iris’in boğazını bıçak gibi kesiyordu. Fakat çok geçmeden kanı ısındı ve Roman koşma vakti geldiğini söylediğinde yanında yavaşça koşmaya başladı.

“Bir dakika koşup iki dakika yürüyeceğiz ve Marisol’ün pansiyonuna dönene kadar bu döngüyü tekrarlayacağız,” diye açıkladı Roman.

Iris, “Sen profesyonel koşucu filan mısın?” diye sormadan edemedi.

“Okuldayken koşu takımındaydım.”

Iris onu kısacık pantolonuyla yuvarlak parkurda koşarken hayal etmeye çalıştı. Bunu düşündüğü için utanıp gülünce Roman’ın dikkatini çekti.

“Komik mi geldi?” diye sordu Roman.

“Hayır ama kasabanın etrafında onlarca tur atabilecekken neden benim için bu kadar yavaş koştuğunu merak ediyorum.”

Roman saatine baktı. Iris cevap vermeyeceğini düşünüyordu ki “Şimdi yürüyeceğiz,” dedi. O yavaşlayınca Iris de yavaşladı. “Normalde yalnız koşarım. Ama arada sırada birinin eşlik etmesi güzel oluyor.” Iris’e baktı. Iris hemen bakışlarını kaçırarak sokağın ayrıntılarını incelemeye koyuldu.

Bir dakika koşup iki dakika yürüdükleri bir ritim tutturdular. Başta Iris’e gayet kolay geldi fakat sonra kasabanın tepelik kısmına vardılar ve birdenbire son nefesini verecekmiş gibi hissetmeye başladı.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Kitt?” dedi nefes nefese, yokuşu tırmanmakta zorlanarak.

“Bak işte bu manşet gazeteyi yok sattırırdı,” dedi Roman neşeyle, hiç yorulmamıştı. “INKRIDDEN IRIS VE ONU ALT EDEN TEPE.”

Iris gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak Roman’ın koluna vurdu. “Yürümeye... başlamamıza... ne kadar kaldı?”

Roman saatine baktı. “Kırk saniye.” Zaten gösteriş yapmasaydı Roman Kitt olmazdı.

Roman yüzünü ona dönüp geri geri koşarak aralarına biraz mesafe koydu, böylece güç bela tepeyi çıkan Iris’i izleyebilecekti.

“İşte böyle. Harika gidiyorsun, Winnow.”

“Kes sesini, Kitt.”

“Tabii ki. Sen nasıl istersen.”

Iris ona ters ters baktı; al al olmuş yanaklarına, gözlerindeki neşeye. Bir hayli dikkat dağıtıcıydı ve Iris nefes nefese, “Metaforik bir havuçmuşsun gibi... beni hızlanmaya... teşvik etmeye mi... çalışıyorsun?” diye sordu.

Roman güldü. Sesi elektrik akımı misali içinden geçip ayak parmaklarına kadar ulaştı. “Keşke öyle olsaydım. Durmak ister misin?”

Evet. “Hayır.”

“Güzel. Yirmi saniyen daha var. Unutma, diyaframdan nefes alacaksın, Winnow. Göğüs nefesi değil.”

Iris dişlerini sıkıp dediği gibi nefes almaya çalıştı. Ciğerleri kontrolü dışında şişip inerken bunu yapması epey zordu. *Yarın bu işkenceyi çekmeyeceğim*, diye düşünüp duruyordu. Tepenin geri kalanını çıkmasına yardımcı olan bir mantra gibi tekrarlıyordu. *Yarın bu-*

“Bana burası hakkında ne düşündüğünü söyle,” dedi Roman, aradan iki saniye geçmeden. “Avalon Bluff’ı beğendin mi?”

“Aynı anda hem koşup hem konuşamam, Kitt.”

“Eğitimi tamamladığımda yapabileceksin.”

“Bunu... yarın da yapacağımı... nereden çıkardın?” Tanrılar aşkına, ölecekmiş gibi hissediyordu.

“Buradan,” dedi Roman, sonunda arkasına dönüp tepenin geri kalanını tırmandı.

“Arkandan mı?” diye söylendi Iris, elinde olmadan Roman’ın poposunu inceleyerek.

Roman omzunun üzerinden, “Hayır, Winnow,” dedi. “Manzaradan.” Tepenin zirvesinde durdu.

Iris güneşin Roman’ın vücudunu altın sarısına boyamasını izledi. İki nefes sonra, zirvede yanına ulaştığında ışık ona da vurdu. Ellerini dizlerine koyup kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı, sırtından aşağı şıpır şıpır ter damlıyordu. Fakat nihayet doğrulabildiğinde manzaraya hayran kaldı. Vadileri örten sis sis kalkıyordu. Bir arazinin içinden kıvrım kıvrım nehir geçi-

yordu. Otları kaplayan çiyler mücevher taşları gibi parlıyordu. Kasaba sonsuza dek uzanıyor gibiydi, rüya kadar huzurluydu ve Iris elini gözlerine siper ederek manzaraya bakıp koşmaya devam ederlerse yolun onları nereye götüreceğini merak etti.

“Çok güzel,” diye fısıldadı. Bu manzara başından beri burada olmasına rağmen hiç görmediğini fark etmek ne tuhaftı.

Yanındaki Roman sessizdi ve bir süre orada öylece durdular. Çok geçmeden kalbi düzenli atmaya, ciğerlerinin şişip inmesi yavaşlamaya başladı. Bacakları hafiften titriyordu ve yarın çok ağrıyacaklarının farkındaydı.

“Winnow?” dedi Roman, kaşlarını çatarak saatine bakıyordu.

“Ne oldu, Kitt?”

“Tam tamına beş dakika içinde Marisol’ün pansiyonunda olmamız gerek.”

“Ne?”

“Sekizde masaya oturabilmek için bütün yolu koşmamız lazım ama en azından bayır aşağı koşacağız.”

“Kitt!”

Roman geldikleri yoldan gerisin geri koşmaya başlayınca Iris de peşinden gitmek zorunda kaldı, botları parke taşlarını döverken ayak bilekleri canına okuyordu.

Ah! Roman’ı öldürecekti.

Yedi dakika geç kalmışlardı.

Ebedî Rakip

Sevgili Iris,
Dün gece bir rüya gördüm. Oath'ta Broad Caddesi'nin ortasında duruyordum ve yağmur yağıyordu. Derken sen yanımdan geçtin; omzun omzuma değdiği anda sen olduğunu anladım. Ama adını söylemeye çalıştığımda sesim çıkmadı. Peşinden koşmaya çalıştığımda adımlarını hızlandırdın. Hemen sonra yağmur hızlandı ve ellerimden kayıp gittin.

Yüzünü hiç görmedim ama sen olduğunu biliyordum.

Rüyaydı ama beni çok huzursuz etti.
Bana yaz ve nasıl olduğunu söyle.

Sevgilerimle,
-C.

Not: Evet, merhaba. Artık yazabiliyorum, yani mektuplarımdan odanın zeminini dolduracağından emin olabilirsiniz.

Sevgili Carver,
Mektubunu gördüğüme ne kadar sevindiğimi kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Umarım Oath'ta her şey yolundadır ve umarım geçen hafta ilgilenmen gereken işi sorunsuzca halletmişsindir. Seni özlediğimi söyleyebilir miyim?

Ne tuhaf bir rüyaymış. Ama endişelenecek bir şey yok. Gayet iyiyim. Ben de seni rüyamda görmek isterdim fakat her gün denesem de dış görünüşünü gözümde canlandıramıyorum. Belki bana birkaç ipucu verirsin?

Ah, sana verecek bazı haberlerim var! Önceki iş yerimden rakibim birdenbire savaş muhabiri olarak çıkageldi. Neden burada olduğunu bilmiyorum, gerçi içimden bir ses onun yazılarının benimkilerden çok daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışmak için geldiğini söylüyor. Sonuç olarak... gelişi ortalığı karıştırdı ve hemen yan odada kaldığından ne yapacağımı bilmiyorum.

Ayrıca biraz daha asker mektubu yazdım. Postalayabilmen umuduyla sana gönderiyorum; geçenlerde revire bir kamyon daha yaralı asker getirildiğinden normalden fazlalar. Şimdiden teşekkür ederim.

Bu arada sen nasılsın? Büyükannen nasıl? Geçimini nasıl sağladığını ya da eğlenmek için ne yaptığını hiç bilmediğimi fark ettim. Üniversite öğrencisi misin? Yoksa bir yerde çalışıyor musun?

Bana kendin hakkında bir şey söyle.

Sevgiler, Iris

Bahçeyi ektilerse de sulamayı tamamen unutmuşlardı. Marisol bunu fark edince yüzünü buruşturdu.

“Keegan’ın ne düşüneceğini bilmek bile istemiyorum,” dedi. Eli alnında Iris’le Attie’nin yaptığı yamuk yumuk hatlara bakıyordu. “Karım cephede savaşıyor, bense bahçe sulamak kadar basit bir işi bile yapamıyorum.”

“Keegan hayatlarında bir kez olsun bahçe kazmamış, ekmemiş ya da bakmamış iki şehirli kıza iş öğretmenle gurur duyacaktır. Hem tohumlara bir şey olmaz,” dedi Attie ama sonra sessizce, “Olmaz, değil mi?” diye ekledi.

“Evet ama su olmadan çimlenmezler. Toprağın yaklaşık iki hafta ıslak kalması lazım. Anlaşılan mahsullerin yetişmesi yaz sonunu bulacak. Tabii tazılar çiğnemezse.”

“Sulama kabın var mı?” diye sordu Iris, gündüz vakti çalan sirenleri, beklenmedik biçimde çıkagelen rakipleri ve cepheye dönen yaralı askerleri düşünüyordu. Bahçe sulamak şöyle dursun, yemek yemeyi bile nasıl hatırlamışlardı?

“Evet, hatta iki tane var,” dedi Marisol eliyle işaret ederek. “Şuradaki kulübede.”

Iris’le Attie bakıştılar. Beş dakika sonra Marisol askerlere ekmek pişirmek üzere mutfağa dönmüş, kızlar da metal kovalarla bahçeyi sulamaya koyulmuşlardı.

“Altı sabah,” dedi Attie sırtarak. “*Altı* sabahtır kahvaltıya gecikiyorsun, Iris. Sebebi de şu Roman Kitt’le *koşman*.”

“*Dört* sabah geciktim. Son iki sabah tam vaktinde geldik,” dedi Iris ama yanakları ısınmıştı. Attie kızardığını fark etmeden ikinci hattı sulamak için döndü. “Ayrıca sebebi Roman’ın ne kadar yavaş olduğumu hafife alması. Daha formda olsaydım geç kalmazdık. Ya da o daha kısa bir yol seçmiş olsaydı.” Fakat bunu Roman’a asla itiraf etmeyecek olsa da eninde sonunda onu alt edecekmiş gibi görünen tepenin manzarasına bayılıyordu.

“Hımm.”

“Bize katılmak mı istiyorsun, Attie?”

“Hiç de bile.”

“O zaman neden öyle gülümsüyorsun?”

“O senin eski arkadaşın, öyle değil mi?”

Iris ofladı. “Eski rakibim ve buraya sırf beni bir kere daha yenmek için geldi.” Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez hemen önüne üçgen şeklinde katlanmış bir kâğıt düştü. Iris şaşkınlıkla kâğıda baktıktan sonra bakışlarını sarmaşık kaplı eve çevirdi. Roman ikinci kattaki penceresinin pervazında oturmuş, gülümseyerek onu izliyordu.

Iris, “Bazılarımızın çalıştığını görmüyor musun?” diye bağırdı.

“Görüyorum,” diye seslendi Roman rahatça, sanki pencereden tartışma konusunda uzmanmış gibi. “Ama yardımına ihtiyacım var.”

“Hangi konuda?”

“Mesajı oku.”

“Meşgulüm, Kitt.”

Iris suyla mahvetmeden önce Attie kâğıdı yerden aldı. Katlarını açtı ve boğazını temizleyip yüksek sesle okudu. “‘Hay aksi, *bengi* kelimesinin eş anlamlısı neydi?’” Sanki büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi durup Roman’a baktı. “Bu kadar mı? Mesaj bu mu?”

“Evet. Öneriniz var mı?”

“Yanlış hatırlamıyorsam masanda üç sözlük, iki de eş anlamlılar sözlüğü vardı, Kitt,” dedi Iris, sulama işine dönerek.

“Evet, *birileri* sürekli ters çevirip dururdu. Ama şimdi konumuz o değil. Eş anlamlılar sözlüğüm yanımda olsaydı seni rahatsız etmezdim,” dedi Roman. “Lütfen, Winnow. Bana bir kelime ver, o zaman seni rahat bıraka—”

“*Yüce* nasıl?” diye önerdi Attie. “Tanrılar hakkında yazıyorsun sanırım. Gökyüzü tanrıları hakkında mı?”

“Öyle de denebilir,” dedi Roman. “Sen ne diyorsun, Winnow? Tek kelime yeterli.”

Iris başını kaldırıp baktığında Roman'ın gerginlikle elini saçlarının arasından geçirdiğini gördü. Oysa Roman Kitt'i nadi-ren gergin görürdü. Hatta çenesinde mürekkep lekesi bile vardı.

“Şahsen *ebedî* kelimesini çok severim,” dedi. “Gerçi şimdilerde tanrılara uygun bir sıfat mı emin değilim.”

Roman, “İkinize de çok teşekkür ederim,” deyip odasına döndü. Pencereyi açık bırakmıştı ve yazmaya başladığında Iris daktilosunun takırtısını duydu.

Bahçe kuşkulu biçimde sessizleşti.

Iris, Attie'ye baktığında arkadaşının sırtmamaya çalışıyor-muş gibi dudağını ısırıldığını gördü.

“Pekâlâ, Attie. Ne diyeceksen de.”

Attie omzunu silkip sulama kabını son damlasına kadar boşalttı. “Bu Roman Kitt'ten pek emin değildim ama içindeki ateşi harlamasını çok iyi biliyor.”

“Ona fazla itibar yüklüyorsun,” dedi Iris sesini alçaltarak. “Eski düşmanın sana yine meydan okumak için çıkagelseydi sen de benim gibi tepkiler verirdin.”

“Bu yüzden mi gelmiş?”

Iris duraksadı, sonra sulama kabıyla oynadı. “Seninkini de doldurayım mı?” Attie'nin boş kovasını alıp kuyunun yolunu tutmuştu ki Marisol'ün mutfakın açık kapısının eşiğinde durmuş, onları izlediğini gördü. Ne zamandır oradaydı?

Gergin duruşunu fark edince, “Marisol?” dedi. “Ne oldu?”

“Bir şey olmadı,” dedi Marisol, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. “Yüzbaşı geldi ve içinizden birini cepheye götürmek istiyor.”

Roman, Iris'e yazdığı mektubu bitirmiş, gardırobuna atmıştı ki ön kapının çaldığını duydu. Bu sesle bütün ev titrerken odasında öylece durup dinledi. Iris'le Attie'nin konuştuğunu belli

belirsiz duyabiliyordu, sesleri bahçeden penceresine ulaşıyordu. Ama Marisol'ün kapıyı açtığını da duyabiliyordu.

Bir adam gelmişti ve konuşuyordu, duvarların ardındaki sesi boğuktu.

Roman ne dediğini anlayamıyordu, bu yüzden yatak odasının kapısını açıp kulak kabarttı.

“...cepheye. Burada iki muhabir var, öyle değil mi?”

“Üç, Yüzbaşı. Buyurun, içeri girin. Sizinle konuşmaları için onları çağırayım.”

Roman derin bir nefes aldı ve sessizce aşağı indi. Tek düşünebildiği kendisinin seçilmek zorunda olduğuydu. Attie olmazdı, Iris kesinlikle olmazdı. Yine de koridorun sonuna doğru ilerlerken kalbi sıkışıyor, korku soluğunu kesiyordu. Kapının eşiğinde durup mutfağa göz attı.

Iris çamurlu dizleriyle bahçeden geliyordu. Son zamanlarda saçları hep açıktı ve Roman ne kadar uzun, ne kadar dalgalı olduğunu her gördüğünde bir daha şaşıırıyordu. Iris, Attie'nin yanında durdu, gergin bir tavırla ellerini sıkıp açıyordu. Roman gözlerini ondan alamıyordu. Yüzbaşı konuşmaya başladığında bile alamadı.

“Kamyonumda bir kişilik yer var,” dedi adam kısa ve öz konuşarak. “Hanginiz benimle gelmek ister?”

Roman daha yerinden bile kıpırdayamadan Iris, “Ben geleğim, efendim,” dedi. “Sıra bende.”

“Güzel. Git eşyalarını topla. Yalnızca temel ihtiyaçlarını al.”

Iris başıyla onaylayıp koridora doğru döndü. İşte o zaman Roman'la karşı karşıya geldi.

Roman yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordu ama Iris'in şaşkınlığının başka bir şeye dönüşmesini izledi. Önce endişe, sonra kızgınlık gibiydi. Sanki daha Roman konuşmadan ağzından çıkacak kelimeleri biliyordu.

“Yüzbaşı?” dedi Roman. “O giderse ben de onunla gitmek istiyorum, efendim.”

Yüzbaşı arkasına dönüp tek kaşını kaldırarak Roman'a baktı. "Kamyonda bir kişilik yer var dedim."

"O zaman yan basamakta giderim, efendim," dedi Roman.

"*Kitt*," diye tersledi Iris.

"Bensiz gitmeni istemiyorum, Winnow."

"Bana hiçbir şey olmayacak. Sen burada kalı—"

"Ben de geliyorum," diye üsteledi Roman. "Kabul ediyor musunuz, Yüzbaşı?"

Yüzbaşı içini çekerek elini salladı. "İkiniz... gidip eşyalarınızı alın. Beş dakika sonra kamyonun yanında buluşalım."

Roman arkasına döndüğü gibi basamakları hızla çıktı. Tam da o zaman kafasına dank etti: Iris'e çok önemli bir mektup göndermişti ve bu, Iris'in mektubu okuması için çok kötü bir zamandı. Odasına gidip mektubu yerden alacak vakti olup olmadığını düşünüyordu ki peşinden koşan Iris'in ayak seslerini duydu.

"*Kitt!*" diye seslendi Iris. "Kitt, bunu neden yapıyorsun?"

Roman merdivenin başına ulaşmıştı ve dönüp Iris'e bakmaktan başka çaresi yoktu. Iris koşarak basamakları çıkıyordu, öfkeden yanakları al al olmuştu.

Düşüncesizce gönderdiği mektubu geri alma fırsatı kalmamıştı artık, tabii Iris'e haberi hemen şimdi burada, aralarındaki mesafe gittikçe kısalırken vermek istemiyorsa. Dışarıda onları batıya götürmeye hazır bir kamyon beklerken.

Bu macerada ölebilirlerdi. Iris onun kim olduğunu, kendisine karşı ne hissettiğini hiçbir zaman öğrenemeyebilirdi. Fakat Roman dudaklarını araladığında cesareti tamamen kırıldı ve dilinden bambaşka sözcükler döküldü.

"İkimizin de gitmesine izin verebilirler," dedi kabaca. Kalbinin göğsünü nasıl dövdüğünü gizlemeye çalışıyordu. Ellerinin nasıl titrediğini. Gitmekten delicesine korkuyordu, gitmezse Iris'e bir şey olmasından delicesine korkuyordu ama bunu bilmesine izin veremezdi. "İki yazar iki makale demektir, yanılıyor muyum?"

Iris şimdi ona ters ters bakıyordu. Gözlerindeki ateş Roman'a boyun eğdirecek cinstendi ve Roman bu tavrı takınmaktan nefret ediyordu. Iris'le olan şansını daha da öldürecek başka bir şey söylemeden eşyalarını toplamaya gitti.

Iris odasına girdiğinde öfkeden köpürüyordu. Roman'ın cepheye gitmesini istemiyordu. Burada, güvende olacağı yerde kalmasını istiyordu.

İnledi.

Odaklan, Iris.

Deri çantası gardırobundaydı, kapının kulpuna uzanırken bir deste kâğıda bastı. Duraksayıp yerdeki mektup yığınınına baktı. Askerler için yazdığı mektuplardı.

Yere eğilip kâğıtları toplarken göğsü korkuyla sancıldı. Cereyan onları odaya geri mi savurmuştu? Sabah hepsini Carver'a göndermişti fakat şimdi odasında görünce aralarındaki büyüünün sonunda bozulup bozulmadığını merak etti.

Yığının en üzerindeki katlı kâğıdı açıp da Carver'dan geldiğini görünce derin bir oh çekti. Pencereden içeri dolan ikinci güneşinin altında durup parmak uçlarını dudaklarında gezdirerek mektubu hızlıca okudu:

Sevgili Iris,

Rakibin mi? Kim o herif? Seninle yarıştığına göre aptalın teki olmalı. Onu her şekilde alt edebileceğinden hiç kuşku yok.

Şimdi bir itirafta bulunacağım: Oath'ta değilim. Yoksa bu mektupları öğleden sonra postalardım. Sana gecikme yaşattığım için kusura bakma fakat en doğrusunun bu olduğunu düşünerek mektupları geri gönderiyorum. Çok

istememe rağmen sana daha fazla yardımcı olamayacağım için tekrar özür dilerim. Diğer sorularına gelince, büyükannem gayet iyi fakat şu anda bana biraz dargın, seni nihayet gördüğümde sebebini söylerim. Bazen bana

“Winnow?” Roman kapısını usulca tıklatarak ona seslendi. “Winnow, hazır mısın?”

Iris, Carver’ın mektubunu cebine tıktırdı. Sözlerinin tuhaflığına –*Oath’ta değilim*– kafa yoracak vakti yoktu, askerlerin mektuplarını alıp masasının üzerine koydu ve kenarlarını daktilosunun altına sıkıştırdı.

Sonra birden tokat yemiş gibi oldu.

Cepheye gitmek üzereydi.

Günlerce dönmeyecekti ve Carver’a yazıp neden bir süre olmayacağını açıklayacak vakti yoktu. Birdenbire sessizliğe gömülmesinden nasıl bir anlam çıkarırdı?

“Winnow?” diye tekrarladı Roman ısrarcı bir sesle. “Yüzbaşı bekliyor.”

“Geliyorum,” dedi Iris, sesi sıcak suda çatırdayan buz misali ince ve tuhaftı. Buranın huzurundan son bir an çalarak annesinin küllerinin bulunduğu kavanoza dokundu. Masasının üzerinde, Alouette’in yanında duruyordu.

“Geri döneceğim, anne,” diye fısıldadı.

Dönüp envanter çıkardı –battaniye, not defteri, üç tane kalem, bir fasulye konservesi, matara, yedek çorap– ve hızlıca çantasını toplayıp omzuna astı. Kapıyı açtığı anda Roman loş koridorda onu bekliyordu, kendi deri çantası sırtındaydı.

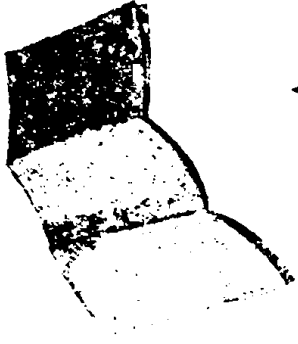
Hiçbir şey söylemedi fakat Iris’e bakarken gözleri parlıyor, neredeyse alev alev yanıyordu.

Roman peşinden basamakları inerken Iris onun korkup korkmadığını merak etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arada Kalan Kelimeler

Çınar Müfrezesi

Iris ne yazık ki Roman'ın kucağında oturmak zorunda kalmıştı, hem de ta cepheye kadar.

Kamyon yiyecek, ilaç ve başka öteberiyle tıklım tıklım doluydu, yalnızca yolcu koltuğu boştu. Tıpkı yüzbaşının söylediği gibi. Iris'in de Roman'ın da istediği koltuk.

Iris bu tuhaf durumla nasıl başa çıkacağını bilemeyerek duraksasa da Roman sanki bu savaşta hurdası çıkmış devasa bir kamyon değilmiş de Oath'ta bir araçmış gibi hiç tereddüt etmeden gidip yolcu koltuğunun kapısını Iris'e açtı. Iris gözlerine bakmaktan da uzattığı eli tutmaktan da kaçınarak metal yan basamağa çıkıp toz kaplı koltuğa oturdu.

Kamyonun içi ter ve benzin kokuyordu. Altındaki deri koltuk eskimiş, çökmüştü. Üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı ve ön panelin üzeri çamur kaplıydı. Attie onu yanaklarından öperek uğurlamadan önce, *Dua et de yağmur yağmasın*, demişti. Iris boğazını temizledi ve çantasını yere, bacaklarının arasına koydu. Attie cepheye yaşadıklarına dair pek bir şey anlatmamış olsa da bu uyarısı siperle ilgili olmalıydı.

“Tamam mısınız?” diye sordu Roman.

Iris bu... *tatsızlığı* bir an evvel sonlandırmanın en doğrusu olacağına karar verdi. Roman'a döndü –*senin gelmene gerçekten gerek yok, Kitt*– ama Roman çoktan kapıyı kapamış, söz verdiği gibi yan basamağa yerleşmişti.

Iris, Roman'ın camı kapayan göğsünü net biçimde görebiliyordu. Fakat kırıldı kırılacakmış gibi duran yan aynayla kapının koluna tutunduğunu da görebiliyordu. Güçlü bir rüzgâr onu yola savurabilirdi ancak yüzbaşı motoru çalıştırırken dilini tutup bir şey demedi.

Avalon Bluff'tan çıkıp batı yolunda ilerlemeye başladılar. Iris hayatında hiç kamyonu binmemişti; şaşırtıcı biçimde sarsıntılı, yavaş bir yolculuk oluyordu ve yüzbaşının vites değiştirip durmasını izliyordu. Ayaklarının altında motorun hırıltısını hissedebiliyordu. Her şeyden öte, ne zaman bir çukurdan geçseler Roman için endişelenmeden edemiyordu. Kaldı ki yol çukurlarla doluydu.

"Bu yollara uzun zamandır bakım yapılmadı," diye açıkladı yüzbaşı, Iris neredeyse koltuktan fırlayacak gibi olunca. "Bu beldede savaş patlak verdiğiinden beri. Umarım arkadaşın sıkı tutunabilir. Zira buradan sonrası daha da kötüleşecek."

Iris yüzünü buruşturdu ve aniden üzerlerine vuran gün ışığına karşı elini gözlerine siper etti. "Yol ne kadar sürecek?"

"Hava koşulları elverirse üç saat."

Yarım saat sonra yüzbaşı son kaynakları almak üzere Clover Hill kasabasında durdu. Iris camını indirip Roman'ın göğsünü dürttü.

"Cepheye giderken yolda boynunu kırmanın ikimize de faydası olmaz," dedi. "Koltuğumu seninle paylaşabilirim. Tabii kucağında oturmamın senin için bir sakınca–"

"Yok," dedi Roman.

Basamaktan indi, rüzgârdan saçları birbirine karışmıştı.

Kapıyı açıp ayağa kalkan Iris iki büklüm hâlde Roman'ın yukarı çıkıp koltuğa oturmasını bekledi. Roman çantasını

Iris'inkinin yanına koyduktan sonra uzanıp onu kalçasının iki yanından tuttu ve kucağına oturttu.

Roman'ın bacaklarının üzerinde oturan Iris sopa yutmuş gibi dimdik duruyordu.

Bu kötü bir fikirdi. Çok ama çok kötü bir fikirdi.

Roman, "Iris," diye fısıldayınca hepten kaskatı kesildi. "Arkana yaslanmazsan ön camdan çıkacaksın."

"Böyle iyiyim."

Roman bıkkınlıkla oflayıp ellerini kalçasından indirdi.

Iris'in kararlılığı hepi topu on dakika sürdü. Yüzbaşı haklıydı; yol daha da kötüleşti, haftalarca yağın yağmurun ardından patates tarlasına dönmüştü ve Iris'in rahatlamaktan başka çaresi yoktu, sonunda sırtını Roman'ın göğsüne yasladı. Roman kolunu beline dolayınca elinin sıcaklığı altında iyice mayıştı, kafasını ön cama çarpmaktan koruduğunun farkındaydı.

Hiç değilse saçım ağzına giriyor, diye düşündü. Roman'ın da kendisi kadar rahatsız olduğundan zerre şüphesi yoktu. Hele ki derin bir çukurdan geçerlerken inlediğini duyunca buna hiç şüphesi kalmamıştı.

"Canını mı acıtıyorum?" diye sordu.

"Hayır."

"Gözlerini mi kısıyorsun, Kitt?" diye dalga geçti.

Roman mırıldanırcasına konuşurken nefesini ensesinde hissetti. "Dönüp kendin görmek ister misin, Winnow?"

Iris bunun dudaklarını birbirine çok yaklaştıracaklarını düşünerek cesaret etmedi. En azından ona yine Winnow demeye başlamıştı. Bu, aralarındaki güvenli bölgeydi; Winnow dediğinde Iris ondan ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Laf dalaşları, iğneleyici sözler, kaş çatmalar. Ama Iris dediğinde... işte o zaman tamamen yabancı bir bölgeye geçiş yapmış oluyordu ve bu, bazen Iris'i korkutuyordu. Kocaman bir uçurumun kenarına yaklaşıyormuş gibi hissediyordu.

O akşamüzeri cepheye vardılar.

Küçük bir kasaba boşaltılmış, bütün binalar davaya tahsis edilmişti. Kamyon belediye binasına benzer bir yerin önüne park ettiğinde askerler hızlıca sebze, kurşun ve temiz üniforma kasalarını indirmeye başladılar. Iris koşuşturmacanın ortasında duruyor, Roman da hemen onun arkasında dikiliyordu. Iris nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu ve kalbi ağzında atıyordu.

“Savaş muhabiri misiniz?” diye sordu tok sesli, orta yaşlı bir kadın önlerinde durarak. Pirinç kemer tokası olan üniforması zeytin yeşiliydi ve göğsüne altın yıldız ilâştirilmişti. Kısa siyah saçlarını örten bir şapka takıyordu.

“Evet,” dedi Iris. “Nereye gide—”

“Şafak Bölüğü’nü takip edeceksiniz. Ben Bölük Komutanı Speer, askerlerim koruma alanındaki nöbetlerini tamamlamak üzereler, gün batımında sipere doğru yola çıkacaklar. Gelin, bu taraftan.”

Komutan toprak yolda hızlı adımlarla yürümeye başlayınca Iris’le Roman da peşine takıldı, onlar geçerken askerler kenara çekilip muhabirlere meraklı bakışlar attılar. Iris, Forest’la karşılaşabileceğine dair kısa, çılgınca bir umuda kapıldı. Fakat çok geçmeden çevresindeki yüzleri incelemekle vakit kaybedemeyeceğini anladı.

“Bölüklerimiz on iki saatlik vardiyalar yaparlar,” dedi kadın. “Gün doğumundan gün batımına cepheyi izlerler, haberleşme siperini kontrol ederler ya da koruma altındaki yerde dinlenirler. Bu kasaba koruma altındaki alanın üssü. Mataranızı doldurmak ya da sıcak bir şeyler yemek isterseniz şuraya, yemekhaneye gideceksiniz. Yıkanmak isterseniz köşe başındaki eski otele gideceksiniz. Doktora görünmeniz gerekirse şu eve gideceksiniz ama şimdiden uyarayım, revir ağzına kadar dolu ve afyon tentürü stokumuz bitmek üzere. İleriye bakarsanız bu yolun ormana çıktığını görürsünüz. İşte, Şafak Bölüğü’yle birlikte o yoldan ormanın öbür tarafındaki haberleşme siperine

ulaşacaksınız. Geceyi orada geçirecek, şafak söker sökmez de cepheye doğru yola koyulacaksınız. Sorusu olan?”

Yeni öğrendiği bütün bu bilgileri aklına yazmaya çalışan Iris’in kafası allak bullaktı. Eli annesinin tulumunun altında sakladığı madalyonuna gitti.

“Çatışmaya tanık olma ihtimalimiz var mı?” diye sordu Roman.

“Evet,” dedi Komutan Speer. “Kask takın, emirlere uyun ve her zaman eğilir vaziyette olun.” Bakışları yanımızdan geçen bir askere kaydı. “Teğmen Lark! Muhabirlere burada geçirecekleri sürede gerekli talimat ve teçhizatları verin lütfen. Önümüzdeki birkaç gün boyunca sizin müfrezenizi izleyecekler.”

Temiz yüzlü asker selam durduktan sonra bakışlarını Roman’la Iris’e çevirdi. Yanlarından uzaklaşan Komutan Speer yolu yarılادığında, “İlk seferiniz mi?” diye sordu.

Iris, Roman’a bakma arzusunu bastırdı. Kendisinin duyduğu korku ve heyecanı onun da duyup duymadığını görmek istiyordu.

“Evet,” dedi Roman elini uzatarak. “Roman Kitt. Bu d—”

Iris, Roman’ın onu tanıtmaya izin vermeden, “Iris Winnow,” dedi. Teğmen Iris’in elini sıkarken gülümsedi. Ağzında yara vardı; dudaklarının sağ köşesini aşağı çekiyordu ama göz kenarları kırışık, sanki savaştan önce bol bol gülüp eğlenmiş gibiydi. Iris ne zamandır asker olduğunu merak etti. Çok genç görünüyordu.

“İkinizi de ağırlamaktan mutluluk duyarız,” dedi Lark. “Gelin benimle, önümüzdeki birkaç gün için son sıcak yemeğimi yemeye yemekhaneye gidiyordum. Siz de iki lokma bir şey yiyin, hem o arada size nelerle karşılaşacağınıza dair daha fazla bilgi veririm.”

Lark yemekhaneye dönüştürülen belediye binasına doğru yürümeye başlayınca Iris hemen öbür yanına geçti, böylece

teğmen Roman'la arasına girmiş oldu. Bunu Roman da fark etti; Iris'e kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini önüne dikti.

"Bir itirafta bulunacağım, Teğmen," dedi Iris. "Ordunun nasıl bölümlere ayrıldığı hakkında pek bilgim yok. Komutan Speer sizin *müfrezenize* eşlik edeceğimizi mi söyledi?"

"Evet," dedi Lark. "Her taburda dört birlik vardır. Her birlikte iki yüz kadın, iki yüz erkek bulunur, ayrıca her birliğin dört müfrezesi vardır. Ben kendi müfrezemde aşağı yukarı elli erkek ve kadına teğmenlik yapıyorum, Çavuş Duncan da benim yardımcım. Yakında bize Çınar Müfrezesi dendiğini öğreneceksiniz."

Iris not defterini hazır bulunduruyor olmalıydı ama isimleri ve sayıları en kısa sürede not etmek üzere aklının bir köşesine yazdı. "Çınar Müfrezesi mi? Neden?"

"Bu, zamanı geldiğinde paylaşmak istediğim uzun bir hikâye, Bayan Winnow."

"Nasıl isterseniz, Teğmen. Sakıncası yoksa bir sorum daha olacak," dedi Iris. "Bir askerin birliğine nasıl seçildiğini merak ediyordum. Mesela Oathlu bir askerin nerede görev yapacağına kim karar veriyor?"

"Güzel soru, zira Doğu Borough Dacre'a savaş açmamış ve mücadeleye katılmamış olmasına rağmen Oath'tan gelen pek çok askerimiz var," dedi Lark hüzünlü bir gülümsemeyle. "Oathlu biri askere yazıldığında yardımcı birliğe ekleniyor. Hâlâ Doğu Borough yerlisi olarak kabul ediliyor fakat sanki bizden biriymiş gibi ordumuzun bir koluna ekleniyor."

Iris abisini hayal etti. E Taburu, Beşinci Landover Bölüğü'nün nerede olduğunu sormak istedi fakat dudaklarından başka bir soru döküldü. "Haber *yapmamamız gereken* bir şey var mı?"

Lark düşünüyormuş gibi başını yana yatırdı. "Eh, tabii ki. Duyacak olursanız stratejilerimiz. Haberleşme siperinde konuşulan mesajlar. Dacre'ın gazeteden haberdar olması hâlinde ona avantaj sağlayabilecek konum ve istihbarat bilgileri." Teğmen,

Iris'e kapıyı açmak için konuşmasına ara verdi. Kapı açılır açılmaz burunlarına soğan ve köfte kokusu doldu. "Tarafsız olmanız gerektiğini duydum ama doğrusunu isterseniz ben bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum. Dacre'in saflarından sağ salim dönmek şöyle dursun, orada memnuniyetle karşılanacağınızı bile sanmıyorum. Size verebileceğim en iyi tavsiye, Bayan Winnow, tanık olduklarınızı, hislerinizi, kim olduğumuzu, Oath'taki ve ötesindeki kentlerin çabamıza katılmasının neden hayati önem taşıdığını çarpıtmadan yazmanızdır. Sizce bu mümkün mü?"

Iris duraksayıp teğmenin umut dolu gözlerine baktı.

"Evet," dedi fısıldar gibi.

Oysa aslında... boyundan büyük işlere kalkıştığını hissediyordu. Sanki ayak bileklerine bir taş bağlıydı da az önce biri onu okyanusa atmıştı.

Saat tam beşte yola koyuldular.

Iris'le Roman'a kask ve çantalarına koymaları için de biraz yiyecek verilmişti ve şu anda iki yüz güçlü askerden oluşan Şafak Bölüğü'nün peşi sıra dolambaçlı, gölgeli orman yolunda ilerliyorlardı. Lark onları botlarının toprağı dövmesi dışında çıt çıkarmadan tempolu biçimde dört kilometre yürüyecekleri konusunda bilgilendirmişti ve Iris şimdi seher vakti Roman'la yaptığı koşulara şükreliyordu.

Ağaçlar seyrelmeye, akşam güneşi göğes turuncu damarlar yaymaya başladığında Iris'in artık baldırları yanıyordu. Yol şimdi cepheye paralel uzanıyordu, ormanın koruması altında göz alabildiğince uzanan karakollar kurulmuştu. Karakollar taş ve sazdan yapılmaydı, içlerine askerler girip çıkıyordu. Haberleşme kontrol noktaları olabilirlerdi.

Lark birden zeytin yeşili üniforma deryasından sıyrılıp onlarla konuşmak üzere yanlarına geldiğinde Iris'in düşünceleri bölündü.

"14. Garnizon'daki haberleşme siperine girmek üzereyiz," diye açıkladı alçak sesle. "Cepheye daha birkaç kilometre var ama siperin *güvenli* sınırları içinde dinleniyor olsanız bile daima yere yakın durmanız ve çevrenize dikkat kesilmeniz çok önemli. Ayrıca burada sığınaklar olduğunu göreceksiniz. Bunlar, Dacre'in askerlerinin yahut tazılarının saldırısından korunmak için kullanılmaya ayrılmıştır."

Iris dudaklarını yaladı. "Evet, ben de size tazıları sormak istiyordum, Teğmen Lark. Gece birden saldırırlarsa ne yapacağız?"

"Doğruca bir sığınağa gideceksiniz, Bayan Winnow," dedi Lark. "Tabii ki Bay Kitt'le."

"Peki ya eithrallar?" diye sordu Roman. "Onlar için protokol ne?"

"Eithrallar yukarıdan Dacre'in askerleriyle bizim askerleri ayıramadıklarından cephede pek görülmezler. O canavarlar aşağıda hareket edenler kendi kuvvetlerinden bile olsa üzerlerine bomba bırakırlar. Dacre onları sadece sivil kasabalara ve demir yoluna saldırmak için kullanıyor."

Iris'in ürperdiğini gören Lark'ın sesi yumuşadı. "Pekâlâ, birlik yakında sipere dağılacak ama siz benim müfrezemi takip edeceksiniz. Durduğumuzda siz de kendinize gece boyu dinlenebileceğiniz bir yer bulun. Ben sizi cepheye gitmek üzere şafaktan önce uyandırırım. Tabii ki sessiz olmayı, eğilerek dolışmayı ve gözünüzü dört açmayı unutmuyorsunuz. Bunlar uymanız gereken kesin talimatlar. Saldırıya uğrarsak ve Dacre'in silahlı kuvvetleri siperimizi ele geçirirse ikinizin derhâl kasabaya dönmesini istiyorum. Bu savaşta *tarafsız* sayılabilirsiniz ama düşmanın sizi görür görmez öldürmeyeceğinin garantisi yok."

Iris başıyla onayladı. Roman mırıldanarak kabul etti.

Iris Teğmen Lark'ın Çınar Müfrezesi'nin peşi sıra siperin derinliklerine doğru ilerlerken Roman da hemen arkasından geliyordu. O kadar yakınındaydı ki Iris nefesini duyabiliyordu, sanki gerginmiş ama bunu gizlemeye çalışıyormuş gibi kesik kesikti. Birkaç kez kazara Iris'in topuğuna basarak sendelemesine neden oldu.

“Özür dilerim,” dedi hızlıca sırtına dokunarak.

Iris, *Önemli değil*, demek istedi ama sözcükler boğazında takılı kaldı.

Ne beklediğini gerçekten bilmiyordu ama çamuru engellemek üzere yere tahta kalaslar döşenmiş siper son derece iyi tertip edilmişti. İki kişinin yan yana rahatlıkla yürüyebileceği kadar genişti. Yılan yolu misali kıvrılan duvarlara ağaç dalları örülmüştü. Siper önce sola, sonra sağa dönüyor, ardından iki yola ayrılıyor, sonra bir daha ayrılıyordu. Iris devasa topların uyuyan canavarlar misali çimlerin üzerinde durduğu topçu garnizonlarının yanından geçti. Birkaç alçak noktaya açığı kapamak için kum çuvalları dizilmişti ve Iris kıvrımlı siper hattında ilerledikçe Lark'ın bahsettiği sığınakları görmeye başladı. Toprak kazılarak içine taş sığınaklar yapılmıştı, girişleri karanlık ve açıktı. Davetkâr hiçbir yanları yoktu, hatta askerleri yutmayı bekleyen donmuş ağızlara benziyorlardı ve Iris onlardan birine saklanmak zorunda kalmamayı umdu.

Yüzüne serin hava çarptı. Kara toprak, çürümeye yüz tutan tahtalardan ötürü biraz da küf kokuyordu. Iris birkaç kez de çöp ve sidik kokusu aldı, tabii bunlara sigara dumanı da eşlik ediyordu. Bir iki kez fare gördüğünü sandı ama gölgeler ona oyun oynuyor da olabilirdi.

Çınar müfrezesi siperin nispeten kuru ve temiz bir kısmında geceyi geçirmek üzere durduğunda derin bir oh çekti.

Çantasını omzundan indirip kendine küçük bir fenerin altındaki yeri seçti. Roman da aynısını yaparak tam karşısına bağdaş kurdu. Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başladığı sıra-

larda Lark onları kontrole geldi. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasıyla gülümseyip yanlarına yerleşti.

Sessizlik yoğun ve tuhaftı. Iris fazla derin nefes almaya, o yoğun, serin havayı ciğerlerine doldurmaya neredeyse korkuyordu. Yalnızca birkaç kilometre ötedeki düşmanın soluduğu havayı.

Bu, insanı boğan bir sessizlikti.

Gece iyiden iyiye çökmeye başladığında çantasını açıp içinden pazen battaniyesini çıkardı ve bacaklarına örttü. Ardından not defteriyle kalemini alıp bilgiler aklında hâlâ tazeyken günün önemli olaylarını yazmaya koyuldu.

Karanlık yayılmaya devam etti.

Iris not defterini kenara koydu ve çantasından bir portakal alıp yemeye başladı. Roman'a bir kere bile bakmamıştı fakat onun da yazdığını biliyordu. Kâğıdı dolduran kaleminin hafif hışırtısını duyabiliyordu.

Oturduğu yerde kıpırdandığında kendinden de bir hışırtı yükseldi.

Carver'ın mektubu.

Günün telaşından onu unutmuştu, yarısı okunmuş hâlde cebinde duruyordu. Ama şimdi aç, üşümüş ve korkmuş vaziyette bir siperde otururken mektubu hatırlayınca... sanki mektup onu kucaklamış gibi hissetti. Karanlıkta bir arkadaşına uzanmış da elini bulmuş gibi.

Roman kaşlarını çatmış yazarken onu izlemeye koyuldu. Bir saniye sonra Roman onu izlediğini hissetmiş gibi başını kaldırıp Iris'e baktı. Iris hemen gözlerini kaçırıp portakalıyla meşgul oldu.

Mektubu cebinden çıkarmadan önce Roman'ın uyumasını beklemek zorundaydı. Dünyada en son istediği şey Roman Cansıkıcı Kitt'in, hiç yüz yüze tanışmadığı ama tam birbirlerine göre olduklarını hissettiği bir çocukla büyülü biçimde mektuplaştığını öğrenmesiydi.

Bir saat geçti. Iris'e üç saat gibi gelmişti fakat siperde zaman kendi kafasına göre hareket ediyor, isterse yavaş isterse hızlı akıyordu.

Iris kasklı başını arkasındaki örülü huş ağacı dallarına yasladı. Gözlerini yumarak uyuyormuş numarası yaptı. Ve yorgunluğa teslim olmayı reddederek bekledi. On dakika sonra çaktırmadan Roman'a baktığında yüzünün gevşediğini gördü. Gözleri kapalıydı, derin derin nefesler alırken göğsü şişip iniyor, not defteri düştü düşecek vaziyette dizlerinin üzerinde duruyordu. Iris onun uyurken daha genç görüldüğünü düşündü. Daha yumuşak. Her nedense bu düşünce yüreğini sızlattı ve Iris bu endişe verici hisleri bir kenara itti.

Fakat bu savaşta ne kadar değişeceklerini merak etmeden de duramadı. Savaş üzerlerinde yara izi misali sonsuza dek parlayacak ne gibi izler bırakacaktı?

Mektubu yavaşça cebinden çıkardı.

Elbette siperin sessizliğinde gürültüyle hışırdadı. Lark dönüp ona bakınca yüzünü buruşturdu; Dacre bu engin ölü mıntıkanın ötesinde böylesine masum bir sesi duyabilir miydi?

Iris kâğıdı cebinden yarı çıkarmış hâlde donakaldı. Dudaklarını oynatarak Lark'tan özür diledi ama Lark onun ne yaptığını anlayınca göz kırptı. Iris mektupların cephede kutsal sayıldığını tahmin edebiliyordu.

Bakışları Roman'a kaydı. Kıpırdamamıştı bile. Kucağında onunla üç saat boyunca kamyonda yolculuk etmek pestilini çıkarmış olmalıydı.

Iris, Carver'ın mektubunu cebinden tamamen çıkardı ve kirli elleriyle katını açtığında nihayet derin bir nefes alabileceğini hissetti.

Kaldığı yeri buldu –büyükannesiyile ilgili bir şeydi– ve okumaya devam etti:

—büyükannem gayet iyi fakat şu anda bana biraz dargın — seni nihayet gördüğümde sebebini söylerim. Bazen bana yıllar önce verdiği daktiloyla —beni sana bağlayan daktiloyla— kendi romanımı yazıp yazmadığımı soruyor ve ben de her seferinde onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Ama bazen kelimelerim çok yavan ve ruhsuzmuş gibi hissediyorum. Onun inandığı gibi iliklerimde bir hikâyenin saklandığını hissetmiyorum. Ama ona düşündüğü gibi biri olmadığımı söylemeye de yüreğim el vermiyor.

Neyse, bana biraz kendinden bahset. En sevdiğin anılarından birini ya da bir gün gitmek istediğin yeri veya hayatını ve dünyaya bakışını değiştiren kitabı söyle mesela. Kahve mi içersin çay mı? Tuzlu mu seversin tatlı mı? Gün doğumu mu hoşuna gider gün batımı mı? En sevdiğin mevsim hangisi? Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, Iris.

Umutlarını ve hayallerini bilmek istiyorum. Seni neyin

Siperin karşı tarafından uçarak gelip yüzüne çarpan buruşturulmuş bir kâğıt parçasıyla okuması bölündü.

Iris yüzünü buruşturdu, neye uğradığını şaşırılmıştı, ta ki başını kaldırıp Roman'ın ona baktığını görene kadar. O Roman'a ters ters bakarken Roman ona az önce attığı topu açmasını işaret etti.

Iris açtı ve kargacık burgacık el yazısıyla, *Ne okuyorsun, Winnow?* diye yazdığını gördü.

Kalemini alıp cevap yazdı: *Sence neye benziyor, Kitt?* Kâğıdı yeniden top yapıp Roman'a attı.

Dikkati şimdi onunla Carver'ın mektubu arasında bölünmüştü. Yalnız başına kalıp az evvel okuduğu kelimelerin tadını çıkarabileceği bir an istiyordu. İçini eriten kelimelerin. Fakat Roman'a güvenemezdi. Şu anda kâğıdı düzleştirmiş, cevabını yazıyordu ve Iris'in bir kere daha suratından vurulmaya niyeti yoktu.

Roman kâğıdı attığında yakalayıp okudu. *Aşk mektubu mu?*

Iris cevap olarak gözlerini devirdi fakat yüzünün ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Fenerin yarattığı gölgelerin utançını sakladığını umdu.

Seni hiç ilgilendirmez ama rahatça okumama izin verersen... sana sonsuza dek minnettar olurum, diye yazıp kâğıdı ona geri gönderdi.

Roman bir şeyler karalayıp kâğıdı geri yolladı. *Yani aşk mektubu. Kimden, Winnow?*

Iris ona gözlerini kısarak baktı. *Sana söylemeyeceğim, Kitt.*

Buruşuk kâğıtlarının artık düzeleceği kalmamıştı. Roman not defterinden yeni bir sayfa yırtıp, *Benden faydalanmalısın. Sana tavsiye verebilirim,* yazdı.

Iris'in bakışları neden o ilk cümlede takılı kalmıştı? Başını salladı, Roman Kitt'le tanıştığı güne hayıflandı ve ardından, *Tavsiyene ihtiyacım yok fakat teklifin için teşekkür ederim,* yazdı.

Bunun yazışmalarına nokta koyacağını sanıyordu. Carver'ın mektubunu yeniden okumaya koyuldu, gözleri itirafını bitirmeye hevesliydi...

Siperin karşı tarafından bir kâğıt topu daha uçarak gelip bu sefer köprücük kemiğine çarptı.

Iris onu görmezden gelmeyi düşündü. Roman inat edip ona bir tane daha gönderebilirdi fakat kâğıt burada çok değerliydi ve boşa harcayarak aptallık ediyorlardı. Roman aklını okumuş gibi botuyla botunu dürtünce Iris ona baktı. Fener ışığında yüzü sanki yarı yabaniymiş gibi vahşi görünüyordu.

Iris yutkundü ve topu açıp okudu:

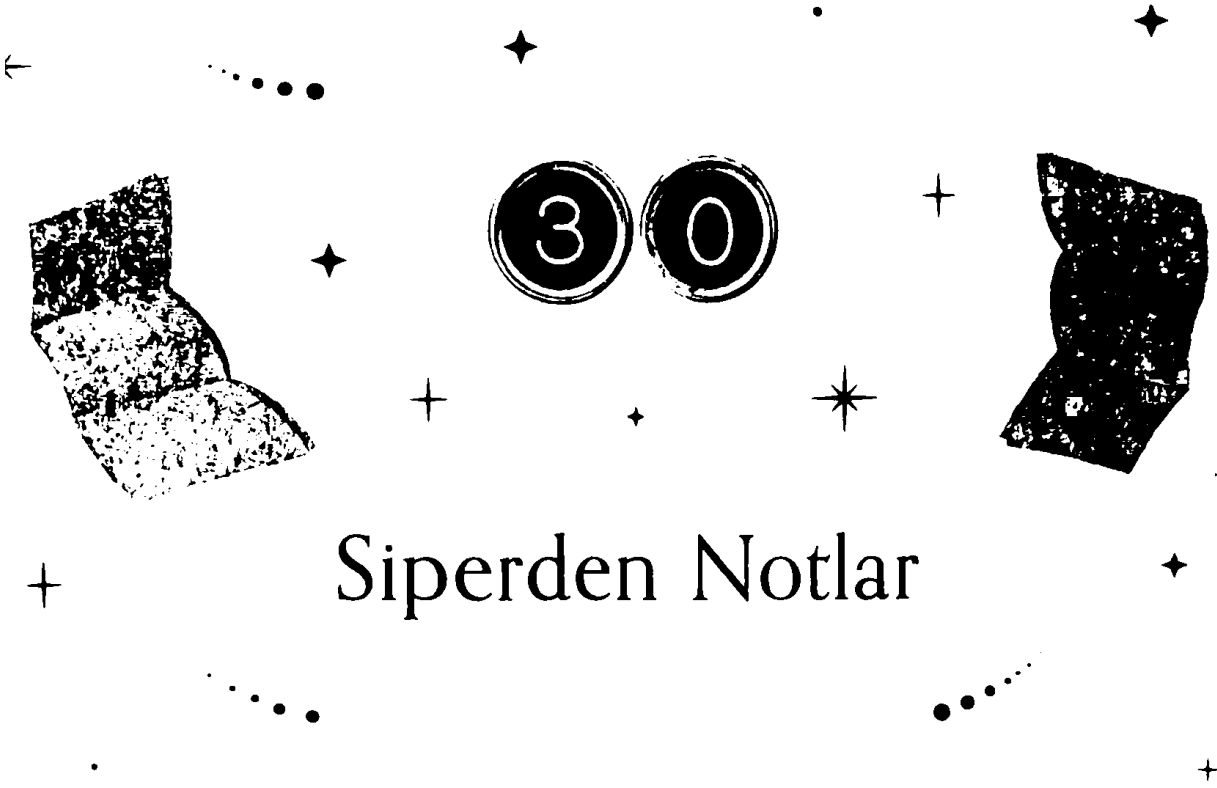
Dur tahmin edeyim: O kâğıda içini dökmüş, ne kadar yetersiz hissettiğinden dem vurmıştır çünkü asıl istediği senin onayın. Araya bir aile üyesini falan da sıkıştırmıştır: annesi, kız kardeşi ya da büyükannesi. Çünkü hayatındaki diğer kadınları, onu şekillendirmiş olanları düşününce eriyeceğini biliyor. Seni yeterince iyi tanıyorsa... kitaplardan ya da gazete makalelerinden de bahsetmiş olmalı çünkü hiç şüphesiz şimdiye kadar yazımının muhteşem olduğunu fark etmiştir ama hepsinden önemlisi seni ve kelimelerini hak etmediğini, asla da hak etmeyeceğini biliyordur.

Iris dumura uğramıştı. Nasıl cevap vereceğini bilemeden Roman'a bakakaldı. Roman bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdiğinde gözlerini mektuba indirdi. Onu okumayı daha sonraya bırakması gerekecekti. Dikkatlice katlayıp cebine geri koydu.

Fakat eski rakibinin son sözü söylemesine izin vermeyecekti.

Kalemini alıp yazdı: *Fazla düşünüyorsun. Yat uyu, Roman Kitt.*

Roman iç çekip başını arkaya yasladı. Iris yanaklarının al al olduğunu fark etti. Gözlerinin ağırlaşmaya başlamasını izledi. Belki de ona sözünü dinletmek için yapması gereken tek şey buydu: Roman demek. Fakat bu konu üzerine daha fazla düşünmeden uykuya daldı. Rüyasında sonu gelmeyen sokakları olan soğuk bir kent, yoğun bir sis ve ulaşamayacağı kadar önünde koşan koyu renk saçlı bir oğlan gördü.

Siperde sivillerin uyması gereken kurallar:

1. Daima eğilin. Aşağı inmeden önce hiç kıymetini bilmediğiniz yukarıdaki diyarı görmek için merdivenlerden birine tırmanma arzuunuza karşı koyun. Merdivenler periskoplu gözcüler ve keskin nişancılar tarafından ya da yaylım ateşi* (1. dipnota bakın) açılırsa kullanılmak üzere varlar.
2. Açık gökyüzü ve nemli toprak duvarlardan oluşan bu eve alışın ama ona sakın güvenmeyin. Gökyüzü her zaman bir tehdittir ve etrafta tazılar dolaşır, üzerinize havan topları yağarken toprak en büyük kalkanınız olsa da o da tehlikeli* (2. dipnota bakın) olabilir.
3. Dua edin yağmur yağmasın. Yoksa su içinde* (3. dipnota bakın) yaşamaya hazırlıklı olun.
4. Fareleri görmezden gelin. Biliyorum, geceleri siperde dolaşıp bacaklarınıza tırmanırlarken ya da çantanızı kemirirlerken bunu yapmak çok zor. Ayrıca bitleri de görmezden gelin.
5. Yalnızca enerjinizi koruyacak ve susuz kalmayacak kadar yiyip için. Kurutulmuş et ve konserve fasulyeyle

- yaşamınızı sürdürmeye çalışırken açlığı her zaman belli belirsiz (ya da yoğun biçimde) hissedeceksiniz. Ama son derece iyi bir günde yağda yumurtalı sandviç* (4. dipnota bakın) yiyebilirsiniz ki tadı inanılmaz güzeldir.
6. Haberleşme siperinde fenerlerin kısık ayarda yakılmasına izin var fakat cephede geceleri ateş yakmak kesinlikle yasaktır. Sigara* (5. dipnota bakın) bile yakamazsınız.
 7. Mahremiyet diye bir şey yoktur. Tuvaletinizi yaparken bile.

Dipnotlar:

1. *Yaylım ateşi*, geniş bir alana yoğunlaşan topçu bombardımanı olarak tanımlanabilir. Teğmen Lark bana bu taktiğin, taraflardan birinin ölü mıntıkayı, yani iki kuvvetin siperleri arasındaki toprak parçasını geçmek istediğinde kullanıldığını söyledi. Fakat ortalığı dumanla katarak rakiplerinin siperini ele geçirmek üzere ölü mıntıkada ilerleyen askerlerin görünmesini engelleyen yoğun yaylım ateşi açıldığında, “ateş et, siper al ve hareket et” taktiği uygulanabilir. Her birlikte o gün rüzgârın hangi yönden estiğini ölçmekle görevli bir asker bulunur. Bazen sırf bu bile en uygun saldırı zamanını belirlemeye yeter, böylece dumanın saldırmayı planladığınız yöne doğru eseceğini bilirsiniz. Yahut düşmanınızın ne zaman saldıracağını göstergesi olabilir.
2. Çavuş Duncan bana bir keresinde bir topçu bombardımanı sırasında askerlerin sığınaklardan birine çekildiğini fakat bombanın tam da o sığınağın üstüne düştüğünü söyledi. Sığınak çökmüş ve askerler diri diri gömülmüşler.
3. Ben burada olduğum süre boyunca yağmur yağmadığı için ölümlülerin işleriyle hangi tanrı ilgileniyorsa ona şükürler olsun ama Attie siperdeyken epey yağdığını

- düşünüyorum. Ne kadar korkunç ve moral bozucu olduğu konusunda o daha samimi bir fikir beyan edebilir.
4. Er Marcy Gould tarafından yapılan yağda yumurtalı sandviçin tarifi: Ateşin üzerine koyduğunuz döküm demir tavada yumurtayı pişirin. Sarısının akışkan kaldığından emin olun. İki kalın dilim ekmeğe tereyağı sürün ve yumurtayı aralarına koyun. Diğer askerler size hepsini yiyip yiyemeyeceğinizi soracak. Merak etmeyin; son lokmasına kadar yiyeceksiniz.
 5. Teğmen Lark bana cephedeyken sigara yakan bir askerden bahsetti. İki fırt çekmesine kalmadan yoğun yayılım ateşi açılmış ve birlikteki erlerin yarısı ölmüş.

Üç gün olmuştu. Alışması tuhaf bir rutindi: Geceler haberleşme siperinde, çetin gündüzler cephede geçiyordu. Çınarlar başka bir müfrezeyle dönüşümlü olarak nöbet tutuyordu ve bunu yedi gün daha yapacak, ardından üsse dönüp yedi gün boyunca dinleneceklerdi.

Tüm bunlar olurken Iris not defterini doldurdu.

Gündüzleri cephede Roman'ın yanında çömelmiş, burnunu kaşımak kadar masum bir şey bile yapmaya korkar hâldeyken asla yazmamıştı. Fakat geceleri, koruma altındaki bir yerde oldukları anlarda, Çınar Müfrezesi'ndekiler ona ısınmaya başlamış ve Iris de dostça rekabetin daha derin, daha samimi hikâyelere erişmenin etkili bir yolu olduğunu hatırlayarak onlarla sık sık fener ışığında iskambil oynamıştı.

Erlere geride bıraktıkları hayatlarını ve onları seven ailelerini sormuştu. Savaşa katılmak istemelerine neyin sebep olduğunu sormuştu. Eski muharebeleri –kaybettiklerini ve kazandıklarını– sormuş, anlattıkları cesaret, sadakat ve acı dolu hikâyeleri can kulağıyla dinlemişti. Savaş kan bağından daha kuvvetli bağlar kurmuş gibi askerler birbirlerine kardeşim diyorlardı.

Iris bir an kendini inanılmaz tatmin olmuş hissederken bir sonraki an derin bir hüzne kapılıyordu.

Annesini özlüyordu. Forest'ı özlüyordu. Attie'yle Marisol'ü özlüyordu. Carver'a yazmayı özlüyordu.

Bazen zihninde onu buraya getiren yolu takip etmeye çalışıyordu fakat olanları yeniden yaşamak çok zordu. İçindeki, şu anda ortaya çıkmaları çok tehlikeli olan yarı gömülü hisleri uyandırıyordu.

Yine de... kan damarlarında uğulduyordu.

Dördüncü gece Iris o günkü notlarını yazarken birdenbire üzerine bir yorgunluk çöktü.

Duraksadı, eli uyuşmuştu.

Roman siperde alışlageldik yerinde oturmuş, konserve fasulye yiyordu. Siyah saçları birbirine karışmış hâlde gözlerinin önüne düşmüş, sakalı uzayarak yüzünün alt yarısını karartmıştı. Kilo vermiş gibi elmacık kemikleri daha da belirginleşmişti. Parmak eklemleri kabuk bağlamış, tırnak dipleri toprak dolmuştu ve tulumunun bir dizi delinmişti. Doğrusu Iris'in hatırladığı Roman'a hiç benzemiyordu. *Oath Gazette*'te çalışırken her zaman bakımlı ve şık olur, etrafta kasıla kasıla yürürdü.

Neden burada? diye düşündü Iris yüzüncü kez. Bir zamanlar onun anlaşılması kolay biri olacağını sanırdı ama günler geçtikçe Roman Kitt'in bir muamma olduğunu düşünmeye başlamıştı. Çözmek için can attığı bir muammaydı.

Iris dikkatini çekme korkusuyla onu uzun uzun incelememi. Bakışlarını tekrar not defterine indirdiğinde birdenbire kendini bomboş ve bitkin hissetti, sanki bir gecede yıllarca yaşlanmıştı.

Gözlerini yumup başını arkaya yasladı.

Ne olduğunu anlamadan uykuya teslim oldu.

Iris gece siperde yürüyordu.

Yalnızdı, tek eşlikçisi tepesindeki gümüş bir ışık yayan şişkin, parlak dolunaydı. Iris duraksayıp rüzgârı dinledi. Herkes neredeydi? Onun nerede olması gerekiyordu?

Sinir bozucu gölgesi Roman neredeydi?

Uzakta ulumalar duydu. *Tazılar*. Kalbi hızla çarpmaya başlarken kendini savunmasız hissederek en yakın sığınağa doğru koştu.

Karanlıkta yanan bir ışık vardı.

Iris ateşe çekilerek sığınağa girdiğinde buranın aslında bir oda olduğunu fark etti. Eski evinin oturma odasıydı. Annesi ve Forest'la paylaştığı yerin. Bakışları tanıdık eşyaların üzerinde gezinirken –kelleşmiş halı, soyulmaya yüz tutmuş duvar kâğıdı, büyükannesinin radyosunun üzerinde durduğu büfe– bir daha asla göremeyeceğini sandığı biriyle karşılaştı.

“Küçük Çiçek,” dedi kanepede oturan annesi. Parmak uçlarının arasında bir sigara yanıyordu. “Nerelerdeydin, hayatım?”

“Anne?” Iris’in sesi paslı gibiydi. “Anne, senin burada ne işin var?”

“Sen burada olduğun için buradayım, Iris.”

“Neredeyiz ki?”

“Şimdilik evdeyiz. Seni terk edeceğimi mi sandın?”

Iris’in soluğu kesildi. Kafası karışmıştı, hafızasından usulca kayan bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

“Yeniden yazmaya başladım, anne,” derken boğazı düğüm düğümdü. “Büyükanneimin daktilosuyla.”

“Biliyorum, aşkım,” dedi Aster gülümseyerek. Şaraptan ve bağımlılıktan önce yüzünden eksik olmayan gülümsemesiydi bu. Iris’in en sevdiği gülümseme. “Günün birinde çok ünlü bir yazar olacaksın. Bak buraya yazıyorum. Beni çok gururlandırıcaksın.”

Iris başını yana yatırdı. “Bunu bana daha önce de söylemiştin, değil mi anne? Neden hatırlayamıyorum?”

“Çünkü bu bir rüya ve ben seni tekrar görmek istedim,” dedi Aster gülümsemesi solarken. Birbirine uzak gözleri –Forest’ın da Iris’in de ondan çaldığı ela gözleri– insanın içine işleyen bir hüznle parlıyordu. “Sana bakıp seni gerçekten *görmeyeli* uzun zaman oldu, Iris. Şimdi ne çok şey kaçırdığımı fark ediyorum. Özür dilerim, tatlım ama artık seni görebiliyorum.”

Bu sözler Iris’in göğsünü ikiye yarıdı.

Acıdan, sızıdan iki büküm olmuştu ve ağladığını fark etti, sanki gözyaşları olanları silip atabilirmiş gibi. Zira annesi ölmüştü.

“*Iris.*”

Tanıdık bir ses odanın kenarlarını eritmeye başladı. Sığınağı. Karanlığı.

“Iris, uyan.”

Hayatının en kötü gününde evine gelen oğlanın sesiydi bu. Sanki üşütmesinden korkmuş gibi ona trençkotunu getiren oğlanın. Peşinden savaşa gelen, yüzüne kâğıt topları atan, eline baş sayfasında kendi makalesinin yayımlandığı gazeteyi tutuşturan ve sırf ardındaki manzarayı görebilsin diye ona bir tepeyi koşması için meydan okuyan oğlanın sesi.

Rüya bozuldu. Iris dertop olarak usul usul hıçkırdı.

Roman yanma oturdu. Parlak ayın altında elini Iris’in omzuna koydu. Iris tulumuna rağmen Roman’ın avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Geçti,” diye fısıldadı Roman.

Iris duygularını gizlemek için yüzünü ellerine gömdü. Fakat parmaklarının arasından korkunç sesler kaçarken Iris yaprak gibi titreyerek her şeyi iliklerinde sakladığı yere geri tıkmaya çalıştı. Bununla *daha sonra* ilgilenebilirdi. Bir siperde ağladığı için çok utanıyordu. Çınarların onu dinlediklerinden şüphesi yoktu, çok zayıf ve acınası olduğunu düşünüyor olmalıydı, onu–

Roman nazikçe kaskını çıkardı. Sonra saçlarını okşadı; saçları keçeleşmişti, iğrençti ve Iris doğru düzgün banyo yapabilmek için yanıp tutuşuyordu fakat Roman'ın dokunuşu rahatlatıcıydı.

Derin bir nefes alıp parmak uçlarını zonklayan gözlerine bastırdı. Roman'ın eli saçlarından inmişti, şimdi kolunu omuzlarına doluyordu. Iris onun koynuna, sıcaklığına sığındı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Rüyamda annemi gördüm de.”

“Özür dileyecek bir şey yok.”

“Çok utandı—”

“Seni benden başka kimse duymadı,” dedi Roman. “Burada ağlayarak uyanmak alışılmadık değil.”

Iris başını kaldırdığında boynundan bir kütürtü yükseldi. Burnundan da sümük akıyordu ve istemeye istemeye koluna silmek üzereydi ki birdenbire önünde bir mendil belirdi. Iris şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken onu Roman'ın uzattığını fark etti.

“Elbette sipere mendil getirecektin,” dedi söylenir gibi.

“Yoksa savaşa getirilecekler listende mendil yok muydu, Winnow?” diye sataştı Roman.

Iris mendile sümküdü. “Kes sesini, Kitt.”

Roman gülmekle yetinip Iris'in kaskını başına geri taktı. Fakat yanından kalkmayıp şafak sökmeden evvel gecenin en karanlık saatlerinde onu ısıtmaya devam etti.

Batı Rüzgârı

O öğleden sonra sıcaklık bunaltıcı bir seviyeye yükseldi. Bahar nihayet ısıtan güneşi ve uzun günleriyle gelmişti, tepelerindeki gökyüzünde devasa bulut kümeleri toplanıyordu. Roman yakında fırtına kopacağını bilerek bulutların toplanışını izledi.

Sırtından aşağı ter akıyor, boncuk boncuk ter damlaları ensesini kaşındırıyordu. Tulumu sıırıslam olmuş, tenine yapışmıştı. Günün bu saatinde siperde gölge bir yer bulmak çok zordu ve Roman zihnen kendini yakında sucuk olmaya, ayak bileklerine kadar çamura batmaya hazırlamaya çalıştı. Neyse ki çantası yağlı deridendi, böylece içinekilere bir şey olmayacaktı. Zira onun için önemli olan tek şey buydu. Çantasındakiler ve karşısında oturan Iris. Çok yakında Avalon Bluff'a döneceklerdi ve o zaman nihayet tam bir nefes alabilecekti. Nihayet rahatlayabilecekti.

Iris onu izlediğini gördü.

Roman siperin bu bölgesinde konuşmanın yasak olmasına sevindi. Yoksa Iris, bakışlarının sık sık onun üzerinde gezinmesi hakkında yorum yapabilirdi.

Rüzgâr esmeye başladı.

Siperin üzerinde uğuldamasına rağmen esintisi aşağıya kadar ulaşıyordu ve Roman bu serinliğe şükretti.

İşte o dalgınlıkla bunları –rüzgâra duyduğu minneti, Iris'i, ileride yazacağı makaleleri, Iris'i, gün batımına ne kadar kaldığını, *Iris'i*– düşünürken dingin öğleden sonrası patlamalarla hareketlendi. Art arda ateşlenen silahların sesi kulakları sağır eden, yeri sarsan cinstendi. Iris taburesinden atlayıp refleks olarak yerde iki büklüm olurken Roman'ın yüreği ağzına geldi.

Buraya kadardı.

En kötü kâbusu gerçek oluyordu.

Yerinden fırladığı gibi Iris'in üzerine kapandı.

Havan topları uğuldayıp patlamaya devam ediyordu. Bir-biri ardına, durmaksızın. Üzerine toprak ve odun parçaları yağmaya başlayınca Roman gözlerini sımsıkı yumdu. Altındaki Iris hareket etmiyordu, tam Roman onu ezdiğinden endişeye etmeye başlayacakken Iris korkuyla inledi.

“Bir şey yok,” dedi Roman, gürültüden onu duyabildiğini pek sanmasa da. “Yerde kal, nefes al.”

Sonunda sessizlik oldu fakat dumandan göz gözü görmüyor, toprak âdeta inliyordu.

Roman, Iris'in üzerinden kalkıp onu doğrulttu.

Iris titriyordu.

Roman'a bakan iri gözleri dehşet doluydu. Roman kendini o ela gözlerde, Iris'in içinde yanan korkuyu söndürme arzusunda kaybedebilirdi. Fakat kendisi de hayatında hiç bu kadar korkmamış, hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti ve ikisini birden oradan sağ salim çıkarabileceğinden emin değildi.

Etraflarında askerler tüfeklerini hazırlayıp emirler yağdırarak koşturmaya başladılar. Ancak Roman'la Iris arasında tam bir dinginlik vardı. Sanki zaman durmuştu.

“Çantanı al, Iris,” dedi Roman. Sanki bunları daha önce de yaşamışlar gibi çok sakindi.

Iris deri çantasının sapını tuttu. Çantayı sırtına takması biraz zamanını aldı, elleri tir tir titriyordu.

Roman, Iris'in notlarını düşündü. Son birkaç günde topladığı asker hikâyelerini. Dehşet, gurur, acı, fedakârlık ve zafer dolu hikâyeleri.

Iris o kelimeleri eve kadar götürmek zorundaydı. O kelimeleri daktiloya çekebilmek için buradan canlı çıkmak zorundaydı. Böylece kelimeleri trenle altı yüz kilometre ötedeki Oath kentinde bulunan *Inkridden Tribune*'e ulaşabilecekti.

Buradan sağ kurtulmak zorunda, diye düşündü Roman. Iris'in ve kelimelerinin olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Nefesini verdi –vücudundaki kemikler gibi soluğu da titriyordu– ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Batıdan esen rüzgârla birlikte bir duman duvarı yükseliyordu. Çok yakında üzerlerini örtecekti ve Roman dilinde tuz, metal ve toprak tadı alabiliyordu.

Ateş et, siper al ve hareket et.

“Geliyorlar mı?” diye sordu Iris.

Ona yeni bir yaylın ateşi cevap verdi. Kulakları sağır eden mermiler şimdi daha yakında patlayıp toprağa gömülürken Iris bir kere daha kendini yere attı. Fakat o yerde büzülemeden Roman onu kaldırıp siperin duvarına yasladı ve üzerine kapandı. Iris'e bir şey olacaksa önce Roman'a olacaktı. Fakat Roman'ın aklından saniyede binlerce düşünce geçiyordu.

Arkalarında ölü mıntıka vardı ki şimdi hiç düşünmediği kadar tehlikeli görünüyordu. Roman, Dacre'in askerlerinin dumandan istifade ederek siperlerine yaklaşıyor olabileceğini fark etti. Elllerinde tüfeklerle küle dönmüş otların arasında gölge misali hareket ederek diplerine kadar girmiş olabilirlerdi.

Roman bir çatışmanın patlak verdiğini hayal etti; muharebe hayal etti. Iris'e kaçmasını söylese kaçarmıydı? Onu gözünün önünden ayırmalı mıydı? Korkunun etkisiyle birlikte siperde koştuklarını ve onu bir sığınağa sakladığını hayal etti.

Eli Iris'in ensesinde, onu kendine yakın tutarak bombardımanın bitmesini bekledi. Parmakları Iris'in saçlarının arasında kaybolmuştu.

Ansızın Teğmen Lark onu omzundan tutup sarstı.

Yaylım ateşi kulakları sağır etmeye, üzerlerine yağmaya ve patlamaya devam ediyordu, nitekim teğmen onu duyabilsinler diye bağırarak konuştu.

"Hemen kasabaya dönmeniz gerek! Bu bir emirdir!"

Aldığı emirle rahatlayan Roman başıyla onaylayıp Iris'i duvardan çekti. Parmaklarını onunkilere kenetleyip siperdeki karmaşa arasında kendilerine yol açtı. Paramparça olmuş kalasların, toprak yığınlarının ve diz çöken askerlerin arasında ilerlediler. Bir an sonra Roman askerlerden bazılarının yaralı olduğunu, acı içinde kıvrandıklarını fark etti. Yerdeki kalasların üzeri kana bulanmıştı. Ufak tefek metal parçaları güneşte parlıyordu.

Iris, Roman'ın kolunu çekiştirdi. "Kitt. Kitt!"

Roman hızla dönüp ona baktı. Panik içini kızgın yağ gibi kavuruyordu. "Gitmemiz lazım, Iris."

"Onları bu hâlde bırakamayız!" diye bağırdı Iris ama Roman onu doğru düzgün duyamıyordu. Kulaklarına sanki toprak dolmuştu. Boğazı acıyordu.

"Bize bir emir verildi," dedi. "Sen ve ben... biz asker değiliz, Winnow."

Fakat Iris'in nasıl hissettiğini biliyordu. Kaçmak yanlış geliyordu. Diğerleri savaşmaya hazırlanırken basıp gitmek. Kadınlar ve erkekler yerde acı içinde kıvranırken. Havan mermilerinin paramparça ettiği vücutlarından bembeyaz kemikleri görünür, kıpkırmızı kanları oluk oluk akar vaziyette ölmeyi beklerken.

Roman tereddüde düştü.

İşte tam da o sırada havada kavis çizerek gelen küçük, yuvarlak objeyi gördü. Başta önemsiz bir toprak parçası sandı fakat sonra bir tınlama sesiyle Iris'in arkasına düştü. Kalasın

üzerinde döndü ve Roman ona baktı, baktı, sonra onun şey olduğunu fark etti... şey...

“*Siktir!*”

Iris’i tulumunun yakasından tuttuğu gibi sanki hiç ağır değilmişçesine kucağına aldı. Hemen arkasına dönerek kendini el bombasıyla Iris’in arasına soktu. Dehşetin ağzında bıraktığı tat ekşiydi ve o sabah kahvaltıda yediği şeftaliyle ekmek kı-zartmasını kusmak üzere olduğunu fark etti.

Bomba patlamadan önce kaç saniyeleri vardı?

Roman bir elini Iris’in beline koyarak onu ileriye doğru itti, onu bir sonraki dönemece doğru daha hızlı, *daha hızlı* koşturmaya çalışıyordu. Oraya, siperin keskin, korunaklı bir biçimde dönüş yaptığı yere varmalarına birkaç adım kalmıştı. Derken Iris’in ayağı yerden çıkıntı yapan kalaslardan birine takıldı. Roman onu belinden yakalayıp önüne, dumanların, sönen ışıkların ve durmaksızın patlayan silahların ortasına itti.

Iris köşeyi ilk dönen oldu, tam da o sırada arkalarından *klik, klik* ve *tık* diye bir ses geldi.

Roman çaresizce, “*Iris,*” diye fısıldadı.

Iris’i daha sıkı tutmuştu ki patlama onları birbirlerinden ayırdı.

Gözlerindeki Duman

Iris uyandı. Yüzü tahrip olmuş toprağın üzerindeydi, ağzında sıcak metal tadı vardı.

Kollarından destek alarak yavaşça doğruldu, başındaki kask yamulmuştu.

Etrafında askerler koşturuyordu. Altın rengi ışık içinde dumanlar yükseliyordu. Kalbinin sürekli teklemesine, vücudunun irkilmesine neden olan aralıksız bir patlama sesi vardı. Fakat Iris dizlerinin üstüne oturdu ve ağzındaki toprakla kanı tükürdü, bacaklarını, gövdesini, kollarını yokladı. Parmaklarında ve dizlerinde çizikler, göğsünde uzun bir kesik vardı ancak yerde metal parçaları parıltıyor olmasına rağmen çoğunlukla iyi durumdaydı.

Kitt.

Kendisi bomba patlamadan önce köşeyi dönmüştü ama Roman'ın döndüğünden emin değildi.

“Kitt!” diye bağırdı. “*Kitt!*”

Sendeleyerek ayağa kalkıp sisin içine bakındı ve onu birkaç adım ötede, yerde upuzun yatarken buldu. Sırtüstü duruyordu

ve sanki dumanların arasından bulutları görebiliyormuş gibi gözleri açıldı.

Iris hıçkırığını bastırarak Roman'ın yanına diz çöktü. Ölmüş müydü? Bu düşünce yüreğini dağladı. Ellerini telaşla yüzünde, göğsünde gezdirirken buna dayanamayacağını fark etti. Onsuz bir dünyada yaşamaya dayanamazdı.

“Kitt?” diye seslendi avucunu kalbinin üzerine koyarak. Roman nefes alıyordu ve Iris yaşadığı rahatlamayla neredeyse düşüp bayılacaktı. “*Kitt*, beni duyabiliyor musun?”

“Iris,” dedi Roman nefes nefese. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi fakat sonra Iris bunun sebebinin, kendi kulaklarındaki çınlama olduğunu fark etti. “Iris... çantamda...”

“Tamam, Kitt,” dedi Iris, Roman ona gözlerini kırpıştırarak bakarken gülümsedi. Roman şoktaydı ve Iris vücudunun geri kalanını incelemeye koyuldu. Karnına, gövdesinin yanlarına baktı ve sonra gördü. Sağ bacağına şarapnel parçaları saplanmıştı. Çoğunlukla bacağının dış kısmı, baldırı ve dizinin çevresi zarar görmüştü ama yaraları durmaksızın kanıyordu. O âna dek ne kadar kan kaybettiğini kestirmek imkânsızdı. Yerdeki kanlar ondan da akmış olabilirdi diğer yaralılarından da. Iris derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

“Pekâlâ, Kitt,” dedi gözlerine bakarak. “Yaralanmışsın. Ağırlıklı olarak sağ bacağın yara almış gibi görünüyor ama seni bir doktora göstermemiz lazım. Senc—”

“Iris, çantam,” dedi Roman, eli nafile bir çabayla çantasına uzanıyordu. “Bana... çantamı... ver. Bir şey var... sana vermeliyim—”

“Tamam, bırak şimdi çantanı, Kitt. Önce seni buradan çıkarmam lazım,” dedi Iris doğrularak. “Sana destek olursam sol ayağının üzerinde durabilir misin?”

Roman başıyla onayladı.

Iris onu ayağa kaldırıp dengede tutmaya çalıştı. Fakat Roman düşündüğünden çok daha uzun ve ağırdı. Birkaç aksak adıma kalmadan tekrar yere yığıldı.

“Iris,” dedi, “sana söylemem gereken bir şey var.”

İçi korkuyla dolan Iris kaskatı kesildi. “Sonra söylersin,” dedi ısrarla. Fakat tahmininden çok daha fazla kan kaybetmiş olabileceğinden endişelenmeye başlıyordu. Çok solgundu; gözlerinde gördüğü ıstırap nefesini kesti. “Marisol’ün pansiyonuna döndüğümüzde söylersin, tamam mı?”

“Ben oraya dönebileceğimi sanmıyorum...” dedi yarı fısıldar, yarı inler gibi bir sesle. “Çantamı da al git. Beni burada bırak.”

“Saçmalama!” diye bağırdı Iris. İçindeki her şey korkusunun ağırlığı altında çatırdıyordu. Roman’ı güvenli bölgeye nasıl götüreceğine dair hiçbir fikri yoktu fakat o bir anlık çaresizlikte ne istediğini net biçimde gördü.

O ve Roman bu savaşı birlikte atlatacaklardı. Yıldan yıla birlikte yaşlanma fırsatı bulacaklardı. Sonunda ikisi de gerçeği kabul edene dek arkadaş olacaklardı. Sonra diğer çiftlerin yaşadığı her şeyi yaşayacaklardı: kavga edecek, çarşıda el ele yürüyecek, zamanla birbirlerinin bedenlerini keşfedecek, doğum günlerini kutlayacak, yeni kentlere seyahat edecek, aynı evde yaşayıp aynı yastığa baş koyacak, yavaş yavaş birbirlerine karışacaklardı. İsimleri birlikte anılacak, –*Roman ve Iris* ya da *Winnnow ve Kitt* çünkü biri olmadan diğeri olur muydu?– daktilolarında makaleler yazıp birbirlerinin yazılarına acımasızca redaksiyon yapacak, mum ışığında kitap okuyacaklardı.

Iris onu istiyordu. Onu siperde bırakmak ihtimal dâhilinde bile değildi.

Roman’ı cesaretlendirmesini umarak sesini yumuşatıp, “Hadi, bir daha deneyelim,” dedi. “Kitt?”

Roman tepkisizdi, başını siper duvarına yaslamıştı.

Iris yüzüne dokundu. Parmak uçları çenesinde kandan bir iz bıraktı. “Bana bak, Roman.”

Roman ona baktı, gözleri irileşmiş, sulanmıştı.

“Bu siperde ölürsen,” dedi Iris, “ben de seninle ölürüm. Anlıyor musun? Burada böylece oturmayı seçersen Dacre gelene kadar seni sürüklemekten başka çarem kalmaz. O yüzden şimdi kıpırda.”

Roman onun yardımıyla ayağa kalktı. Duvara yaslandı ve güç bela birkaç adım attıktan sonra durdu.

“Çantamı aldın mı... *çantam*, Iris?”

Neden kahrolası çantasına takmıştı? Iris oflayıp çantaya bakındı, vücudu onun ağırlığı altında ayakta durmaya çalışmaktan âdeta yanıyordu. *Onu tek başıma taşıyamam*, diye düşünürken bakışları sırtında tüfeğiyle yanlarından geçmekte olan bir askere takıldı.

“Hey!” diye bağırarak adamı durdurdu. “Evet, sen, Er. Bu muhabiri 14. Garnizon’a taşımama yardım et. Lütfen, yardımına ihtiyacım var.”

Asker hiç düşünmeden Roman’ın kolunu omzuna attı. “Acele etmemiz lazım. Ön siperi aldılar.”

Iris bu sözleri duyunca korkudan midesi düğümlense de başıyla onayladı ve Roman’ın kolunun altına girdi, böylece askerle birlikte Roman’ı aralarına almış oldular. Düşündüğünden çok daha hızlı hareket ederek dolambaçlı siperde ilerlediler. Her yerde yaralı askerler vardı. Iris onların üzerinden atlamak zorunda kalıyordu, dahası gözleri yanıyordu, burnu akıyordu ve kulakları hâlâ çınılıyordu ama nefes alıyordu, canlıydı, Roman’ı buradan çıkarıp bir doktora götürecekti ve—

Askerin köşeyi dönmesiyle durması bir oldu.

Neredeyse siperin sonuna varmışlardı. Neredeyse ormana, 14. Garnizon’a ve onları kasabaya geri götürecek yola varmışlardı fakat Iris askeri takip etmek zorunda olduklarını biliyordu. Aniden durmalarının neden olduğu sarsıntıyla Roman ortalarında inledi. Iris, Roman’la ikisini cepheye getiren bölük komutanını tanıdı, karmaşanın arasında ilerliyordu. Yüzü kana bulanmıştı

ve acı içinde suratını buruştururken ışıktaki dişleri parlıyordu. Etrafı yaralı askerlerle çevriliydi; Iris'in onları aşmasının imkânı yoktu ve er Roman'ı yere bırakmaya başlayınca panikledi.

"Bekle, *bekle!*" diye bağırdı ama bu sırada komutan onu gördü. Birkaç emir daha verdikten sonra ona doğru gelmeye başladı ve Iris de yaralıların sedyeleriyle siperden dışarı taşınmasını izledi.

"Bayan Winnow," dedi komutan, ardından Roman'a baktı. "Nefes alıyor mu?"

"Evet, sadece yaralı. Sağ bacağına şarapnel isabet etti. Komutan, biz—"

"Onu sedyeye kamyonu taşıttırırım. Siz yaralandınız mı?"

"Hayır, Komutan."

"O zaman size ihtiyacım var. Dacre onları almadan önce mümkün olduğunca çok yaralıyı buraya getirmemiz lazım. Er Stanley'yle gidip bu sedyeye olabildiğince çok yaralı getirin. Sadece silahlar ateşlenmeye devam ettiği sürece vaktiniz var. Acele edin!"

Komutan arkasına dönüp başkalarına emirler sıralarken Iris sersemlemiş hâlde öylece kalakaldı. O asker değil muhabirdi ama Er Stanley kan ve kusmuk lekeli sedyenin bir ucunu tutmuş, beklentiyle ona bakıyordu. Birdenbire zaman bedenine ağır gelmeye başladı.

Ne olduğunun bir önemi var mıydı?

Iris, Roman'ın yanı başına diz çöktü. "Kitt? Bana bakabilir misin?"

Roman gözlerini araladı. "Iris."

"Bana başka bir yerde ihtiyaçları var ama seni bulacağım, Kitt. Her şey bittiğinde gelip seni bulacağım, tamam mı?"

Roman cansız bir çabayla elini Iris'e uzarak, "Gitme," diye fısıldadı. "Sen ve ben... bizim birlikte kalmamız gerek. Biz birlikte daha iyiyiz."

Iris, Roman'ın gözlerindeki paniği gördüğünde boğazına bir yumru oturdu. Parmaklarını onunkilerle birleştirip onu sağlam tuttu. "Benim için dayan. İyileştikten sonra burada olanlar hakkında yazmanı istiyorum. Normalde yapacağın gibi baş sayfayı benden çalmanı istiyorum, tamam mı?" Gülümsedi ama gözleri yanıyordu. Yaylım ateşinden yayılan ve gittikçe yaklaşan duman yüzündendi. Iris, "Seni bulacağım," diye fısıldayıp Roman'ın parmaklarını öptü. Tadı tuzlu ve kanlıydı.

Sedyenin öbür ucunu tutmak üzere elini bırakmak zorunda kaldığında, Er Stanley'nin istikrarlı adımlarını takip ederek onu orada bırakıp gitmek zorunda kalınca göğsündeki sancı daha da arttı.

Yaralı bir asker alıp onu Iris'in Roman'ı bıraktığı yere getirdiler. Iris, Stanley'nin eri sedyeden indirmesine yardım ederken bakışları diğerlerinin üzerinde gezindi ve Roman'ın hâlâ beklediğini gördü fakat şimdi kamyonu taşınacaklar sırasında daha önlerdeydi.

Siperi mesken tutan fareler gibi koşturarak bir daha gittiler. Bacağından sakatlanmış bir başka askeri 14. Garnizon'a taşıdılar. Roman bu sefer gitmişti ve Iris bunu görünce hem sevindi hem de endişeye kapıldı. Kamyonu bindirilmiş, şu anda bir revire götürülüyor olmalıydı. Fakat bu aynı zamanda Iris'in ona küfretmek, gözlerini açık tutmasını söylemek, elini tutmak ve sağlığından emin olmak için yanında olamayacağı anlamına geliyordu.

Yutkundu, ağzı kupkuru ve kül doluydu. Gözlerini kırptırarak gözyaşlarını bastırdı.

Duman yüzündendi. Duman yüzündendi, onu içten içe yakıyordu.

"Bence birini daha getirebiliriz," dedi Stanley. "Silah sesleri devam ettiği sürece vaktimiz var. Ne dersin, yapabilir misin?"

Uzaktaki silah seslerine kulak kabartan Iris başıyla onayladı. Fakat omuzları ağrıyordu, soluk soluğa kalmıştı. Sedyeye titreyen

bacaklarına çarparak Stanley'nin arkasından koşarken kalbi acı verici bir ritimde atıyordu.

Bu sefer siperin daha iç taraflarına gittiler. Silah seslerinin azalmaya başladığını fark ettiğinde Iris'in dizlerinin bağı çözüldü. Bu, Dacre'in askerlerinin cephedeki herkesi öldürdüğü anlamına mı geliyordu? Çok geçmeden daha da mı yaklaşıcaklardı? Onu burada, siperin derinliklerinde mahsur kalmış hâlde bulduklarında öldürürler miydi? Yoksa esir mi alırlardı?

Dacre onları almadan önce. Komutanın sözleri zihninde yankılanınca içi ürperdi.

Dikkati dağılan Iris'in ayağı bir şeye takıldı.

Dizlerinin üstüne düştüğünde yerdeki şarapnel parçalarının tenine battığını hissetti.

Stanley durup omzunun üzerinden ona baktı. "Kalk," derken sesi korku doluydu çünkü silah sesleri gittikçe azalıyordu.

Fakat Iris'in kulağı ne onda ne de dünyanın ürkütücü biçimde yeniden sessizliğe gömülmeye başlamasıydı. Zira yerde, tıpkı kendininkine benzer bir deri çanta vardı. Kana bulanmış, onlarca bot tarafından çiğnenmişti.

Roman'ın çantası.

Iris çantayı omzuna astı. Kendi çantasının yanında duruyordu ve bir kez daha ayağa kalktığında ağırlığının sırtına bindiğini hissetti.

"Senin hâlâ burada ne işin var, muhabir?" diye bağırdı Komutan Speer. "Kamyona bin hemen! Bir saat önce gitmiş olmalıydın!"

Iris yerinden sıçradı. 14. Garnizon'da öylece dikiliyordu. Tek bildiği elleriyle tulumunda kurumuş kan olduğuydu, göğsündeki kesik yanıyordu, nabzı deli gibi atıyordu, Roman'ın nerede olduğunu merak ediyordu.

Iris boş boş bakmaya devam edince komutan, “Git!” diye bağırdı.

Iris başıyla onayladı ve loş ışıktaki sendeleye sendeleye yürüyerek kamyonun arkasına gitti. Askerler kamyonu bindiriliyordu, Iris kimsenin önüne geçmek istemediğinden bekledi. Sonunda erlerden biri onu gördü ve tek kelime etmeden kasaya çekti.

Iris acı içinde inleyen birinin üzerine düştü.

Sırtındaki iki çanta yüzünden dengesini sağlamakta güçlük çekerek doğruldu. “Ah, çok özür dilerim!”

“Bayan Winnow?”

Iris altındaki kanlı askeri inceledi. “Teğmen Lark? Tanrılar aşkına, iyi misiniz?”

Çok saçma bir soruydu. Tabii ki iyi değildi –hiçbiri *iyi* değildi– ama o anda Iris ne yapacağını, ne diyeceğini bilememişti. Yavaşça Lark’ın yanına oturdu, onun ve başka bir askerin arasına sıkışmıştı. Kamyon sarsılarak yola koyulunca arkadaki herkes sağa sola savruldu.

Lark yüzünü ekşitti. Hafif ışıktaki Iris suratındaki kiri ve kanı, gözlerindeki şoku görebiliyordu.

“Teğmen Lark?” Iris adamın ellerine baktı. Lark’ın elleri karnındaydı, parmakları kıpkırmızı kan olmuştu. Sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi.

“Bayan Winnow, size kasabaya dönmenizi söylemiştim. Neden hâlâ buradasınız? Neden benimle birlikte son kamyondasınız?”

Son kamyon mu? Iris boğazına yükselen asidi yuttu. 14. Garnizon’da daha bir sürü yaralı asker vardı. Onlardan birinin yerini almış olmamalıydı. Burada olmamalıydı.

“Yardım etmek istedim,” dedi. Sesi boğuk ve tuhaftı. Sanki ona değil, bir başkasına aitti. “Kendinizi daha rahat hissetmeniz için ne yapabilirim, Teğmen?”

“Yanımda oturun, yeter, Bayan Winnow. Herkes... herkes öldü. Hepsi.”

Ne demek istediğini anlaması biraz uzun sürdü. “Herkes” derken müfrezesinden bahsediyordu. Çınarlar.

Iris bir anlığına gözlerini yumup odaklanmaya, gittikçe artan paniğini ve gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Etrafı yaralı askerlerle çevrili hâlde bir kamyonun kapalı kasasında oturuyordu. Doğuya, kilometrelerce ötedeki Avalon Bluff’a gidiyorlardı. Güvendeydiler, revire zamanında ulaşacaklardı.

Göğsündeki kesik cayır cayır yanıyordu.

Iris elini kaldırıp avucunu kesikin üzerine koydu. İşte o zaman bir şeyin eksik olduğunu fark etti. Annesinin altın madalyonu.

Sessizce söverek etrafı aradı. Ama kolyeyi çoktan kaybettiğini biliyordu. Siperde patlayan bombanın etkisiyle yere savrulduğunda zincir kopmuş olmalıydı. Annesinden kalan tek şey muhtemelen hâlâ orada, Roman’la ayrı düştükleri yerdeydi. Hayalinde görebiliyordu; üzerine onlarca kişinin bastığı madalyon siperin çamuruna gömülmüştü. Şarapnel parçaları ve kan arasında belli belirsiz parılıyordu.

Iris iç çekip elini indirdi.

“İyi misiniz, Bayan Winnow?” diye sordu Lark, onu dalgınlığından sıyrarak.

“İyiyim, Teğmen. Bir şey düşünüyordum sadece.”

“Bay Kitt nerede?”

“Yaralandı. Onu çoktan götürdüler.”

“İyi,” dedi Lark başını aşağı yukarı sallayarak. Gözlerini sımsıkı yumdu. Iris parmaklarının arasından akmaya devam eden kanı izledi. Yavaş yavaş tulumunun bacağına sızdığını hissedebiliyordu. “İyi. Sevindim... Güvende olmasına sevindim.”

“Size bir hikâye anlatayım mı, Teğmen Lark?” diye sordu Iris usulca, bu sorunun nereden çıktığını bilemeyerek. “Enva’nın yeryüzünde arıyla Dacre’ı nasıl aptal yerine koyduğunu dinlemek ister misiniz?”

“Çok isterim, Bayan Winnow.”

Iris'in ağız kupkuruydu. Boğazı parçalanmış gibi hissediyor, başı zonkluyordu ama miti anlatmaya başladı. Carver'ın mektuplarında o kadar çok okumuştı ki kelimesi kelimesine ezberlemişti.

Kamyonun kasasındaki diğer askerler de ona kulak kesilince Iris farklı bir mit seçse miydi diye merak etti. Onlara yaralarının, acılarının, kayıplarının ve hüznülerinin faili olan Dacre'ı anlatıyordu. Fakat sonra bu hikâyede güç olduğunu fark etti; Dacre'ın dizginlenebileceğini ve alt edilebileceğini, kanıksatmak istediği kadar kudretli ve kurnaz olmadığını kanıtlıyordu.

Iris bitirdiğinde Lark, "Şimdi benim de size bir hikâye borcum var," dedi. "Bir keresinde bana Çınar Müfrezesi'nin adının nereden geldiğini sormuştunuz."

"Evet," diye fısıldadı Iris.

"Şimdi anlatmak istiyorum. Biz hepimiz aynı kasabada büyüdük," diye başladı Lark. Sesi alçak ve hırıltılıydı. Iris onu duyabilmek için üzerine eğildi. "Buranın kuzeyinde yer alan, haritada bulunması zor bir kasaba. Bizler çiftçiyiz; yağmur çamur demeden çalışırız, verimli topraklar hakkında her şeyi biliriz ve yaşımızı senelerden ziyade mevsimlerle sayarız. Savaş çıktığında... mücadeleye katılmamız gerektiğine karar verdik. Kendi müfrezemizi oluşturacak kadar kalabalıktık. Şayet biz katılırsak savaşın daha erken biteceğini düşündük." Burnundan güldü. "Ancak bu kadar yanılabilmemişiz."

Lark sustu, gözleri kapanıyordu. Kamyon bir çukura girince Iris adamın acı içinde yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Memleketimizden ayrılmadan önce," diye devam etti Lark, şimdi daha da alçak sesle konuşuyordu, "tarlalardan birine bakan büyük çınar ağacına isimlerimizin baş harflerini kazımaya karar verdik. Ağaç bir tepenin üstünde bekçi misali dikiliyordu. Üzerine iki kez yıldırım düşmesine rağmen parçalanmamış, yıkılmamıştı. Bu yüzden ağacın büyüğü olduğuna, köklerinin

sürdüğümüz, ektiğimiz ve hasat ettiğimiz toprağa besin verdiğine inanıyorduk. Dallarının vadimizi koruyup kolladığına.

“Gövdesine baş harflerimizi kazıdık. Aramıza kilometreler girecek olsa bile memleketimizin büyüsünün bizi koruyup kollaması için bir duaydı. Bir gün hepimizin geri döneceğine dair bir umut ve bir dua.”

“Çok güzelmiş, Teğmen,” dedi Iris, Lark’ın koluna dokunarak.

Lark gülümsedi ve gözlerini açıp yukarı baktı. Dişlerinin arasında kan fokurduyordu.

“Teğmen olmak istememiştim bile,” diye itiraf etti. “Bize öncülük etmek *istememiştim*. Ama payıma bu düştü ve bunun yükünü hep taşıdım. Bazılarımızın eve dönemeyebileceği endişesini, annelerin, babaların, abilerin, ablaların, karıların ve kocaların yanına gitmek zorunda kalabileceğim endişesini. Ömrüm boyunca tanıdığım insanların. Ailem gibi olan insanların. Onların yanına gidip... başınız sağ olsun demek zorunda kalabilirdim. Başınız sağ olsun. Engel olamadığım için özür dilerim. Onları koruyamadığım için özür dilerim.”

Iris suskundu. Lark’ın bilincini kaybetmek üzere olup olmadığını merak etti. Yaralarının çok mu acıdığını. Onu konuşturmaya, uyanık tutmaya devam etmeli miydi?

Eline uzandı.

Lark konuştu: “Şimdi bunları onlarca kez söylemem gerekecek. Eğer yaşarsam pişmanlıktan ve özürlerden ibaret biri olacağım çünkü geriye bir tek ben kaldım. Çınar Müfrezesi’ndeki herkes öldü, Bayan Winnow. Sabah hepimiz aynı dünyaya uyandık fakat şimdi güneş başka bir dünyada batıyor.”

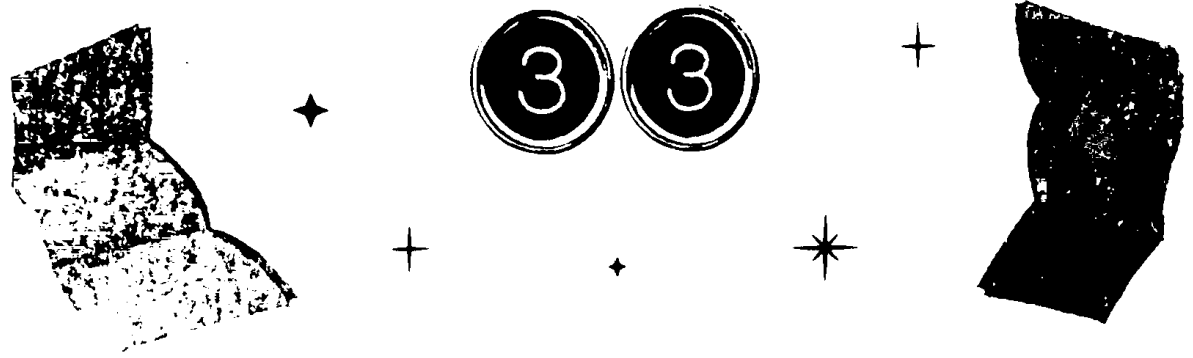
Tekrar gözlerini kapadığında Iris sessiz kaldı. Lark’ın elini tutmaya devam ederken son ışıklar da söndü. Akşam yerini geceye bırakıyordu. Önceden olsa Iris, Dacre’in tazılarından ve saldırma ihtimallerinden korkardı ama artık korkacak hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca katıksız, yoğun bir keder vardı.

Bir saat sonra Teğmen Lark öldüğünde hâlâ elini tutuyordu.

REBECCA ROSS

Saçlarında, ciğerlerinde, gözlerinde duman vardı, onu içten içe yakıyordu.

Iris yüzünü ellerine gömüp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Kitt'in Çantasındaki Kar

Gecenin kör karanlığında Avalon Bluff'a girdiler. Iris titreyen bacaklarıyla kamyonndan indiğinde hava serindi, gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Birdenbire etrafını hemşireler, doktorlar ve kasaba halkı sardı. Onu tuttukları gibi aydınlık revire götürdüler, o kadar bitkindi ki konuşamıyordu bile – *Ben iyiyim, enerjinizi benimle harcamayın*. O karşı koyamadan hemşirelerden biri onu büyük salona sokup antiseptikle sıyrıklarını ve kesiklerini sildi.

“Başka yaran var mı?” diye sordu.

Iris gözlerini kırptırdı. Bir an için çift görüyor gibi hissetmişti. En son ne zaman bir şey yiyip içtiğini, ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu.

“Hayır,” derken dili dişlerine yapıştı.

Hemşire bir bardak su aldı ve içine suda eriyen bir şey attı. “Al, iç bunu. Marisol koridorun hemen sonunda. Seni görmek isteyeceğine eminim.”

“*Iris!*” Attie'nin sesi karmaşayı yardı.

Iris yerinden fırladığı gibi çılgınca Attie'ye bakındı ve onu kalabalığın arasında el sallarken buldu. Su bardağını kenara bırakıp arkadaşının kollarına atıldı. Derin bir nefes alarak

kendine sakinleşmesini söyledi fakat bir an sonra yüzünü Attie'nin boynuna gömmüş, hıçkırarak ağlıyordu.

"İyisin, iyisin," diye fısıldadı Attie, ona sımsıkı sarılarak. "Dur da sana iyice bir bakayım." O geri çekilirken Iris de gözlerini sildi.

"Özür dilerim," dedi burnunu çekerek.

"Dileme," dedi Attie kesin bir dille. "Saatler önce ilk kamyon geldiğinden beri aklım fikrim sendeydi, endişeden *deliye döndüm*. Seni bulmayı umarak gelen herkese tek tek baktım."

Iris'in kalbi tekledi. Kanının çekildiğini hissetti. "Kitt. O burada mı? Onu gördün mü? İyi mi?"

Attie sıırttı. "Evet, burada. Merak etme. Üst katta, ameliyattan yeni çıktı. Gel, seni ona götürüyim ama önce suyunu al."

Iris uzanıp bardağı aldı. Sudan bir yudum içmeye çalışıp da yarısını göğsüne dökene dek ne kadar titrediğinin farkında değildi. Bunu Attie de gördü fakat bir şey demeden Iris'i asansöre götürdü. İkinci kata çıktılar. Burası daha sessizdi; koridorlar iyot ve sabun kokuyordu. Boğazı gittikçe daha da tıkanan Iris Attie'nin peşi sıra koridorun sonuna kadar gitti ve köşeyi dönerek loş ışıqla aydınlatılmış bir odaya girdi.

İçeride birden fazla yatak vardı, her biri yetersiz bir mahremiyet çabasıyla perdelerle birbirinden ayrılmıştı. Iris hemen Roman'ı buldu.

Roman ilk bölümdeydi, daracık bir karyolada yatıyordu. Uyuyordu, sanki derin bir rüyanın ortasındaymış gibi ağzı gevşekti, göğsü yavaşça şişip iniyordu. Hasta önlüğü içinde çok cılız görünüyordu. Lambanın ışığı altında bembeyazdı. En ufak bir dokunuşla bile tuzla buz olacakmış gibiydi.

Iris orada olmasının doğru olup olmadığını bilemeyerek tereddütle bir adım attı. Fakat bir hemşire başıyla onay verince Roman'ın baş ucuna gitti. Yaralı bacağı kumaş parçalarıyla sarılıp bir yastığın üzerine konmuştu ve sağ eline serum takılmıştı.

Iris durup Roman'a uzun uzun baktı. Onun için bir sürü yara almıştı. Onu güvende tutmak için kendi canını tehlikeye atmıştı, öyle ki o olmasaydı Iris şu anda ufak tefek sıyrıklarla burada durabilir miydi yoksa şarapneller tarafından paramparça olmuş hâlde siperin gölgeleri içinde ölü yatıyor mu olurdu, merak etti. Roman onunla gitmemiş olsaydı... Peşinden gitmek için o kadar inat etmemiş, o kadar ısrar etmemiş olsaydı...

Iris nefes alamadı. Çekinerek uzanıp eline, eklemlerindeki sıyrık ve kesiklere dokundu.

Buraya neden geldin, Kitt?

Bakışlarını yüzüne çevirdi. Bir yanı onu gözlerini açmış, ukala ukala sırtırken görmeyi bekliyordu. Sanki tenleri birbirine değdiğinde hissettiği tehlikeli kıvılcımı o da hissetmiş gibi. Fakat Roman hâlâ uyuyordu, o anda başka bir âlemdeydi.

Iris yutkundu.

Neden benim olması gereken yaraları sen aldın?

Iris parmak uçlarını onun kolunda, köprücük kemiklerinde, köşeli çenesinde ve gür saçlarında gezdirdi. Alnına düşen bir tutam saçı çekerek okşayışına uyanması için ona meydan okudu.

Elbette uyanmadı.

Iris rahatladığı kadar hayal kırıklığına da uğradı. Onun için hâlâ delicesine endişeleniyor, onunla konuşana kadar içindeki buzun erimeyeceğini düşünüyordu. Sesini tekrar duyana, bakışlarını tekrar üzerinde hissedene kadar.

“Bacağından on iki tane şarapnel parçası çıkardık,” dedi hemşire usulca. “Sadece bacağından yaralandığı, parçalar atar-damarlarına denk gelmediği için çok şanslı.”

Iris elini Roman'ın saçından çekti. Omzunun üzerinden arkasına baktığında hemşirenin yatağın ayak ucunda durduğunu gördü.

“Evet. Yaralandığımda yanındaydım,” diye fısıldadı geri çekilmeye başlayarak. Göz ucuyla Attie’nin kapıda beklediğini görebiliyordu.

“O hâlde senin sayende burada olmalı,” dedi hemşire, Roman’ın nabzını ölçmek için yaklaşarak. “Eminim yarın seni görmek ve şahsen teşekkür etmek isteyecektir.”

“Hayır,” dedi Iris. “Ben onun sayesinde buradayım.” Boğazındaki yumru ancak bu kadarını söylemesine müsaade etmişti.

Arkasına dönüp odadan çıktı, nefesi sığlaşmış, hızlanmıştı, koridorun ortasında bayılacağını düşünürken başını kaldırıp baktığında birinin hızlı adımlarla ona doğru geldiğini gördü. Örgüsünden uzun, siyah saç tutamları kaçmıştı. Eteğinde kan lekeleri vardı, kahverengi gözleri alev alevdi.

Marisol.

“İşte *buradasın!*” diye bağırdı. Iris başının dertte olduğundan korkmaya başlayacakken Marisol’ün *ağladığını* gördü. Yanaklarında gözyaşları parlıyordu. “Tanrılar aşkına, senin için her gün dua ettim!”

Bir an Iris ne yapacağını bilemeden koridorda titreyerek dikildi. Sonraki an Marisol onu kollarının arasına almış, keçeleşmiş saçlarına doğru hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Iris iç çekti –*güvendeydi*, güvendeydi, gardım düşürüp *nefes alabilirdi*– ve gözlerinde birikmeye başlayan yaşları saklamakta zorlanarak Marisol’e sarıldı.

Daha fazla ağlayabileceğini sanmıyordu ama Marisol geri çekilip yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda yaşların akmasına izin verdi.

“En son ne zaman yemek yedin, Iris?” diye sordu Marisol, şefkatle gözyaşlarını silerek. “Gel hadi, seni eve götürüp karnını doyurayım. Sonra banyo yayıp güzelce dinlenirsin.”

Attie’nin eline uzanıp iki kızı da yanına çekti.

Ve birlikte eve gittiler.

Iris önce banyo yapmak istedi.

Marisol'le Attie mutfakta sıcak çikolata ve yiyecek bir şeyler hazırlarken o üst kattaki banyoya çıktı. O öğleden beri –sanki yıllar önceydi, gökyüzünün mavi olduğu, fırtına bulutlarının toplandığı, siperin tamamen sessiz, Çınar Müfrezesi'nin yaşadığı bir öğlendi– onu ayakta tutan adrenalın sönüp gitmişti. Şimdi yorgunluğunu olanca ağırlığıyla hissedebiliyordu.

Elinde mumla yatak odasına girdi. Sırtındaki çantaları yere bıraktığında halının üzerinde iki öbek gibi göründüler. Iris soyunmaya koyuldu, kana bulanmış kumaşı vücudundan sıyrırken yaprak gibi titriyordu.

Hızlı yıkan, demişti Marisol. Çünkü gecenin bir yarısıydı ve tazılara her an hazırlıklı olmalıydılar.

Iris mum ışığında yıkandı. Banyo karanlık ve sıcaktı, fayansların üzerinden kıvrıla kıvrıla dumanlar yükseliyordu, Iris kaynar sayılabilecek suyun altında durup vücudunu ke-seledi. Sanki tüm olanları silip atabilirmiş gibi keseleniyordu.

Kulaklarında hâlâ belli belirsiz bir çınlama vardı; acaba hiç geçecek miydi?

Yanlışlıkla sabun rafındaki bir şeyi düşürdü. Düşen şeyin çıkardığı sesle yerinden sıçradı, korkudan yüreği ağzına geldi. Neredeyse yere yatıp sinecekti ama kendine sakince iyi olduğunu söyledi. Banyodaydı ve düşen de Marisol'ün lavanta şampuanının metal kutusuydu.

Iris üzerindeki kiri, teri ve kanı tamamen yıkadığından emin olduktan sonra musluğu kapayıp kurulandı. Vücuduna, tenindeki izlere bakmak bile istemiyordu. Zira teni, olanları hatırlatacak morluklar ve kesiklerle doluydu.

Geceliğini giyerken Roman'ı düşündü. Islak saçlarındaki düğümleri açarken aklında yine Roman vardı. Ne zaman uyanacaktı? Iris ona ne zaman dönmeliydi?

“Iris?” diye seslendi Marisol. “Kahvaltı hazır!”

Gecenin bir yarısı kahvaltı.

Iris tarağını bırakıp mumu alarak mutfığa indi. Yemek kokusu alınca midesi buruldu. Açlıktan ölse de bir şey yiyebileceğini sanmıyordu.

“Al, sıcak çikolatayla başla,” dedi Attie, ona dumanı tüten bir kupa uzatarak.

Iris kupayı minnetle alıp her zamanki sandalyesine oturdu. Marisol masaya tabak dizmeye devam ediyordu. İçi rahatlatıcı malzemelerle dolu bir çeşit peynirli mücver yapmıştı ve Iris azar azar yemeye başladı. Sıcaklık benliğini sarmalarken iç çekti ve yavaş yavaş kendi bedenine dönmeye başladığını hissetti.

Attie'yle Marisol de masaya oturup onunla birlikte yediler ama sessizlerdi. Iris bunun için de minnet duydu. Şu anda konuşabileceğini sanmıyordu. İhtiyaç duyduğu tek şey yanında olmalarıydı.

“Bulaşıkları yıkamana yardım edeyim mi, Marisol?” diye sordu Attie, yemek bittiğinde tabakları toplamak için kalkarak.

“Hayır, ben hallederim. Sen Iris'i odasına çıkar,” dedi Marisol.

Iris'in gözleri ağırlaşmıştı. Masadan kalkarken ayakları demir gibiydi ve Attie hemen koluna girdi. Ne basamakları çıktıklarını ne de Attie'nin odanın kapısını açıp onu içeri soktuğunu hatırlıyordu.

“Bu gece yanında kalmamı ister misin, Iris?”

Iris yerdeki paletin üzerine uzandı. Battaniye soğuktu.

“Hayır, o kadar yorgunum ki uyumakta sorun yaşayacağımı sanmıyorum. Ama siren çalarsa beni uyandır.”

Ne olduğunu anlamadan uykuya dalmıştı bile.

Iris sıçrayarak uyandı.

Başta nerede olduğunu anlayamadı. Pencereden içeri gün ışığı doluyordu ve ev sessizdi. Iris doğrulup oturdu, vücudu kaskatıydı, her yeri ağrıyordu. Pansiyon. Marisol'un pansiyonundaydı ve görünüşe bakılırsa neredeyse öğlen olmuştu.

Son birkaç günde yaşadıkları bir anda aklına üşüştü.

Roman. Revire gitmesi gerekiyordu. Onu görmek, ona dokunmak istiyordu. Şimdiye uyanmış olmalıydı.

Iris inleyerek yataktan kalktı. Saçları ıslakken uyumuştı ve şimdi karman çormandı. Tam tarağına uzanırken gözüne yerdeki çantası ilişti, Roman'ınki de hemen yanında duruyordu. İkisi de hasar görmüş, çamura bulanmıştı. Derken Iris'in bakışları, ışıktaki parıldayan daktilosunun üzerinde durduğu masanın yanına atılmış tulumuna kaydı.

Carver.

Adı tüm vücudunda yankılandı ve Iris yerde onlarca mektup görmeyi bekleyerek gardırobundan tarafa baktı.

Oysa hiçbir şey yoktu. Yer bomboştu. O yokken Carver ona tek mektup bile yazmamıştı, içi burkuldu.

Ne düşüneceğini bilemeden gözlerini yumdu. Derken Carver'ın ona son gönderdiği mektubu hatırladı. Cebine tıktığı ve Roman onu *iki kere* bölmeden önce okumaya çalıştığı mektup.

Tulumuna koşup ceplerini aradı. Tıpkı annesinin madalyonu gibi onu da kaybetmiş olmayı bekliyordu, sanki savaş onu da elinden almış gibi. Ama mektup hâlâ yerindeydi. Bir köşesine birkaç damla kan sıçramıştı. Iris elleri titreyerek kâğıdı düzeltti.

Nerede kalmıştı? Carver ona sorular soruyordu. Onu daha yakından tanımak istiyordu, sanki Iris'in ona duyduğu

açlığı o da Iris'e duyuyordu. Çünkü Iris de onu daha yakından tanımak istiyordu.

Kaldığı yeri buldu. Roman o top yaptığı kâğıdı üzerine attığında neredeyse sonuna gelmişti.

Dudağını ısırды. Bakışlarını kelimelerin üzerinde hızla gezdirdi:

Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum,
Iris.

Umutlarını ve hayallerini bilmek istiyorum.
Seni neyin kızdırdığını, neyin gülümsetti-
ğini, neyin güldürdüğünü ve bu dünyada en
çok istediğin şeyi bilmek istiyorum.

Ama hepsinden daha çok... kim olduğumu bil-
meni istiyorum.

Bu mektubu yazarken beni görebilseydin... gü-
lümserdin. Hayır, muhtemelen kahkaha atardın.
Ellerim tir tir titriyor çünkü bunu doğru
yapmak istiyorum. Haftalardır istiyorum ama
işin aslı nasıl yapacağımı bilmiyorum ve
ne düşüneceğinden korkuyorum.

Hayatın göz açıp kapayıncaya kadar değişe-
bilmesi çok tuhaf, öyle değil mi? Mektup
yazmak kadar basit bir şeyin daha önce hiç
görmediğin bir kapıyı açabilmesi. Yüce bir
bağ. Ebedî bir eşik. Ama şu anda —kalbim
deli gibi atıyor, keşke yanıma gelip sa-
kinleştirebilsen— söyleyebileceğim söylemem
gereken bir şey varsa o da şu: Mektupların
bana yolumu aydınlatan ışık oldu. Kelimele-
rin? Açlıktan öldüğüm günlerde beni doyuran
bengi bir ziyafetti.

Seni seviyorum, Iris.

Ve beni görmeni istiyorum. Beni tanımanı istiyorum. Dumanın, ateş ışığının ve bir zamanlar aramıza giren kilometrelerin ötesinde.

Beni görüyor musun?

Iris mektubu indirdiyse de Carver'ın daktiloya çekilmiş sözcüklerine bakmaya devam etti.

Bengi *kelimesinin eş anlamlısı neydi?* Roman ikinci kattaki odasının penceresinden ona böyle sormuştu. Sanki kaleye kapatılmış bir prensmiş gibi.

Ebedî, diye homurdanmıştı Iris bahçeyi sularken. *Yüce*, diye önermişti Attie, tanrılar hakkında yazdığını varsayarak.

Iris'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Carver'ın mektubunu tekrar okudu –*Seni seviyorum, Iris*– sonra bir daha, bir daha okudu, ta ki kelimeler birbirine karışana ve gözleri yaşarana kadar.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Hayır, olamaz. Olsa olsa tesadüftür.”

Fakat o hiç tesadüflere inanan biri olmamıştı. Bakışları odanın ortasında duran Roman'ın çantasına kaydı. Yaralandıktan sonra Iris'e çantasını alması için çok ısrar etmişti. Iris sesini hâlâ duyabiliyordu.

Iris... çantam... bana... çantamı ver. Bir şey var... sana vermeliyim...

Dünya durdu.

Bir saat boyunca yaylım ateşine maruz kalmış gibi kulaklarındaki çınlama geri döndü.

Roman'ın çantasını almaya giderken Carver'ın mektubu parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Iris çantayı aldığında kurumuş çamur parçaları deriden öbek öbek döküldü. Ağzını açması biraz vaktini aldı çünkü parmakları buz kesmişti, âdeta tutmuyordu. Ama sonunda açtı ve çantayı ters çevirdi.

Roman'ın bütün eşyaları yere saçıldı.

Yün battaniye, birkaç konserve sebze ve meyve. Ağzına kadar doldurduğu not defteri. Kalemleri. Yedek çoraplar. Ve sayfalar. Bir sürü sayfa vardı, yere kar gibi yağıyordu. Kırışmış, katlanmış, daktiloyla yazılmış sayfalar.

Iris ayaklarının dibinde biriken kâğıtlara baktı.

Bunların ne olduğunu biliyordu. Roman'ın çantasını elinden bırakırken de biliyordu, yere diz çöküp sayfaları toplarken de.

Bunlar kendi mektuplarıydı.

Kendi kelimeleri.

Önce Forest'a, sonra Carver diye bildiği kişiye yazdığı kelimeler.

Iris karmaşık duygular içinde mektuplarını yeniden okumaya başladı. Sanki eski yatak odasında yere oturup yalnız, endişeli ve kızgın hâlde bu mektupları yazmamış gibi kelimeleri yüreğini dağladı.

Benim için, annem için korkaklık etmiş olmanı isterdim. Keşke silahını bıraksan ve seni bizden alan tanrıçaya bağlılığını içinden söküp atsan. Keşke bize geri dönsen.

Carver'ın ilk mektuplarını attığını sanıyordu. Onları geri göndermesini istemiş, Carver da bunun mümkün olmadığını söylemişti.

Eh, artık yalan söylediğini biliyordu. Çünkü buradaydılar. Hepsi buradaydı, sayısız kez okunmuş gibi kırış kırış olmuşlardı.

Iris okumayı bıraktı. Gözleri yanmaya başlamıştı.

Roman Kitt, Carver'dı.

Başından beri Carver'dı ve bunu fark etmek Iris'i öyle bir sarsmıştı ki yere oturmak zorunda kaldı. İçi şaşırtıcı bir rahatlamayla doldu. *Oydu*. Başından beri ona yazıyor, ona âşık oluyordu.

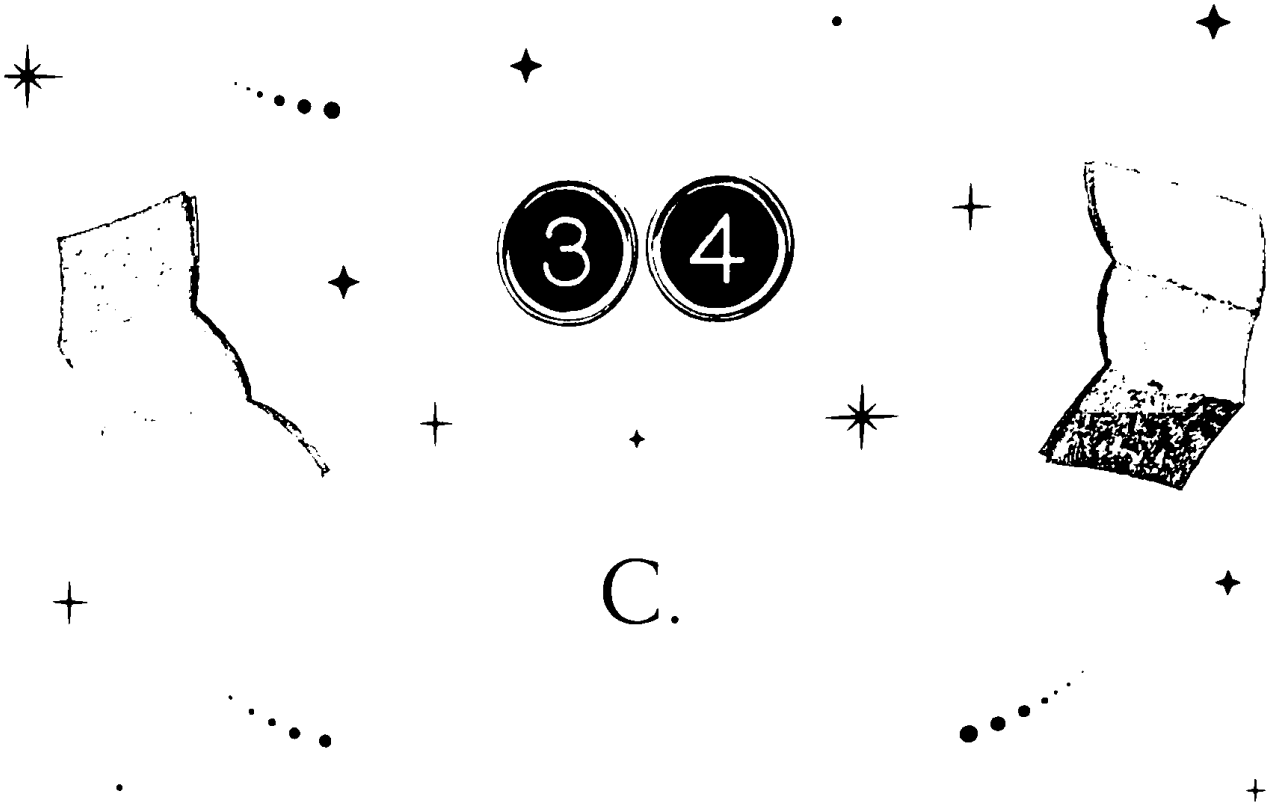
Fakat sonra sorular aklına hücum ederek bu teselliye silip attı.

Roman onunla oynuyor muydu? Bu onun için bir oyun muydu? Neden ona daha erken söylememişti?

Iris yüzünü ellerine gömdü, avuçları yanaklarının sıcaklığını emdi.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı parmaklarına doğru. Gözlerini tekrar açtığıında görüşü netleşmişti. Etrafına yayılmış mektuplara baktı. Sonra hepsini tek tek toplamaya başladı.

Duzenleme
Ny.ozlem

On dakika sonra Iris üzerinde temiz tulumu ve beline sıkıca bağlandığı kemeriyle revire girdi. Omuzlarına dökülen saçları hâlâ karman çormandı fakat şu anda çok daha önemli işleri vardı. Asansörle üst kata çıkarken bütün mektupları elindeydi.

Asansör çınlayarak durdu.

Iris koridora çıktı, birkaç hemşirenin ve bir doktorun yanından geçti, geçerken hiçbiri ona dikkat etmedi ki buna sevindi. Az sonra ne olacağından emin değildi ama kanı uğulduyordu.

Roman'ın odasına yaklaştığında yüzü yanıyordu.

Roman aynı perdeli alanda ve yataktaydı. Eline hâlâ serum takılıydı, bacağındaki sargılar yenilenmişti ama şimdi oturuyordu, dikkati içtiği çorbadaydı.

Iris eşikte durup onu izledi, uyanık görünce yüreği yumuşadı. Roman önceki gün olduğu kadar solgun değildi. Iris onu çok daha iyi gördüğüne sevindi. Roman çorbasından bir kaşık alıp yemek yiyebilmenin keyfini çıkarır gibi gözlerini yumdu.

Iris avuçlarının terlemeye başladığını hissetti, mektuplarını ıslatıyordu. Onları arkasına saklayarak Roman'ın yatağının ayak ucuna kadar gitti.

Roman başını kaldırıp da Iris'i görünce yerinden sıçradı. Kaşığı kâseye düştü ve alelacele kâseyi yandaki masanın üzerine koydu.

"*Iris.*"

Iris sesindeki sevinci duydu. Roman onu baştan ayağa süzdü ve kalkmaya yeltendiğinde –sahiden tek bacağıyla kalkıp Iris'in yanına gitmeye mi çalışıyordu?– Iris boğazını temizledi.

"Olduğun yerde kal, Kitt."

Roman donakaldı. Şaşkınlıkla kaşları çatıldı.

Iris ona söyleyeceklerini prova etmişti. Bu tuhaf konuşmaya nasıl başlayacağını. Revire gelene kadar yol boyunca beynine kazımişti. Ama şimdi Roman'a bakarken... bütün kelimeler aklından uçup gitti.

Elindeki mektupları havaya kaldırdı. Ve, "*Sensin,*" dedi.

Roman bir müddet sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes alıp, "*Benim,*" dedi.

Iris gülümsedi, utancını gizleyen bir kalkandı bu. Hem kahkaha atmak hem de ağlamak istiyordu ama ikisini de yapmadı. Başı zonklamaya başlıyordu. "Bunca zamandır mektuplarım sana mı geliyordu?"

"Evet," dedi Roman.

"Ben... Buna inanamıyorum, Kitt!"

"Neden? İnanması bu kadar zor olan ne, Iris?"

"Bunca zamandır *senmişsin.*" Iris gözlerini kırpıştırarak göz yaşlarını bastırdı ve mektuplardan birini Roman'ın yatağına attı. Kâğıdın hışırtısını duymak tatmin ediciydi, ona utancını unutturuyordu. Bir sayfa daha attı, sonra bir sayfa daha. Mektuplar Roman'ın kucağına düştü.

"Kes şunu, Iris," dedi Roman düşen sayfaları toplayarak. Iris onları fütursuzca atmaya devam etti. "Bana kızgın olmanı anlıyorum ama açıklamama izi–"

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordu Iris. "Ben olduğumu ne zaman anladın?"

Roman duraksadı, çenesi seğiriyordu. Iris'in mektuplarını nazikçe toplamaya devam etti. "Başından beri biliyordum."

"Başından beri derken?"

"Bana gönderdiğin ilk mektuptan beri," diye düzeltti Roman. "Adını söylememiştin ama *Gazette*'teki işinden, köşe yazarlığı pozisyonundan bahsetmiştin."

Iris onu dinlerken dehşetten kaskatı kesildi. Onca zamandır biliyor muydu? *Onca zamandır biliyor muydu?!*

"Başta gerçekten şaka sandım," diye devam etti Roman. "Aklımı karıştırmak için yaptığını. Ama sonra öbür mektuplarını oku—"

"Neden bana bir şey *söylemedin*, Kitt?"

"Söylemek istedim. Ama yazmayı bırakmandan korktum."

"Yani beni salak yerine koymanın daha iyi olacağını mı düşündün?"

Roman'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ben seni hiçbir zaman salak yerine koymadım, Iris. Öyle olduğunu hiçbir zaman düşünmedim."

"Huyuma mı gidiyordun, o zaman?" diye sordu Iris. Sesinin titremesine sinir olmuştu. "İş yerindeki alt sınıftan zavallı kızla dalga geçmek için mi yaptın?"

Iris onun bam teline basmıştı. Roman, Iris sanki ona tokat atmış gibi yüzünü buruşturdu.

"*Hayır*. Ben sana asla böyle şeyler yapmam, şayet yapacağımı düşünüyorsan o zaman beni hi—"

"Bana *yalan söyledin*, Kitt!" diye bağırdı Iris.

"Yalan söylemedim. Sana söylediklerim... hiçbir yalan değildi. *Hiçbiri*, beni duyuyor musun?"

Iris, Roman'a baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve mektuplarını göğsüne bastırıyordu. Iris bir anda ona yeni katmanlar eklemeye başladı. Carver'ın ayrıntılarını. Aklına Del gelince Roman'ın bir zamanlar abi olduğunu fark etti; kız kardeşini kaybetmişti. Yedinci yaş gününde boğulduktan sonra onu su-

dan çıkarmıştı. Cesedini kucağında taşıyarak anne babasına götürmüştü.

Boğazına bir yumru oturdu. Gözlerini yumdu.

Roman iç çekti. "Iris? Buraya gelir misin? Gel yanıma otur, biraz konuşalım."

Iris'in yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. İçindeki bu duygu karmaşasını çözmek için yalnız kalmalıydı.

"Gitmem lazım, Kitt. Al mektuplarını. Hiçbirini istemiyorum."

"Ne demek istemiyorum? Onlar benim."

"Evet! Bana bu konuda da yalan söyledin!" dedi parmağını sallayarak. "Senden eski mektuplarımı geri göndermeni istemiştım. Forest'a yazdıklarımı. Ama sen gönderemeyeceğini söyledin."

"Gönderemem dedim çünkü *göndermek istemiyordum*," dedi Roman. "Son mektubumu okumayı bitirdin mi? Gerçi görünüşe bakılırsa... kelimelerinin benim için ne kadar kıymetli olduğunu hiç anlayamamışsın. Başta Forest'a hitaben olsalar bile. Sen kayıp abisine yazan bir kardeştin. Ben de bu hayattaki tek kardeşini kaybetmiş bir abi olarak o acıyı *hissettim*."

Iris ne yapacağını bilemiyordu. Ne kendi acısıyla, ne onun-kiyle ne de ikisinin birdenbire kaynaşmasıyla. Zihninde bir uyarı zili çaldı: Ateşe fazla yakın dans ediyordu, yanmak üzereydi. Zırhı düşmüştü ve kendini çıplak hissediyordu.

"Al," dedi son mektupları da Roman'a uzatarak. "Benim gitmem gerek."

"Iris? Iris," diye fısıldadı Roman ama eline uzandığında Iris ondan kaçtı. "Lütfen kal."

Iris bir adım geri çekildi. "Şey... yapmam gereken şeyler var... o yüzden... gitmem gerek."

"Özür dilerim," dedi Roman. "Seni üzdüysem özür dilerim ama amacım bu değildi, Iris. Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Iris neredeyse kapıya varmıştı. Durdu fakat Roman'ın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Bunun yerine elinde sımsıkı tuttuğu mektuplara baktı.

“Beni yine gölgede bırakmaya geldin,” dedi kayıtsız bir sesle. “Tıpkı *Gazette*’te yaptığın gibi senin üslubunun benimkinden çok daha üstün olduğunu kanıtlamaya geldin.”

Iris önüne dönüp hızla yürümeye başladı fakat iki adım atmasına kalmadan bir gürültü duydu; bir karyola gıcırdadı, biri acı içinde inledi. Omzunun üzerinden bakıp da Roman olduğunu görünce gözleri kocaman açıldı. Roman tek ayağının üstünde durmuş, elindeki serum iğnesini çıkarıyordu.

“Hemen yatağına dön, Kitt,” diye azarladı onu.

“Benden kaçma, Iris,” dedi Roman, ona doğru topallayarak yürüyordu. “Benden kaçma, yaşadığımız onca şeyden sonra yapma. Son ricamı kabul etmeden gitme.”

Roman tek ayak üstünde ona ulaşmaya çalışırken Iris yüzünü buruşturdu. Düşerse onu tutmaya hazır vaziyette öne atıldı fakat Roman kapıya tutunarak dengesini buldu, mavi gözleri Iris’inkileri delip geçiyordu. Aralarında küçücük bir mesafe vardı ve Iris neredeyse geri çekilecekti. Ona karşı hissettiği kışkırtıcı çekime direnmek için elinden geleni yapıyordu.

“Neymiş bu rica?” diye sordu soğuk bir tavırla ama bu tavır sırf kalbinin ne kadar acıdığını gizlemek için takınmıştı. “*Aptal* gibi davranarak damarından iğne çekmene neden olacak kadar önemli olan şey ne? Ya dikişlerin patlasaydı? Ya?..”

“Sana hiç yalan söylemedim,” dedi Roman. İfadesi yumuşasa da hâlâ delici bakışlarını ona dikmişti. “Bana bunu aylar önce sormuştun, ben de cevap vermemiştim. Ama şimdi yine sormanı istiyorum, Iris. Bana göbek adımın ne olduğunu sor.”

Iris dişlerini sıktı ama gözlerini ondan kaçırmadı. Anıları fonograf misali çalmaya başladı ve Iris eski sesini duydu; küçümser, alaycı ve meraklıydı.

Roman Cıvık Kitt. Roman Cimri Kitt. Roman Cazgır Kitt.

Soluğu kesildi.

“O C, Carver’ın C’si,” dedi Roman, Iris’e doğru eğilerek. “Benim adım Roman *Carver* Kitt.”

Parmaklarını Iris’in saçlarına gömüp dudaklarını onun-
kilere bastırdı. Dudakları birbirine değdiği anda Iris bütün
vücudunun elektriğe kapıldığını hissetti. Roman’ın öpücüğü,
sanki uzun zamandır onun tadına bakmayı bekliyormuş gibi
tutkuluydu. Iris ilk başta nefes alamadı ama sonra şaşkınlığı
geçti ve heyecandan kanının ısındığını hissetti.

Dudaklarını aralayarak Roman’a karşılık verdi. Ellerini
kollarına dolayıp ona sımsıkı tutunduğunda Roman’ın titrediğini
hissetti. Roman vücutlarının yönünü değiştirdiğinde Iris düş-
meye başladıklarını fark etti, bunu engellemek için yapabileceği
hiçbir şey yoktu fakat sonra sırtında duvarı hissetti. Roman
vücudunu onunkine bastırdı, uzun bedeni sanki alev almış gibi
yanıyordu. Onun sıcaklığı tenine sızıp iliklerine işlediğinde Iris
dudaklarının arasından kaçan iniltiye engel olamadı.

Roman yüzünü ellerinin arasına aldı. Evet, Roman onu
uzun zamandır istiyordu. Iris bunu tenine dokunuşunda, du-
daklarının dudaklarını sahiplenişinde hissedebiliyordu. Sanki
bu ânı binlerce kez hayal etmiş gibiydi.

Iris ne saati ne hangi günde olduklarını ne de nerede dur-
duklarını hatırlıyordu. İki de kendi yarattıkları fırtınaya tu-
tulmuşlardı ve bu fırtına dindiğinde ne olacağını bilmiyordu.
Sadece göğsünün içinde bir şeyin acıdığını biliyordu. Roman’ın
ihtiyaç duyduğu bir şey olmalıydı çünkü dudakları, nefesi ve
dokunuşları o şeyi Iris’in içinden çıkarmaya çalışıyordu.

Biri boğazını temizledi.

Iris birdenbire kendine gelerek revirin serin, ilaç kokulu
havasını hissetti. Tepesinde ampuller yanıyordu. Lazımlıkların
ve öğle yemeği tepsilerinin tıngırtısı odada yankılanıyordu.

Nefes nefese Roman'dan ayrıldı. Ona ve şişmiş dudaklarına, kendisini tehlikeli bir parıltıyla izlemeye devam eden gözlerine baktı.

“Bu öpüşüp koklaşmalar devam edecekse ziyaret saatlerinize kısıtlama getirmek zorunda kalacağım, Bay Kitt,” dedi yorgun bir ses. Iris, Roman'ın ardına baktığında, elinde oğlanın az önce çıkarıp attığı iğneyle hortumu tutan bir hemşire gördü. “Yatakta olmanız gerekiyor. *Dinlenmelisiniz.*”

“Bir daha olmayacak,” diye söz verdi Iris, yüzü alev alev yanıyordu.

Hemşire tek kaşını kaldırmakla yetindi. Öte yandan Roman, Iris ona yumruk atmış gibi nefes verdi.

Ne yapıyorum ben? diye düşündü Iris, Roman'ın kolunun altından çıkarak. *Bu çok aptalca. Bu...*

Eşikte durup Roman'a baktı.

Roman duvara yaslanmaya devam ediyordu. Ama bakışları tamamen Iris'e kilitlenmişti, hemşire onu yatağına götürürken bile gözlerini Iris'ten ayırmadı.

Iris, onu dudaklarında öpüşmelerinin iç gıcıklayıcı anısı, yatağında mektuplarıyla baş başa bırakıp gitti.

Sevgili Iris,

~~Ne düşünüyordun?~~

~~Kalbinin aklını bulandırmasına nasıl izin verdin?~~

~~Anlamalıydın!!!~~

Nasıl anlamadın? Seni alt etmesine nasıl izin verdin? Roman “O-C-Carver'ın-C'si” Kitt seninle oynadı.

Kitt: 2 (1 puan köşe yazarı olmasına, 1 puan da itinalı kandırmacasına)

Winnow: 0

Ben... ben artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Utanıyorum, kızgınım. Üzgünüm ve tuhaf biçimde rahatlamış hissediyorum. Attie'yle Marisol beni revire çağırıp duruyorlar ama şimdi Kitt'i görürsem ona nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Sabah kendimi rezil ettim, o yüzden bence ondan uzak durmam en iyisi. Bunun yerine mezarlıkta gönüllü toprak kazıyorum. Saatlerce kazıyorum. Bütün öfkemi, acizliğimi ve üzüntümü toprağa veriyorum. Bir de Avalon Bluff halkının, askerleri gömmeden önce isimlerini yazmalarına yardım ediyorum.

Zor bir iş. Ellerim su topladı ama acısını hissetmiyorum bile. Bir sürü asker öldü ve ben çok yorgunum, çok üzgünüm, çok kızgınım. Kitt meselesini ne yapacağımı bilmiyorum.

Dün gece bütün mektuplarını tekrar okudum. Bence benimle oynamaya çalışmıyordu. Belki en başında öyleydi ama artık değil. Ayrıca ne hissettiğimi tam olarak nasıl tarif edeceğimi de bilmiyorum. Belki de böyle bir şeyi açıklayacak doğru kelimeler yoktur ama...

Bazen hâlâ elini elimde hissediyorum, beni siperdeki duman ve dehşeti ortasında çekiştiriyor. Bazen hâlâ kuş kadar hafifmişim gibi beni kaldırdığını, dans ediyormuşuz gibi döndürdüğünü hissediyorum. Bombayla arama girişini düşündükçe nefesim kesiliyor. Bazen onu sırtüstü yatmış, ölü gibi gökyüzüne bakarken gördüğümde kalbimin nasıl durduğunu hatırlıyorum. Eithral sireni sı-

rasında onu arazide yürürken gördüğüm ânı. Altın rengi otların arasında çarpışmamızı. Dudaklarının benimkilere değmesini.

Onu iki farklı şekilde sevmeye başladım. Yüz yüze ve kelime kelime. Dürüst olmak gerekirse Carver'ı arzuladığım anlar da oldu Roman'ı arzuladığım anlar da. Şimdi o ikisini nasıl birleştireceğimi bilmiyorum. Ya da birleştirmeli miyim, onu bile bilmiyorum.

Roman bana söylemeye çalışmış olsa da ben parçaları bir araya getiremeyecek kadar dağılmıştım. Suç bende; gururum incindi ve şimdi olanları unutup hayatıma bakmalıyım, onunla ya da onsuz.

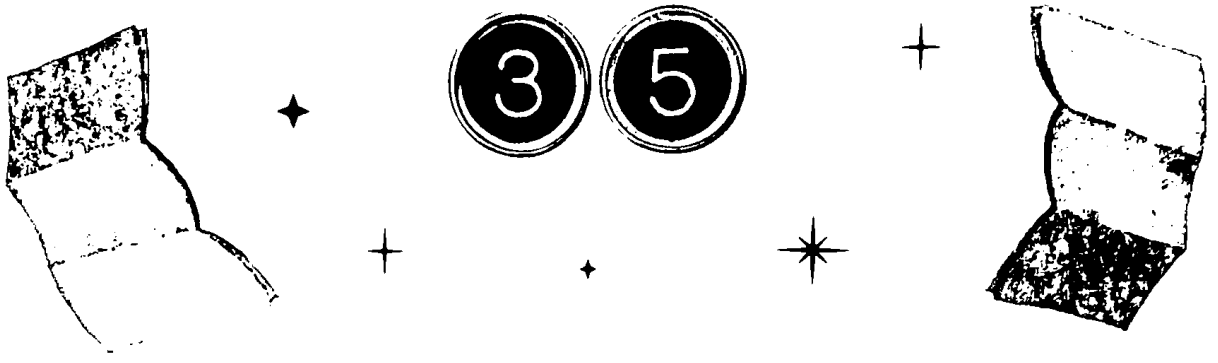
Sadece çok kızgınım ~~utanıyorum~~ ~~üzgünüm~~ ~~öfkeliyim~~ korkuyorum.

Beni üzmesinden korkuyorum. Yine sevdiğim birini kaybetmekten korkuyorum. Teslim olmaktan korkuyorum. Ona karşı hislerimi kabul etmekten korkuyorum. Ama o bana kendini kanıtladı. Hem de birçok kez. Beni en karanlık günümde buldu. Peşimden savaşa, cepheye kadar geldi. Ölümle arama girip benim yerime yaralandı.

İçimde heyecan verici bir şey var. Zırhımın son parçasını da çıkarıp beni olduğum gibi görmesine izin vermem için yalvaran bir şey. Onu seçmem için. Fakat ben burada yalnız başıma oturmuş, kendimi anlamaya çalışarak yazıp duruyorum. Mum ışığının titreşmesini izlerken aklımda tek bir şey var...

EBEDÎ REKABET

Çok korkuyorum. Ama buna rağmen söz konusu kendi kalbim olduğunda savunmasız ve cesur olmak istiyorum.

Iris'i Neredeyse Alt Eden Tepe

Iris bahçede diz çökmüş, toprağı suluyordu. O cephedeyken birkaç yeşil filiz toprağı yarararak baş göstermişti ve onların bu narin büyüyüşünü görmek Iris'in kalbini yumuşatmıştı. Keegan'ın savaştan dönüp Marisol'ün bahçeyi ektiğini görünce ne kadar sevineceğini hayal etti. Dünyanın en güzel ya da en düzenli bahçesi değildi ama yavaş yavaş canlanıyordu.

Ölüm mevsiminde yaşayan bir şey yetiştirdim.

Iris en yakınındaki sapı parmak uçlarıyla okşarken bu sözler içinde yankılandı. Su kabı boşalmıştı ama o diz çökmeye devam etti, toprağın ıslaklığı tulumunun dizlerine sızıyordu.

Iris kendini çok yorgun ve ağır hissediyordu. Önceki gün bütün ölüleri gömmeyi bitirmişlerdi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Attie.

Iris omzunun üzerinden baktığında arkadaşının arka verandada durduğunu gördü, ikinci güneşine karşı elini gözlerine siper etmişti.

"Marisol'ün bana ihtiyacı mı var?" diye sordu.

“Hayır aslında.” Attie duraksadı, botunun burnuyla küçük bir taşı tekmeledi.

“Ne oldu, Attie? Beni endişelendiriyorsun.”

Attie boğazını temizleyip, “Roman revirden döndü,” dedi. “Şu anda odasında dinleniyor.”

“Ah.” Iris dikkatini tekrar toprağa çevirdi ama birdenbire kalbi çarpmaya başlamıştı. Elinde mektuplarla ona gitmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Onu görmeyeli ya da onunla konuşmayalı iki gün olmuştu. Birbirlerine susamış gibi öpüşmeleri bundan iki gün önceydi. İki gündür duygularını anlamaya, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Bence gidip onu görmelisin, Iris.”

“Neden?” Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Yolunacak bir ot buldu. Hızlıca otu yoldu ve sonra elini meşgul edecek başka bir şey aradı.

“Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum, sormayacağım da,” dedi Attie. “Tek bildiğim Roman’ın iyi görünmediği.”

Bu sözleri duyunca iliklerine kadar üşüdü.

“İyi görünmüyor mu?”

“Yani... sanki bütün neşesini yitirmiş gibi görünüyor. Neşesiz yaralı askerler hakkında ne dediklerini biliyorsun.”

Iris, “Kitt asker değil, muhabir,” diye karşı çıktı ama sesinde korku vardı. Kendini Roman’ın ikinci kattaki penceresine bakmaktan alamadı, bakarken aklına pervaza yaslanarak ona mesaj gönderdiği gün geldi.

Şimdi penceresi kapalı, perdesi çekiliydi.

Attie sessizleşti. Sessizliği sonunda Iris’in bakışlarını tekrar ona döndürdü.

“Lütfen onu görmeye gider misin?” dedi Attie. “Bahçeyi ben sularım.”

Iris bir bahane uyduramadan Attie metal kovayı alıp kuyunun yolunu tuttu.

Iris dudağını ısırsa da kalktı ve dizlerindeki toprağı temizledi. Ellerinin ne kadar pis olduğunu görünce Marisol'ün leğeninde yıkamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Roman onu en pis, en dağınık hâliyle görmüştü zaten.

Basamakları çıkarken ev sessiz gölgelerle doluydu. Roman'ın dünyaya kapalı kapısını görünce nabızı hızlandı. Ahşabın önünde durdu, kendi nefesinin dalgalanmasını dinledi ve sonra korkaklık ettiği için kendine kızdı.

Onu tekrar görene kadar ne yapmak istediğimi bilemeyeceğim.

Kapıyı üç kere hızlıca tıklattı.

Cevap gelmedi. Iris kaşlarını çatarak bir kere daha denedi, bu sefer daha sert vurdu. Ama Roman'dan yine cevap gelmedi.

"Kitt?" diye seslendi. "Kitt, lütfen bana cevap verir misin?"

Sonunda düz bir sesle, "Ne istiyorsun, Winnow?" dedi.

"İçeri gelebilir miyim?"

Roman bir süre sessiz kaldı, sonra, "Gel madem," dedi.

Iris kapıyı açıp içeri girdi. Buraya ilk kez giriyordu ama bakışları alacakaranlıkta doğruca onu buldu, yerdeki derme çatma palette yatıyordu. Gözleri kapalıydı, parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirmişti. Üzerinde temiz bir tulum vardı, alnına düşen koyu saçları ıslaktı. Iris, onun alışılmadık biçimde solgun görünen teninden yayılan sabun kokusunu alabiliyordu. Yüzü tıraşlı, çıkık elmacık kemikleri çöküktü, sanki içi boşalmış gibiydi.

Iris haklıydı; ne seçeceğini hemen anladı.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı Roman ama sesi hırıltılıydı.

"Sana da iyi günler," dedi Iris neşeyle. "Nasılsın?"

"Harikayım."

Dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme görünce Iris'in içindeki delik küçülmeye başladı. Yine de Roman'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Iris ansızın ona bakmasını arzuladı.

“Ah, işte İkinci Alouette,” dedi gözlerini daktilosuna dikerek. Onu görünce yüreği ısındı. “Ama burası çok karanlık, Kitt! Işığın içeri girmesine izin vermelisin.”

“Işık istemiyorum,” diye homurdandı Roman fakat Iris çoktan perdeyi açmıştı. Roman içeriye dolan gün ışığına karşı ellerini yüzüne kapadı. “Neden bana işkence ediyorsun, Winnow?”

“İşkencem buysa yaşatacağım zevkin ne olacağını görmek istemem doğrusu.”

Roman cevap vermedi, elleri hâlâ yüzündeydi. Sanki istediği son şey ona bakmaktı.

Iris paletin yanına gittiğinde gölgesi Roman’ın uzun bedeni üzerine düştü. “Bana bakar mısın, Kitt?”

Roman kıpırdamadı. “Kendini beni ziyaret etmeye mecbur hissetme. Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum.”

“Mecbur mu?”

“Seni buraya Attie’nin gönderdiğini biliyorum. Sorun yok; hangi mühim işle meşgulsen ona dönebilirsin.”

“Seni görmek istemeseydim burada olmazdım,” dedi Iris. Sanki bütün kaburgalarının etrafında bir ip dolanmış gibi göğsü sıkıştı. “Aslına bakarsan sana bir soru sormaya geldim.”

Roman önce sessiz kalsa da, “Sor o zaman,” dediğinde sesinde merak vardı.

“Benimle yürüyüşe çıkar mısın?”

Roman ellerini indirip ona inanmaz bir ifadeyle baktı. “*Yürüyüş* mü?”

“Şey, yürümek zorunda değilsin. Bacağın... yani istemiyorsan. Ama dışarı çıkabiliriz.”

“Nereye?”

Şimdi gözlerini ona dikmişken Iris iliklerine kadar görüldüğünü hissetti. Soluğu kesilince bakışlarını kirli tırnaklarına indirdi. “Bizim tepeye gideriz diye düşündüm.”

“*Bizim* tepe mi?”

“Ya da senin tepe,” diye düzeltti hızlıca. “Beni neredeyse alt eden tepe. Tabii şimdi seni alt edebileceğini düşünüyorsan o ayrı. Eğer öyleyse yarınki manşeti değiştirebiliriz.”

Roman sessizce Iris’e bakıyordu. Iris daha fazla karşı koyamadı. Roman’ın gözlerine bakarak çekimser bir tavırla gülümsedi ve ellerini ona uzattı.

“Hadi, Kitt. Benime dışarı gel. Güneş ve temiz hava sana iyi gelir.”

Roman parmaklarını yavaşça uzatıp onunkilerle birleştirdi; Iris’e onlarca mektup yazan parmaklardı bunlar. Ve Iris, Roman’ı ayağa kaldırdı.

Roman yürümekte ısrar etmişti, sağ bacağına ağırlık vermemek için değnek kullanıyordu. Başta güçlü bir ritimle yürüyordu ama sonra yorulmaya başlayıp yavaşlamıştı. Parke taşlı caddede on beş dakika yol aldıktan sonra yüzü sıcaktan ve harcadığı efordan boncuk boncuk terlemişti. Iris onu dışarı çıkardığına pişman oldu.

“*Tepeye kadar* gitmek zorunda değiliz,” dedi göz ucuyla ona bakarak. “İleriden dönebiliriz.”

Roman oflayarak güldü. “Yolda bozulup kalmam, Winnow.”

“Tamam ama bacağın hâlâ...”

“Bacağım iyi. Hem zaten manzarayı görmek istiyorum.”

Iris başıyla onayladıysa da onu fazla yormaktan endişelenerek örgüsünün ucuyla oynadı.

Az sonra zirveye çıkan sokağa döndüler. Iris, Roman’la tanıştığından beri ilk kez diyecek laf bulamıyordu. *Gazette*’teyken hep ona verecek bir cevabı olurdu. Carver diye ona yazarken bile sözcükler içinden sayfaya dökülürdü. Ama şimdi alışılmadık bir utangaçlık vardı içinde ve kelimeler dilinde bal gibiydi. Ona sadece doğru şeyler söylemek istiyordu.

Iris aralarındaki bu tuhaf sessizliği onun bölmesini umarak Roman'ın konuşmasını bekledi ama sokak yokuşa sardıkça Roman nefes almakta zorlanmaya başladı. Iris onun son mektubunu düşündü ve ansızın Roman Carver Kitt'e ne diyeceğini buldu.

Ona dönüp geri geri yürümeye başladı. Roman bunu fark edip tek kaşını kaldırdı.

“Tuzlu,” dedi Iris.

Roman güldü, öne doğru eğilip parke taşlarına baktı. “Biliyorum, terledim.”

“Hayır,” dedi Iris, bakışlarını tekrar kendine çekerek. “Tuzluyu tatlıya tercih ederim. Gün batımmı gün doğumuna tercih ederim çünkü yıldızların gökyüzünde belirişini izlemeye bayılırım. En sevdiğim mevsim sonbahar çünkü annem de ben de büyüünün ancak o zaman havada hissedilebildiğine inanırdık. Ben gerçek bir çayseverim ve ağırlığımca içebilirim.”

Roman'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Iris son mektubunda sorduğu soruları yanıtlıyordu.

“Şimdi,” dedi. “Sen söyle.”

“Aklına gelebilecek en büyük tatlı canavarıyım,” diye başladı Roman. “Gün doğumunu tercih ederim çünkü yeni günün getireceği olasılıkları seviyorum. En sevdiğim mevsim ilkbahar çünkü beyzbol maçları başlıyor. Kahveyi tercih etsem de önüme ne konsa içerim.”

Iris sırtıttı. Dudaklarının arasından kahkahalar dökülürken kendisine uzanırsa diye Roman'ın biraz ilerisinde yürümeye devam etti. Zira Iris sahiden de metaforik bir havuçmuş gibi Roman'ın gözleri açlıkla parıldıyordu.

“Cevaplarım seni şaşırttı mı, Winnow?”

“Pek sayılmaz, Kitt. Benim tam zıddım olduğunu hep biliyordum zaten. Ebedî rakipler genelde öyledir.”

“Ben *eski rakibi* tercih ederim.” Roman'ın bakışları Iris'in dudaklarına kaydı. “Bana kendin hakkında başka şeyler söyle.”

“Başka şeyler mi? Ne gibi?”

“Herhangi bir şey işte.”

“Peki. Yedi yaşındayken evcil salyangozum vardı.”

“Salyangoz mu?”

Iris başıyla onayladı. “Adı Morgie’ydi. İçine biraz su, biraz taş, birkaç da kurumuş çiçek koyduğum bir servis tabağında bakardım. Ona bütün sırlarımı anlatırdım.”

“Peki ne oldu bu Morgie’ye?”

“Bir gün ben okuldayken kaçtı. Eve geldiğimde onu hiçbir yerde bulamadım. Tam iki hafta gözyaşı döktüm.”

Roman, “Ne kadar kahredici olduğunu tahmin edebiliyorum,” deyince Iris şaka yollu koluna vurdu.

“Benimle dalga geçme, Kitt.”

“Geçmiyorum, Iris.” Roman kolaylıkla elini yakaladı ve sokağın ortasında durdular. “Başka?”

“Başka?” dedi Iris nefes nefese, eli çıra gibi yansa da geri çekmedi. “Bugünlük bu kadar yeter yoksa benden bıkacaksın.”

“İmkânsız,” diye fısıldadı Roman.

Iris yine utanmaya başladığını hissetti. Şu anda ne oluyordu ve neden midesinde kanatlar çırpınıyormuş gibi hissediyordu?

Roman ansızın, “Göbek adın ne?” diye sordu.

Iris keyifle tek kaşını kaldırdı. “Bu bilgiyi öğrenmek için biraz çabalaman *gerekebilir*.”

“Ah, hadi ama. En azından baş harfini söyle. Sen benimkini biliyordun.”

“Eh, buna karşı çıkamam,” dedi Iris. “Göbek adım *E* ile başlıyor.”

Roman gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. “Ne olabilir ki acaba? Iris *Etkileyici* Winnow. Iris *Efsunlu* Winnow? Iris *Enfes* Winnow?”

“Tanrılar aşkına, Kitt,” dedi Iris kızarak. “En iyisi ikimizi de bu işkenceden kurtarayım. Elizabeth.”

“Iris Elizabeth Winnow,” diye tekrarladı Roman. Iris adını onun ağzından duyunca içi bir hoş oldu.

Roman'ın gözlerindeki neşe silinene kadar bakışmaya devam ettiler. Roman şimdi ona Zeb'in ofisinde baktığı gibi bakıyordu. Sanki içini görebiliyormuş gibi. Iris yutkunarak kalbine sakin olmasını, yavaşlamasını söyledi.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi Roman, başparmağıyla Iris'in elini okşayarak. “Geçen gün buraya sırf seni *gölgede bırakmak* için geldiğimden bahsettin. Ama bunun gerçekle alakası yok. Seninle olabilmek için nişanımı attım, işimi bıraktım ve altı yüz kilometre yol katetip savaşta tahrip olmuş bir yere geldim, Iris.”

Iris kıpırdandı. Bu gerçek gelmiyordu. Roman'ın ona bakışı, elini tutuşu. Bu, uyanmak üzere olduğu bir rüya olmalıydı. “Kitt, ben–”

“Lütfen, bitirmeme izin ver.”

Iris başıyla onayladıysa da içten içe kendini hazırladı.

“Savaş hakkında yazmak umurumda bile değil,” dedi. “*Ink-ridden Tribune* bana bunun için maaş verdiğiinden yazacağım elbette ama ben asıl senin makalelerinin baş sayfada yayımlanmasını tercih ederim. Senin yazılarını okumayı yeğlerim. Bana yazılmış mektuplar olmasalar bile.” Roman duraksadı ve kararsızmış gibi dudaklarını yaladı. “Gittiğin ilk gün. Köşe yazarı olarak ilk günüm. Berbattı. İstemediğim birine dönüşmeye başladığımı fark ettim ve masanı boş görmek beni kendime getirdi. Kendimi bildim bileli babam benim yerime hayatımı planlamıştı. Onun isteklerine uymak benim *görevimdi* ve bu beni öldürse bile uymaya çalıştım. Öğle yemeğinde sana sandviç alamasam bile ki bu yüzden hâlâ pişmanlık duyuyor, kendimden nefret ediyorum.”

“Kitt,” diye fısıldadı Iris. Roman'ın elini biraz daha sıktı.

“Ama sen gider gitmez,” diye devam etti Roman, “sana karşı hislerim olduğunu anladım ki bunu *haftalardır* inkâr ediyordum. Bana mektup yazıp Oath'tan altı yüz kilometre uzakta olduğunu söylediğinde... kalbim durdu sandım. Hâlâ

bana yazmak istediğini ama artık çok uzakta olduğunu bilmek... Mektuplaşmamız devam ettikçe sonunda sana âşık olduğumu kabul ettim ve kim olduğumu bilmeni istedim. İşte o zaman peşinden gelmeye karar verdim. Babamın benim için planladığı hayatı, seninle birlikte olamayacağım o hayatı istemiyordum.”

Iris dudaklarını araladı ama o kadar duygulanmıştı ki hiçbir şey diyemedi. Roman onu dikkatle izliyordu, yanakları kızarmış, gözleri irileşmişti, sanki yere düşüp parçalanmayı bekliyordu.

“Sen...” diye başladı Iris gözlerini kırpıştıtararak. “Benimle bir hayat istediğini mi söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Roman.

Kalbi eriyen Iris gülümseyip, “Bu bir evlenme teklifi mi?” diye şakalaştı.

Roman mutlak bir ciddiyetle ona bakmaya devam ediyordu. “Sana evlenme teklifi etsem bana evet der misin?”

Iris’in dili suskun olsa da altın rengi düşüncelerle dolu zihni müthiş gürültülüydü.

Eskiden olsaydı –cepheyi görmeden önceki hayatını yaşıyor olsaydı– bu teklifi çok saçma bulurdu. *Hayır, derdi, şu sıralar başka planlarım var. Ama bu öncedendi, farklı ışıkla aydınlatılmış bir zamandı, şimdiyse sonranın mavi tonuna boyalıydı.* Iris hayatın kırılğanlığını görmüştü. Gün doğumunda uyanıp gün batımına kalmadan ölenleri görmüştü. Roman’la el ele dumanların, mermilerin ve ıstıtabın arasında koşmuştu. İkisi de ölümü tatmış, onun kıyısından dönmüştü. İkisinin de teninde ve ruhunda o korkunç andan kalma yaralar vardı ve Iris şimdi eskisinden çok daha fazlasını görebiliyordu. Işığı görebiliyordu ama aynı zamanda gölgeleri de görebiliyordu.

Burada zaman kıymetliydi. Roman’ı istiyorsa neden ona iki eliyle birden sımsıkı tutunmasındı ki?

“Sanırım öğrenmek için sorman gerekecek,” dedi.

Tam artık şaşıracağı bir şey kalmadığını düşünürken Roman diz çökmeye başladı. Sokağın ortasında, tepeye giden yolun

yarısında. Teklif edecekti. Iris'ten karısı olmasını isteyecekti. Iris'in nefesi kesildi.

Dizi yere değdiğinde Roman yüzünü buruşturdu, gözleri acıyla parladi.

Iris yere, birbirine kenetledikleri ellerinin ötesine baktı. Roman'ın tulumunun sağ bacağından kan sızıyordu.

“Kitt!” diye bağırarak onu ayağa kaldırmaya çalıştı. “Kanaman var!”

“Önemli bir şey değil, Winnow,” dedi Roman ama rengi solmaya başlamıştı. “Dikişlerden biri atmış olmalı.”

“Gel, şuraya otur.”

“Yola mı?”

“Hayır, şuradaki kasanın üstüne.” Iris onu en yakındaki bahçeye götürdü. Burası O'Brienların evi olmalıydı çünkü kuru çimlerin üzerinde kediler güneşleniyordu ki Marisol Iris'e, Avalon Bluff halkının çoğunun bu kedilerin bir gün onları bombalatacağından korktuğunu söylemişti.

“Kedilere alerjim olduğunu söylemeyi unutmuş olmalıyım,” dedi Roman, Iris onu ters çevrilmiş süt kasasına oturmaya zorlar-ken. “Ayrıca Marisol'ün pansiyonuna dönebilecek durumdayım.”

“Hayır, değilsin,” diye karşı çıktı Iris. “Kediler sana bulaşmaz, merak etme. Burada bekle, Kitt. Sakın kalkayım deme.” Iris tam gidecekken Roman elini yakalayıp onu kendine geri çekti.

“Beni burada mı bırakacaksın?” Sanki Iris onu terk ediyormuş gibi konuşmuştu. Roman'ı siperde bırakışını hatırlayınca Iris'in kalbi sıkıştı. O gün onun da mı aklından çıkmıyordu? O da mı her gece karanlıkta o günü hatırlıyordu?

Sen ve ben... bizim birlikte kalmamız gerek. Biz birlikte daha iyiyiz.

“Kısa süreliğine,” dedi Iris, Roman'ın parmaklarını sıkarak. “Bir koşu gidip Peter'ı getireceğim. Onun kamyoneti var, bizi revire götürebilir. Böylece doktor—”

“Revire gitmeyeceğim,” dedi Roman. “Zaten işleri başlarından aşkın, patlamış dikiş kadar basit bir şeyle bir de ben onlara dert olmayacağım. Marisol’de iğne iplik varsa kendim hallederim.”

Iris iç çekti. “Peki. O zaman seni pansiyona götüreceğim ama sakın ben gelene kadar yerinden kıpırdama.”

Roman istemeye istemeye başıyla onayladı. Yavaşça da olsa Iris’in elini bıraktı ve Iris koşmaya başlayarak bayırı son sürat indi. Pansiyonun bitişiğinde oturan Peter neyse ki evdeydi ve Roman’ı tepeden almayı kabul etti.

Kamyonet sokaklarda sarsıla sarsıla ilerlerken Iris kamyonetin arkasına, bir saman balyasının yanma oturmuş, ahşap yan panele tutunuyordu. Nabzının neden yavaşlamadığını anlamıyordu. Kanının neden gürül gürül aktığını, neden birdenbire korkuya kapıldığını anlamıyordu.

Bir yanı tepeye çıktıklarında Roman’ın gittiğini görmeyi bekliyordu. Sanki tuhaf bir masalın içine girmiş gibi hissediyordu; aptal değil kurnaz olmalı, yoluna çıkacak korkunç şeye hazırlanmalıydı. Çünkü onun hayatında iyi şeyler hiçbir zaman uzun sürmezdi. Şimdiye kadar ona yakın olan, hayatlarının ipleri onunkilerle birlikte dokunan insanları –büyükannesi, Forrest, annesi– ve ister kendi rızalarıyla ister kaderin eliyle olsun, eninde sonunda onu nasıl terk ettiklerini düşündü.

Tepeden yukarı çıkmaya başladıklarında gözlerini yumarak, *Bana evlenme teklifi etmek üzereydi*, dedi kendi kendine. *Roman Kitt benimle evlenmek istiyor.*

Geceler önce kendine yazdığı kelimeleri hatırladı. Kendine, sevdiği insanlar tarafından pek çok kez terk edilmiş olsa bile Roman’ın ona *geldiğini* hatırlattı.

Roman onu seçmişti.

Peter yavaşlayarak kamyoneti durdurdu. Egzozdan pat diye bir ses çıkınca Iris yerinden sıçradı. Silah sesine çok benziyordu

ve nabzı hızlandı. Buna rağmen yere yatıp sinme isteğine karşı koyarak gözlerini açtı.

Roman onu bıraktığı yerde, süt kasasının üstünde yüzünü buruşturarak oturuyordu. Kucağında bir kedi vardı.

Sevgili Kitt,
Dikişlerin yenilendiğine ve kediyle olan karşılaşmandan sonra iyileştiğine göre aramızdaki iki meseleyi halletmenin vakti geldi, zira bu meseleler yüzünden geceleri uyuyamıyorum. Ne dersin?

—I.W.

Sevgili Winnow,
Meselelerden birinin ne olduğunu biliyorum sanırım, lanet dikişlerim yüzünden yarım kaldı. Ama diğeri... Uykularını kaçırın şeyin ne olduğunu bilmek isterim.
Lütfen beni aydınlat.

Senin Kitt'in

Not: Yan yana odalarda kalıyor olmamıza rağmen hâlâ birbirimize gardıroptan mektuplar göndermemiz tuhaf mı?

Sevgili Kitt,
Bir keresinde benimle paylaştığın tartışmayı tüm ayrıntılarıyla hatırlamamana şaşırdım doğrusu. Seni gördüğümde tartışmaya son noktayı koymam gerekiyordu.
Bence büyükannen seçiminden mutlu olacaktır. Cevabım kesin olarak şu: Gezgin Şövalye.

—I.W.

Not: Evet, tuhaf ama çok daha etkili, sence de öyle değil mi?

REBECCA ROSS

Biriciğim Iris,
Gururum okşandı. Sivri çenemden ötürü öyle düşünmüş olmalısın. Diğer meseleye gelince. Onu yüz yüze konuşmamız gerek. Senin Kitt'in.
Not: Doğru diyorsun. Ama şu anda seni görsem hiç fena olmazdı...

Canım Kitt,
Beni görmek için yarın sabaha kadar beklemen gerekecek, sabah seni bahçeye çıkarmayı planlıyorum. Yalnız şimdilik kedilerden ve yürüyüşlerden uzak duracağız. Sen iyileşene kadar. Ondan sonra tepeye kadar yarışabiliriz ve bir kez olsun seni yenebilirim (yine de bana kıyak geçme).

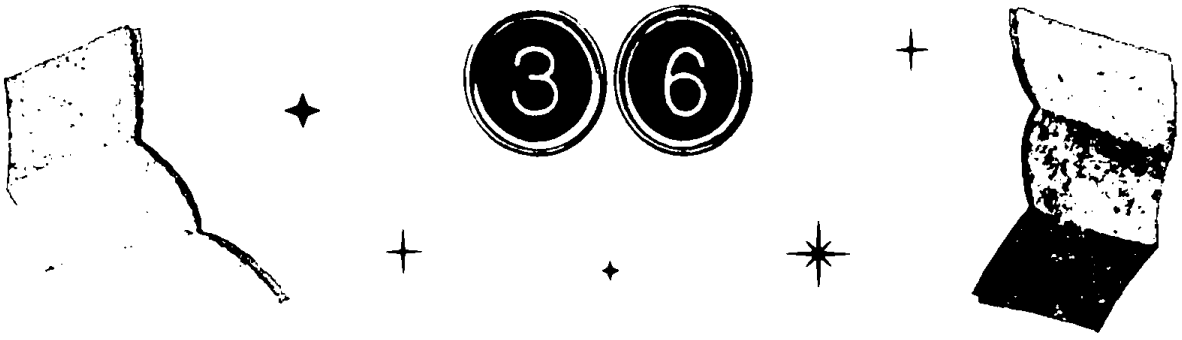
Sevgiler,
Iris

Not: Beni çok sık görürsen üzücü salyangoz hikâyelerimden bıcarsın.

Sevgili Iris,
Bahçede buluşuruz o hâlde.

Senin Kitt'in.

Not: Bıkmam imkânsız.

Bahçede

Iris, Roman'ın ona bahçede evlenme teklifi etmesini istiyordu. Ama öncesinde ona sorması gereken bir şey vardı, bu sebeple onu gölgedeki bir sandalyeye oturtana kadar bekledi. Roman arkasına yaslanıp onun toprağa diz çökerek yabancı otları yolmasını, fidanları sulamasını izledi.

“Dün gece bir şey düşünüyordum, Kitt,” dedi Iris.

“Öyle mi? Ne düşünüyordun, Winnow?”

Iris başını çevirip ona baktı. Işık hüzmeleri omuzlarında, yakışıklı yüzünde dans ediyordu. Koyu renk saçları neredeyse mavi görünüyordu. “Geçmişte ne kadar çok zamanı boşa harcadığımı düşünüyordum.”

Roman tek kaşını kaldırdı fakat bakışlarında merak vardı. “Bana herhangi bir şeyi *boşa harcayacak* biri gibi gelmiyorsun.”

“Birkaç gün önce yaptım ama. Revire seni görmeye geldiğimde. Sana mektuplarımı getirdiğimde.” Konuşurken ona bakmaya dayanamayınca ot yolmaya devam ediyormuş gibi yaptı. “Gerçek şu ki ben biraz gururlu biriyim ve duygularımdan korkuyordum. Bu yüzden söylemem gereken birçok şeyi söylemeden giderek aramıza birkaç gün mesafe koydum.

Kendimi korumak, zırhımı yeniden giymek için. Ama sonra hiçbir şeyin garantisi olmadığını fark ettim. Siperde yaşadıklarımızdan sonra daha erken anlamalıydım. Bırak yarını, akşamı görebileceğimin bile garantisi yok. Her an gökten bir bomba düşebilir ve o zaman bunu yapma şansını kaybederim.”

Roman sessizdi, can kulağıyla Iris’in itirafını dinliyordu. Yumuşacık bir sesle, “Peki, bahsettiğin *bu* şey nedir?” diye sordu.

Iris bakışlarının karşı konulmaz çekimini hissedince başını kaldırıp onunla göz göze geldi. “Bilmek istediğinden emin misin?”

“*Evet*,” dedi Roman.

Iris ellerindeki toprağı silkeleyip ayağa kalktı, Roman’ın yanına gidip önünde durdu. Ardından elini bir kâğıt parçasını sakladığı cebine attı.

“Şimdi, Kitt,” diye başladı. “Ben Carver’ı çok seviyorum. Onun kelimeleri hayatımın en karanlık günlerinde bana ışık oldu. Fazlasıyla ihtiyaç duyduğum, beni dinleyen ve bana cesaret veren bir arkadaştı. Ondan başka kimseye gardımı indirmemiştim. Ona âşık olmaya başlıyordum. Ama sonra sen Avalon’a geldin ve duygularım karmakarışık oldu çünkü senden de hoşlandığımı fark ettim.”

Roman sırtıtmamaya çalıştı. Ama beceremedi. “Bu farkı telafi etmenin bir yolu var mı?”

“Aslına bakarsan var.” Iris cebinden mektubu çıkardı. Kana bulanmış, kirlenmişti. “Seni Carver olarak tanıyorum. Ama seni aynı zamanda Roman Kitt olarak da tanıyorum. Olmanız gerektiği gibi ikinizi bir araya getirmek istiyorum. Bunu da ancak bir şekilde yapabilirim.”

Mektubu Roman’a uzattı.

Roman mektubu aldı, hangi mektup olduğunu anlayınca gülüşü soldu. Parmaklarını kendi sözcüklerinin üzerinde gezdirdi.

“Benden—”

“Mektubu okumanı mı istiyorum?” dedi Iris sırtıtarak.
“Evet, Kitt.”

“Ama bu mektup...” Roman gülerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bu mektupta bir sürü şey yazdım.”

“Doğru ve şimdi onları kendi ağzından duymak istiyorum.”

Roman anlaşılmaz gözlerle ona baktı. Iris birdenbire teninin ısındığını hissetti. Hafif bir esinti açık saçlarıyla oynuyordu. *İleri gittim. Tabii ki benim için böyle bir şey yapmayacak,* diye düşündü.

“Pekâlâ,” dedi Roman. “Ama bu gecemiz garanti olduğuna göre bu korkunç derecede dramatik mektubu okumamın ödülü ne olacak?”

“Sen bir oku, sonrasına bakarız.”

Roman bakışlarını kelimelerine indirip dudağını çiğnedi.

“Yardıma olacaksa,” dedi Iris neşeli bir sesle, dizlerinin üstüne çöküp sonraki sıranın yabani otlarını yolmaya koyuldu. “Sen okurken sana bakmayacağım. Ben burada yokmuşum gibi davranabilirsin.”

“İmkânsız, Iris.”

“Neden, Kitt?”

“Çünkü son derece dikkat dağınıcsın.”

“O zaman kıpırdamadan duracağım.”

“Öylece yerde diz mi çökeceksin yani?”

“Zaman kazanmaya çalışıyorsun, değil mi?” dedi Iris, başını çevirip ona bakarak. Roman ondan başka tarafa hiç bakmamış gibi gözleri üzerindeydi. Iris’in nabızı deli gibi atmaya başlasa da derin bir nefes alarak, “Mektubu oku, Roman,” diye fısıldadı.

Roman’ın içindeki duygu her neyse –korku, endişe, utanç– yok oluverdi. Boğazını temizleyip bakışlarını mektuba indirdi. Tam dudaklarını aralamış, ilk kelimeyi okuyacaktı ki tekrar Iris’e baktı.

“Hâlâ bana bakıyorsun, Iris.”

“Affedersin.” Iris dikkatini toprağa çevirip yabani otları yolmaya devam etti.

“Pekâlâ, başlıyorum,” dedi Roman. “*Sevgili Iris. Rakibin mi? Kim o herif? Seninle yarıştığına göre aptalın teki olmalı. Onu her şekilde alt edebileceğinden hiç kuşku yok.* Buraya bir ekleme yapıyorum: Bunları yazarken inanılmaz eğlendim.”

“Evet, çok zekice, Kitt,” dedi Iris. “Bu satırları okur okumaz sen olduğunu anlamalıydım.”

“Aslında bir sonraki cümlede, *Şimdi bir itirafta bulunacağım: Oath’ta değilim*, dediğim yerde ben olduğumu anlarsın sanmıştım.”

“Bu mektubu ilk okumaya çalıştığımda cepheye gideceğimiz için beni böldüğünü hatırlatırım,” dedi Iris. “İkinci kez okumaya çalıştığımda suratıma kâğıt topları attın.”

Roman elini kalbine koydu. “Kendimi savunacak olursam, Iris, siperde bu mektubu okuduğunu anladım ve o ânın beceriksiz itirafım için *doğru* zaman olmadığını düşündüm.”

“Makul. Şimdi lütfen devam et.”

“Tanrılar aşkına, kendi kendimi bölmeden önce nerede kalmıştım?”

“Daha altı cümle okudun, Kitt.”

Roman kaldığı yeri bulup okumaya devam ederken Iris onun sesinin keyfini çıkardı. Gözlerini yumdu, Roman’ın tok sesi bir zamanlar suskun olan kelimeleri yaşayan, nefes alan imgelere dönüştürüyordu. Iris hep Carver’ın nasıl biri olduğunu merak etmişti ve şimdi onu görebiliyordu. Tuşların üzerinde dans eden uzun parmaklar, yaz göğü kadar mavi gözler, siyah, dağınık saçlar, sivri bir çene, alaycı bir gülüş.

Roman’ın sesi titredi. Iris gözlerini açıp kuşluk vaktinin boğucu sisine doğru baktı. Roman yavaşça devam etti: “*Haftalardır istiyordum ama işin aslı nasıl yapacağımı bilmiyorum ve ne düşüneceğinden korkuyorum. Hayatın göz açıp kapayıncaya kadar*

değişebilmesi çok tuhaf, öyle değil mi? Mektup yazmak kadar basit bir şeyin daha önce hiç görmediğin bir kapıyı açabilmesi. Yüce bir bağ. Ebedî bir eşik. Ama şu anda –kalbim deli gibi atıyor, keşke yanıma gelip sakinleştirebilsen...”

Duraksadı.

Iris ona baktı. Roman'ın bakışları hâlâ yazılı kelimelerindeydi, ta ki Iris yerinden kalkarak dikkatini kendine çekene kadar.

“Söylemem gereken bir şey varsa o da şu,” dedi Roman, Iris aralarındaki mesafeyi kapatırken. “Mektupların bana yolumu aydınlatan ışık oldu. Kelimelerin? Açlıktan öldüğüm günlerde beni doyuran bengi bir ziyafetti. Seni seviyorum, Iris.”

Iris mektubu ondan alıp katladı ve cebine geri koydu. Ne istediğini biliyordu ama fazla düşünürse her şeyi berbat edebilirdi. Her şeyin berbat olabileceği korkusu nefesini kesiyordu.

Roman düşüncelerini duymuş gibi uzanıp onu yanına çekti ve kucağına oturttu.

Iris şimdi ona fazlasıyla, dayanılmaz derecede yakındı. Yüzleri karşılıklı, bakışları hizalıydı. Roman'ın sıcaklığı ona sızıyordu ve Iris bacaklarının üzerinde kıpırdandı. Dünya etraflarında fıldır fıldır dönüyormuş gibi Roman'ın kollarına tutundu. Roman bir ses çıkarınca –nefesi kesilmiş gibi bir sest– Iris'in kalp atışları hızlandı.

“Canın acıyacak, Kitt!” Iris geriye doğru çekilmeye başladı fakat Roman onu kalçasının iki yanından tutarak durdurdu.

“Bacağımı acıtmayacaksın,” dedi gülümseyerek. “Canımı yakmaktan endişelenme.” Onu daha da yakınına çekince Iris'in soluğu kesildi. “Şimdi, herhangi bir şeye devam etmeden önce sana sormam gereken önemli bir soru var.”

“Sor o zaman,” dedi Iris. *O an* gelmiş olmalıydı. Yine evlenme teklifi etmek üzereydi.

Roman'ın gözleri neşeye parlıyordu. “Hemşireye bir daha beni öpmeyeceğini söylerken ciddi miydin?”

Iris bön bön baktı, sonra kahkaha attı. “Korktuğun şey *bu* mu?”

Roman kalçasını daha sıkı tuttu. “Korktuğum şey, bir kere böyle bir şeyin tadına baktıktan sonra... bir daha unutamazsın, Iris. O yüzden şimdi üç gün önceki kelimelerin geçerliliğini koruyor mu yoksa şu anda onları benimle yeniden yazacak mısın, görmem gerek.”

Iris sessizdi, Roman’ın sözleri içine işlerken derin düşüncelere dalmıştı. Birini hiç bu kadar şiddetle istememişti –neredeyse hastalanıyormuş gibi hissediyordu– ve Roman’ın saçlarını okşadı. Parmaklarının arasındaki siyah tutamlar yumuşacıktı. Roman gözlerini yumarak kendini bütünüyle onun dokunuşuna teslim etti. Iris bundan faydalanarak Roman’ın yüzünü, nefesi teklerken dudaklarının aldığı şekli inceledi.

“Sanırım o kelimeleri yeniden yazmaya ikna edilebilirim,” diye fısıldadı şakacı bir edayla. Roman gözlerini açıp onu süzdü. Göz bebekleri yeni aylar misali geniş ve siyahtı. Iris neredeyse içlerinde kendini görebiliyordu. “Ama sadece seninle, Kitt.”

“Harika bir yazar olduğum için mi?” diye sataştı Roman.

Iris gülümsedi. “*Başka* şeylerin yanı sıra o da var tabii.”

Roman’ı öptü –daha doğrusu dudaklarını dudaklarına değdirdi– ve Roman, Iris sanki onu büyülemiş gibi kaskatı kesildi. Fakat sonra dudakları onunkilerin altında hevesle aralandı, elleri sırtında gezinmeye başladı. Parmak uçlarının vücudunu ezberlediğini, birbirlerini keşfetmeye başlarken dişlerinin alt dudağını ısırıldığını hissetmek Iris’in yaprak gibi titremesine neden oldu.

Iris de ona dokunmaya başlayarak omuzlarının geniş eğimini, köprücük kemiklerinin çukurunu, çenesinin keskin hatlarını öğrendi. Boğuluyormuş gibi hissediyordu; sanki tepeyi koşarak çıkmıştı. İçinde hoş bir sancı vardı –parlak, canlı, sıcak– ve Roman’ın tenini teninde hissetmek istediğini fark etti.

Roman geri çekildi, bir an için göz göze geldiklerinde gözleri alev alev yanıyordu. Teninin kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını Iris'in boynuna bastırdı. Parmaklarını sırtına yaymış, onu kendine yakın tutuyordu ve boğazındaki nefesi sıcacıktı.

Geri çekilip Iris'in yüzüne bakarak, "Evlen benimle, Iris Elizabeth Winnow," diye fısıldadı. "Bütün günlerimi ve bütün gecelerimi seninle geçirmek istiyorum. *Evlen benimle.*"

Kalbi alev alev yanan Iris, Roman'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştı ama Roman'a güveniyordu. Uzun zamandır böylesi bir güven hissetmemişti.

"Iris... Iris, bir şey söyle," diye yalvardı Roman.

"Evet, seninle evlenirim, Roman Carver Kitt."

Roman'ın özgüveni geri dönerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Iris gözlerinin, alacakaranlıkta beliren yıldızlar gibi parlamasını izledi. Vücudunun gevşediğini hissetti. Roman parmaklarını uzun, asi saçlarına geçirip, "Hiç evet demeyeceksin sandım, Winnow," dedi.

Oysa Iris saniyeler içinde cevap vermişti.

Yine güldü.

Roman'ın dudakları dudaklarını bularak sesini yuttu.

Kan akışı hızlanmaya başlayınca öpücüğe ara verip, "Ne zaman evleniyoruz?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra," dedi Roman hiç tereddüt etmeden. "Az önce sen de söyledin: Her an yukarıdan bir bomba düşebilir. Yarının ne getireceğini bilmiyoruz."

Iris başıyla onayladı. Ama sonra düşünceleri başka yere kayd. O gün evlenirlerse gece aynı yatağı paylaşacaklardı. Iris daha önce onunla birlikte olduğunu hayal ettiyse de... bâkireydi.

"Kitt, ben bu zamana kadar kimseyle yatmadım."

"Ben de." Roman saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama bu hazır olmadığın bir şeyse bekleyebiliriz."

Iris, Roman'ın yüzünü okşarken güçlükle konuştu. "Beklemek istemiyorum. Bunu seninle yaşamak istiyorum."

Eğilip onu bir kere daha öptü.

Bir süre sonra Roman, Iris'in dudaklarına doğru, "Seninle evlenmek için Marisol'den izin almalı mıyım sence?" diye sordu.

Iris gülümsedi. "Bilmem. Almalı mısınız?"

"Bence almalıyım. Attie'nin iznini de almam gerek."

Bunu gerçekten yapacaklardı yani. Marisol'le Attie revirden döner dönmez Roman'la evlenecekti. Tam ona başka bir şey söyleyecekken tepelerindeki ağaç dalları hışırdadı. Bahçe kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu. Marisol' n verandaya astığı  anlar hareketlendi, gümüş notalarla  ınladılar.

Iris bunun cepheden esen batı r zg r  olduğunu biliyordu, şaşırtıcı bir g   patlamasıydı.

  ine bir huzursuzluk çöktü. Sanki biri Roman'la onu izliyor gibiydi, Iris kaşlarını çatarak bahçeye bakınmaya başladı.

Roman, "Ne oldu?" diye sorduğunda sesinde endişe duydu.

"Kafam çok dolu sadece," dedi Iris, dikkatini yeniden ona çevirerek. "şu anda bir sürü şey oluyor. Üstelik daha makalemi yazmaya başlamadım bile."

Roman güldü. Iris gülüşünün sesine bayılıyordu ve onu neredeyse dudaklarından  alacaktı ama kendine engel olarak şaka yollu kaşlarını çattı.

"Bu kadar komik olan ne, Kitt?"

"Sen ve iş ahlakın, Winnow."

"Yanlış hatırlamıyorsam neredeyse her gece *Gazette*'ten en son çıkanlardan biriydin."

"Doğru. Ve bunu söyleyerek aklıma bir fikir getirdin."

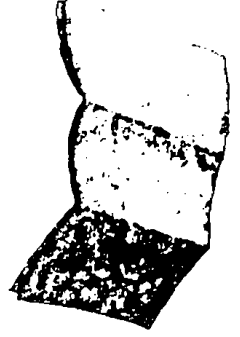
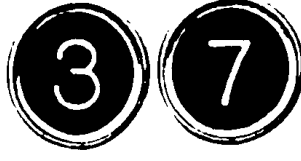
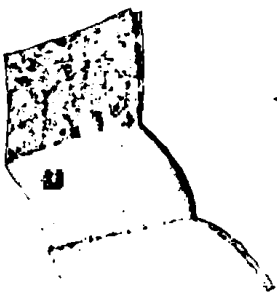
" yle mi?"

Roman başıyla onayladı. "Neden  ift kanatlı kapıyı açıp daktilolarımızı mutfağa indirmiyoruz? Marisol'le Attie'nin

dönmesini beklerken masada yazarak bu sıcak havanın tadını çıkarabiliriz.”

Iris gözlerini kısıtı. “Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun, Kitt?”

“Evet.” Roman başparmağının ucuyla Iris’in dudağının kenarını okşadı. “Hadi birlikte çalışalım.”

Mutluluk Suçu

Mutfak masasında karşılıklı otururlarken daktiloları neredeyse birbirine değiyordu. Not defterleri açıktı, üzerinde fikirler, taslaklar ve kısa yazılar yazan sayfalar ahşap masanın üzerine yayılmıştı. Cephede topladığı notların üzerinden geçmek Iris'in tahmininden daha zor oluyordu. Zira bunlar, şimdi ölü olduklarını bildiği askerlere ait hikâyelerdi.

“Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?” diye sordu Roman, sanki onunla aynı gönülsüzlüğü hissediyormuş gibi.

Iris hâlâ bazen rüyasında o öğleden sonrayı görüyordu. Bazen de ağzının içi kan dolu hâlde, çıkışı bulamadan durmaksızın siperde koşuyordu.

Boğazını temizleyip sonraki sayfayı açtı. “Hayır.”

“Sanırım bunu iki şekilde yapabiliriz,” dedi Roman, not defterini masaya atarak. “Ya kendi deneyimlerimizi ve saldırının zaman çizelgesini yazarız. Ya da askerler hakkında topladığımız hikâyeleri derleriz.”

Iris dalgındı ama Roman'ın haklı olduğunu hissediyordu. “Bomba patladıktan sonrasına dair çok bir şey hatırlıyor musun, Kitt?”

Roman parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirerek daha da dağıttı. “Biraz. Sanırım acı aklımı bir hayli bulandırdı ama seni net biçimde hatırlıyorum, Iris.”

“O hâlde ne kadar inatçı olduğunu da hatırlıyorsundur? Çantayı alıp gitmem için ne kadar ısrar ettiğini?”

“Öleceğimi hissettiğimi ve kim olduğumu bilmeni istediğimi hatırlıyorum,” dedi Roman, bakışlarına karşılık vererek.

Iris sessizleşerek kolunun yeniyle oynadı. “Ölmene izin veremezdim.”

“Biliyorum,” dedi Roman ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ve evet. İnatçı benim göbek adım. Şimdiye kadar anlamadın mı?”

“Yanılmıyorsam senin başka bir göbek adın vardı, *Carver*.”

“Carver şu anda ne isterdi, biliyor musun? Çay.”

“Kalk kendi çayını kendin yap, tembel teneke,” dedi Iris ama çoktan sandalyesinden kalkmıştı, ona yapacak bir şey verdiği için Roman’a minnettardı. Zihnine üşüşen anılardan kaçma fırsatı verdiği için.

O iki fincan çay hazırlayana kadar Roman askerlerin hikâyelerini temize çekmeye başlamıştı bile. Iris başından sonuna kadar bilinçli olduğundan saldırı hakkında yazmasının daha iyi olacağına kadar verdi.

Daktiloya temiz bir sayfa taktı ve çayını yudumlayarak uzunca bir süre boş sayfaya baktı. Roman’ın yazdığını duymak tuhaf biçimde rahatlatıcıydı. Bir zamanlar buna, kendisi eleman ve ölüm ilanlarıyla boğuşurken Roman’ın kelimelerinin su gibi akmasına ne kadar sinir olduğunu hatırlayınca neredeyse gülecekti.

Artık başlaması gerekiyordu.

Parmakları tuşlara çekingen bir tavrıyla dokundu, sanki amaçlarını yeni hatırlıyorlardı.

Iris yazmaya başladı. Kelimeleri ilk başta yavaş ve ağırdı fakat sonra Roman’ın ritmine ayak uydurmaya başladı, çok

geçmeden tuşları onunkiyle aynı anda yükselip iner oldu, sanki birlikte metalik bir şarkı yaratıyorlardı.

Iris, onun kelimelerinin sayfaya işlediğini duymayı bekliyormuş gibi Roman'ı birkaç kez gülümserken yakaladı.

Çayları soğudu.

Iris çaylarını tazelemek üzere ara verdi. Bu sırada rüzgârın hâlâ estiğini fark etti. Arada sırada mutfağa hafif bir esinti dolarak masadaki kâğıtları havalandırıyordu. Esinti sıcak toprak, yosun ve yeni koparılmış ot kokuyordu. Iris bahçenin rüzgârda dans edişini izledi.

Daha sonra makalesini yazmaya devam ederek anılarını kâğıda aktardı. Bombanın patladığı âna geldiğinde durup Roman'a baktı. Roman yazarken kaşlarını çatardı, şimdi de iki kaşının arasında derin bir çizgi vardı. Ama gözleri parlıyordu, dudakları incecik bir çizgi şeklindeydi ve saçları gözlerine girmesin diye başını yana yatırmıştı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye sordu yazmaya ara vermeden. Bakışları kâğıdındaydı, parmakları tuşların üzerinde hızla geziniyordu.

Iris kaşlarını çatı. "Dikkatimi dağıtıyorsun, Kitt."

"Bunu duyduğuma sevindim. Artık başından beri nasıl hissettiğimi biliyorsun, Iris."

"O kadar uzun süre dikkatini dağıttıysam... bu konuda bir şey yapmalıydın."

Roman tek kelime etmeden bir kâğıt alıp top yaptı ve Iris'e attı. Iris ışıldayan gözlerle topun yüzüne çarpmasını engelledi.

"Bir de sana iki fincan mükemmel çay yaptım!" diyerek kendi kâğıdını top yapıp ona attı.

Roman onu beyzbol topuymuş gibi yakaladı, bakışları hâlâ önündeki işindeydi ve tek elle yazmaya devam ediyordu. "Acaba üçüncüyü de yapman mümkün mü?"

"Olabilir. Ama karşılıksız yapmam."

“Parası neyse veririm.” Roman yazmaya ara verip Iris’e baktı. “Bana ücretini söyle.”

Iris dudağını ısırarak ne isteyeceğini düşündü. “Emin misin, Kitt? Ya savaş bitene kadar çamaşırlarımı yıkamanı istersem? Ya her gece ayaklarıma masaj yapmanı istersem? Her saat başı çay yapmanı istersem?”

“Bunları ve çok daha fazlasını yapabilirim,” dedi Roman mutlak bir ciddiyetle. “Ne istediğini söylemen yeterli.”

Iris derin bir nefes alarak içinde yanmaya can atan ateşi söndürmeye çalıştı. Roman’ın körüklediği mavi ateş. Roman onu izliyor, bekliyordu, Iris bakışlarını sayfada yarım bıraktığı cümleye indirdi.

Patlama. Roman’ın elinin onun elinden ayrılması. Etrafı saran duman. Onca insan yaralanmışken *ona* neden hiçbir şey olmamıştı? Ondandır çok daha fazlasını feda eden erkekler ve kadınlar bir daha asla evlerine, sevdiklerine dönemeyecekti. Sonraki doğum günlerini kutlayamayacak, en ummadıkları kişiyle öpüşemeyecek, yaşlanamayacak, bahçelerinde çiçeklerin açtığını göremeyeceklerdi.

“Ben bunu hak etmiyorum,” diye fısıldadı. Abisine ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Teğmen Lark’a. Çınar Müfreze-si’ne. “Dünyada bunca acı, keder ve can kaybı varken bu kadar mutlu olmayı hak etmiyorum.”

“Neden öyle diyorsun?” dedi Roman, sesi nazik fakat telaşlıydı. “Yalnızca bunlardan ibaret bir dünyada yaşayabileceğimizi mi sanıyorsun? Ölüm, acı ve dehşetten ibaret bir dünyada? Kayıp ve ıstıraptan ibaret bir dünyada? Her şeyin ümitsiz görüldüğü zamanlarda bile mutlu olmak suç değildir. Iris, bana bak. Sen dünyadaki bütün mutlulukları hak ediyorsun. Ben de seni mutlu görmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Iris ona inanmak istiyordu ama korku tüm düşüncelerine gölge düşürüyordu. Roman ölebilirdi. Yine yaralanabilirdi. Forest

gibi onu bırakıp gitmeyi seçebilirdi. Iris böyle bir darbeyi bir daha kaldıramazdı.

Gözlerini kırptırarak gözyaşlarını bastırdı. Boğazını temizleyip, “Bu epey zahmetli bir işe benziyor, öyle değil mi?” dedi.

“Iris,” dedi Roman, “sen sevilmeye layıksın. Bu karanlıkta bile mutlu olmaya layıksın. Ayrıca merak ediyorsan söyleyeyim... Sen gitmemi istemediğin sürece hiçbir yere gitmeyeceğim, hatta o zaman bile benimle pazarlık yapman gerekecek.”

Iris başıyla onayladı. Ona *güvenmesi* gerekiyordu. Daha önce ondan kuşku duymuş, Roman da onu haksız çıkarmıştı. Defalarca.

Iris belli belirsiz gülümsedi. Yüreği sızlasa da bunu istiyordu. Onunla olmak istiyordu.

“Bir fincan çay,” dedi. “Bugünkü karşılığı bu.”

Roman gülümseyerek masadan kalktı. “Her saat başı bir fincan çay o hâlde?”

“Orası çay yapmakta ne kadar marifetli olduğuna bağlı.”

“Meydan okumanı kabul ediyorum, Winnow.”

Iris, Roman’ın topallayarak ocağa gidip demliğı musluk suyuyla doldurmasını izledi. Roman evin içinde koltuk değneğini kullanmayı sevmiyordu ama görünüşe bakılırsa hâlâ ihtiyacı vardı. Yine de Iris bir şey demeyip ışığın üzerine vurmasını ve ellerinin zarif hareketlerini hayranlıkla izledi.

Roman tam ona mükemmel demlediği çaydan bir fincan dolduruyordu ki siren çalmaya başladı. Iris kaskatı kesilerek uzakta yankılanan çığlığın yükselip alçalmasını, yükselip alçalmasını dinledi. Ölümün pençesindeki bir hayvan gibi durmaksızın feryat ediyordu.

“Eithrallar mı?” diye sordu Roman, demliğı ocağa pat diye bırakarak.

Iris ayağa kalkarken, “Hayır,” dedi. Bakışları bahçede, bahçenin üzerinde esen rüzgârdı. “Hayır, bu tahliye sireni.”

Daha önce hiç duymadıysa da birçok kez duyduğunu hayal etmişti. Siren çalmaya devam ederken olduğu yerde kalakaldı.

“Iris?” Roman’ın sesi onu kendine getirdi. Yanında durmuş, dikkatle yüzünü izliyordu.

“Kitt.” Ayaklarının altındaki zemin titremeye başlayınca Roman’ın eline uzandı. Bunun, uzakta patlayan bir bombanın artçı sarsıntısı olup olmadığını merak etti fakat sanki bir şey yaklaşıyormuş gibi gümbürtü gittikçe artıyordu.

Büyük bir patlama sesi duyulunca Iris hemen kendini yere atıp sindi. Fakat Roman onu geri kaldırıp göğsüne yasladı. Saçlarına doğru sıcacık bir sesle, “Sadece kamyon. O ses egzozundan geldi. Güvendeyiz. Yanımda güvendesin,” diye fısıldadı.

Iris gözlerini yumup Roman’ın kalp atışlarını ve onları çevreleyen sesleri dinledi. Roman haklıydı; hissettiği sarsıntı evin önünden geçen bir kamyon yüzündendi. Avuçları ve ensesi buz gibi terlemeye devam etse de Roman’ın kollarında kendini toparlamaya başladı.

Birden fazla kamyon geçiyor olmalıydı çünkü siren çalmaya, yer sallanmaya devam ediyordu.

Iris birdenbire Roman’a bakmak isteyerek gözlerini açtı. “Kitt, sence?..”

Roman hiçbir şey demeden ona bakmaya devam etse de gözleri endişeyle parlıyordu.

Bunlar Dacre’in askerleri değildir, değil mi? Sonumuz gelmemiştir, değil mi?

Roman yüzünü okşarken Iris onun bu soruların cevabını bilmediğini fark etti. Roman ona her zamanki gibi dokunuyordu. Sanki keyfini çıkarmaya çalışır gibi. Sanki bu ona son dokunuşu olabilirmiş gibi.

Sokak kapısı pat diye açıldı.

Iris korkuyla sıçradıysa da Roman ona sarılmaya devam etti. Biri eve girmiş, gürültülü adımlarla koridorda yürüyordu. Derken bir ses duyuldu, yabancı fakat güçlüydü.

“*Marisol!*”

Mutfağın kapısında bir kadın belirdi. Kanla lekelenmiş zeytin yeşili üniforması olan, uzun boylu bir askerdi. Sırtında tüfek, kemerinde bombalar vardı. Göğsünün üzerine iliştirilmiş altın yıldız komutan olduğunu gösteriyordu. Sarı saçları kısa kesilmişti fakat kaskının altında birkaç teli parlıyordu. Yüzü son birkaç aydır doğru düzgün yemek yememiş gibi incecikti ancak mutfakta gezinen kahverengi gözleri keskin bakıyordu.

Iris onun kim olduğunu hemen anladı. Ne zamandır bu kadının bahçesinde çalışıyor, orayı dönüşüne hazırlıyordu. “Keegan?”

“Benim. Karım nerede?” diye sordu Keegan ısrarla. Iris’e cevap verme fırsatı tanımadan arkasını dönüp koridorda gözden kayboldu. “Mari? *Marisol?*”

Iris, Roman’ın kollarından sıyrılıp Keegan’ın peşinden koştu. “Burada değil.”

Keegan holde durup ona döndü. “Nerede?”

“Revirde. Ne oluyor? Kasabayı boşaltmamız mı gerek?”

“Evet.” Keegan’ın bakışları Iris’in arkasına, peşlerinden topallayarak koridora çıkan Roman’a kaydı. “Biriniz çıkınları toplasın. Diğeriniz benimle gelsin.” O ön bahçenin aydınlığına çıktığında Iris, Roman’a döndü.

“*Marisol*’ün çıkınları kilerde,” diye açıkladı. “Dört tane olmalı, her birimize bir tane. Sen onları al, birazdan burada buluşuruz.”

“Iris, *Iris*, dur.” Roman onu yeninden tutup kendine çekti. Iris kendisiyle tartışacağını sanıyordu ki Roman birden dudaklarına yapıştı.

Tam bir dakika sonra Keegan’ın peşinden kargaşa içindeki sokaklarda koşarken hâlâ öpücüğün etkisi altındaydı. Her yere kamyonlar park edilmişti ve kasalarından savaşa hazırlanan askerler atlıyordu.

“Keegan?” diye seslendi Iris, Marisol’ün karısına yetişebilmek için koşturarak. “Ne oluyor?”

“Dacre, Clover Hill’e saldırmak üzere,” dedi Keegan, üç tasmalı keçisi ve bir sepet dolusu öteberiyle evine koşan bir adamın yanından geçerken. “Buradan sadece birkaç kilometre uzaklıktaki küçük bir kasaba. Orayı uzun süre tutabileceğimizi sanmıyorum, nitekim Dacre’ın bir iki güne Bluff’a saldırmasını bekliyoruz.”

Keegan’ın sözleri kurşun gibiydi. Iris göğsünde keskin bir sancı hissetti, sonra şoktan hissizleşti. *Bu gerçek olamaz*, diye düşündü şu anda Avalon Bluff halkının, bavulları ve çıkınlarıyla evlerinden koşarak çıkmalarını ve onlara kamyonlara binerek kasabayı terk etmelerini söyleyen askerlerin emirlerine uymalarını izliyor olmasına rağmen.

Bir aile, evinin bahçesine kocaman bir tablo çıkardı. Askerlerden biri başını sallayarak, “Olmaz. Yalnızca temel ihtiyaçlarınızı alın, gerisi kalsın,” dedi.

“Kasabalılar kamyonlarla mı tahliye edilecek?” diye sordu Iris.

“Evet,” dedi Keegan, kalabalık sokakta hızla ilerlerken bakışlarını önünden ayırmıyordu. “Buranın doğusundaki kasabaya götürülecekler. Ama kalıp savaşmak ve kasabayı korumamıza yardım etmek isteyen olup olmadığını soracağım. Umarım birkaç gönüllü çıkar.”

Iris yutkundu. Ağzı kupkuru olmuştu, nabızı deli gibi atıyordu. Kalıp yardım etmek istiyordu ama Roman’la birlikte gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Adını öğrenemedim,” dedi Keegan, göz ucuyla ona bakarak.

“Iris Winnow.”

Keegan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerinden çıkmış bir parke taşına takılarak sendeledi ama sonra verdiği adını duyunca tepkiyi o kadar çabuk bastırdı ki Iris bunu hayal edip etmediğini düşündü. Yine de aklına endişe verici bir düşünce geldi...

Keegan adımı daha önce duymuş muydu?

Sonunda revir görüldü. Iris, Keegan'ın adımlarının uzadığını, neredeyse koşmaya başladığını fark etti. Revirin bahçesi yaralı hastaları kamyonlara bindiren hemşire ve doktorlarla doluydu.

Ne yapmalıyım? Kalmalı mıyım gitmeli miyim? Bu düşünceler, tıpkı feryadı dinmeyen siren gibi durmaksızın zihninde dönüyordu.

Keegan peşinde Iris'le revirin önündeki kalabalığı yararak içeri girdi. Karyolaların çoğu boşalmıştı. Ayak sesleri yüksek tavanda yankılanıyordu. Gün ışığı pencerelerden içeri inatla dolmaya devam ederek yerdeki lekeleri aydınlatıyordu.

Havada tuz, iyot ve dökülmüş soğan çorbası kokusu vardı. Keegan duvara çarpmış gibi birdenbire durdu. Iris onun baktığı yere baktığında, birkaç adım ötedeki Marisol'ü gördü. Yanında Attie'yle birlikte yerdeki bir sepet dolusu çarşafı almak üzere eğilirken güneşin altın rengi ışığı üzerine vuruyordu.

Iris nefesini tutarak bekledi. Çünkü Keegan heykel gibiydi, olduğu yerde donakalmış, karısını izliyordu.

Sonunda Marisol başını kaldırıp baktı. Dudakları aralanırken elindeki sepet yere düştü. Çığlığı bastığı gibi hem gülerek hem de ağlayarak Keegan'ın kollarına atladı.

Iris onların kavuşmasını izlerken gözleri buğulandı. Hemen gözyaşlarını sildi ve bakışları Attie'yi buldu.

Attie dudaklarını oynatarak, *Keegan mı?* diye sordu.

Iris gülümseyerek başıyla onayladı.

Ve sonra şöyle düşündü: *Dünya dursa, yıkılmanın eşiğine gelse bile, siren çalarken saatler karanlığa gömülse bile... mutlu olmak suç değildir.*

“Buradan gitmeni istiyorum, Mari. Çavuşlarımdan biriyle gideceksin, o sana gözü gibi bakacak.”

“Olmaz. Hayatta *olmaz!*”

“Marisol, hayatım, beni din–”

“Hayır, Keegan. *Sen beni* dinle. Seni bırakmayacağım. Evimizi bırakmayacağım.”

Iris’le Attie revirin bahçesinde durmuş, Marisol’le Keegan’ın bir öpüşüp bir tartışmasını izliyorlardı.

Keegan, Iris’le Attie’ye bakarak onları işaret etti. “Peki, kızların ne olacak, Mari? Muhabirlerin?”

Marisol duraksadı. Iris’le Attie’ye bakarken yüzünde üzgün bir ifade belirdi.

“Ben kalmak istiyorum,” dedi Attie. “Gerekli olan her şekilde yardım edebilirim.”

Iris tereddütlüydü. “Ben de kalmak istiyorum ama Kitt’in yarası...”

“Sen onunla birlikte gitmelisin,” dedi Marisol usulca. “Onu güvende tutmalısın.”

Iris başıyla onaylasa da kararsızdı. Attie’yle Marisol’ü bırakmak istemiyordu. Kalıp savaşmalarına yardım etmek, onun için sevgi dolu bir yuva hâline gelen bu yeri korumak istiyordu. Ama Roman’dan ayrılmaya dayanamazdı.

Keegan karısına dönerek bu gergin ânı noktaladı. “Yani Iris’le Kitt’inin güvende olmasını istiyorsun ama ben *senin için* aynı şeyi isteyince karşı çıkıyorsun, öyle mi?”

“Ben yaşıyım, Keegan,” dedi Marisol. “Onlarınsa daha görececek çok günleri var.”

“Marisol!” diye ciyakladı Attie. “Daha otuz üç yaşındasın!”

Marisol iç geçirdi. Bakışlarını Keegan’a dikerek, “Ben hiçbir yere gitmiyorum. Kızlarım onlara en doğru gelen şeyi yapabilirler,” dedi.

“Peki,” diye kabul etti Keegan, alnını ovuşturarak. “Seninle tartışmamam gerektiğini gayet iyi biliyorum.”

Marisol gülümsemekle yetindi.

“Sanırım Kitt ve ben bu kamyonlardan birine binmeliyiz, öyle değil mi?” dedi Iris, kelimeler resmen ağzında büyüyordu. Bahçe toprağı ve mürekkep şeridinin kirlettiğı ellerine bakarken suçluluğı daha da arttı.

“Evet,” dedi Keegan ciddi bir sesle. “Ama gitmeden önce sana vermem gereken bir şey var.”

Iris komutanın elini cebine atıp mektuba benzer bir şey çıkarmasını büyülenmiş gibi izledi. Keegan zarfı ona uzattığında, bir an için tek yapabildiğı zarfa bakmak oldu. Savaşta kırış kırış olmuş, ona hitaben yazılmış bir mektuptu bu.

“Nedir bu?” diye sordu kısık sesle. Ama kalbi ne olduğunu biliyor, korkuyla çarpıyordu. Bu, haftalardır beklediğı cevaptı. Abisinin durumuyla ilgili bilgiydi.

“Benim postalarımın arasındaydı,” diye açıkladı Keegan. “Sanırım adresin Avalon Bluff olduğundan. Marisol’e yazdığım mektupla birlikte gönderecektim ama sonra harekete geçmemiz gerekti. Daha erken gönderemediğim için kusura bakma.”

Iris uyuşmuş hâlde mektubu aldı. Adı koyu renk mürekkeple zarfa yazılmıştı. Ama bu Forest’ın el yazısı değildi, Iris bunu fark edince kusacak gibi oldu.

Onların yanında mı okusa yoksa gidip gözlerden uzak bir yer mi bulsa bilemeyerek arkadaşlarına arkasını döndü. Dört adım attı fakat sonra dizlerinin bağı çözülecek gibi olunca durdu. Güneş etrafı ısıtıyor olmasına rağmen parmakları buz gibiydi ve sonunda zarfı açıp mektubu okudu:

Sevgili Iris,
Abinin Komutan Rena G. Griss’in emri altında, İkinci E Taburu, Beşinci Landover Bölüğü’nde savaştığı doğru. Ne yazık ki kendisi Lucia Nehri Muharebesi’nde yaralanarak Meriah kasabasındaki revire götürüldü. Komutanı muharebede hayatını kaybettiğinden bu haber sana ulaşamadı.

Bundan iki hafta sonra Meriah düşman ateşine tutuldu fakat Er Winnow zamanında oradan çıkarıldı. Aylar önce yaralandığından ve bölüğündeki herkes Lucia Nehri'nde öldüğünden kendisi başka bir yardımcı kuvvete dâhil edildi. Şu anda Enva'nın davası adına cesurca çarpışmaya devam ediyor. Güncel durumuna dair başka bir haber masama ulaşırsa sana iletirim.

Tğm. Ralph Fowler

E Taburu Birlik Komutanı'nın Yardımcısı

"Iris?"

Iris döndü, Marisol omzuna dokunurken gözlerini kırptırarak gözyaşlarını bastırdı.

"Abim," diye fısıldadı yüreği umutla dolarken. "Yaralanmış ama *yaşıyor*, Marisol. O yüzden aylardır ondan haber alamamışım."

Şaşkınlıktan soluğu kesilen Marisol, Iris'i kollarının arasına çekti. Iris ona sımsıkı sarılarak göğsünden kopup dudaklarının arasından kaçmaya çalışan hıçkırığı tutmaya çalıştı.

"Haberler iyi mi?" diye sordu Keegan.

Iris, Marisol'ün kollarından sıyrılıp başıyla onayladı. "Meriah ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Keegan'a.

Komutanın yüzü karardı. Muharebeleri, katliamları hatırlamış olmalıydı. Kaç askerin öldüğünü.

"Sekiz kilometre kadar," dedi Keegan. "Buranın güneybatısında."

"Çok da uzak değilmiş," diye fısıldadı Iris, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek. Forest başka bir bölükle savaşıyordu. Avalon Bluff'a yakın olması mümkün bir bölükle.

"Iris?" dedi Attie, düşüncelerini bölerek. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Iris cevap vermek için ağzını açtıysa da sözcükler boğazına takıldı. Attie'den Marisol'e, Marisol'den Keegan'a baktı ve sonra, "Benim Kitt'le konuşmam lazım," deyiverdi.

"Acele etsen iyi olur," dedi Keegan. "Son kamyon birazdan yola çıkacak."

Bu haber Iris'te şok etkisi yarattı. Başıyla onayladığı gibi arkasına dönüp sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı. Kasaba hâlâ kaos içindeydi fakat kasaları insan dolu kamyonlar doğruya doğru yol almaya başlamıştı. Iris başıboş bir bavulun, yere düşmüş bir çuval patatesin, bir kasa konserve sebzenin üzerinden atladı.

Ana cadde beklenmedik biçimde sessizdi. Burada oturanların çoğu çoktan yola çıkmıştı fakat Iris pansiyona yaklaştığında sokak kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü.

"Bu kadarı yeterli, Kitt. Teşekkürler, evlat."

Iris yavaşlayarak bakışlarıyla sesi takip etti. Yan komşuları Peter'dı. O ve Roman küçük kamyonetin arkasına eşya yüklüyorlardı.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu, efendim." Iris onlara yaklaştığında Roman'ın tulumunun terden ıslandığını gördü. Bakışları ânında sağ bacağına kaydı, yine kumaşa kan sızdığını görmekten korkuyordu.

"Kitt," deyince Roman ona doğru döndü. Iris'i görmesiyle vücudundaki gerginlik azaldı ve elini uzatıp onu yanına çekti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Iris daha fazla konuşamayarak mektubu Roman'a uzattı.

Roman şaşkınlıkla kaşlarını çatı, ta ki mektubu okumaya başlayana kadar. Tekrar Iris'e baktığında gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"*Iris.*"

"Biliyorum," dedi Iris tebessüm ederek. "Forest yaşıyor ve başka bir bölükle beraber." Yutkundu. Birazdan söyleye-

ceklerine inanamıyordu. Kaderini belirleyecek bu ânın içinde olduğuna inanamıyordu. “Seninle birlikte kasabadan ayrılmayı planlıyordum. Ama bu mektuptan sonra burada kalmam gerek. Muhabir olmamın tek sebebi Forest’tı. Ailemden geriye bir tek o kaldı ve ben batıya sırf onunla yolumun kesişmesi umuduyla geldim. Şimdi Dacre’a karşı Avalon Bluff’ı savunmak için buraya geliyor olabileceğini bilirken... Kalıp yardım etmek zorundayım.”

Roman, Iris’i dinlerken ona daha sıkı sarıldı. Gözleri o kadar maviydi ki Iris’in iliklerine işliyordu ve Iris kendi yüzünde nasıl bir ifade olduğunu merak etti. Roman onda ne görüyordu? Nasıl görünüyordu? Kararlı mı, korkak mı, endişeli mi yoksa cesur mu?

“Senden benimle beraber burada kalmanı istemeyeceğim,” diye devam etti sesi titreyerek. “Hatta gitmen en iyisi olur çünkü henüz tamamen iyileşmedin ve daha da önemlisi güvende olmanı istiyorum.”

“Buraya senin için geldim, Iris,” dedi Roman. “Sen kalırsan ben de kalırım. Seni bırakmayacağım.”

Iris iç çekti. Roman’ın kararından ötürü rahatlmasına şaşırmıştı –yarın ne getirirse getirsin onu terk etmeyecekti– ve kollarını onun beline doladı. Yine de bakışlarının bacağına kaymasına engel olamamıştı.

“Sizi götürmemi ister misiniz?” diye sordu Peter. “Önde karım oturacak ama arkada oturmak isterseniz yer var.”

“Hayır ama teşekkürler, Bay Peter,” dedi Roman. “Biz kalıp askerlere yardım edeceğiz.”

Iris, Peter’la karısının kasabayı egzoza boğarak uzaklaşmasını izledi. Bir şey içini kemiriyormuş gibi hissedince büyük bir hata yapıp yapmadığını, ileride burada kalma kararından pişman olup olmayacağını merak etti. Hâlâ şansı varken Roman’la birlikte doğuya gitme fırsatını tepmekten.

Etrafta dolaşan birkaç askerin ayak sesleri dışında cadde sessizliğe gömüldü. Yerde bir gazetenin sayfaları uçuşuyordu. Çitlerin üzerinde bir kuş cıvıldıyordu.

Iris, Roman'la el ele Marisol'ün pansiyonuna doğru yürümeye başladı. Kıyısından döndükleri düğünü düşündü. Hayatlarını birleştirmelerine saatler kalmıştı. Fakat sonra dünya ters yüz olmuşçasına her şey değişmişti.

Ama Forest yaşıyor.

Onu tekrar görme, onunla tekrar karşılaşma umuduna tutundu. Patlak vermesi kaçınılmaz kaosun ortasında imkânsız görünse bile.

Iris ve Roman sessizce mutfağa döndüler. Daktiloları masanın üzerindeydi, arka verandaya açılan çift kanatlı kapı tıpkı bıraktıkları gibi açıktı. İçeriye rüzgâr dolarak başıboş sayfalardan birkaçını yere savurmuştu.

Iris; Keegan, Marisol ve Attie'nin dönmesini beklerken başka ne yapacağını bilemeyerek yerdeki dağınıklığı toplamaya koyuldu. Roman bir şey söylüyordu ama onun dikkati yerdeki kâğıtlardan birindeydi. Üzerinde çamurlu bot izi vardı.

Iris kâğıdı ışığa tutarak izi inceledi.

"Ne oldu, Winnow?" diye sordu Roman.

"Kirli botlarla bu kâğıtların üzerinde mi yürüdün, Kitt?"

"Hayır. Ben Peter'a yardım etmeye çıkarken kâğıtlar masanın üzerindeydi. Ver bakayım."

Iris sayfayı Roman'a uzatırken yerde aynı izi taşıyan başka bir kâğıt daha olduğunu fark etti. Ayağa kalkıp açık kapıya baktı. Işığı takip ederek verandaya çıktı ve arka bahçeye göz gezdirdi.

Bahçe kapısı açıktı, rüzgârda gıcırdayarak sallanıyordu. Çanlar çalıyordu. Ve bahçenin her yanında bot izleri vardı. Biri özenle yetiştirdikleri fidanları çiğneyerek bahçeden geçmişti.

Iris dişlerini sıkarak bahçeye baktı. Onca emek, onca özveri, onca toprak... Biri hiç düşünmeden hepsini mahvetmişti.

Roman arkasında durunca sıcaklığını hissetti. Bot izlerini gördüğünde nefesinin saçlarını havalandırmasını hissetti.

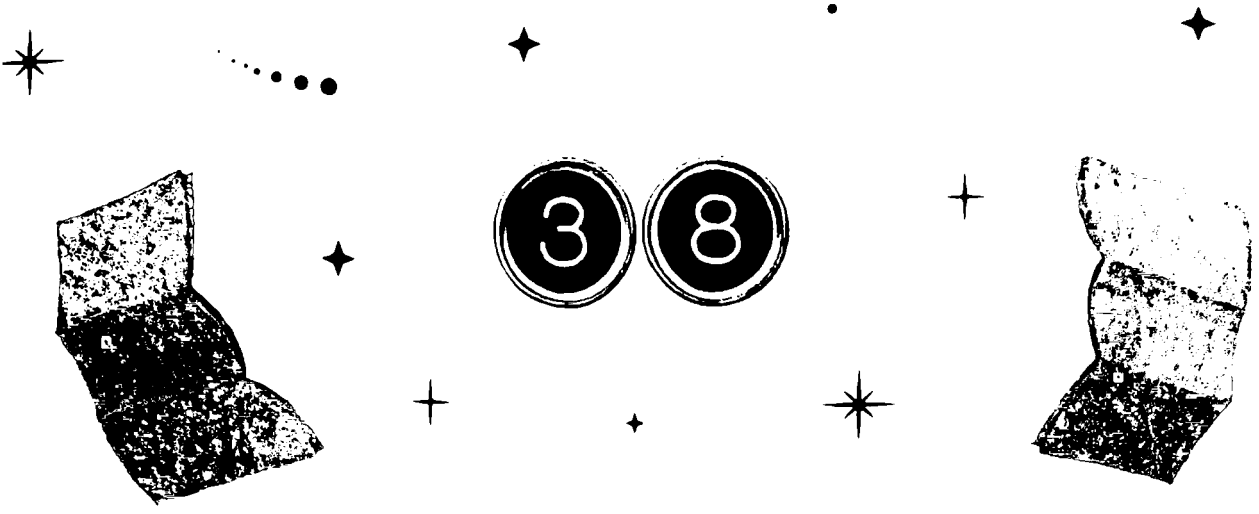
“Biri eve girmiş,” diye mırıldandı Roman.

Iris ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordu. Piyadeler kamyonlarla geldiğinde ortalık karışmıştı. Kasaba halkına orayı boşaltmaları için sadece dakikalar verilmişti. Arka bahçeye herhangi biri girmiş olabilirdi.

Iris yere diz çöküp izleri düzeltmeye, Keegan gelmeden bahçeyi düzene koymaya çalıştı. Onun için kusursuz olmasını istiyordu. Marisol’ü gururlandırmak istiyordu.

Clover Hill’de çalan siren nihayet sustu.

Duzenleme
Ny.ozlem

+ Enva Günü'nün Arifesi +

Marisol, “Diğer çıkınlar nerede?” diye sordu. Attie ve Keegan’la beraber pansiyona döndüğünde aradığı ilk şey onlar olmuştu. Mutfak tezgâhının üzerinde duran iki çuvalı aldı ve sonra bakışlarını masanın üstünü boşaltan Iris’le Roman’a çevirdi.

Roman duraksadı. “Hepsi orada olmalıydı, Marisol. Dördünü de oraya koymuştum.”

“Çok tuhaf,” dedi Marisol kaşlarını çatarak. “Çünkü burada sadece iki tane var.”

Iris, Marisol’ün mutfağın kalanına bakınmasını izlerken nabızı yavaşladı. “Marisol? Bence onları biri çaldı.”

“Biri mi çaldı?” dedi Marisol, Avalon Bluff’ta hırsızlık duyulmamış şeymiş gibi. “Neden öyle düşündün, Iris?”

“Çünkü bahçede eve doğru giden ayak izleri vardı.”

“Bahçede mi?” diye sordu Keegan karısına bakarak. “Bahçe mi yaptın sen, Mari?”

“Tabii ki yaptım! Yapacağımı söylemiştim. Ama yardım almasaydım ekemezdim.”

“Göster bana.”

Kapıya en yakın kişi Attie’ydi; hepsinin önünde ikindi güneşine çıktı. Dünyanın şimdi bu kadar sessiz olması çok

tuhaftı. Iris diğerlerinin peşinden verandaya çıkarken rüzgârın bile dindiğini fark etti.

Keegan ıslık çaldı. “Güzel görünüyor. Bu sefer sulamayı hatırlamışsın, Marisol.”

Marisol şaka yollu Keegan’ın kolunu dürttü. “Evet, şey, Iris’le Attie olmasaydı yapamazdım.”

“Bence de. Bu arada, neden bahsettiğini görebiliyorum, Iris.” Keegan gidip sıralardan birinin yanına diz çöktü ve topraktaki yumruya dokundu. “İzi kapadın mı?”

“Evet çünkü bahçenin senin için güzel görünmesini istedim,” diye açıkladı Iris hızlıca. “Ama elimde bir bot izi var.” Toprak kaplı kâğıdı Keegan’a getirdi.

Keegan kâğıdı incelerken kaşları çatıldı. “Asker postalına ait. Tahliye sırasında eve gelip çıkınlardan ikisini almış olmalı. Şaşırdım doğrusu. Bölüğümde beklemediğim bir hareket. Sivillerden hayatta çalmazlar.”

“Önemli değil,” dedi Marisol. “Her kim aldıysa ihtiyacı vardı demek ki, zor durumdaki birine yardım edebildiğim için mutluyum. Hemen üç çıkın daha hazırlayabilirim. Hatta şimdi hazırlayacağım.”

“Üç mü?” dedi Keegan, Marisol’ü durdurmak için onu nazikçe kolundan tuttu. “Sadece iki tane hazırlaman gerek, hayatım.”

“Evet, bir tane de sana,” dedi Marisol gülümseyerek. “Artık burada bizimle olacağın için.”

“Doğru.” Keegan kolunu bırakınca Marisol mutfığa gitti. Fakat Iris, tekrar bahçeye dönen komutanın gözlerinde hüznü gördü. Sanki bunun, bahçenin tadını son çıkarışı olduğunu hissediyor gibiydi.

Her şey değişiyordu.

Iris değişimin tadını havada alabiliyordu, sanki mevsim eski bir sayfa gibi ufalanmış, yazla sonbaharı atlayarak doğruca kışın tüyler ürpertici soğuğuna bürünmüştü. Askerler zeytin yeşili üniformaları ve kasklarıyla her yere konuşlanmış, kasabayı yaklaşan savaşa hazırlıyorlardı. şimdi sokaklarda kum torbalarından, kasaba sakinlerinin evlerinden alınan birbirinden farklı mobilyalardan ve koruma sağlayabilecek her şeyden yapılmış barikatlar vardı.

Kasaba artık sığınak değil, tuzak olmuştu; sanki bir canavarı yakalamayı bekliyorlardı.

Sanki Dacre'ın kendisi Bluff'a gelebilirmiş gibi.

Ya gelirse? Yüzü neye benziyordu? Yolları kesişirse Iris onu tanır mıydı?

Enva'yı ve arpını düşündü. Toprağın derinliklerine işleyen müziğinin gücünü.

Enva, neredesin? Bize yardım edecek misin?

Iris mutfakta müfrezeler için yemek yapan Marisol'e yardımcı oldu, Keegan'ın sokaklarda mümkün olduğunca çok sayıda stratejik barikat kurmasına destek verdi ancak bir ara aklına, annesi ve üst katta masasının üzerinde bir kavanozda duran külleri geldi.

Yarın ölürsem annemin külleri mezarına kavuşamamış olacak.

Kelimeler tırtıklıydı, geçen her dakikayı daha korkunç kılıyordu. Iris her şeyden çok annesinin özgür kaldığını görmek istiyordu.

Kavanozu alıp Keegan'ın yanına gitti çünkü askerleri kasabanın dört bir yanında nöbet tutuyordu ve özel izin olmadan kimse girip çıkamıyordu.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu komutana. “Dacre'ın gelmesine yani?”

Keegan sessizdi, batıya bakıyordu. “Günün geri kalanında Clover Hill’i tamamen ele geçirecektir. Yarın sabah Bluff’a doğru yola koyulacağını tahmin ediyorum.”

Iris titrek bir nefes verdi. İsteddiği, ihtiyaç duyduğu, gerçekleştirmeyi *arzuladığı* şeyleri yapmak için son bir günü vardı. Bunu, kalan değerli saatleri hayal etmek bile çılgıncaydı. Yapabileceği her şeyi yapmaya, bu son günü dolu dolu yaşamaya karar verdi.

Sessizliğine şaşırان Keegan sonunda Iris’e baktı ve elinde tuttuğu kavanozu gördü. “Neden soruyorsun, Iris?”

“O gelmeden önce annemin küllerini serpmek istiyorum.”

“O zaman hemen yap. Ama senin oğlanı da yanma al,” dedi Keegan.

Iris, Roman ve Attie’den kendisine altın rengi araziye kadar eşlik etmelerini istedi.

Doğudan hafif bir rüzgâr esiyordu.

Iris gözlerini yumdu.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce buraya keder, suçluluk ve korku içinde gelmişti. Bu hisler hâlâ içinde var olsa da eskisi kadar keskin değillerdi.

Umarım beni görüyorsunuzdur, anne. Umarım benimle gurur duyuyorsunuzdur.

Kapağı açıp kavanozu ters çevirdi.

Rüzgârın annesinin küllerini çimlerin altın dansına karıştırmasını izledi.

“Aranızda kamyon sürmeyi bilen var mı?” diye sordu Keegan yarım saat sonra.

Iris ve Attie birbirlerine şüpheyle baktılar. Az önce Peter’in evinden bir masa alıp sokağa taşımışlardı.

“Hayır,” dedi Iris, alnındaki teri silerek.

“Pekâlâ, gelin o zaman. İkinize de öğreteceğim.”

Iris omzunun üzerinden Marisol’ün hâlâ mutfakta yemek yaptığı pansiyona baktı. Roman ona yardım etmekle görevlendirilmişti ve Iris, Marisol’ün ona mutfak masasında patates soydurmasına minnettardı.

Roman muhtemelen bu duruma içerlemişti ama bacağını dinlendirmesi gerekiyordu.

Iris, Attie’yle Keegan’ın peşine takılarak barikatların etrafından dolaşıp bir sürü kamyonun park hâlinde beklediği kasabanın doğu ucuna gitti. Keegan park alanının ön tarafında bulunan ve doğu yoluna bakan bir kamyon seçti.

“İlk kim denemek ister?” diye sordu şoför kapısını açarak.

“Ben,” dedi Attie, Iris daha nefes bile alamadan. O şoför koltuğuna tırmanırken Iris’le Keegan da yolcu koltuğuna sıkıştılar. Kasabanın bu tarafında konuşlanmış birkaç asker derme çatma bir kapıyı açınca önlerinde geniş bir yol uzandı.

“Kontağı çevir,” dedi Keegan.

Iris, Attie’nin motoru bağırtmasını izledi. Kamyon kükreyerek çalıştı.

“Şimdi, debriyajın nasıl çalıştığını biliyor musun?”

“Evet.” Attie’nin sesi biraz tereddütlüydü ama elleri direksiyondaydı, gözleri gösterge panelinin ve kolların üzerinde geziniyordu.

“Güzel. Ayağını şu pedalın üzerine koy. İleri it.”

Iris, Attie’nin Keegan’ın talimatlarına uymasını izledi. Çok geçmeden yolda sarsılarak ilerlemeye başladılar, Avalon Bluff arkalarında bir toz bulutundan ibaret kaldı. Birinci, ikinci, üçüncü vites. Attie bu vitesler arasında sorunsuzca geçiş yapabiliyordu ve Iris’in dişlerini takırdatacak kadar hızlandıklarında Attie muzaffer bir çığlık attı.

“Aferin. Şimdi vitesi boşa alıp kamyonu park et,” dedi Keegan.

Attie dediğini yaptı ve sonra sıra Iris’e geldi.

Direksiyonu tutarken avuçları nemliydi. Debriyaja basmak şöyle dursun, ayağı gaz pedalına bile güçlükle ulaşıyordu.

Tam bir... felaketti.

Kamyonu neredeyse iki kez yoldan çıkarmış, en az dört kez stop etmiş, Keegan nihayet kontrolü ele aldığında bir dizi küfür saydırmıştı.

“Biraz daha pratik yaparsan olacak,” dedi komutan. “Genel fikri anladın, önemli olan da bu.”

Iris, Attie’yle birlikte yolcu koltuğuna oturdu ve Keegan onları kasabaya geri götürürken sessiz kaldılar. Derme  atma kapı arkalarından kapandı ve ardından kamyonu daha önce bulunduğ  yere park ettiler, burnu yine doğuya bakıyordu.

Keegan motoru kapadı ama kamyondan inmedi. Tozlu  n camdan dışarı bakarak şöyle dedi: “Burada durum kötüye giderse Marisol’le Kitt’i alıp bu kamyonla ka manızı istiyorum. Dışarı çıkmak için bu kapıdan geçmek zorunda kalırsanız yıkmaktan çekinmeyin. Ve hiçbir şey için durmayın. Güvende olana kadar doğuya gidin.” Duraksayıp bakışlarını kızların üzerine dikti. “Marisol’ n Oath’un yaklaşık elli kilometre batısındaki River Down adlı küçük kasabada yaşayan bir kız kardeşi var.  nce oraya gidin. Birbirinizden ayrılmayın ve kendinizi en kötüsüne hazırlayın. Ama Marisol’  benim için buradan çıkarmalısınız. Söz m ?”

Iris’in ağızı kupkuru oldu. Komutana baktı –yüzünün sert hatlarına, ellerindeki yara izlerine– ve bu savaştan nefret etti. İyi insanları vakitsizce mezara sürüklemesinden, insanların hayatlarını ve hayallerini paramparça etmesinden nefret etti.

Ama başıyla onayladı ve Attie’yle aynı anda konuştu.

“Söz.”

Daha sonra ulak olarak g revlendirildiler.

Attie'yle Iris Avalon Bluff'ın dolambaçlı sokaklarında koşarak yemekleri ve mesajları iletiyor, Marisol ya da Keegan'ın ihtiyacı olan şeyleri onlara ulaştırıyorlardı. Iris bu kasabayı avucunun içi gibi ezberlemişti ve Roman onu eğitirken onunla koştuğu güzergâhlarda koşuyordu. Şafakla birlikte koşarlardı. O ilk koşudan bu yana dayanıklılığının ne kadar arttığını görmekten mutluydu.

Tek dileği, Roman'ın da onunla koşabilmesiydi.

Tepede konuşlanan müfrezenin yemeğe ihtiyacı vardı ve Iris'le Attie onlara yemek götürüyordu. Öğleden sonra bulutlar kabarmaya başlamış, güneşin önünü kapamıştı ve Iris rüzgârda duman kokusu alabiliyordu. Zirveye ulaştığında nedenini anladı.

Uzakta, Clover Hill yanıyordu.

Yiyecek sepetlerini askerlere teslim ederken Forest'ın da aralarında olma ihtimaline karşı her birinin yüzünü inceledi. Aralarında değildi ama orada durup uzaktan yükselen dumanı izlerken bile içindeki umut sönmemişti. Clover Hill'de hayatta kalan herhangi biri olup olmadığını merak etti. Yoksa Dacre hepsini yok mu etmişti?

"Dacre'in buraya gelmesine ne kadar kaldı sence?" diye sordu yanında duran Attie. Clover Hill'le aralarında uzanan arazi sessiz sakin, huzurluydu. Masumiyeti yanıltıcıydı.

"Keegan yarın sabah geleceğini söyledi," diye yanıtladı Iris. Günün bitmesine dört saat vardı ve sonra gece olacaktı. Ondan sonrasını hayal bile edemiyordu.

Bazı açılardan bu sessiz bekleyişe katlanmak daha zordu. Saatler süren merak, hazırlık ve bekleyiş. Kim ölecekti? Kim kalacaktı? Kasabayı ellerinde tutmayı başarabilecekler miydi? Yoksa Dacre burayı da Clover Hill gibi yakıp kül mü edecekti?

Attie, "Durum kötüye giderse ve Keegan'a verdiğimiz sözü tutmak zorunda kalırsak," diye söze başladı. "Ben Marisol'ü alacağım. Sen de Roman'ı al. Kamyonda buluşuruz."

“Durumun *yeterince* kötüye gittiğini nasıl anlayacağız?” diye sordu Iris dudaklarını yalayarak. Terinin tuzlu tadını alabiliyordu. “*Hangi* noktada kaçmamız gerektiğini nasıl bileceğiz?” Bu soruyu Keegan’a sormak istemiş fakat komutanın saçma bulacağından korkarak sormamıştı. *Durumun yeterince kötüye gittiğini anlaman gerekmez mi?*

“Emin değilim, Iris,” diye cevap verdi Attie ciddiyetle. “Ama sanırım o an geldiğinde... *anlayacağız.*”

Iris ayak bileğine bir şeyin değdiğini hissetti. Acıklı bir miyavlama duyunca irkildi ve aşağı baktığında bacaklarına sürtünen bir patiska kedisi gördü.

“Şuna bak hele!” Attie sevinçle bağırarak kediyi kucağına aldı. “İyi şans işareti!”

“Kedilerin şans getirdiğini bilmiyordum,” dedi Iris ama Attie’nin kediyi sevmesini izlerken gülümsüyordu.

“Sence sahibi kim?” diye sordu Attie. “Sokak kedisi mi acaba?”

“Sanırım O’Brienların kedilerinden biri. Aşağı yukarı yedi kedileri vardı. Galiba giderken bunu unuttular.” Bir gün önce Roman’ın kucağına kıvrılan kediye bir hayli benziyordu. Iris yumuşak ve nazik bir şeye dokunmayı arzulayarak uzanıp kulaklarının arkasını sevdi.

“Eh, artık benim oldu. Öyle değil mi, Leylak?” Attie kucağında mırılayan kediyle tepeden aşağı yürümeye başladı.

Peşinden giden Iris, “Leylak mı?” diye sordu. O’Brienların bahçesinin önünden geçti. Roman’ı beklemesi için oturttuğu kasa çoktan gitmiş, barikata eklenmişti. Bir günde ne çok şeyin değişebileceğini fark etmek çok garip bir histi.

“Evet. En sevdiğim çiçek,” dedi Attie, Iris’e bakarak. “Tabii süsenden⁴ sonra.”

4 İngilizcede Iris’in bir anlamı da süsendir. –ç.n.

Iris başını sallayarak gülümsedi. Ama pansiyona giden yolda barikatların ve askerlerin yanından geçtikçe mutluluğu azaldı. Attie'nin kediye sevgi dolu sözler söylemesini izledi.

Durum kötüye giderse yanlarına almaları gereken bir şey daha çıkmıştı.

“Yanında *kedi* mi getirdin?” diye söylendi Roman. Mutfak masasında oturmuş, patates soyuyordu. Gözleri Attie'den kediye kaydı ve sonra Iris'in üzerinde durdu; bakışları sanki Iris'in teninde yeni bir sıyrık arıyormuş gibi vücudunda gezindi.

Iris de aynı şeyi ona yaptığını fark edince kızardı: İyi olduğundan emin olmak için her kıvrımını ve hattını inceliyordu. Göz göze geldiklerinde içinin ısındığını hissetti.

“Evet,” dedi Attie, Leylak'ı sımsıkı kucaklayarak. Kedi dokunaklı bir sesle miyavladı. “Zavallı şey, tepede tek başınaydı.”

“Bilmiyorsan söyleyeyim, benim kedilere alerjim var,” dedi Roman.

“Leylak'ı odamdan çıkarmayacağım. Söz.”

“Tüyleri tulumuna bulaşırsa senin için tulumunu yıkarım,” diye önerdi Iris. Kediler gerçekten şans getiriyorlarsa buna ihtiyaçları olacaktı.

“O zaman giyecek bir şeyim *kalmaz*,” dedi Roman, dikkatini tekrar elindeki patatese çevirerek. “Çünkü ikinci tulumum ortada yok.”

“Ne?” dedi Iris. “O da ne demek, Kitt?”

“Sabah gardırobumda asılıydı ama şimdi yok.”

Iris onu incelemeye devam ederken siyah saçlarının nemli olduğunu fark etti, eski günlerdeki gibi geriye taramıştı. Tıraş olmuş, tırnaklarını temizlemişti. Parfümünün belli belirsiz kokusunu alınca kalp atışları hızlandı.

“Sen *yıkandın* mı, Kitt?” Bu, sorabileceği en saçma şeydi ama gün ortasında, her şey ipin ucundayken yıkanması ona çok tuhaf gelmişti. Gerçi şaşırmamalıydı. Roman her zaman bakımlı olmayı sevmişti. Dünyanın sonunun gelmesi bunu neden değiştirsindi ki?

Roman bakışlarına karşılık verdi. Bir şey söylemedi ama yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Iris başka bir şey diyemeden Marisol mutfığa girip önüne bir sepet dolusu havuç bıraktı. “Bunları benim için soy ve doğra lütfen, Iris.”

Böylece yemek götürme, barikat kurma, sokaklarda koşturma ve Roman Kitt’i banyoda hayal etme serüveni sona erdi. Güneş batmaya başlarken hep birlikte çalışarak askerlere birkaç tencere sebze çorbası ve taze ekmek pişirdiler.

Iris’in midesi guruldarken Marisol, “Attie?” dedi “Iris’ten sana yukarıdaki mesele için yardım etmesini isteyecektin?”

Attie sandalyesinden inerek, “Doğru,” dedi. “Hadi gel, Iris.”

Iris kaşlarını çattıysa da ayağa kalktı. “Hangi mesele?”

Attie ellerini sallayarak, “Açıklaması zor, o yüzden beni izle,” dedi. Ama Iris’in omzunun üzerinden bakarak gözlerini açtı ve Iris arkasına dönüp baktığında Roman’ın bakışlarını yere indirdiğini gördü.

“Neler oluyor, Attie?” diye sordu, Attie’nin peşi sıra basamakları çıkarken. Hava kararmak üzereydi.

“Burada,” dedi Attie, banyoya girerek.

Attie musluğu açarken Iris şaşkın şaşkın eşikte durdu. “Sen güzelce duş al, ben de gidi—”

“Duş mu?” dedi Iris. “Böyle bir zamanda duş da nereden çıktı?”

“Bütün gün tepeyi çıkıp indin, havuç, karakavza ve soğan doğradın, ayrıca tulumun kamyon egzozu gibi kokuyor,” dedi Attie. “Güven bana, Iris. Şu kutunun içindeki şampuanı kullan.”

Iris’i buharlı odada yalnız bırakarak kapıyı arkasından kapadı.

Iris tulumunu çıkarıp duşa girdi. Elini çabuk tutmalıydı çünkü daha yapacak bir sürü işi vardı. Ama sonra tırnaklarının dibindeki kiri inceledi ve Roman'ı düşündü. İçini tuhaf bir his kaplarken vücudu ürperdi.

Soğan, egzoz, ter ve kirin bütün izlerinden kurtulana dek güzelce yıkandı, şimdi lavanta ve gardenya kokuyordu. Saçlarını kuruturken Attie kapıyı tıklattı.

“Sana temiz tulum getirdim.”

Iris kapıyı açtığı anda Attie'yi bir elinde ütülü tulum, diğerrinde çiçek tacı tutarken buldu.

“Pekâlâ,” dedi Iris, bakışları taçta takılı kalmıştı. “Neler oluyor?”

“Al, giy şunu. Saçını örmem gerek.” Attie banyoya girip kapıyı arkasından kapadı.

Iris tam itiraz edecekti ki Attie kaşlarını kaldırdı. Iris uysalca tulumu giyip önündeki düğmeleri ilikledi. Bir tabureye oturduğunda Attie saçlarını iki kalın örgü yapıp inci tokalarla başının tepesine tutturdu. Marisol'ün saçlarını örme şekline benziyordu ve Iris aynada yansımasını gördüğünde daha büyük görüldüğünü düşündü.

“Şimdi sıra en güzel kısmında,” dedi Attie, çiçek tacını alırken. Çiçekler yeni toplanıp birbirine örülmüştü. Papatyalar, karahindibalar ve menekşeler. Bahçede yetişen yabani çiçekler.

Attie tacı örgülerinin üzerine yerleştirirken Iris nefesini tuttu.

“İşte oldu. Çok güzel görünüyorsun, Iris.”

“Attie, ne oluyor?”

Attie gülümseyerek Iris'in ellerini sıktı. “Roman benden iznimi istedi. Başta bunun mümkün olmadığını söyledim çünkü sana büyüleyici, heyecan verici mektuplar yazan Carver adında bir çocuğa âşık oluyordun ve Kitt bununla nasıl mukayese edebilirdi ki? Ama sonra bana Carver'ın *kendisi* olduğunu söyledi ve kanıt gösterdi. O zaman da evet, izin veriyorum, kızımız senindir demekten başka çarem kalmadı tabii.”

Iris derin derin nefesler aldı. Fakat kanında baş döndürücü bir şarkı çalıyor, kalbi delicesine dans ediyordu.

“Ne zaman?” dedi nefes nefese. “İznini ne zaman istedi?”

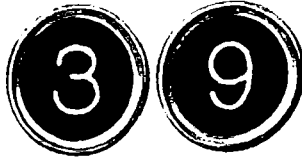
“Öğlen yemek dağıtırken. Bir ara sen önden gitmiştin, hatırlıyor musun? Ayrıca evet, Marisol’ün iznini çoktan aldı. Keegan’dan bile izin aldı. Senin şu Kitt amma esaslı çocuk.”

Iris gözlerini kapadı, duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. “Bunu aptalca bulmuyorsun, değil mi? Dacre geliyorken? Ölüm kapımızdayken kutlama yapmamı?”

“Iris,” dedi Attie, “bu sadece her şeyi daha da güzelleştiriyor. Siz ikiniz büyük zorluklara rağmen birbirinizi buldunuz. Bu onunla geçireceğin tek geceyse tadını çıkar.”

Iris, Attie’nin gözlerine baktı. “Yani bana diyorsun ki...”

Attie gülümseyerek Iris’in elini çekiştirdi. “Roman Carver Kitt bahçede seninle evlenmeyi bekliyor diyorum.”

Karanlıkta Edilen Yeminler

Roman, Keegan ve Marisol'le birlikte bahçenin kenarında durmuş, güneşin batışını izliyordu. Keegan onu uyarmış, yeminlerini hızlıca etmeleri gerektiğini söylemişti ki Roman açısından gayet uygundu. Planları konusunda herkesin bu kadar destekleyici ve heyecanlı olması onu şaşırtmıştı. İçlerinden birinin, *Hayır, daha önemli işlerimiz var, Roman,* diyeceğinden emindi. *Etrafına bir bak! Düğünün sırası mı şimdi?*

Ama tam tersi bir tepkiyle karşılaşmıştı; sanki Attie, Marisol ve Keegan keyiflerini yerine getirecek bir şey arıyorlardı.

Roman, Iris'i beklerken ne umduğunu bilmiyordu ama onu saçları toplanmış, çiçeklerle süslenmiş hâlde kapıdan çıkarken görünce... içi gururla doldu. Muazzam bir sevince kapıldı, öyle derindi ki ne sonu vardı ne de ölçmenin bir yolu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, soluğu kesildi.

Attie, Iris'i taş patikadan ona getirdiğinde Iris'in gözlerinde daha önce hiç görmediği bir parlaklık vardı. Roman sanki saatlerdir bekliyordu ama Iris eline uzandığında sadece bir saniye geçmiş gibi hissetti.

Iris'in teni sıcaktı, duştan dolayı kızarmıştı. Onunkine değen avucu ipek gibi yumuşacıktı.

Roman yüzünü inceledi. Alacakaranlıktaki görüntüsünü ezberlemek istiyordu. *Bunu gerçekten yapıyoruz*, diye düşündü içi titreyerek. Savaşın arifesinde, evlerinden altı yüz kilometre uzaklıkta, tulumları içinde evleniyorlardı.

Iris'in neden aniden bulanıklaşmaya başladığını bilmiyordu. Sanki bir hayalmiş gibi kenarları silinmişti. Unutulmak üzere olan bir rüyaymış gibi. Derken gözlerini kırptırdı ve yaşlar yüzünden aşağı süzüldü.

Yıllardır ağlamamıştı. Del'den beri ağlamamıştı. O zamandan beri duygularını sıkıca kilit altında tutmuştu, sanki onları serbest bırakmak yanlışmış gibi. Sanki onu mahvedecek bir zayıflıkmış gibi.

Ama şimdi gözyaşları dökülmeye başlayınca âdeta bir baraj yıkılmıştı. Vicdanının bütün yükü küçücük bir çatlaktan oluk oluk akmıştı. Roman o yüklerden kurtulmak istiyordu; onları Iris'le evliliğine taşımak istemiyordu. Ama nasıl kurtulacağını bilmiyordu ve Iris'in onu olduğu gibi kabul etmesi gerekeceğini fark etti.

"Roman," diye fısıldadı Iris şefkatle. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözyaşlarını sildi ve Roman da onu tekrar net biçimde görene dek yaşların dökülmesine izin verdi.

Bana ne yaptın? diye düşündü.

"Hazır mıyız?" dedi Keegan.

Küçük yemin kitabıyla Keegan'ı, iki yüzüğüyle Marisol'ü ve çiçek sepetiyle Attie'yi neredeyse unutmuştu.

Ama gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı. Güneş tepenin ardına çekilmiş, bulutlar altın rengini almıştı. Hava kararmak üzereydi.

"Evet," diye fısıldadı gözlerini Iris'ten ayırmadan.

"El ele tutuşun," dedi Keegan. "Ve söylediklerimi tekrarlayın."

Iris tekrar Roman'ın ellerini tuttu. Parmakları gözyaşları yüzünden ıslaktı.

Birbirlerine ettikleri yeminler çok eskiydi. Bütün tanrıların yaşadığı ve yeryüzünde dolaştığı zamanlarda taşa kazınmış sözlerdi.

“Seninle yaşayacağım günlerin uzun olması için dua ediyorum. Her arzunu yerine getirmeme ve tatmin etmeme izin ver. Gece gündüz elin elimde olsun. Kemiklerimiz toza dönene kadar nefeslerimiz birbirine karışsın, kanımız bir aksın. Öldüğümüzde bile ruhun benimkine sadık kalsın.”

“Çok güzel,” dedi Keegan karısına dönerek. “Şimdi yüzükler.”

Marisol bu yüzükleri mücevher kutusunda bulmuştu. Roman'a, bir zamanlar teyzesine ait olan gümüş yüzüğün Iris'in parmağına tam olacağını söylemişti. Bakır yüzük de onun içindi, en küçük parmağına takacaktı. Ta ki kendi yüzüklerini alana kadar.

Marisol bakır yüzüğü Iris'e verdiğinde Iris'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Anlaşılan o gün birbirlerine takacak yüzük bulmak şöyle dursun, evlenebileceklerini bile tahmin etmiyordu. Yüzüğü Roman'ın serçe parmağına taktı. Roman da hemen aynı şekilde karşılık vererek gümüş yüzüğü onun parmağına geçirdi. Biraz gevşek olsa da şimdilik idare ederdi.

Iris'in elinde, ışıpta parladığını görmek hoşuna gitti.

“Ve şimdi töreni sonlandırmak için,” dedi Keegan kitabı kapayarak, “yeminlerinizi bir öpücükle mühürleyin.”

“Sonunda,” dedi Roman, yemin etmeleri sadece yarım dakika sürmüş olmasına rağmen.

Iris güldü. Tanrılar aşkına, Roman bu sese bayılıyordu. Iris'i kendine çekti. Onu iştahla öptü; dili onunkine değdiğinde Iris'in nefesinin kesilmesinden büyük zevk aldı.

Kanı deli gibi akıyordu ama daha yemek yiyeceklerdi. Marisol bu konuda ısrar etmişti. Bu yüzden öpüşmeyi kesti.

Attie tezahürat yaparak çiçekleri üzerlerine fırlattı. Roman taç yapraklarının kar misali süzülüp Iris'in saçlarına düşmesini izledi. Iris gülümseyerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Roman onunla tanışmadan önce kim olduğunu düşündü. Iris *Gazette*'e gelmeden önce. Mektubu gardırobunun kapısının altından odasına süzülmeden önce. Şimdi eli elindeyken kim olmak istediğini düşündü.

Çok da uzun zaman önce olmayan o gece verdiği karara ömrünün sonuna kadar şükredecekti. Ona cevap yazma kararma.

Marisol onları masada yan yana oturttu. Iris acıkmıştı ama o kadar heyecanlı ve gergindi ki pek bir şey yiyebileceğini sanmıyordu.

Marisol önlerine iki kâse koyarken, "Bu akşam çorba ve ekmek var," dedi. "Basit bir yemek ama umarım yeterli olur."

"Mükemmel, Marisol," dedi Iris. "Teşekkür ederim."

Çok geçmeden askerler içeri doluşmaya başladı ve görev yerlerine dönmeden önce hızlıca yemeklerini yediler. Pansiyon şimdi sıcak ve kalabalıktı, mum ışıkları ve alçak mırıltılarla dolup taşıyordu. Iris, Roman'ın yanında oturmaya devam etti, eli Roman'ın elindeydi, onun bacağının üstünde duruyorlardı.

Askerlerden biri gülümseyerek, "Bu gece birinin evlendiğini duydum," dedi.

Roman elini kaldırdığında Iris kızardı. "O şanslı benim."

Bunun üzerine alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Iris o gecenin de diğer geceler kadar normal olduğunu fark edince şaşırdı. Fakat yarın Enva Günü'ydü, yani haftanın son günü. Her şey olabilirdi ama Iris endişelerini bir kenara bırakmaya çalıştı. Sadece ânın tadını çıkarmak istiyordu. İsteddiği hayat *buydu*: sakin, basit ve neşeli, sevdiği insanlarla çevrili.

Keşke bu ânı şişeleylebilseydi. Keşke ileriki günlerde şu anda hissettiği sıcaklığı, bütünlüğü ve mutluluğu hatırlayabilmek için içebilseydi. Sanki tüm parçaları, kırılmadan önceki hâllerinden çok daha güçlü olacak şekilde bir araya gelmişti.

Bu insanların artık ailesi olduğunu fark etti. Aralarında kandan daha güçlü bağlar vardı.

Çok geçmeden pansiyon sessizliğe gömüldü.

Askerler gelip gitmişti. Son çorba ve ekmek de yenmişti, bulaşıklar leğende duruyordu. Mutfak masasının üzerinde mumlar yanıyordu; Roman Iris'in kulağına eğilip, "Yatmaya hazır mısın?" diye fısıldarken ışıkları yüzünde titreşti.

"Evet," dedi Iris, kalbi küt küt atıyordu. "Ama önce bulaşıkları mı yıkasak?"

"Öyle bir şey yapmayacaksınız!" diye bağırdı Marisol. "Yatağınıza gidin ve gecenin tadını çıkarın."

Iris, "Ama Marisol," diye itiraz etmeye başlamıştı ki Roman ayağa kalktı, onu da beraberinde kaldırdı.

"Kabul edemem, Iris," diye directti Marisol.

"Ben de edemem," dedi Attie kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ayrıca size Roman'ın odasını hazırladık."

"Ne?" dedi Iris nefes nefese.

Attie göz kırıp leğene döndü. Marisol onları koridora kışkıışladığında dışarıdaki işlerini halledip dönen Keegan'la karşılaştılar.

Komutan onlara başıyla selam verip sırtıttı ve Iris, Roman'la birlikte basamakları çıkarken birdenbire terlemeye başladı.

"Kusura bakma, çok yavaşım," dedi Roman, adım atarken yüzünü buruşturuyordu.

Iris elini tutarak Roman'ın yetişmesini bekledi.

"Yaraların hâlâ acıyor mu?" diye sordu.

"Çok değil," dedi Roman. "Sadece yine dikişimi patlatmak istemiyorum."

Yanıtı Iris'i endişelendirdi. Belli ki bacağıının onu ne kadar rahatsız ettiğini kendisinden saklıyordu, o gece dikkatli olmaları gerektiğine karar verdi.

Roman'ın odasına vardılar. Iris neyle karşılaşacağından emin olamayarak kendini hazırladı. Odaya girdiğindeyse nefesi kesildi.

Bir dizi mum odayı romantik bir ışıkla aydınlatıyordu. Yerlere ve yatağın üzerine gelişigüzel çiçekler bırakılmıştı; döşek hâlâ revirde olduğundan yatak yine paletti. Ama görünüşe göre Attie yığına birkaç battaniye daha ekleyerek yatabilecekleri yumuşak bir yer oluşturmuştu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Iris.

“Attie'ye teşekkür etmem gerekecek,” dedi Roman kapıyı kapatırken. “Ne yazık ki benim hiçbir katkım yok. Hepsi onun marifeti.”

“O zaman yarın ben de ona teşekkür edeyim,” dedi Iris, dönüp Roman'a bakarak.

Roman bakışlarını çoktan ona dikmişti.

Iris yutkundu, kendini garip hissediyordu. Soyunmalı mıydı yoksa Roman mı onu soymak isterdi, bilmiyordu. Bazen yüzünü okumak çok zordu, sanki maske takıyordu ama Iris tulumunun en üst düğmesine uzanamadan Roman konuştu.

“Senden bir ricam var, Winnow.”

“Tanrılar aşkına, Kitt,” dedi kendine engel olamadan. “Bu sefer ne isteyeceksin?”

Roman'ın dudaklarının ucu kıvrıldı. “Gel, yatağımızda yanıma otur.” Iris'in yanından geçip battaniye yığınının üzerine diz çöktü, bacağına dikkat ederek sırtını duvara yasladı.

Iris peşinden gitti ama battanierlerin üzerine çıkmadan önce botlarının bağcıklarını çözüp çıkardı. Roman'ın botlarını çıkarmasına yardım etti ve böylece aralarındaki ilk giysi çıkmış oldu. Ayakkabıları.

Roman'ın yanına yerleştirdi. Sıcaklığı yan tarafına sızmaya başladığında her gece onunla uyumanın ne kadar harika olacağını fark etti. Bir daha asla üşümeyecekti.

“Pekâlâ, Kitt,” dedi. “Rican nedir?”

“Bana bir şey okumanı istiyorum.”

“Öyle mi? Neymiş bu şey?”

“Mektuplarından biri.”

Iris şaşırdı. Parmak eklemlerini çıtlattıysa da kabul etti, zira o da Roman'dan aynısını istemişti. “Peki, tamam. Ama sadece bir tane. O yüzden seçimini yaparken akıllıca davran.”

Roman ona gülümserken paletin yanına uzandı.

Iris, “Mektuplarımı baş ucunda mı saklıyorsun?” diye sordu.

“Çoğunu her gece yeniden okuyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. İşte. Bunu oku,” deyip ona buruşuk bir kâğıt parçası uzattı.

Iris mektubu düzelterek birkaç satırına göz gezdirdi. Ah, evet. *Bu* mektup. Iris boğazını temizledi ama başlamadan önce Roman'a baktı. Roman dikkatle onu izliyordu.

“Bir şartım var, Kitt.”

“Sen okurken sana bakmayacağım,” diye tahmin etti Roman, kendi ikilemini hatırlayarak.

Iris başıyla onayladığında gözlerini yumup başını duvara yasladı.

Iris bakışlarını tekrar kâğıda çevirdi. Okumaya başladığında sesi boğuk ve pusluydu, sanki kelimeleri geçmişten çekip çıkarıyordu. Odasında yerde oturduğu bir geceden.

“Bence hepimiz zırh giyiyoruz. Bence giymeyenler aptallık ediyor, dünyanın keskin kenarları tarafından tekrar tekrar yaralanmanın acısını yaşama riskine giriyorlar. Ama bu aptallardan öğrendiğim bir şey varsa o da savunmasızlığın çoğumuzun korktuğu bir güç olduğu. Zırhını çıkarmak, insanların seni olduğun gibi görmesine izin vermek cesaret ister. Bazen ben de senin gibi hissediyorum:

İnsanların beni olduğum gibi görmesi riskini göze alamam. Öte yandan zihnimin derinlerinde bir ses var, bana sürekli, 'Bu kadar ihtiyatlı davranarak çok şey kaçırıyorsun,' diyor."

Duyguları boğazında düğümlenince duraksadı. Roman'a bakmaya cesaret edemiyordu. Mektubu okumaya devam edip sonuna ulaştığında gözlerinin açık mı yoksa hâlâ kapalı mı olduğunu bilmiyordu.

"İşte, kelimelerimi önüne serdim. Sana zırhımdan bir parça verdim. Ama rahatsız olacağını sanmıyorum," diye bitirip mektubu tekrar katladı. "Pekâlâ. Tatmin oldun mu, Kitt?"

Roman mektubu geri aldı. "Evet. Ama okumanı istediğim bir mektup daha var. Nereye koymuştum?.."

"Bir mektup daha mı? O hâlde sen de bana ikinci bir mektup okuyacaksın."

"Şartını kabul ediyorum. Bu seferki epey kısa ama en sevdiğim olabilir." Mektubu bulup Iris'e uzattı.

Iris meraklanmıştı. Mektuba aldı, tam göz gezdirecekti ki kapının sertçe çalınmasıyla ikisi birden yerinden sıçradı. Neden rahatsız edilmiş olabileceklerine dair sebepleri düşününce yüreği ağzına geldi. *Dacre görüldü. Geri çekilme vakti geldi. Bu, sonun başlangıcı.*

Roman'la göz göze geldi. Onun yüzünde de aynı korku vardı. Zamanları kısa kesilmişti. Yeminlerini etmeyi başarmışlardı ama yerine getirme şansları olmayacaktı.

"Roman? Iris?" Ahşap kapının ardından Marisol'ün sesi geldi. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama Keegan kasabada karartma ilan etti. Maalesef gecenin geri kalanında elektrik ve mum ışığı olmayacak."

Roman bir an için donakaldı. Sonra, "Tabii, elbette! Sorun değil, Marisol," dedi.

Iris ayağa fırladığı gibi Attie'nin onlar için yaktığı sayısız mumu üfledi. Alevler birer birer sönerken geriye yalnızca Roman'ın elindeki mum kaldı.

Iris yataklarına geri döndü. Bu kez Roman'ın karşısına oturdu, mektup hâlâ parmaklarının arasında idi.

"Hızlıca oku, Iris," dedi Roman.

Iris'in içinden bir ürperti geçti. Kendini çayın içinde eriyen şeker gibi hissetti. Bakışlarını mektuba indirip usulca okudu: "*Büyük ihtimalle savaş bittiğinde döneceğim. Seni görmek istiyorum. Sesini duymak istiyorum.*"

Tekrar Roman'a baktı. Bakışmaya devam ederlerken Roman mumu söndürdü. Etraf karanlığa gömüldü. Yine de Iris daha önce hiç bu kadar çok şey görmemişti.

"Sana dokunmak istiyorum" diye fısıldadı.

Roman, "Mektupta *böyle* bir şey yazmıyordu," dedi alaycı bir edayla. "Yazsaydı çerçeveletip duvara asardım."

"Tüh," dedi Iris. "Aslında yazmak istedim. Ama yazmadım çünkü korkuyordum."

Roman bir süre sessiz kaldı. "Neden korkuyordun?"

"Sana olan hislerimden. İstedğim şeylerden."

"Peki ya şimdi?"

Iris uzanıp ayak bileğini buldu. Parmakları yavaşça dizine doğru kaydı. Tulumunun altındaki sargıları hissedebiliyordu; yaralarını zihninde görebiliyordu, nasıl iz bırakacaklarını. "Sanırım beni cesur biri yaptın, Kitt." dedi.

Roman sanki yıllardır onun için tutuyormuş gibi nefesini bıraktı. "Iris'im," dedi, "sen zaten hep cesurdun. Ben sana cevap yazacak cesareti bulana kadar sen bana *haftalardır* yazıyordun. *Gazette*'e geldiğin gibi benimle ve egomla yarışmayı gözünü kırpmadan kabul ettin. Benden çok önce savaşın çirkin yüzüne korkusuzca bakarak cepheye gelen sendin. Sensiz kim olurdu bilmiyorum ama beni her bakımdan olduğumdan ya da olmayı umduğumdan daha iyi birine dönüştürdün."

Iris, "Bence sen ve ben birlikte daha iyiyiz, Kitt," deyip elini bacağına doğru kaydırды.

“Lafı ağzımdan aldın,” dedi Roman soluğu kesilerek. Iris onun kıpırdandığını hissetti; battaniyeler dizlerini çekiştiriyordu. Roman’ın kendisinden uzaklaştığını düşünmeye başlamıştı ki Roman, “Yaklaş, Iris,” diye fısıldadı.

Iris öne doğru ilerleyip Roman’a uzandı. Roman’ın elleri sonunda onu buldu, yüzünde ve omuzlarında gezindi. Iris’i kendine çekti ve Iris bir an için battaniyelerden birine takıldıktan sonra Roman’ın kucağına oturdu.

Onu karanlıkta öpmek, aydınlıkta öpmekten tamamen farklıydı. Saatler önce güneş üzerlerine vururken hevesli, beceriksiz ve açtılar. Ama şimdi, gecenin karanlığında, dingin, dikkatli ve meraklıydılar.

Iris karanlıktan cesaret aldı. Dudaklarını Roman’ın çenesinde gezdirdi; ağzını boynuna, şiddetle atan nabzına bastırdı. Teninin kokusunu içine çekti; dilini onunkinin üzerinde kaydırarak iç çekişlerinin tadına baktı. Onun kendisine nasıl dokunduğunu fark etti; hürmetle, özenle. Elleri Iris’in kaburgalarının üzerinde durmuştu, parmaklarını daha fazlasını arzuluyormuş gibi yaymıştı ama yine de ne daha yükseğe çıkıyor ne de daha aşağı iniyordu.

Iris onun dokunuşlarını *istiyordu*. Neden tereddüt ettiğini bilmiyordu ama sonra Roman tulumunun en üst düğmesini buldu ve “İzin verir misin?” diye fısıldadı.

“Evet, Kitt,” dedi Iris. Roman karanlıkta düğmelerini teker teker açarken yaprak gibi titriyordu. Roman tulumunu omuzlarından aşağıya sıyırdığında teninde serin havayı hissetti. Kumaş belinde toplandı ve Iris bekledi. Roman’ın kendisine dokunmasını bekledi, Roman da hiç acele etmeden parmağını köprücük kemiğinin çukurunda, çıplak sırtının kıvrımlarında, sütyeninin askılarında gezdirdi. Elleri tekrar kaburgalarının üzerine döndü. Iris beklentiyle titriyordu.

“Devam edebilir miyim, Iris?” diye sordu Roman.

Iris, “Evet,” dedi ve Roman’ın elleri bedeninin şeklini öğrenmeye başlarken gözlerini yumdu.

Daha önce kimse onu böyle taparcasına sevmemişti. Roman’ın nefesini teninde hissetti, dudakları kalbinin üzerinde geziniyordu. Roman onu bir kez, iki kez, önce yumuşakça, sonra sertçe öptü ve Iris uzanıp saçlarındaki çiçekleri, incileri çıkardı, örgülerini çözdü. Saçları uzun dalgalar hâlinde sırtından aşağı döküldü, hâlâ nemliydim ve güzel kokuyorlardı. Roman ânında parmaklarını saçlarının arasında daldırdı.

“Çok güzelsin, Iris,” dedi.

Iris tenini teninde hissetmek için yanıp tutuşarak Roman’ın tulumunu açmaya başladı. Düğmelerden biri kopup dizlerinin dibine düştü.

Roman güldü. “Dikkatli ol. Başka tulumum yok.”

“Yarın düğmeyi geri dikerim,” diye söz verdi Iris, gün doğduğunda ne olacağını bilmeseyse de. Fakat Roman’ı soyarken bu endişeleri bir kenara bıraktı.

İkisi de sayısız sıkıntıya göğüs germelerini sağlayan giysilerden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Sonunda özgürleştiklerinde kıyafetlerini sessiz kahkahalarla odanın öbür ucuna fırlattılar. Ardından dünya yeni ve erimiş bir şeye dönüştü.

Iris, Roman’ı gözleriyle göremiyordu ama elleriyle görüyordu. Parmak uçları ve dudaklarıyla. Vücudunun her çukurunu ve oyuğunu keşfederken Roman’ı sahiplendi.

O benim, diye düşündü. Kelimeler ruhunda hoş bir şok etkisi yaratmıştı. *Ben de onunum.*

Roman yaralarının acımadığına yemin etse de Iris bacağına dikkat ederek onu altına yatırdı. Tam olarak ne bekleyeceğini bilmiyordu, Roman da bilmiyordu. Bir an sonra Roman’ın elleri kalçasının iki yanını buldu ve Iris üzerinde hareket ederken nefesini göğsünün derinliklerinde tuttu. Rahatsızlık hissi keskinleşti fakat kısa süre sonra donuklaştı, tamamen bir olduklarında parlak bir şeye dönüştü. Aralarında yalnızca kendilerinin

bildiği bir ritim tutturdular. Iris onun yanında, tenleri birbirine değerken kendini güvende hissediyordu. Kendini tam ve eksiksiz hissediyordu; karanlıkta bütünlüğü, yeminlerin, bedeninin ve seçimin birbirine örülüşünü hissedebiliyordu.

“Iris,” diye fısıldadı Roman, Iris neredeyse kendi sonuna ulaştığında.

Acıydı; mutluluktu.

Kendini ikisine birden teslim ederken zorlukla nefes alabiliyordu.

Ben onunum, diye düşündü Roman birden doğrulup ona sarılırken. Şimdi kalpleri aynı hizadaydı. Roman’ın kollarının arasında nasıl titrediğini hissetti.

“Roman.” Adını bir yemin gibi fısıldadı, parmakları saçlarının arasında kayboldu.

Roman’dan bir ses çıktı. Hıçkırık da olabilirdi soluma da. Iris yüzünü görmek istedi ama tenlerinde saklanan ateş dışında aralarında hiçbir ışık yoktu.

“*Roman,*” dedi tekrar.

Roman onu öptüğünde dudaklarından tuz tadı aldı. Dalga çekilmeye başladı; zevk kurşun misali uzuvlarını ağırlaştırdı.

Sıcaklık azalırken Roman’a sarıldı. Düşünceleri parlaktı, karanlığı aydınlatıyordu.

O da benim.

Daha sonra uzunca bir süre sarmaş dolaş yattılar, Roman’ın parmakları Iris’in dalgalı saçlarını okşuyordu. Iris hiçbir sessizliği bu kadar sevmemişti. Kulağını Roman’ın göğsüne dayamıştı; kalbinin düzenli atışını dinliyordu. Sonsuz, sadık bir şarkı.

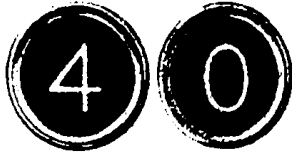
Roman’ın parmakları nihayetinde kolundan aşağı inerek elini buldu, dokunduğu her yerde tüyleri diken diken oluyordu.

“Yarın,” dedi Roman, parmaklarını onunkilerle birleştiren, “ne olursa olsun elinin elimde olmasını istiyorum. Tıpkı şimdiki gibi. Birlikte kalmalıyız, Iris.”

“Merak etme,” dedi Iris. Roman onun planının da bu olduğunu bilmiyordu. Yanından ayrılmayacağını. İhtiyacı olursa kamyonu kadar onu taşımaya hazır bekleyeceğini. Ne pahasına olursa olsun onu hayatta tutacağını.

Gözlerini geceye açıp dalgın bir sesle, “Artık benden kurtulman epey zor olacak, Kitt,” dedi.

Roman’ın kahkahası karanlıkta çok güzeldi.

Başka Bir Dünyada Uyanmak

Iris şafağın soluk ışığına gözlerini açtığında başı Roman'ın göğsündeydi. Roman kollarını ona dolamıştı ve nefesi uykuda yavaşça yükselip alçalıyordu. Iris vücudunun ona ne kadar iyi geldiğine dair ilk şoku atlattıktan sonra kat kat battaniyenin altında olmalarına ve Roman bir fırın kadar sıcak olmasına rağmen yüzünün ve ellerinin üşüdüğünü fark etti.

İlkbaharın sonu için fazla soğuk, diye düşündü dikkatle ayağa kalkarken.

Roman'ın penceresine gidip perdeyi açtı ve camdan dışarı baktı. Kasabanın bu tarafını koruması gereken askerlerden hiçbirini göremedi. Dünya sanki buz tutmuş gibi gri, solgun ve boş görünüyordu.

“Kitt?” dedi telaşla. “Kitt, kalk.”

Roman inledi ama Iris onun doğrulup oturduğunu duydu. “Iris?”

“Bir sorun var.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dışarıda bağırışlar yükseldi. Durduğu yerden kargaşaya neyin sebep ol-

duğunu göremiyordu, Roman'a döndü. "Giyinip aşağı inmemiz gerek. Belki Marisol bir şey biliyordur. Beni duydun mu, Kitt?"

Roman sersem hâlde ona bakıyordu. Iris karşısında çırılçıplak duruyordu, teninde sabah güneşinden başka bir şey yoktu.

"Giyinmemiz gerek!" diye tekrarladı, odanın dört bir yanına saçılmış kıyafetlerini toplamaya koyularak.

Yataklarında oturmaya devam eden Roman her hareketini izliyordu. Iris ona büyü yapmış gibi donakalmıştı. Iris kemeriyle tulumunu alıp ona verdi. Onu ayağa kaldırdığında battaniyeler belinden düştü.

Iris, *Mükemmel*, diye düşündü nefesi kesilerek. Roman onun vücudunu süzmesini izledi, yanakları kızarmıştı. Sonunda tekrar göz göze geldiklerinde, "Zamanımız var mı?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, Kitt."

Roman hayal kırıklığı içinde başıyla onaylayıp tulumuna uzandı. Iris tulumunu giymesine yardım edip hızlıca önünü ilikledi, kemerini taktı. *Keşke daha fazla zamanımız olsaydı*, diye düşündü. Keşke yavaşça uyanabilmiş olsalardı. Sütuyenini takmaya çalışırken elleri titriyordu. Roman yanına yaklaşp ona yardım etti, sırtına değen parmakları sıcacıktı. Tam Iris'in tulumunun düğmelerini ilikliyordu ki kapı çaldı.

"Iris? Roman?" diye seslendi Attie. "Marisol mutfağa inmemizi istiyor. Perdelere dokunmayın. Eithrallar görülmüş, kasabaya doğru geliyorlar."

Kanı donan Iris, "Tamam, hemen geliyoruz," dedi.

Siren çalmamıştı. Fakat sonra Clover Hill'in düştüğünü hatırladı. Roman onun tulumunun düğmelerini ilikleyip kemerini takarken içinden bir ürperti geçti. Çabucak botlarını giydiler.

"Gidelim," dedi Roman, sesi o kadar sakindi ki Iris'in korkusunu hafifletti.

Roman parmaklarını Iris'inkilerle birleştirip onu merdivenden indirdi. Her ne kadar saklamaya çalışsa da Iris bacağının onu hâlâ rahatsız ettiğini görebiliyordu. Mutfağa girerlerken

yürüyüşünde hafif bir aksama vardı. Iris onun sokaklarda koşup koşamayacağından, barikatları aşip aşamayacağından endişe etmeye başlamıştı ama masada oturan Attie'ye katıldıklarında bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı.

“Günaydın,” dedi Attie, Leylak kollarında mırıldanırken. “Umarım siz çifte kumrular iyi uyumuşsunuzdur.”

Iris başıyla onayladı. Dünkü yardımlarından ötürü ona teşekkür etmek üzereydi ki ev ansızın temelinden sarsıldı. Bir gümbürtü duvarları ve yeri sallayınca Iris dizlerinin üzerine çöküp ellerini kulaklarına kapadı. Parmaklarını Roman'inkilerden ayırdığını bile hatırlamıyordu. Bunu ancak Roman arkasında yere çöküp onu kollarının arasına alarak sırtını göğsüne bastırduğunda fark etti.

Roman ona bir şeyler söylüyordu. Sesi alçak fakat yatıştırıcıydı. “Bunu da atlatacağız. Nefes al, Iris. Ben yanıdayım ve bunu da atlatacağız. *Nefes al.*”

Iris nefesini kontrol altına almaya çalıştı ama ciğerleri demir kafes içine kilitlenmiş gibiydi. Elleri ve ayakları karıncalanıyordu; kalbi o kadar sert çarpıyordu ki göğsünü yaracağını düşündü. Fakat yavaş yavaş Roman'ın farkına vardı. Onun göğsünü kendi göğsünde hissedebiliyordu; derin, sakin nefesler alıyordu. Yavaşça onun hareketlerini taklit etti, ta ki gözünün önünde dans eden yıldızlar sönmeye başlayana kadar.

Attie. Marisol. İsimleri zihninde şimşek gibi çaktı ve çenesini kaldırıp mutfağı taradı.

Attie tam karşılarında diz çökmüştü, Leylak korkuyla miyav-larken onun ağzı sımsıkı kapalıydı. Her şey titriyordu. Tablolar duvarlardan düşüyordu. Tencere rafı sallanıyordu. Tepelerinde asılı olan baharatlar bağ bağ aşağı iniyordu. Çay fincanları yere düşüp paramparça oluyordu.

“Marisol,” dedi Iris nefes nefese Attie'nin eline uzanarak. “Marisol nere—”

Bir bomba daha düştü. Çok da uzağa düşmemiş olmalıydı çünkü ev bu sefer daha şiddetli sallandı. Ahşap kirişler gıcırdadı. Tavanın sıvası etraflarına öbek öbek döküldü.

Pansiyon çökecekti. Diri diri gömüleceklerdi.

Korku Iris'in içinde kor gibi yandı. Titriyordu ama Roman nefes aldığında o da nefes alıyor, Attie'nin elini sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Gözlerini yumup bir gece öncesini hayal etti. Bahçedeki düğünü. Saçlarındaki çiçekleri. Mum ışığını, kahkahaları ve besleyici yiyeceklerle dolu akşam yemeğini. Sonunda ailesini bulmuş gibi hissettiği o sıcacık duyguyu. Ait olduğu yeri. Evini. Ki o ev şimdi yıkılmak üzereydi.

Iris gözlerini açtı.

Marisol birkaç adım ötede duruyordu. Tabancası belindeki kılıfındaydı, çıkınlar elindeydi. Uzun, siyah saçlarıyla tezat oluşturan kırmızı bir elbise giymişti. Ev üçüncü kez sallanırken o bir heykel gibi kıpırdamadan uzaklara bakıyordu.

Yukarıdan toz yağdı. Pencereler çatladı. Dışarıda sanki bir dev yeri sarsarak yürüyormuş gibi masalar ve sandalyeler hareket etti.

Ama Marisol kıpırdamadı.

Iris'in bakışlarını hissetmiş olmalıydı. Kaos ve yıkımın arasında göz göze geldiler. Marisol yavaşça Roman'la Attie'nin yanına diz çöktü, vücutları mutfağın zemininde üçgen oluşturmuştu.

"İnancını koru," dedi Marisol, Iris'in yüzüne dokunarak. "Bu ev yıkılmayacak. Ben içindeyken asla."

Bir bomba daha patladı. Ama Marisol'ün dediği gibi oldu: Pansiyon sallandıysa da yıkılmadı.

Iris tekrar gözlerini yumdu. Çenesi kaskatıydı fakat bahçeyi ve içinde büyüyen yaşamı hayal etti. Küçük ve görünüşte narin olmasına rağmen her geçen gün daha da gelişiyordu. Birçok odası olan bu evi ve buraya gelip teselli bulan sayısız insanı hayal etti. Bu topraklarda yeşeren aşkını. Daha eski bir

çağın kuşatmalarını görmüş geçirmiş yeşil şato kapısını. Çatıda izlediği yıldızları.

Dünya yeniden sessizleşiyordu.

Iris'in havanın ısındığını fark etmesini sağlayan ağır, tozlu bir sessizlikti bu. Duvarlardaki çatlaklardan içeriye ışık sızıyordu.

Gözlerini açtı. Marisol enkazın ortasında durmuş, kol saatine bakıyordu. Zaman bozulmuş gibiydi, saniyeler parmaklarının arasından kum misali dökülüyordu.

İki dakika ya da bir saat sonra Marisol, "Burada kalın," dedi. Üçüne de baktı, gözlerinde karanlık bir ateş parlıyordu. "Birazdan döneceğim."

Iris bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Attie'yle Roman da aynı durumda olmalıydı çünkü Marisol giderken tek kelime etmediler.

"Iris," dedi Attie birkaç dakika sonra, sesi gergindi. "Iris, olmaz... Mecburuz..."

Marisol'ün gözlerinin önünden ayrılmasına izin veremezlerdi. Onu korumaları, kamyonla güvenli bir yere götürmeleri gerekiyordu. Söz vermişlerdi.

"Peşinden gitmeliyiz," dedi Iris. Şimdi odaklanması gereken bir görevi olduğundan düşüncelerini kontrol altına alabilirdi. Ayağa kalktı, tökezleyince Roman'ın ona yardım etmesine izin verdi. Bacakları uyuşmuştu ve birkaç derin nefes aldı. "Sence önce nereye bakmalıyız?"

Attie de kalktı ve Leylak'ı severek sakinleştirmeye çalıştı. "Keegan tepede konuşlanmıştı, öyle değil mi?"

"Evet."

"Oradan başlayalım. Ama önce Leylak'ı güvenli bir yere bırakayım."

Attie kediye alt kattaki odalardan birine kapatırken Iris'le Roman holde beklediler. Sıvadaki bir çatlaktan sızan ışık hüzmeleri Iris'in göğsüne vuruyordu. Ön kapı menteşeleri üzerinde eğri duruyordu; Roman'ın elinin altında gıcırdayarak açıldı.

Iris eşiğin ötesinde ne bulacağından emin değildi. Ama güneşin aydınlattığı, dumana boğulmuş bir dünyaya adım attı. Ana caddedeki binaların çoğu, kırılmış pencereleri dışında zarar görmemişti. Fakat Roman ve Attie'yle beraber kasabanın derinliklerine doğru ilerledikçe bombaların yarattığı tahribatı görmeye başladılar. Evler yerle bir olmuş; taş, tuğla ve parlayan cam yığınları hâline gelmişti. Birkaçı alev almıştı, alevler ahşap ve sazları yalıyordu.

Gerçek gibi değildi. Daha ziyade bir rüyanın buğulu renkleri gibiydi.

Iris barikatların, kimisi görev yerinde sabit duran kimisi alevleri söndürmek için koşturan askerlerin etrafından dolaştı. Kalbi uyuşmuş hâlde dumanları izledi, ta ki Roman onu uçurumun eteğine götürene kadar. İkisinin tepesine.

Roman'ın elini daha sıkı tuttuğunu hissetti ve başını kaldırıp geriye kalanlara baktı.

Tepe bombalanmıştı.

Sokakta kocaman bir çukur vardı. Binalar moloz yığına dönmüştü. Duman, bulutları lekeleyerek ve güneş ışığını kirli bir pusa dönüştürerek durmaksızın yükseliyordu.

Avalon'a tepeden bakıldığında tahribatın bir düzeni varmış gibi görünüyordu; sanki Dacre bir yıkım ağı örmüştü. Iris hasar almamış evlere ve bunlara karşılık gelen enkaz yığınlarına baktıkça manzara daha da garipleşti. Yan komşusu yıkılmış bir evin nasıl ayakta kaldığına anlam veremiyordu. Ama gözlerini kıstığında patikaları gördü. Bombalardan korunan yollar. Marisol'ün pansiyonu bunlardan birinin üzerindeydi.

Iris bu tekinsiz gözleme son verdi. Yaralılara yardım etmek üzere Roman'ın elini bıraktı.

Sayabileceğinden çok daha fazla yaralı parke taşlarının üzerinde yatıyordu. Perişan hâlde inim inim inliyorlardı. Bir an paniğe kapılarak midesi bulandı. Fakat sonra yolun ilerisinde Keegan'ı gördü. Yürüyordu ve yüzündeki bir yaradan kan akıyordu ama mucizevi biçimde hayattaydı. Iris kararlılığının geri döndüğünü hissetti. En yakındaki askerin yanına diz çöküp parmak uçlarını boynuna bastırdı. Adamın gözleri açıldı, gökyüzüne bakıyordu. Göğsündeki yaradan akan kan sokağı göle çevirmişti.

Ölmüştü. Iris yutkundu ve gevşek parke taşlarının üzerinde ilerleyerek bir sonraki askerin yanına gitti.

O yaşıyordu ama bacaklarından biri diz altından kopmuştu. Sanki acıyı hissetmiyormuş gibi ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Iris kızın elini tutarak, “Şimdilik şöyle uzan,” dedi.

Asker titrek bir nefes verdi. “Bacaklarım. Bacaklarımı hissedemiyorum.”

“Yaralanmışsın ama yardım geliyor.” Iris tekrar başını kaldırdı ve Keegan'ın birkaç hemşirenin yaralı bir askeri sedyeye taşımasına yardım edişini izledi. Sonra beyaz önlüklü bir doktorun başka bir yaralı askeri taşımasına yardım eden Marisol'ün kırmızı elbisesi gözüne ilişti. Attie, bağırarak yardım isteyen bir hemşireye yardım etmek üzere tepeye koşuyordu, Roman'sa birkaç adım ötede bir askerin yüzündeki kiri ve kanı şefkatle siliyordu.

Iris bunu beklemiyordu.

Kuşatma ya da saldırı beklemişti. Sokaklarda silahların ve el bombalarının patlamasını beklemişti. Dacre'in eithrallarıyla bombalarını göndereceği aklına gelmemişti.

Tanrıların savaşı hiç de beklediğim gibi değil.

“Bacaklarım,” diye inledi asker.

Iris kızın elini daha sıkı tuttu. “Doktorlar ve hemşireler yolda. Biraz daha dayan. Gelmek üzereler.” Ancak sokakta dü-

zenli olarak ilerleyen tıbbi yardım ekibiyle aralarında bir barikat ve sayısız yaralı vardı.

Roman kulağına, “Çok fazla kan kaybediyor,” diye fısıldadı.

Iris dönüp baktığında onun da yanında diz çöktüğünü gördü, bakışları kızın parçalanmış bacağındaydı. Roman askere yaklaştı ve kemerini çıkarıp kızın sol bacağının üst kısmına sıkıca bağladı.

Iris’in sırtından yukarı bir ürperti yayıldı. Elleri ve ayakları yine buz kesti. Şoka girdiğinden endişeleniyordu.

“Gidip bir sedye bulmaya çalışacağım,” dedi ayağa kalkarak. “Onunla kalır mısın, Kitt?”

Roman karşı çıkacakmış gibi dudaklarını araladı. Iris ne düşündüğünü, neden kaşlarını çattığını biliyordu. Aralarına herhangi bir mesafe girmesini istemiyordu. Ama asker inleyip çırpınmaya başlayınca Roman hemen dikkatini ona çevirdi ve yatıştırıcı bir tonda konuşmaya başladı. Acıya katlanmasına yardımcı olmak için elini tuttu.

Iris döndü ve tökezleyerek tepeyi çıktı. Sedyeye ihtiyacı vardı. Bir tahta parçası olsa bile yeterdi. Roman’la birlikte askeri revire taşımak için kullanabilecekleri herhangi bir şey.

Molozların arasına mı bakınsaydı? Ya da barikattan bir tahta mı alsaydı? Barikatın önünde durdu, düşünceleri ona *acele etmesi* için bağırırken bile kararsızlık içindeydi.

Göz ucuyla yaralı bir askerin eğilmiş, anne diye ağladığını gördü. Acısı Iris’in yüreğini dağladı ve barikattan tahta almaya karar verdi. Başları fazlasıyla kalabalık olan hemşire ve doktorları kovalayacak vakti yoktu. Sedyeye arayacak vakti de yoktu. Bir tahta parçasını çekip almaya kararlı hâlde barikata tırmalamaya başladı.

Gölgeleri ya da dumanın arasında dalgalanan soğuğu hissetmedi. Barikattan bir tahta parçası almaya o kadar odaklanmıştı ki rüzgârın kesildiğini, ayağının altındaki parke taşlarını kırağı kapladığını fark etmedi.

“Yere yatın, yere yatın, yere yatın!”

Bu emir şaşkınlığını ve kaosu bıçak gibi yarıdı.

Donakalan Iris bakışlarını çalkalanan gökyüzüne çevirdi. Önce bulutların hareket ettiğini sandı. Fırtına çıkıyor gibiydi. Ama sonra kanatları gördü, uzun ve çatallıydılar, solgun ışıktaki şeffaf görünüyorlardı. Yaklaştıkça belirginleşen korkunç beyaz bedenleri gördü, neredeyse kasabanın üzerinde uçuyorlardı.

Daha önce hiç eithral görmemişti. Birine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Geçen sefer Roman’la birlikte arazide yatarlarken bile onlara kanatlarındaki çürümeyi ve ölümü tadacak kadar, kanatlarının ritmini hissedecek kadar yakın olmamıştı.

“*Yere yatın ve sabit durun!*” Emir tekrar geldi. Keegan’ın sesiydi, boğuk ve gergin olsa bile herkesin aklını başına getirecek kadar güçlüydü.

Iris döndü ve telaşla Roman’a bakındı.

Onu beş adım ötede donmuş hâlde buldu ama kendisine doğru gelmeye çalıştığı belliydi. Aralarında yaralı askerler ve molozlar vardı. Açık yol yoktu ve Roman’ın gözleri kocaman olmuş, yüzünün rengi atmıştı. Iris onu hiç bu kadar korkmuş görmemişti, ona koşma arzusunu güçlkle bastırdı.

Kımıldama, Iris, diye dudaklarını kıpırdattı Roman.

Iris derin bir nefes aldı. Yaratıklar yaklaştıkça elleri iki yanında titremeye başladı. Her an. Her an tepelerinde belirebilirlerdi.

“Anne,” diye inledi yanındaki asker, topukları üzerinde sallanarak. “Anne!”

Iris telaşla ona baktı. Roman da baktı, şakağında bir damar atıyordu.

Iris askere, “Sessiz ol,” dedi. “Hareket etmeyi bırak.”

“Annemi bulmam gerek.” Çocuk molozların üzerinde sürünmeye başladı. “Eve gitmem gerek.”

“Yere yat!” diye bağırdı Iris ama çocuk onu dinlemiyordu. Iris kendi nefesini görebiliyordu; kalbinin kulaklarında attığını hissedebiliyordu. “Lütfen hareket etmeyi kes!”

Üzerine bir kanat gölgesi düştü. İğrenç çürük kokusu soğuk havaya karıştı.

Sonumuz geldi, diye düşündü Iris. Beş adım ötedeki Roman’a baktı.

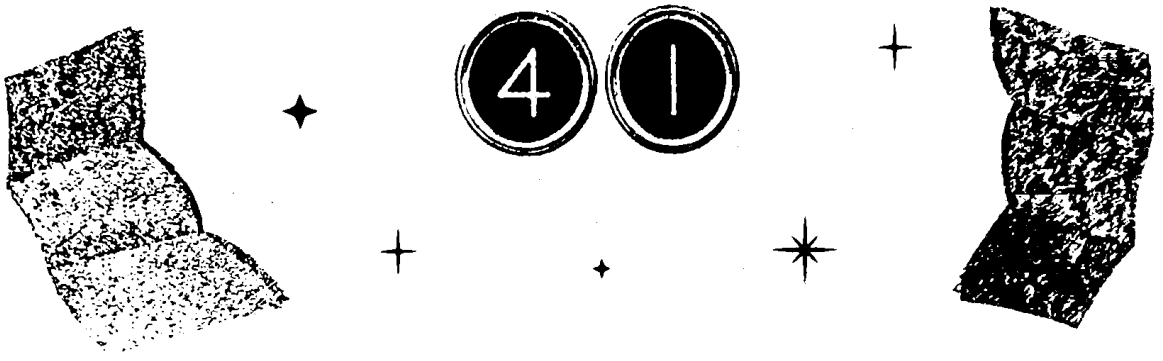
Çok yakındı ama ulaşamayacağı kadar da uzaktı.

Geleceklerini hayal etti. Onunla yapmak, onunla deneyimlemek istediği her şeyi. Artık asla tadamayacağı şeyleri.

“Kitt,” diye fısıldadı. Onu duyabileceğini sanmıyordu ama böylesi bir fısıltının gücünü göğsünde hissedebileceğini umuyordu. Ona olan aşkının ne kadar büyük olduğunu.

Bulutlardan küçük ve parlak bir şey düşmeye başladı. Fakat Iris onun düşüşünün, bakışlarını Roman’dan çalmasına izin vermedi.

Gözlerinin içine bakarak bombanın aralarına düşmesini bekledi.

Elin Elimde

Iris büyükannesini gördü. Kendi doğum günüydü; yazın en sıcak günüydü. Pencereler açıldı, dondurma mutfak zemininde yapışkan bir leke bırakmıştı ve büyükannesi daktilosunu Iris'e getirirken gülümsüyordu.

"Bu gerçekten *benim* mi?" diye ciyakladı Iris, yerinde zıp zıp zıplayarak. O kadar heyecanlıydı ki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

"Evet," dedi büyükannesi o hırıltılı sesiyle, Iris'i saçlarından öptü. "Bana bir hikâye yaz, Iris."

Iris abisini gördü. Forest onunla birlikte nehir kıyısındaydı, elinde küçük bir şey tutuyordu. Orası Oath'ta en sevdikleri yerlerden biriydi; orada kendilerini kentte değil de kırsalın içlerindeymiş gibi hissederlerdi. Akıntının sesi kalabalık caddelerin gürültüsünü boğardı.

"Gözlerini yum ve ellerini uzat, Küçük Çiçek," dedi Forest.

"Neden?" diye sordu Iris ama bu şaşırtıcı değildi. Her zaman *neden* diye sorardı. Çok fazla soru sorduğunun farkındaydı ama çoğu zaman şüpheyeye düşerdi.

Onu iyi tanıyan Forest gülümsedi. "Güven bana."

Iris ona güveniyordu. Onun için Forest tanrı gibiydi, gözlerini yumup yosunlarla ve nehir taşlarıyla oynamaktan kirlenmiş ellerini uzattı. Abisi avucuna serin ve yapışkan bir şey koydu.

“Pekâlâ, aç gözlerini,” dedi.

Iris gözlerini açtığında bir salyangoz gördü. Sevinçle güldüğünde Forest burnuna pat pat vurdu.

“Adını ne koyacaksın, Küçük Çiçek?”

“Morgie nasıl?”

Iris annesini gördü. Aster bazen Cümbüş Lokantası’nda geç saatlere kadar çalışırdı ve Forest okuldan sonra Iris’i oraya yemeğe götürürdü.

Iris barda oturmuş, annesinin müşterilere yiyecek ve içki servis etmesini izliyordu. Iris’in önünde defteri açıktı, bir hikâye yazmak için yanıp tutuşuyordu. Ama her nedense kelimeler buz gibiydi.

“Ödev mi yapıyorsun, Iris?” diye sordu annesi, önüne bir bardak limonata koyarak.

Iris iç çekti. “Hayır, bugünkü bütün ödevlerimi yaptım,” dedi. “Büyükanнем için bir hikâye yazmaya çalışıyorum ama ne hakkında yazacağımı bilmiyorum.”

Aster tezgâha yaslandı, dudaklarını büzüştürerek Iris’in defterindeki boş sayfaya baktı. “O zaman en doğru yerdesin.”

“En doğru yer mi? Nasıl yani?”

“Etrafına bir bak. Burada hakkında hikâye yazabileceğin bir sürü insan var.”

Iris bakışlarını lokantada gezdirerek daha önce hiç fark etmediği ayrıntıları inceledi. Annesi sipariş almak üzere gittiğinde kalemini eline alıp yazmaya başladı.

Sonra Roman’ı gördü. Yine bahçede yalnızdılar ama burası Avalon Bluff değildi. Iris’in daha önce hiç görmediği bir yerdi ve yere diz çökmüş, ot yoluyordu. Roman güya ona yardım ediyordu ama aslında dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Iris'e bir avuç toprak fırlattı.

"Bu ne cüret!" dedi Iris, ona ters ters bakarak. Roman gülümsüyordu ve Iris teninin kızardığını hissetti. Ona uzun süre kızgın kalamıyordu. "Elbisemi daha yeni yıkadım!"

"Biliyorum. Ama onsuz daha güzelsin."

"Kitt!"

Roman ona yine toprak fırlattı. Sonra yine, ta ki Iris'in elindeki işi bırakıp onunla güreşe tutuşmaktan başka çaresi kalmayana dek.

"İnanılmaz birisin," dedi Roman'ın üstüne çıkarak. "Ve bu raundu ben kazandım."

Roman sırtıtmakla yetindi, elleri Iris'in bacaklarında geziniyordu. "Teslim oluyorum. Bu sefer cezam ne olacak?"

Iris bombanın düşmesini bekledi. Sonun gelmesini bekledi ve zihni anılarla dolup taşarak onu yıldırım hızıyla geçmişe sürükledi. Sevdığı insanlar. Onu şekillendiren anlar. Henüz gerçekleşmemiş bir şeyin anlık görüntüsünü gördü ve düşünceleri orada kaldı. Roman'da ve birlikte ettikleri bahçede, şimdi ondan beş adım ötede dururken onunla aynı geleceği görmüş gibi onu izlemesinde.

Sonunda bomba yere çarptı.

Parke taşları üzerinde yuvarlanıp bir askerin vücudunun kıvrımında durdu.

Iris inanamayarak bombaya baktı. Işığı yansıtmasını inceledi. Metal bir teneke kutuydu.

Düşünceleri yavaş ve yoğun, *ihtimallere* takılıp kalmıştı ama içinde bulunduğu an yüzüne bir tokat gibi çarparak onu kendine getirdi.

Bu bir bomba değildi.

Bu... Ne olduğunu bilmiyordu. Ve bu onu daha çok korkuttu.

Eithrallar tepelerine üşüşmüştü. Kanatları soğuk, çürümüş havayı dövüyor, pençeleri sokağın yukarısına ve aşağısına teneke kutular bırakıyordu. Derken panik dolu sesler yükseldi.

Kıpırdamadan duran hemşireler, doktorlar ve askerler çılgınca koşturmaya başladılar.

“*Iris!*” diye bağırdı Roman, aralarındaki mesafeyi kapamak için acele ederken molozlara takıldı. “*Iris, elimi tut!*”

Iris tam eline uzanacağı sırada teneke kutudan yeşil renkli gaz sızmaya başladı. Iris yumruk yemiş gibi hissetti ve öksürerek kutudan uzaklaştı. Burnu yanıyordu, gözleri yanıyordu. Göremiyordu ve yer sanki altında sallanıyormuş gibiydi.

“*Kitt! Kitt!*” diye bağırdı ama sesi boğazını yakıyordu.

Sadece biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Gaz bulutundan uzaklaşması gerekiyordu, gözlerini kapayıp ellerini uzatarak hangi yöne gittiğinden emin olamadan telaşla yürüdü.

Gözyaşları şıpır şıpır dökülüyordu. Burnu akıyordu. Iris öksürdü ve ağzında kan tadı aldı.

Dizlerinin üzerine düştü. Tulumunun yakasını yukarı çekerek burnunu kapadı ve eğri büğrü metal parçalarının, cam kırıklarının; yıkılmış evlerin kalıntılarının üzerinde, ölen askerlerin üzerinde süründü. Hareket etmeye devam etmeliydi; yerde kalmalıydı.

“*Kitt!*” Yakınlarda olması gerektiğini bildiğinden ona tekrar seslenmeye çalıştı. Ama sesi paramparça olmuştu. Bağırarak şöyle dursun, nefes bile alamıyordu.

Temiz havaya çık. Sonra onu, Attie’yi ve Marisol’ü bulursun.

Sürünmeye devam etti, güçlükle nefes alırken dudaklarından kan ve salya damlıyordu. Hava gittikçe ısınıyordu. Göz kapaklarının ardında ışığın güçlendiğini görebiliyordu ve ona doğru ilerledi.

Daha derin bir nefes alarak havayı test etti. Öksürürken ciğerleri alev alev yansa da gazdan uzaklaşmıştı.

Iris durdu ve cesaretini toplayıp gözlerini açtı. Görüşü bulanıktı ama gözlerini kırıştırarak gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Tekrar öksürdü ve yere kan tükürüp topuklarının üzerine oturdu.

Bir ara sokağa girmişti.

Arkasına baktığında gaz bulutunu ve tıpkı kendisi gibi içinden sürünerek çıkan insanları gördü.

Onlara yardım etmeliyim, diye düşündü.

Ayağa kalkar kalkmaz dünya dönmeye başladı. Midesi çalkalandı ve parke taşlarının üzerine ögürdü. Midesinde pek bir şey yoktu, geri oturup sırtını moloz yığınınına yasladı.

Sürünerek yanından geçen bir asker ona, “Yürümeye devam et,” dedi.

Iris bunu yapabileceğini sanmıyordu. Uzuvarı uyuşmuştu ve ağzında garip bir tat vardı. Ama sonra rüzgâr esmeye başladı. Esintinin gazı ona, dolambaçlı ara sokağa doğru taşımamasını dehşet içinde izledi.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Birkaç adım attıktan sonra dizlerinin bağı çözüldü. Bir müddet süründükten sonra tekrar ayağa kalktı. Bir dizi askerin peşinden yokuş aşağı koştu. Kasabanın alt tarafında güvende olacağını düşünüyordu ama ana caddede daha fazla gaz vardı, geri dönüp havanın temiz görüldüğü çarşıya doğru koşmaya başladı.

“Iris!”

Birinin ona seslendiğini duydu. Döndü ve etrafında toplanan kalabalığa baktı; Roman’ı, Attie’yi, Marisol’ü, Keegan’ı aradı. Gitme vakti gelmişti. Bunu içinde hissedebiliyordu. Attie’nin bir gün önce ona söylediklerini hatırladı.

Ben Marisol’ü alacağım. Sen Roman’ı al. Kamyonda buluşuruz.

“Kitt!” diye bağırdı.

Zeytin yeşili üniformalardan, sıçrayan kanlardan, öksürüklerden ve taşların üzerinde gıcırdayan botlardan oluşan bir deryanın içinde duruyordu. Askerlerden birkaçı gaz maskesi takmıştı, tüm yüzlerini örtmüş, öldürücü sokaklara doğru koşuyorlardı. Yere düşecek olursa bu kaosta ayaklar altında ezilirdi.

Göz ucuyla bir kırmızılık gördü.

Iris o yöne döndüğünde Marisol'le Attie'nin kalabalığın arasında koştuğunu gördü. Onu görmemişlerdi; bulunduğu yerden kasabanın doğu tarafına doğru uzaklaşıyor, kamyona gidiyorlardı.

İyi olduklarını görmek içini rahatlattı. Ama sonra korkusu geri döndü, ciğerlerini deecek kadar keskindi. Roman'ı bulmak zorundaydı. Onsuz gidemezdi. Kalabalığı yarararak ilerlemeye başladı, sesi kısılana kadar adını haykırdı.

Barikatlardan birinin üzerine çıkması gerekiyordu. Roman onu bu kalabalığın arasında hayatta göremezdi.

Iris barikatlardan birine doğru ilerlemeye başladı ve nihayet kaostan sıyrıldığında ürperdi. Ellerini dizlerine yaslayıp derin derin nefesler aldı.

Bir el sertçe kolunu kavradı, o kadar sert tutmuştu ki yarına kolunun moraracağını biliyordu.

Iris çığlık atarak arkasına döndü, maskeli biri olduğunu görünce korktu. Yüzü iki yuvarlak kehribar merceği ve temiz hava solumak için silindirik bir teçhizatı olan kumaş maskenin ardında tamamen gizlenmişti. Iris yüzünü göremiyordu ama nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Ayrıca saçlarını gizleyen bir kask takmıştı ve Iris'in bakışları aşağı inerek üzerindeki tulumla kaydı.

“Kitt! Tanrılara şükürler olsun, Kitt!” Iris ona sımsıkı sarıldı.

Roman elini gevşetti ama sadece bir anlığına. Aralarına biraz mesafe koyunca Iris kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, ta ki Roman, “Bunu tak” diyene kadar.

Sesi maskeden dolayı tuhaf çıkarak Iris'in irkilmesine neden oldu. Robotik bir sestti, sanki insan değildi de metal parçalardan ve dönen dişlilerden ibaretti. Ama Iris, Roman'ın ona da bir maske bulduğunu fark edince deri kayışlarını başının üzerinden geçirdi.

Bir balonun içinde olmak gibiydi. Maske tüm duyularını etkiledi ve dünya kehribar renginin tonlarına büründü, hafif

bulanıklaştı. Başta çok güzeldi ama sonra Iris paniğinin yükseldiğini hissetti. Boğulacakmış gibi hissediyordu.

Maskenin kenarlarını tırmaladı. Roman ona uzanıp çenesinin yakınında duran silindiri çevirdi. Serin hava içeri dolmaya başladı.

“Derin nefes al,” dedi Roman.

Iris başıyla onayladı, sırtından aşağı ter damlıyordu. Derin bir nefes alarak paniğini yatıştırdı. Sakinleşebilirdi çünkü Roman artık yanındaydı. Güvende olacaktı.

“Kitt,” dedi, sesinin ona nasıl geldiğini merak ederek. Keskin kenarlardan ve soğuk çelikten oluşuyormuş gibi mi konuşuyordu? “Kitt, biz–”

Roman elini tuttu. Parmaklarını onunkilere geçirirken tavrı yine sertti, neredeyse cezalandırır gibiydi. *Ne olursa olsun elinin elimde olmasını istiyorum.*

“Gitmemiz gerek,” dedi ama Iris bakışlarının onda değil de ötesindeki bir şeyde olduğunu hissetti. Belki de Keegan’ı görmüştü, onlara kaçmaları için işaret veriyordu. Iris kendi gözleriyle görmek için dönecekken Roman onu kolundan çekti. “Benimle gel. Arkana bakmazsan daha hızlı oluruz.”

Onu barikatın etrafından dolaştırıp sessiz bir ara sokağın gölgelerine doğru sürükledi. Iris’in başı dönse de nefesine odaklanarak Roman’ı takip etti. Maske yüzünden kulakları o kadar iyi duymuyordu ama botlarının yeri dövüşünü ve uzaktan gelen bağırışları işitebiliyordu.

Roman kavşakta duraksadı. Iris soluklanmak için durduğunu sanmıştı ama Roman arkasına baktı ve onu gaz dolu bir sokağa doğru çekti. Iris peşinden giderken yüzünü buruşturdu, yine ciğerlerinin ve gözlerinin yanmasını bekliyordu. Ama maske havayı filtreleyerek onu korudu ve ana caddenin öbür ucuna çıktılar.

Roman sanki kaybolmuş gibi yine duraksadı.

Iris sonunda yönünü bulabildi. Kamyondan çok uzaktaydılar ve ensesinde soğuk bir karıncalanma vardı. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

“Kitt? Doğuya gitmemiz gerek. Attie’yle Marisol bizi bekliyor. Gel, bu taraftan.”

Iris doğru yöne gitmeye başladı ama Roman onu geri çekti. “Gideceğimiz tarafı bana bırak, Iris. Bu yol daha hızlı.”

Iris itiraz edemedi Roman onu çekiştirmeye başladı. Iris ona ayak uydurmaya çalışırken botlarına takıldı. Roman korkuyor olmalıydı ama yine de bu Iris’e tuhaf geldi. Normal davranmıyordu. Koşarlarken onu incelemeye çalıştı fakat maske her şeyi yumuşatıyor, gözlerini zorlamak canını acıtıyordu.

“Maskeleri nereden buldun?” diye sordu. “Bunları gazın içinde mahsur kalanlara yardım etmek için kullanmamız gerekmez mi?”

Roman cevap vermedi. Sadece daha hızlı koştu.

Sonunda kasabanın çıkışına vardıklarında kafasına dank etti. Altın araziye doğru koşarlarken zihni keskinleşti. Roman artık topallamıyordu. Yaralanmadan önce nasıl koşuyorsa öyle koşuyordu.

Iris otları yarararak koşmasını izlerken nefes nefese kaldı. Roman güçlü ve kuvvetliydi, onu da peşinden sürüklüyordu. Rüzgâr sanki onları ileriye doğru itiyormuş gibi arkalarından esmeye başladı.

“Kitt... Kitt, *dur*. Durmam gerek.” Elini bir mengene gibi tutmaya devam eden Roman’ın elini çekiştirdi.

Roman, “Henüz güvende değiliz, Iris. İlerlemeye devam etmeliyiz,” diye ısrar ettiyse de hızını azalttı.

Neredeyse çarpıştıkları yere varmışlardı. Iris’in onu hayatta tutmak için vücuduyla vücuduna siper olduğu yere.

Roman’ın onu daha fazla sürüklemesine izin veremezdi. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Yürümeye başlayınca Roman da mecburen yavaşladı. Göz ucuyla Iris'e baktı ve Iris yüzünü görebilmeyi diledi. Bakışlarının nerede olduğunu görebilmeyi diledi çünkü elini gittikçe daha çok sıkıyordu.

"Acele etmeliyiz, Iris. Burası güvenli değil."

Neden bunu söyleyip duruyordu?

Iris'in içinden bir ses arkasına bakmasını söyledi. O da bu sese kulak vererek omzunun üzerinden arkasına baktı. Maske işini zorlaştırıyordu ama arazide bir şey gördü. Sanki biri onları kovalıyormuş gibi hareket eden bir karaltı vardı.

Roman kolunu çekti. "Arkana bakma."

"Bir dakika." Iris olduğu yerde durup yüzünü kasabaya döndü. Gözleri, bir adam olduğunu fark ettiği o tuhaf karaltıya odaklandı. Koyu renk saçlı, uzun boylu bir adamdı bu, ağır adımlarla peşinden koşuyordu.

Kehribar rengi merceğin çarpıtması olmadan görebilmek için gaz maskesini çıkardı. Çıkarır çıkarmaz da dünya parlak ve net biçimde etrafını kuşattı. Sarı, yeşil, gri.

Aralarında yirmi metrelik mesafe olmasına rağmen takipçisini tüm ayrıntılarıyla gördü.

Roman'dı.

"Iris!" diye bağırdı.

Iris'in kalbi tekledi. Acı içinde yüzünü buruşturarak koşmasını izlerken kanı buz kesti. Tulumunun önü kana bulanmıştı. Sanki bacağı tutmuyormuş gibi tökezledi ama sonra dengesini buldu ve kendini koşmaya zorlayarak aralarındaki mesafeyi kapamaya çalıştı.

Peki ama o Roman'sa *yanındaki kimdi?* Elini tutan, onu bu arazinin bitimindeki ormana doğru sürükleyen kimdi?

Iris maskeli yabancıya bakarken korkudan gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın göğsü şişip iniyordu ve yine o bozuk sesle konuştu.

"Iris? Yanımda kal. Sana yardım etmeye çalışıyorum. *Iris!*"

Elini adamın elinden çektiği gibi dönüp Roman'a doğru koşmaya başladı.

Üç adım atmıştı ki yabancı kollarını etrafına dolayıp onu geri çekti. Iris'in öfkesi kabarırken adama karşı koydu. Tekme attı, dirseklerini savurdu, başının arkasını adamın maskesine vurarak ondan homurtular ve küfürler yükselmesine neden oldu.

"Benden ne istiyorsun? Bırak beni! *Bırak beni!*" Tırnaklarını adamın ellerine geçirerek kanattı. Öfkeliydi ve Roman otların üzerine yığılırken bakışlarını ondan ayırmıyordu.

Sadece on beş metre ötedeydi.

Rüzgâr şiddetlenerek gazı onlara doğru savurdu. Artık Avalon Bluff'ı göremeyip sadece yeşil bir duvarın onlara doğru geldiğini fark ettiğinde donakaldı.

Roman'ın kalkması gerekiyordu. *Kalk, kalk!* diye bağırdı kalbi ve Roman'ın tekrar ayağa kalkıp topallayarak kendisine doğru gelmesini izledi.

"Koş, Kitt!" diye bağırdı. Sesi boğuktu, korkudan incelmışti.

Onu tutan adam Iris'i çevirip omuzlarını bir güzel sarstı. Iris'in boynu küttledi, düşünceleri kafasının içinde misket gibi yuvarlandı.

"Bana karşı koymayı bırak!" diye bağırdı adam. Fakat Iris'in içinde yanan korkuyu görmüş olmalıydı çünkü sesi yumuşadı. "Bana karşı koymayı bırak, Küçük Çiçek."

Iris'in dünyası ikiye bölündü.

Ama öte yandan... Başından beri bunun olmasını umut etmiyor muydu?

Kalbinin derinliklerinde saklanan ismini buldu. Boğazını yakan bir isimdi. "Forest?"

"Evet," dedi Forest. "Evet, benim. Ve seni güvende tutmak için buradayım. O yüzden bana karşı koymayı bırak ve benimle gel." Eli tekrar Iris'inkini buldu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Sonra Iris'i çekiştirdi, artık onu kendi isteğiyle takip etmesini bekliyordu.

Iris kaskatı kesilerek geri çekildi. “Kitt’i almalıyız.”

“Vaktimiz yok. Hadi, koşmamız gere—”

“Ne demek vaktimiz yok!” diye bağırdı Iris. “Hemen şurada!” Roman’ı tekrar görme arzusuyla arkasına döndü. Ama sadece rüzgârda eğilen otların dansı ve yaklaşan gaz vardı.

Düşmüş olmalıydı. Dizlerinin üzerinde olmalıydı.

Onu böyle bırakamam.

Iris’in öfkesi canlandı, Forest’in elinden kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu.

“Yeter!” diye bağırdı abisi. “Onun için artık çok geç, Iris.”

“Onu bırakamam,” dedi nefes nefese. “O benim *kocam!* Onu terk edemem. Forest, bırak gideyim. *Bırak gideyim!*”

Forest onu dinlemiyordu. Onu bırakmayı reddediyordu. Iris parmakları kırılacakmış gibi hissediyordu ama yine de ona karşı koydu. Eline asılıp çekti, tüm kemikleri kırılrsa bile úmurunda değildi. Sonunda ondan kurtuldu.

Artık özgürdü. Gaz daha da yaklaşmıştı; Iris meydan okurcasına ona doğru atıldı.

“KITTT!” diye bağırdı koşarken, gözleri otların arasını arıyordu.

Neredesin?

Birkaç adım ötedeki çalıkların arasında hareket eden bir gölge görür gibi oldu. Tam içi umutla dolarken Forest’in eli boynunu bulup onu kendine çekti. Parmaklarını sertçe boğazına bastırdı. Iris’in gözünün önünde yıldızlar parlamaya başladı.

“Forest,” dedi nefes nefese, abisinin acımasız elinden kurtulmaya çalışarak. “Forest, lütfen.”

İçine buz gibi bir korku doldu. Daha önce hiç hissetmediği bir korkuydu, elleri ve ayakları uyuşmaya başladı.

Abim beni öldürecek.

Kelimeler zihninde yankılandı. Forest’in elinde çırpınırken kollarında ve bacaklarında yankılandı.

Işık azaldı. Renkler erimeye başladı. Ama Roman'ın otların arasından kalktığını gördü. Sadece beş metre ötedeydi. Artık koşamıyordu; güçlkle yürüyebiliyordu. Ona ulaşmak için altın otların arasında *süründüğünü* fark edince kalbi kırıldı.

Çenesinden kan damlıyordu.

Rüzgâr alnındaki koyu renk saçları geriye savurdu.

Gözleri alev saçıyor, önünde ona uzanan bir yol açıyordu. Iris, Roman'ın içinde hiç böyle bir ateş görmemişti ve bu ateş onu çağırıyor, kanını kaynatıyordu.

"Iris," dedi Roman, elini uzatarak.

Dört metre. Neredeyse yanına varmıştı ve Iris son gücünü topladı.

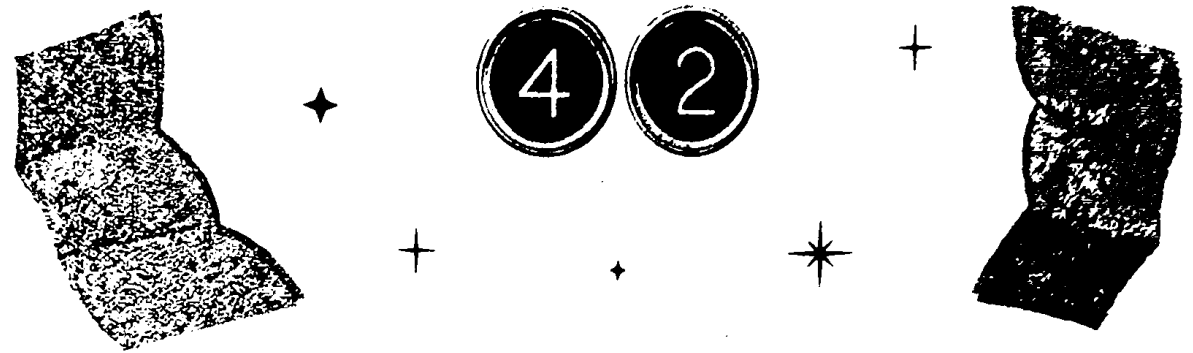
Eli titriyordu, yara bere içindeydi ve uyuşmuştu. Ama yine de ona uzandı, parmağındaki gümüş yüzük ışıpta parladı. Onu Roman'a bağlayan yüzük. *Çok yaklaştım,* diye düşündü. *Sadece birazcık kaldı...*

Aniden geriye doğru çekildi. Rüzgâr onlara karşı daha sert eserken Forest küfretti. Hava gözlerini ve ciğerlerini yakmaya başladı. Roman'la arasındaki mesafe tekrar açıldı.

Adını söylemeye çalıştı ama sesi çıkmıyordu.

Bayılmak üzereydi.

Hatırladığı son şey, yeşil gazın arazinin üzerinde girdaplar oluşturarak Roman Kitt'i bütünüyle yutmasıydı.

+ Hiç Söylemediğim Şeyler +

Iris şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı.

Gözlerini araladı; akşam güneşinin hüzmeleri yüzünde oynaşıyordu. Tepesindeki dallar rüzgârda sallanıyordu. Bir an için onları izledikten sonra etrafının ağaçlarla çevrili olduğunu, havanın her dem yeşiller, yosun ve nemli toprak koktuğunu fark etti.

Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Çam iğneleri ve yaprakların üzerinden elini uzattı. Tulumu leş gibi olmuştu.

“Kitt?” diye mırıldandı. Konuşmak canını acıtıyordu ve boğazındaki kıymığı yutmaya çalıştı. “Attie?”

Yakınında birinin kıpırdadığını duydu. Derken görüş alanına girdi, tepesinde dikiliyordu.

Iris dalgalı kestane-kahverengi saçları, birbirine uzak ela gözleri ve çilleri tanıyarak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kendi yüzüne o kadar benziyordu ki ikiz olabilirlerdi.

“Forest,” diye fısıldadı. Abisi elinden tutarak yavaşça doğrulmasına yardım etti. “Neredeyiz biz?”

Abisi ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sessiz kaldı. Ama sonra bir matara alıp Iris’in dudaklarına dayadı. “İç, Iris.”

Iris birkaç yudum içti. Su midesine inerken hatırlamaya başladı. Abisini Roman sandığını, onu kasabadan uzaklaştırmaya ne kadar kararlı olduğunu hatırladı.

“Kitt,” dedi matarayı bir kenara iterek. Endişeliydi ve cevap istiyordu. “Nerede o? Kocam nerede?”

Forest gözlerini kaçırdı. “Bilmiyorum, Iris.”

Iris dişlerini sıkarak, “Onu çarşıda gördün, değil mi?” derken *sakin kalmak* için tüm iradesini kullandı. “O sırada bana sesleniyordu, değil mi?”

“Evet.” Forest’ın sesinde özür yoktu. Iris’in bakışlarına karşılık verdiğinde yüzü duygusuzdu.

“Neden bana kim olduğunu söylemedin, Forest? Neden Kitt’in bize katılmasına izin vermedin?”

“Çok büyük bir sorumluluk olurdu, Iris. Tek planım seni oradan sağ salim çıkarmaktı.”

Iris ayağa kalkmaya başladı. Bacakları titriyordu.

“Otur, Küçük Çiçek. Dinlenmen gerek.”

Iris, abisini, “Bana öyle deme!” diye tersledi ve dengesini sağlamak için en yakınındaki çam ağacına tutundu. Gözlerini kırıştırarak çevresini inceledi. Orman uzayıp gidiyordu ve ışık daha yaşlı, daha yoğun görünüyordu. Akşamüzeri olmalıydı. Batıya doğru bir adım attı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu Forest ayağa kalkarak.

“Kitt’i bulmak için araziye gidiyorum.”

“Hayır, gitmiyorsun. Iris, kes şunu!” Iris’i kolundan tutmak için uzandığında Iris geri çekildi.

“Dokunma bana.” Abisine ters ters baktı.

Forest elini indirdi. “Oraya geri dönemezsin, kardeşim.”

“Kocamı yalnız bırakamam. Hâlâ arazide olabilir.”

“Büyük ihtimalle değildir. Beni dinle, Iris. Dacre şimdiye Avalon Bluff’a girmiştir. Bizi görürse esir alır. Beni dinliyor musun?”

Iris batıya doğru yürüyordu. Kalbi olasılıklarla çarparken yumuşak bir şeye takıldı. Durup yere baktı. İki çıkın. Marisol’ün kaybettiği çıkınlar.

Demek oydu. Abisi bahçeyi çiğneyerek geçip pansiyona izinsiz girmiş, iki çıkını ve Roman’ın tulumunu çalmıştı.

Iris kendini ihanete uğramış gibi hissetti. O kadar kızgındı ki onu yumruklamak istiyordu. Ona bağırarak istiyordu.

Forest önüne geçerek ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

“Pekâlâ, seninle bir anlaşma yapacağım,” dedi. “Kitt’i aramak için seni araziye geri götüreceğim. Ama oranın ötesine geçemeyiz; kasabaya giremeyiz. Çok tehlikeli. Ayrıca araziye aradıktan sonra seni güvenli bir yere götürmeme izin vereceksin. Benimle eve geleceksin.”

Iris sessizdi fakat kafasının içi gürültüden geçilmiyordu.

“Şartlarımı kabul ediyor musun, Iris?” dedi Forest.

Iris başıyla onayladı. Roman’ın hâlâ arazide olduğuna, onu beklediğine inancı tamdı. “Evet. Beni oraya götür. Hemen.”

Akşama doğru araziye ulaştılar. Forest haklıydı; Avalon Bluff, Dacre’in kuvvetlerinin eline geçmişti. Iris otların üzerine çömelmiş, kasabaya bakıyordu. Ateşler yakılmıştı, müzik bir dere gibi çağılıyordu. Küllerden hâlâ dumanlar yükseliyordu ama Dacre kutlama yapıyordu. Kırmızı eithral gözlü beyaz bayrağı göndere çekilmişti, rüzgârda dalgalanıyordu.

Gaz çoktan dağılmıştı. Sanki hiç belirmemiş gibiydi.

“Otların arasında sürünmemiz gerekecek,” dedi Forest, sesi gergindi. “Görünüşe bakılırsa Dacre, Enva’nın kuvvetlerinden

herhangi bir misilleme beklemiyor. Hiç nöbetçi görmüyorum ama bu keskin nişancı olarak konuşlanmadıkları anlamına gelmez. Bu yüzden çok yavaş hareket et ve yerde kal. Beni duyuyor musun?”

Iris başıyla onayladı. Abisine göz ucuyla bile bakmıyordu. Rüzgârın aralarından geçtiği otların sallanışına odaklanmıştı. Roman'ın olduğuna inandığı yere.

O ve Forest arazide yan yana süründüler. Forest'ın söylediği gibi dikkatli ama hızlı hareket ediyordu. Saplar ellerini kestiğinde irkilmedi ve nihayet saatler önce abisine karşı koyduğu yere vardığında bir yıl geçmiş gibi hissetti. Orayı kolayca tanıdı. Çimler burada ezilmiş, botlarıyla çiğnenmişti.

Roman'a seslenme isteğini bastırdı. Yerde kalıp karnının üzerinde süründü. Yıldızlar yavaştan belirmeye başlamıştı. Avalon Bluff'tan gelen müzik yankılanmaya devam ediyordu, gürültülü bir davul sesiydi.

Hava neredeyse kararmıştı. Iris gözlerini zorlayarak uzun otların arasında onu aradı.

Roman!

Nefesi sığ ve acı vericiydi. Hava soğumuş olmasına rağmen alnı boncuk boncuk ter olmuştu. Buranın doğru yer olduğunu bilerek Roman'ı aradı. Aradı ama hiçbir iz yoktu. Sadece kanı otları lekelemişti.

“Gitmemiz gerek, Iris,” diye fısıldadı Forest.

“Bekle,” diye yalvardı Iris. “Burada bir yerde olmalı.”

“Değil. Bak.”

Abisi bir şeyi işaret ediyordu. Iris kaşlarını çatarak işaret ettiği şeyi inceledi. Toprağa bir çember çizilmişti. Hâlâ yere yakın dururlarken ikisini birden çevreliyordu.

Iris, “Bu ne, Forest?” diye sorarken yerde Roman'ın daha fazla kanını buldu. Alacakaranlıkta dökülmüş mürekkep gibi görünüyordu.

Forest, “Gitmemiz gerek. *Hemen*,” diyerek Iris’i bileğinden tuttu.

Iris onun kendisine dokunmasını istemeyerek gerçi kaçtı. Eli hâlâ acıyordu, boynu da öyle. Hepsi onun yüzündendi.

“Sadece bir dakika daha, Forest,” diye yalvardı. “Lütfen.”

“O burada değil, Iris. Bana güvenmek zorundasın. Senden daha çok şey biliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” Ama içinde korkunç bir his vardı. Kalbi boğazında sinekkuşunun kanat çırpma hızıyla atıyordu. “Avalon Bluff’ta olduğunu mu düşünüyorsun?”

Uzaktan silah sesleri geldi. Iris irkilerek toprağın derinliklerine gömüldü. Bir el daha ateş edildi ve ardından kahkahalar yükseldi.

“Hayır, orada değil,” dedi Forest, gözleriyle etrafı tarayarak. “Yemin ederim. Ama anlaştığımız gibi şimdi gitme vakti, kardeşim.”

Iris son bir kez otların arasına baktı. Ay yukarıda durmuş, abisiyle birlikte ormana doğru sürünüşünü izliyordu.

Son umudu da tükenirken yıldızlar parlamaya devam etti.

Forest kamp için ormanın derinliklerinde, sisin ağaçların etrafında kıvrıldığı bir yer seçti. Oradan korkan Iris, abisinin yaktığı küçük ateşin yanından ayrılmıyordu.

Avalon Bluff’la aralarına epey mesafe koymuşlardı ama Forest hâlâ gergindi, sanki Dacre’in güçlerinin her an gölgelerin arasından çıkmasını bekliyordu.

Iris’in ona soracak bir sürü sorusu vardı ancak aralarındaki hava gergindi. Dilini tutup uzattığı yemeği kabul etti –Marisol’ün mutfağındandı– ve boğazında bir yumru olmasına rağmen yedi.

“Kitt nerede?” diye sordu. “Benden daha çok şey bildiğini söylemiştin. Onu nerede bulabilirim?”

“Bu konuyu burada konuşmak güvenli değil,” dedi Forest sertçe. “Yemeğini yiyip yat. Yarın yolumuz uzun.”

Iris sessizdi ama sonra, “Bizimle gelmesine izin vermeliydin,” diye mırıldandı.

“Bu bir *savaş*, Iris!” diye bağırdı Forest. “Oyun değil. Mutlu sonla biten bir roman değil. *Seni* kurtardım çünkü tek değer verdiğim sensin, sorumluluğunu alabileceğim tek kişi de sendin. Beni anlıyor musun?”

Forest’ın sözleri yüreğini dağladı. Gardım indirmek istemese de o anda kendini inanılmaz kırılğan hissediyordu. Gözünün önüne Roman’ın otların arasından yükselişi geldi. Ona bakışı.

Boğazından bir hıçkırık koptu. Dizlerini göğsüne çekip yüzünü kirli ellerine gömerek ağlamaya başladı. Her şeyi içine geri almaya, iliklerine kadar bastırmaya çalıştı. Ama sanki içinde bir şeyler kırılmıştı ve her şey dışarı dökülüyordu.

Karşısında oturan Forest’ın çıtı çıkmıyordu. Onu teselli etmedi ya da kucaklamadı. Ona güzel sözler söylemedi. Önceden olsa yapacağı şeylerin hiçbirini yapmadı. Fakat yanında kalıp acısına tanıklık etti.

Iris’in gözyaşları arasında düşünebildiği tek şey, *Artık bana bir yabancı gibi geliyor*, oldu.

Forest bir şeyden inanılmaz korkuyordu. Ertesi sabah Iris’i erkenden kaldırdı ve hemen yola koyuldular, Iris güneşin eğimine bakarak doğuya gittiklerini tahmin ediyordu.

“Ana yola çıkabiliriz,” diye önerdi. “Kamyonlardan birine binebiliriz.” Attie’yle Marisol’ü bulmayı her şeyden çok istiyordu. Roman’ı aramaya devam etmeyi.

“Olmaz.” Forest’ın cevabı netti. Adımlarını hızlandırırken Iris’in hâlâ onu takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktı. Botlarının altındaki dallar çatırdıyordu. Iris tulumun üzerine tam oturmadığını düşündü; bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

“Yani Oath’a kadar yürüyecek miyiz?” diye sordu biraz alaycı bir tavırla.

“Evet. Trene binmek güvenli olana kadar.”

Birkaç saat sessizlik içinde yürüdükten sonra Forest nihayet kamp kuracak bir yer buldu.

Belki de burada sonunda neler olduğunu açıklardı.

Iris tam olarak öyle yapmasını beklese de ateşin diğer tarafında ondan uzakta oturan abisi sessiz kaldı. Iris gölgelerin zayıf, çilli yüzünde dans edişini izledi.

Sonunda daha fazla dayanamadı.

“Bölüğün nerede, Forest? Müfrezen? Bir teğmen bana mektup yazarak başka bir yardımcı kuvvete katıldığını söyledi.”

Forest onu duymamış gibi alevlere bakıyordu.

Üniforman nerede? diye ekledi içinden Iris, Roman’ın tulumunu çalmak için neden onca zahmete girdiğini merak ederek. Gerçi abisinin asker kaçağı olduğu giderek daha da belirginleşiyordu.

“Öldüler,” dedi Forest birdenbire. “Hepsi öldü.” Ateşe bir dal daha attıktan sonra bir dirseğiyle yerden destek alarak yanlamasına uzandı. “İlk nöbeti sen tutabilirsin.”

Iris sessizce oturdu, akli düşüncelerle doluydu. Abisi Beşinci Landover Bölüğü’nden mi bahsediyordu? Lucia Nehri’nde katledilen bölükten?

Açıklık getirmesi için ona baskı yapmanın doğru olmadığını düşünerek dikkatini başka şeylere çevirdi.

Attie’yle Marisol büyük olasılıkla kamyonla kaçmışlardı. Doğuya gidiyor olmalıydı. Iris eninde sonunda onları River

Down'da, Marisol'ün kız kardeşinin yanında bulabileceğini biliyordu.

Fakat Keegan'ın akıbetinden emin değildi.

Roman'ın akıbetinden de emin değildi.

Karnı ağrıyordu. İçindeki her şey ağrıyordu.

Ateş sönmeye başlıyordu.

Iris ayağa kalktı ve sırtındaki çam iğnelerini silkeleyerek ateşe atacak dal aradı. Karanlığın içinde bir tane buldu, kampa dönüp ateşi beslerken sırtını bir ürperti sardı.

Forest uyanıktı, kıvılcımların üzerinden ona bakıyordu.

Bakışları önce onu ürküttü, ta ki Iris yeniden yere oturana kadar. O zaman abisi gözlerini tekrar kapadı.

Iris onun, kaçmaya çalıştığını düşündüğünü fark etti.

Sevgili Kitt,

Seni bulmak için araziye geri gittim. Altın arazinin içinden sürünerek geçtim, otların ellerimi şerit şerit kestiğini hissettim. Seni her yerde aradım ama sadece kanının izlerini ve toprağa çizilmiş, ne olduğunu anlamadığım bir çember buldum.

Güvende misin? İyi misin?

Abim beni Avalon Bluff'tan götürdükten sonra ne olduğunu bilmiyorum. Gazdan sağ kurtulup kurtulamadığını bilmiyorum ama imkânsız gibi görünse bile kurtulduğunu hissediyorum. Sanki güvenli bir yerde oturuyormuşsun, battaniyeye sarınmış, bir kâse çorba içiyormuşsun gibi hissediyorum ve saçların eskisinden daha da karışık, şu anda hayduda daha çok benziyorsun. Ama aramızdaki mesafe artarken bile benimle aynı ayın, aynı yıldızların, aynı güneşin altında nefes alıyorsun.

Bunca umuda rağmen korkum tüm keskinliğiyle varlığını sürdürüyor. Ciğerlerimde bir bıçak sanki, aldığım her nefeste beni biraz daha derinden kesiyor. Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyorum. Sana hiç söylemediğim şeyleri söyleme fırsatı bulamayacağımdan korkuyorum.

Daktilom yok. Kâğıt kalemim bile yok. Ama düşüncelerim, kelimelerim var. Bir zamanlar beni sana bağladılar ve şimdi de sana ulaşmaları için dua ediyorum. Her nasıl olursa. Rüzgârda eski bir sihir misali.

İlk fırsatta seni bulacağım.

*Sevgiler,
Iris*

Forest'la yolculuğunun dördüncü gününde ana yol göründü. Iris heyecanını bastırmaya çalıştı ama yolda yürümelerini önererek açıkça belli etmiş olmalıydı.

“Daha hızlı olur, Forest,” dedi.

Forest sanki ondan başkası tarafından görülmek istemiyormuş gibi başını salladı.

Ormanın derinliklerine geri döndü. Kamyonların gürültüsünü duyabilseler de Iris onları göremiyordu.

Attie ve Marisol.

İsimleri içinde bir yemin gibi yankılandı. Attie'nin onu çok fazla beklememiş olmasını umuyordu. Dakikalar geçip de ortalıkta görünmediklerinde korkunç gerçeği –Roman'la onun gelmeyeceğini– hissetmiş olmasını umuyordu. Belki de Roman'ı bulmuştu ve o da şu anda onlarla birlikteydi.

Seni River Down'da bulacağım, diye düşündü Iris, ağaçların arasında fısıldayan rüzgârı izlerken. Devam et, Attie. Benim için yavaşlama. Benim için endişelenme.

O gece Forest ateşi yakarken yavaş hareket etti. Yaralıymış gibi hareket ediyordu ve tulumunun göğüs kısmından kan sızmaya başlayınca Iris ayağa fırladı.

“Forest... Kanaman var.”

Forest parlak kırmızı lekelere baktı. Yüzünü buruştursa da Iris'i elini sallayarak geçiştirdi. “Bir şey yok, Iris. Yemeğini ye.”

Iris yanma yaklaştı, korku düşüncelerini gölgede bırakıyordu. “Dur sana yardım edeyim.”

“Hayır, sorun yok, Iris.”

“*Sorun yokmuş* gibi görünmüyor.”

“Birazdan durur.”

Iris sessiz kalarak Forest’ın kana dokunmasını izledi. “Yaralı olduğunu bilmiyordum. Bana söylemeliydin.”

Forest yüzünü buruşturdu. “Bunlar eski yaralar. Endişelenecek bir şey yok.” Ama sesi hırıltılıydı ve Iris onun için ziyadesiyle endişeleniyordu.

“Otur,” dedi. “Yemeğini hazırlayayım.”

Neyse ki Forest sözünü dinledi. Ateşin yanma oturduğunda sanki acısını içine atıyormuş gibi sırtı kamburlaştı.

Iris bir konserve fasulye açtı ve çıkında bir dilim peynir buldu. Aklına Marisol gelince yemeği abisine götürürken gözleri doldu.

“Al. Bunları ye, Forest.”

Forest verdiklerini aldı. Sanki göğsündeki ağırlık çok fazlaymış gibi hareketleri yavaştı. Iris’in gözleri boynundaki damarlara, tulumunun açık yakasına kaydı. Boynunda bir altın parıltısı görebiliyordu.

Iris duraksadı. Gözlerini kısarak kolyenin ateş ışığında parıldamasını izledi.

Bu, annesinin madalyonuydu. Iris’in, onun ölümünden beri taktığı kolyeydi.

“Forest,” dedi soluğu kesilerek. “Bunu nereden buldun?” Altın madalyona dokunmak için uzandı ama Forest geri çekildi, yüzü solgundu.

Hiçbir şey söylemeden Iris’e bakıyordu.

Iris o madalyonu siperde kaybetmişti. El bombasının patlamasıyla savrulduğunda.

Iris o madalyonu siperde kaybetmişti, bu da Forest’ın da orada olduğu anlamına geliyordu. O gittikten sonra abisi madalyonu bulmuştu. Iris durumu idrak edince kaburgalarına umruk yemiş gibi oldu.

Abisinin kan çanağına dönmüş gözlerine baktı.

Sonunda neden Enva'nın ordusu tarafından görülmekten çekindiğini, neden sürekli endişeli olduğunu anladı. Roman'ın tulumunu neden çaldığını. Neden kaçtığını. Neden ona hiç yazmadığını.

Forest, Dacre için savaşıyordu.

"Forest," diye fısıldadı Iris. "Neden? Neden Dacre?"

Forest titreyerek ayağa kalktı. Dizlerinin üzerinde oturmaya devam eden Iris inanmaz gözlerle ona bakıyordu.

"Anlayamazsın, Iris," dedi Forest.

"O zaman yardım et!" diye bağırdı Iris kollarını açarak. "Anlamama yardım et, Forest!"

Forest tek kelime etmeden gitti.

Iris onun geceye karışmasını izledi. Soluğu kesilirken yüzüstü yere kapaklandı.

Forest gitti ama kısa süre sonra geri döndü.

Kampa döndüğünde Iris ateşin yanında yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama Forest'ın alevlerin diğer tarafına oturduğunu duydu.

Forest iç çekti.

Iris abisinin neler yaşadığını merak etti. Başka hangi yaralarını saklıyordu?

Sevgili Kitt,

Abimin sen olmadığını anlamalıyım. Kolumu tuttuğu anda anlamalıyım. Dokunuşu çok sert, çok katıydı. Sanki parmaklarının arasından kayıp gideceğimden korkuyormuş gibiydi. Maskeyi almamalıyım. Onları gerçekten ihtiyacı olan askerlere verip hayatta kalanları gazdan kurtarmak için kullanmamız konusunda ısrar

etmeliydim. Abimin çılgınca koşmayı kesmesinde ısrar etmeliydim. Arkama bakmalıydım.

Perişan hâldeyim, çelişkilerle doluyum.

Keşke cesur olsaydım ama çok korkuyorum, Kitt.

Forest tulumunu nehirde yıkayıp kuruttuktan sonra trene bindiler.

Forest kumaştaki kanı temizlerken Iris çıplak göğsünü görmüştü. Tenindeki yara izlerini görmüştü. Yeni yaralara benzemiyorlardı ama yine de geçen gece kanamışlardı. Iris üç tane saydı, o kurşunların derisini delip geçmesinin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu.

Tulum temizlenip kuruduktan sonra ormanın diğer tarafındaki bir kasabaya doğru yürümüşlerdi. Herhangi birine göre onlar, Oath'a geri dönen iki savaş muhabiriydi. Forest onun elini tutarken avuçları nemliydi. Iris kaçacağından endişelendiğini hissediyordu.

Ama kaçmamıştı.

Abisine söz vermişti, abisi de ona bazı cevaplar vermek zorundaydı.

Kompartımanda karşısına oturdu. Bakışlarını pencereden ayırmadan manzaranın hızla akmasını izlese de... aklı Forest'ın yaralarındaydı. Biri kalbinin hemen altındaydı. Diğer karaciğerinin olduğu yerdeydi. Sonuncusu da daha aşağıdaydı, bağırsaklarına denk geliyordu.

Ölümcül yaralardı.

Ölmüş olmalıydı.

Burada onunla birlikte olmamalı, aynı havayı solumamalıydı.

O yaralardan nasıl sağ kurtulduğunu bilmiyordu.

Sevgili Kitt,

Carver olduğunu öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı sana hiç söylemedim.

Seninle çıktığımız sabah koşularını ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemedim.

Adımı söylediğini duymayı ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemedim.

Mektuplarını ne kadar sık tekrar okuduğumu ve şimdi Marisol'ün pansiyonunda kaldıklarını, onları kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu sana hiç söylemedim.

Sana hayran olduğumu, kelimelerini daha çok okumak istediğimi, bir kitap yazıp yayımlaman gerektiğini düşündüğümü sana hiç söylemedim.

Benimle birlikte cepheye geldiğin için sana hiç teşekkür etmedim. Benimle el bombasının arasına girdiğin için.

Seni sevdiğimi hiç söylemedim. En çok da bundan pişmanım.

Oath tam olarak bıraktığı gibiydi.

Sokaklar kalabalıktı, kaldırımlar yeni yağan yağmurdan dolayı parlıyordu. Tramvaylar zillerini çalarak yollarına devam ediyorlardı. Binalar yüksek, gölgeler soğuktu. Hava çöp kutusu ve tatlı çörek kokuyordu.

Savaş sanki çok uzakta kalmıştı, bir rüyadan ibaret gibiydi. Iris abisinin peşinden dairelerine gitti.

Çok yorulmuştu. Günlerdir sessizlik içinde yolculuk ediyorlardı ve bu onu yıpratmıştı. Forest'a henüz annelerini söylememişti. Kelimeler aniden göğsünde çırpınmaya başladı, dışarı çıkmanın yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

"Forest." Abisini kolundan tutarak binalarının önündeki kaldırımında durdurdu. "Sana bir şey söylemem gerek."

Forest bekledi, bakışları yüzüne odaklanmıştı.

Usul usul yağmur yağmaya başladı. Sis saçlarında boncuklandı, omuzlarında toplandı. Akşam olmuştu ve sokak lambaları titreyerek yanmaya başlamıştı.

"Annem evde değil," dedi Iris.

"Nerede?"

“Haftalar önce vefat etti. Oath’tan bu yüzden ayrıldım. Bu yüzden muhabir oldum. Beni buraya bağlayan hiçbir şey kalmamıştı.”

Forest sessizdi. Iris cesaretini toplayıp yüzüne baktı. Gözlerinde suçlama bulacağından korkuyordu ama abisi iç geçirip onu kendine çekti. Iris kaskatı kesildi, ta ki Forest sıcacık kollarını ona dolayana kadar. Çenesini Iris’in başına yaslandı ve güneş tamamen batarken birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

“Hadi,” dedi Forest, Iris’in titrediğini hissettiğinde onu bırakarak. “Eve gidelim.”

Iris üst pervazdaki gevşek bir taşın arkasına gizlenmiş yedek anahtarı buldu. Dairenin boş karanlığına ilk giren olmak istemiyordu. Önden Forest’ın girmesine izin verdi, o da hemen elektrik düğmesine uzandı.

“Elektrikler kesik,” diye mırıldandı sonra.

“Büfenin üzerinde birkaç mum var. Solunda,” dedi Iris ve kapıyı arkalarından kapadı.

Abisi karanlıkta el yordamıyla çıkınlardan birinde kibrit buldu. Alevi tutuşturup bir dizi mum yaktı. Işık zayıftı ama yeterliydi.

Iris odaya göz gezdirdi.

Daire tıpkı bıraktığı gibiydi, sadece daha tozluydu. Köşelerden daha fazla örümcek ağı sarkıyordu ve küflü, hüzünlü kokuyordu; sararmış kâğıt, ıslanmış yün, çürümüş anılar gibi.

Annesinin eşyalarının bulunduğu kutu hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu. Forest onu gördüyse de dokunmadı ve tek kelime etmeden inleyerek kanepeye yığıldı.

Iris ayakta kaldı, nedense kendini ait olmadığı bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

“Oturmak ister misin?” diye sordu Forest.

Iris bunu nihayet konuşmaya davet olarak algıladı ve yavaşça odaya girip abisinin yanına oturdu.

Sessizlik rahatsız ediciydi. Iris ne söylemesi gerektiğini düşünerek parmak eklemlerini çıtlattı. Elllerinde hâlâ Avalon Bluff'ın molozları üzerinde, arazinin otları arasında süründüğü zamandan kalma küçük yaralar vardı. Parmağındaki gümüş yüzüğe baktı. Korkunç bir düşünceydi ama bazen Roman'ın, ateşliyen gördüğü bir rüyadan ibaret olduğunu hissediyordu. Bu yüzük elindeki tek kanıttı, ona, *Evet, bunlar gerçekten yaşandı ve evet, seni sevdi*, diye fısıldayan tek somut şeydi.

Neyse ki Forest sessizliği bozdu.

“Madalyonu siperde buldum,” dedi. “Dacre’ın kuvvetleriyle birlikteydim. Giderken neredeyse üzerinden geçiyordum. Son anda altın bir parıltı gözüme çarptı ve ne olduğunu görmek için durdum.” Duraksayıp yeniyle oynadı. “Onu tanır tanımaz senin taktığını anladım, Iris. Bu beni tarif edemeyeceğim kadar üzdü. Seni bulmaya karar verdim, ikimiz de savaştan kaçacaktık. Çok... Çok yorgun ve bitkindim. Dacre’ın emrinden çıkabilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Madalyon olmasaydı yapamazdım.”

Iris sessizdi. Mum ışığında abisini dikkatle izliyordu. Günlendir içine gömdüğü duygular kıpırdanmaya başlamıştı. Sesinde duyabiliyor, alnındaki derin çizgilerde görebiliyordu.

“Seni bulmayı kendime görev edindim,” diye devam etti Forest kısık sesle. “Şaşırtıcı derecede kolay oldu. Firar ettikten sonra Avalon Bluff’a kaçtım. Orada muhabirlerin yaşadığını duydum ve o zaman anladım. Asker değil, muhabirdin. Ama elimi kolumu sallayarak karşına çıkamazdım. Beklemem ve zamanını kollamam gerektiğini biliyordum. Büyük ihtimalle işlerin kötüye gitmesini, Dacre’ın kasabayı ele geçirmeye çalışmasını beklemek zorunda kalacaktım. Ben de öyle yaptım. Kasabanın dışında yaşadım ama seni izlemeye devam ettim. O öğleden sonra seni Kitt’le bahçede gördüm.”

Iris kızardı. Abisi onu Roman'ın kucığında, onunla öpüşürken görmüştü. Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Onun senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum, Iris,” diye fısıldadı Forest. “Ve özür dilerim, Küçük Çiçek. Seni kurtardığım gibi onu da kurtaramadığım için özür dilerim. Ama şunu anlamamı istiyorum, Dacre’in emrine karşı gelmek için içimdeki *her şeyi* feda etmem gerekti. Seninle birlikte güvenli bir yere kaçmak için içimdeki her şeyi verdim.”

Göz göze geldiler. Iris gözlerindeki acıya dayanamayarak bakışlarını kaçırdı.

“Dacre için savaşmak senin seçimin değil miydi?” diye sordu.

“Değildi.”

“Ben... Ben hâlâ anlamıyorum, Forest. Bana yaralandığını ama zamanında tahliye edildiğini söylediler. Enva’nın başka bir bölüğüyle birlikte savaşıyormuşsun.”

“Bir kısmı doğru,” dedi Forest. “Lucia Nehri’nde o kadar kötü yaralandım ki Meriah revirinde ölmem gerekirdi. Günlerce dayandım ama tahliye edilemeyecek kadar güçsüzdüm ve Dacre Meriah’ı almaya geldiğinde... ölmeden önce beni iyileştirdi. Hayatımı ona borçlu olduğumdan onun için savaşmaktan başka seçeneğim yoktu.”

Iris’in içi ürperdi. Birden zihninde tuhaf düşünceler dönmeye başladı. Yaralı Roman’ın görüntüleri belirdi. Arazide onu saran gaz bulutu içinde nefes almaya çalışıyordu. Iris onun ölmesini mi yoksa düşman tarafından esir alınmasını mı tercih ederdi?

“Öyle şeyler yaptım ki, Iris,” diye devam etti Forest, Iris’i dalgınlığından sıyrarak. “Korkunç şeyler. Ayrıca beni terk etmek isteyebileceğini biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum; Kitt’i ve diğer arkadaşlarını bulmak istiyorsun. Ama sana ihtiyacım var. Senden burada, güvenli evimizde benimle kalmanı istiyorum.”

Iris yüreği ezilse de başıyla onayladı. “Seni bırakmayacağım, Forest.”

Forest gözlerini yumdu, rahatlamıştı.

Sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Bir an için Iris’in gözünün önünde, buruş buruş olmuş yaşlı bir adam olarak belirdi.

“Biraz uyu, abi,” dedi. “Yarın konuşuruz.”

Ayağa kalkıp Forest’ı kanepede bıraktı. Savaştan önce ıslıl gözleri, şen kahkahaları ve zor bir günün ardından Iris’in kendini daha iyi hissetmesini sağlayan kocaman kucaklamaları olan bir saatçi çırağıyken uyuduğu yerde.

Iris bir mum alıp yatak odasına gitti ve bir an için kapıya yaslandı. Yakalanmış Roman, ölmüş Roman, acı çeken Roman... Bu korkuların hepsini bir kenara bırakmalıydı. İnançlı olmalıydı ve biraz uyumalıydı. Onu bulmak üzere yeni bir plan yapabilmesi için zihninin diri, bedeninin dinlenmiş olması gerekiyordu.

Başladığı yere geri döndüğünü fark etti. “Evindeydi” ama yine de kendini buraya yabancı hissediyordu. Tamamen farklı bir insan gibi hissediyordu. Gözlerini yumup yağmurun pencereye vuruşunu dinledi.

Yavaşça eski odasına baktı.

Yatağındaki battaniyeler buruş buruştu. Örümcek ağıyla kaplanmış masasının üzeri kitap doluydu. Gardırobunun kapısı açıktı ve geride bıraktığı kıyafetler görünüyordu.

Ve orada, yerde bir kâğıt parçası vardı.

Iris ona bakarken donakaldı.

Hiç dokunmadan orada bırakmıştı. Aylar önce, Carver’ın izlemeye kararlı olduğu rotayı değiştireceğinden korktuğu için okumamayı seçmişti.

Katlanmış kâğıda doğru yürüdü. Eğilip yerden aldı ve yatağına götürdü. Mumu kenara koydu, ışığı etrafında titriyordu.

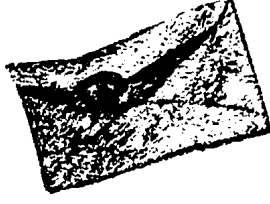
Iris kâğıda baktı, neredeyse yanması için alevin üzerine tutacaktı. Onu açacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Roman’ın sözlerini şimdi okumanın onu tamamen paramparça etmesinden korkuyordu.

Sonunda dayanamadı.

Kâğıt ellerinde kanat gibi açıldı.

Roman'ın sözleri bir bıçak gibi karşısına dikildi. Iris sözlerin üzerine eğildi.

Iris! Iris, benim, Kitt.

Son Söz

Dacre

Dacre, Avalon Bluff'a girmeden önce eithrallarının ikinci kez geri çekilmesini bekledi. Evcil hayvanları yeraltındaki dinlenme yerlerine döndü ve o da umutlu umutlu yemyeşil vadide yürüdü.

Gaz yükselerek kasabayı yeşile boyadı. Dağlar gibi, parmaklarında taşıdığı zümrütler gibi yeşildi. Bazı geceler aşağıda uyurken görmeye devam ettiği Enva'nın gözleri gibi yeşildi.

Ölümlüler onun için bu silahı yaratarak iyi iş çıkarmışlardı. Bu kasabayı yakmamaya karar verdi çünkü aklında başka planlar vardı.

Parmaklarının zarif bir hareketiyle askerlerine gidip etrafı araştırmalarını işaret etti. Bazen doğru olanları seçmekte iyidiler. Ama diğer zamanlarda kötü seçim yaparlardı ve ona bir varlığın artıkları kalırdı.

İşin sırrı şuydu: Ruhun içinde iradenin hâlâ mevcut olması gerekiyordu. Genellikle ölümden hemen önce en parlak hâlini alırdı. Ölümlüler ya soğuk ya da sıcaktı, ruhları buz ya da ateş gibiydi. Dacre kendisine en çok buzun uyduğunu uzun zaman önce keşfetmişti ama arada sırada ateş onu şaşırtıyordu.

Dacre kasabanın etrafında uzun bir yürüyüş yapmayı tercih etti. Rüzgâr gazı yol kenarlarına savurmaya başlamıştı ve o da altın rengi araziye doğru gazı takip etti. Sendeleleyen, soluk soluğa kalmış ruhu görmeden önce hissetti. Bu seferki, buzdan yapılmıştı; kuzey denizi gibi soğuk, derin bir ruhtu.

Dacre'ı kendisine çekti. Dacre ölmek üzere olan insanı ararken ayakları toprağın üzerinde ses çıkarmıyor, hiçbir iz bırakmıyordu.

Sonunda onu buldu.

Kuzguni siyah saçlı genç bir adam otların arasında sürünüyordu. Dacre tepesinde durup kalan süresini ölçtü. Ölümlünün ciğerleri kanla dolup son nefesini vermeden önce bir dakika on üç saniyesi kalmıştı. Sağ bacağına da yaralar vardı.

Dacre'ın o gün morali yerindeydi. Yoksa bu seferki buzun erimesine izin verebilirdi.

“Efendim?”

Dacre arkasına döndüğünde hizmetkârlarının en güçlüsü olan Val'in gölgesinde durduğunu gördü.

“Efendim, kasabanın güvenliğini neredeyse sağladık. Ama kamyonlardan birkaçı kaçtı.”

Bu haber Dacre'ı kızdırmış olmalıydı ve Val onun öfkesine hazırlıklıydı, tanrı ona bakarken yüzünü buruşturdu.

“Öyle olsun,” dedi Dacre, yerde soluk soluğa yatan ölüm-lüye döndü. Ölümlü gözleri kapalı hâlde başını kaldırırken çenesinden kan damlıyordu. Dacre'ın varlığını hissetmişti. “Bu.”

“Ne yapalım bunu, efendim?”

Dacre sessizdi, adamın sürünmesini izliyordu. Ne arıyordu? Neden sadece yatıp ölmüyordu? Ruhu öyle acı çekiyordu ki neredeyse ikiye bölünmüştü. Dacre irkildi.

Ama o yaraları iyileştirebilirdi. Ne de olsa o merhametli bir tanrıydı. Şifa tanrısı. Bu ölümlü, iyileştikten sonra ordusunda çok işine yarayabilirdi. Çünkü Dacre birden sevinçle fark etti

ki... bu bir asker değil, muhabirdi. Dacre'ın daha önce hiç muhabiri olmamıştı.

“Onu aşağı götürün.”

Val reverans yaptıktan sonra yere bir çember çizip ölümlüyü çevreledi. Bu, aşağı inecekleri bir geçit açmanın en hızlı yoluydu.

Tatmin olan Dacre gözlerini doğuya, onu Enva'ya götürecektir yola dikti.

TEŞEKKÜRLER

“Kayıp abisine mektuplar yazan bir kız ve onları okuyan bir çocuk.” Bu satırı beni nereye götüreceğini bilmeden 20 Kasım 2020’de beyin fırtınası günlüğüme yazdım. Bu minicik cümlemin kanatlanıp bir romana dönüşecek kadar sihirli olup olmadığından emin değildim. Ama işte oldu, Iris ve Roman. Hem okur hem de yazar olarak her zaman doğru kitapların sizi *doğru zamanda* bulduğuna inanmışımdır ve bu mucizeyi asla atlatamayacağım.

Bu roman, günlüğümde bir fikir olarak ortaya çıkmasından şu anda elinizde tuttuğunuz, dinlediğiniz veya ekranda okuduğunuz esere dönüşene kadar inanılmaz bir yolculuktan geçti. Bu hikâyeye ve bir yazar olarak bana zaman ayıran, sevgilerini ve uzmanlıklarını esirgemeyen sayısız insan var ve onları bu sayfalarda anmak istiyorum.

İlk olarak Ben’e, diğer yarıma. Bu romanın her adımında yanımdaydın ve biz çıkarken bana heyecan verici aşk mektupları yazdığını burada anmazsam ihmalkârlık etmiş olurum. Ben Colorado’nun dağlarındayken sen Georgia’nın altın tarlalarındaydın. Büyülü daktilolarımız yoktu ama kâğıtlarımız,

kalemlerimiz ve pullarımız vardı ki ihtiyacım olan tek sihir buydu. Şimdi bile, yıllar sonra, evin her yerine bulmam için notlar bırakmaya devam ediyorsun. Seni seviyorum.

Sierra'ya, dünyanın en iyi bekçi köpeği olduğu ve yürüyüşe çıkmak üzere masamdan kalkmamı sağladığı için. Ayrıca ben bu kitabı gözden geçirirken kanepede yanıma kıvrıldığı için.

Küçük hayallerimi alıp onları hayallerimin ötesinde büyüten Cennetteki Babama. Beni her zaman olduğum gibi sevdin. Kalbimin gücü ve bir parçası olmaya devam ediyorsun.

Ruh kardeşim ve eleştirmen ortağım Isabel Ibañez'e. Bu kitabı taslak hâlindeyken okudun, senin görüşlerin ve notların hikâyeyi dağınık bir taslaktan bugün inanılmaz gurur duyduğum bir şeye dönüştürdü. Hikâyelerime ayırdığın zaman ve bana Asheville'de ikinci bir ev verdiğin için teşekkür ederim. Senin üstüne tanımam.

Menajerim Suzie Townsend'e. Sana ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için yaptıklarına ne kadar müteşekkir olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Yayıncılık okyanusunda şampiyonum ve dayanağım olduğun için. Muhteşem Sophia Ramos ve Kendra Coet'e, taslaklarımı okuyup fikir verdikleri ve düzenli olmamı sağladıkları için teşekkür ederim. Joanna Volpe ve Dani Segelbaum'a yürekten teşekkür ederim, kitabı teslim ettiğimde bana rehberlik etmek için yanımdaydılar. Kitaplarımın yurtdışında mükemmel yayınevileri bulmasına yardımcı olan telif hakları ekibim Veronica Grijalva ve Victoria Hendersen'e. Kitabı teslim etmeden önce okuyan ve her zaman müthiş geri bildirimler yapan Kate Sullivan'a. New Leaf'teki muhteşem ekibe, yazarlarınızdan biri olmaktan büyük onur duyuyorum.

Eşsiz editörüm Eileen Rothschild'a. Bu seride seninle çalışmaktan çok mutluyum ve Roman'la Iris'in hikâyesini bu kadar çok sevdiğin için minnettarım. Bu hikâyeyi olabilecek en iyi hâle getirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Bu iki kitaplık seride birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Wednesday Books'un inanılmaz ekibine: Lisa Bonvissuto, Alexis Neuville, Brant Janeway, Meghan Harrington, Melanie Sanders, Lena Shekhter, Michelle McMillian ve Kerri Resnick. Bu hikâyenin güzel kapağını tasarlayan Olga Grlic'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Redaksiyon için Angus Johnston'a çok teşekkür ederim.

Natasha Bardon ve Vicky Leech'e. Kitabımın İngiltere'de Magpie Books'ta bir yuva bulmasından büyük onur duyuyorum. Sizinle ve ekibinizle çalışmak muhteşemdi.

Kitaplarımı İspanya pazarında destekleyen Leo Teti'ye. Hikâyelerimin yurtdışındaki okurlarını bulmasına yardımcı olduğun ve beni onca muhteşem geziye katılmaya davet ettiğin için teşekkür ederim.

Adalyn Grace, Isabel Ibañez, Shelby Mahurin, Rachel Griffin, Ayana Gray ve Valia Lind'e yoğun programlarında zaman ayırıp kitabın ilk nüshasını okudukları ve harika tanıtım yazıları yazdıkları için teşekkür ederim. Adrienne Young ve Kristin Dwyer'a, beni sayısız kez cesaretlendirdikleri ve onlara bu kitaptan ilk bahsettiğimde beni destekledikleri için sonsuz teşekkürler.

Kitaplarımın başarısının ayrılmaz bir parçası olan ve olmaya devam eden yerel bağımsız kitapçılara: Athens'teki Avid Bookshop, Decatur'daki Little Shop of Stories, Monroe'daki The Story Shop ve Hoschton'daki The Inside Story. Toplumumuza ışık ve sihir olduğunuz için teşekkür ederim.

Siperlerle ilgili araştırmalarımnda iki kitap inanılmaz yardımcı oldu: R. G. Grant'ın *Warrior*, H. P. Willmott'un *World War I* kitabı. Ayrıca son derece dokunaklı, yürek parçalayıcı ve atmosferik bulduğum iki filme de teşekkür etmek istiyorum: *1917* ve *Testament of Youth*.

Aileme: Annem, babam ve bütün kardeşlerime. Bana her gün ilham vermeye devam eden büyükanne ve büyükbabama,

Ross, Wilson ve Deaton kabilelerine. Hepiniz beni bir arada tutuyor ve daha güçlü olmamı sağlıyorsunuz.

Ve okurlarıma, bana ve kitaplarıma gösterdiğiniz tüm sevgi ve ilgi için. Hikâyelerimin sizlerle bir yuva bulmasından inanılmaz gurur duyuyorum. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

